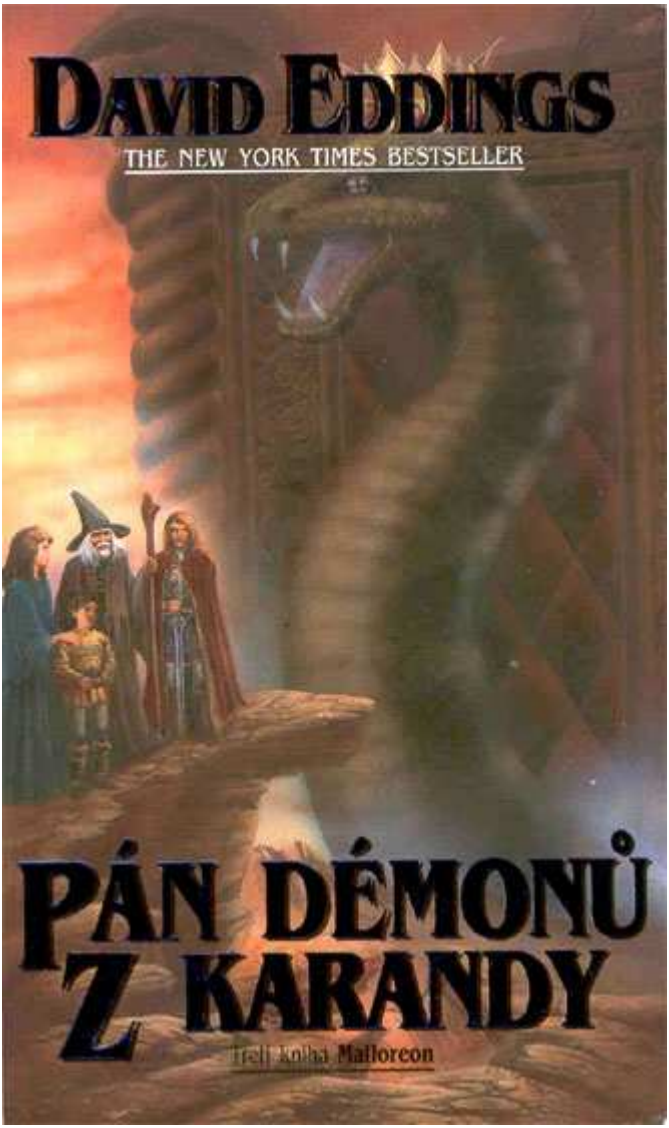

DAVID EDDINGS
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
PÁN DÉMONŮ Z KARANDY
Třetí kniha Malloreon

DEMON LORD OF KARANDA
Book Three of The Malloreon

Copyright© 1988 by David Eddings
All rights reserved, which includes to reproduce
This book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995
Translation Jakub Dvořák, 1995
Cover Art by J. Krásný
ISBN 80-8578246-4
Vytiskl Akcent, tiskárna Vimperk s.r.o.

David Eddings

Třetí kniha MALLOREON

PÁN
DÉMONŮ Z KARANDY

ALGARVE
ARVARIN
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
KRÁLOVSTVÍ ZÁPADU A KRÁLOVSTVÍ ANGARAKŮ

Prolog

jenž je stručnou historií Maltorey a národů, klére tu sídlí. Uspořádáno podle Kronik Angaraku.

— nakladatelství Melcenské university.

Tradice umisťuje pravlast Angaraků kamsi na západ od jižního pobřeží nynější Dalasie. Poté však Torak, dračí bůh Angaraku. použil moci kamene - Kthrag Yasky - v procesu, který byl později nazván „praskání světa". Zemská kůra se rozdělila, čímž osvobodila tekuté magma ležící pod ní a dovolila vodám jižního oceánu, aby vytvořily Východní moře. Tento kataklyzmatický proces trval celá desetiletí, dokud svět postupně nepřijal současnou podobu.

Toto pozdvižení donutilo Alorny a jejich spojence ustoupit do neprobádaných oblastí západního kontinentu, zatímco Angarakové uprchli do divočiny Mallorey.

Kámen se vzepřel účelu, pro který ho bůh použil, Toraka zmrzačil a zohyzdil a grolimští kněží propadli zmatkům. Vedení se tedy ujala armáda. Než Grolimové opět nabrali síly, vojáci ustanovili *de facto* vládu nad celým Angarakem. Zbaveni dřívějšího výsadního postavení založili kněží nepřátelské centrum moci v Mal Yasce, poblíž úpatí Karandského pohoří.

Tehdy se Torak vzchopil, aby zabránil občanské válce, jež hrozila bezprostředně vzplanout mezi kněžstvem a vojenskou vládou. Ale nijak nezasáhl proti vojenskému, velitelství v Mal Zetu. Místo toho sebral čtvrtinu angarackého lidu, vydal se na samotný sever starodávné Mallorey a vystavěl Svaté město Kthol Mišrak. Usídlil se tam a odevzdal se úsilí ovládnout Kthrag Yasku natolik, že nedbal skutečnosti, že lidé z velké části ustoupili od svého dřívějšího náboženského zaměření. Ti, kteří s ním žili v Kthol Mišraku, patřili většinou k radikálnímu křídlu hysterických fanatiků pod tuhou kontrolou tří Torakových učedníků. Zedara, Ktačika a Urvona. Tito tři udržovali v Kthol

Mišraku staré zvyklosti, zatímco se zbytek Angaraku měnil.

Když přetrvávající napětí mezi církví a armádou konečně vzbudilo Torakovu pozornost, povolal do Kthol Mišraku vojenské vrchní velitelství a grolimské hierarchy a uložil jim slovy. která nepřipouštěla námitek, své rozkazy. S výjimkou Mal Yasky a Mal Zetu měly být všechna města a kraje spravovány společně vojáky i kněžstvem. Vychladlé hlavy hierarchie a vrchního velitelství se mezi sebou na místě dohodly o sporných otázkách a vrátily se do svých výsostných enkláv. Vynucené příměří umožnilo generálům, aby obrátili svou pozornost k ostatním národům, které v Mallorei žily.

Kontinent obývaly před Angaraky tři kmeny, jejich původ se však ztrácí v mytologii: Dalasijci na jihozápadě, Karandové na severu a na východě Melceňané. Vojáci napřeli své úsilí proti Karandům.

Karandové byli bojovné plemeno, které mělo pramálo smyslu pro jemnosti kultury. Žili v hrubých městech, po jejichž blátivých ulicích se volně potloukala prasata. Podle tradice byli spříznění s Morindim z dálného severu Gar og Nadraku. Oba národy si libovaly v uctívání démonů.

Na počátku druhého tisíciletí začaly potulné tlupy karandských banditů působit vážné potíže podél východní hranice a angaracká armáda vytáhla z Mal Zetu k východním okrajům karandského království Pallie. Město Rakand v jihozápadní Pallii bylo vypleněno a spáleno a obyvatelstvo vzato do zajetí.

V té době bylo učiněno jedno z největších rozhodnutí v angaracких dějinách. Zatímco se Grolimové připravovali na orgie lidských obětí, generálové se zastavili. Nijak zvlášť po obsazení Pallie netoužili, neboť kvůli obtížné komunikaci na dlouhé vzdálenosti nebyla lato možnost vůbec přitažlivá. Generálům připadalo mnohem výhodnější držet Pallii v postavení podřízeného království a vymáhat dávky, než okupovat vylidněné území. Grolimy to pobouřilo, ale generálové byli neoblomní. Nakonec obě strany souhlasily, že spor předloží k rozhodnutí Torakovi.

Nikterak překvapivě dal Torak za pravdu vrchnímu velitelství - pokud by se podařilo obrátit Karandy na jeho víru, téměř by zdvojnásobil počet členů své církve stejně jako armádu pro případ jakéhokoliv

budoucího střetnutí s králi Západu. „Nechť se každý člověk, jenž žije v nesmírné Mallorei, mně klaní a uctívá mne," řekl svým zpěčujícím se misionářům. A aby se ujistil o jejich horlivosti, poslal Urvona do Mal Yasky, aby na obracení Karandů dohlížel. Tam se Urvon usadil jako dočasná hlava malloreánské církve a žil v okázalosti a luxusu, jakého asketičti Grolimové do té doby nepoznali.

Armáda vytáhla kromě Pallie i proti Katakoru, Jennu a Delchinu. Ale misionářům se nevedlo dobře, neboť karandští kouzelníci přivolávali na obranu své společnosti hordy démonů. Nakonec se Urvon vydal do Kthol Mišraku, aby se poradil s Torakem. Není jasné, co přesně Torak provedl, ale karandští kouzelníci brzy zjistili, že zaklínadla, která donedávna k ovládání démonů používali, už nepůsobí. Nyní mohli dosáhnout do říše temnot jen za cenu ohrožení života a duše.

Dobytí Karandy poutalo pozornost vojáků i kněžstva po několik dalších staletí, ale nakonec odpor ochabl a Karandové se stali porobeným národem, všeobecně považovaným za podřadný.

Když však armáda vytáhla dolů po velké řece Magan proti Melcenskému císařství, narazila na kultivované a technicky vyspělejší obyvatelstvo. Po několika katastrofálních bitvách, ve kterých melcenské válečné vozy a sloní jízda rozprášily celé prapory, zanechali angaračtí generálové útočných snah a nabídli mír. K jejich úžasu Melceňané rychle přistoupili na normalizaci vztahů a dokonce svolili i k prodeji koni, kterých měli Angarakové do té doby nedostatek. Nicméně se odmítli jakkoliv bavit o prodeji slonů.

Armáda se pak obrátila k Dalasii a ukázalo se, že to bude snadný výboj. Dalasijci byli prostí sedláci a pastevci a válečné umění příliš neovládali. Vtrhnout do Dalasie a ustanovit tam vojenské protektoráty trvalo Angarakům deset let. Zpočátku se zdálo, že kněží budou stejní úspěšní: Dalasijci pokorně přijali angarackě náboženské obyčeje. Ale byli to mysticky založení lidé a Grolimové brzy zjistili, že moc čarodějnic, věštců a proroků zůstala nezlomena. Co více, mezi Dalasijci stále potají kolovaly kopie neblaze proslulých *Malloreánských evangelií.*

Časem snad Grolimové mohli uspět a tajné dalasijské náboženství vymýtit, tehdy však uhodila pohroma, která měla navždy změnit celý

angarackÝ ûivot. LegendÀrnÌmu Ëaroödûji Belgaralovi, doprov·zenÈmu tfiemi Alorny, se nïjakÝm zpfisobem podaflilo obejÌt vöechna ochrannÁ opatfienÌ, v noci se nepozorovanï pfiikrÀst a uloupit Kthrag Yasku, kterÝ Torak uloûil do ûelezn·ho vïûe Ënìcì uprostfied Kthol Mi‰raku. I pfies pronÀsledov·nÌ dok·zali s uloupenÝm kamenem prchnout na Z·pad.

V ‰ìlenÈ zlobï Torak zniËil svÈ mïsto. Pak naflìdil, aby byli Murgovï, Thullovï a Nadraci vysl·ni na z·padnì okraj V˝chodnìho mofle. Pfii pfiechodu severnìho pevninskÈho mostu bylo zmafleno vìce neû miliÛ ûivotfi a angarackÈ spoleËnosti a kultufie trvalo dlouhÝ Ëas, neû se vzpamatovala.

Po rozpr·‰enÌ a zniËenÌ Kthol Mi‰raku zaËal b˝t Torak tÈmïfi nedosaûitelnÝ, zcela se zaobÌral spfi·d·nÌm nejrfiznïjöìch pl·nfi, jak zvr·tit rostoucÌ moc Z·padnìch kr·lovstvì. Bohova neËinnost poskytla voj·kfim dostatek Ëasu, aby plnï zuûitkovali svou v danou chvìli tÈmïfi ˙plnou moc nad Matloreou a podfiìzenÈmi kr·lovstvìmi.

Nejistì mìr mezi Angaraky a Melceùany pokraËoval po fiadu staletì, pfieruöov·n Ëas od Ëasu drobnÈmi v·lkami, do kterìch se oba protivnìci zdr·hali vrhnout vöechny svÈ sìly. Mezi obïma n·rody se nakonec stalo zvykem, ûe vfidci jednÈ strany posìlali dïti na vychov·nì k vfidcfim druhÈ strany. To vedlo k vïtöìmu vz·jemnÈmu porozumïnì i ke vzniku Ëìm d·l poËetnïjöì kasty kosmopolitnì mlad˝ûe, pfiìsluönost k nìû se nakonec stala normou pro vl·dnoucÌ tfiìdu Malloreánskho cìsafistvì.

Jednìm z takovÝchto mladìkfi byl Kallat, syn vysoce postaven˝ho angarackÈho generála. Vychov·nì se mu dostalo v Melceně, vr·til se do Mal Zetu a stal se nejmladöìm muûem v dïjin·ch, kterÝ byl pov˝öen do generálnìho ötábu. Po n·vratu do Melceny se oûenil s cìsafiovou dcerou a po starcovï smrti v roce 3830 dosáhl toho, ûe byl sám prohl·öen za cìsafie. Pak - maje v rukou melcenskou armádu jako hrozbu - se mu podafilo docìlit, aby byl jmenov·n dïdiËnÝm vrchnìm velitelem Angaraků.

Spojov·ni Melceùanů a Angaraků bylo bouflivé. Ale Ëasem zaËala melcenskÁ trpïlivost vìtïzit nad angarackou krutostì. Melceùanům na rozdìl od jin˝ch n·rodů vl·dla byrokracie. A byrokracie se

nakonec ukázala být účelnější než angarácké vojenské zřízení. Do roku 4400 získalo úřednictvo naprostou nadvládu. Do té doby také upadl v zapomnění titul 'vrchní velitel' a vládcem obou národů byl prostě císař Mallorey.

Pro důmyslné Melceňany zůstávalo uctívání Toraka z větší části povrchní záležitostí. Přijali nejnutnější obyčeje, ale Grolimové v nich nikdy nedokázali vzbudit tak servilní odevzdanost Dračímu bohu, jaká byla typická pro Angaraky.

Pak se v roce 4850 Torak náhle po věcích odloučení vynořil před branami Mal Zetu. Znetvořenou tvář skrýval za ocelovou maskou. Sesadil císaře a prohlásil se za Kal Toraka, Krále a Boha. Ihned začal sbírat ohromné vojsko, které melo rozdrtit Západní království a podrobit celý svět jeho nadvládě.

Následná mobilizace v podstatě zbavila Malloreu všech bojeschopných mužů. Angarakové a Karandové se vydali na pochod na sever k pevninskému mostu a přešli do nejsevernějšího Gar og Nadraku a Dalasijci a Melceňané se odebrali na místa, kde byly vystavěny mohutné flotily, které je měly převézt přes Východní moře do jižního Kthol Murgosu. Severní Malloreánci se spojili s Nadraky, Thully a severními Murgy a udeřili proti drasnijskému a algarskému království. Druhá skupina Malloreánců se připojila k jižním Murgům a měla pochodovat na severozápad. Torak chtěl Západ rozdrtit mezi dvěma obrovskými armádami.

Avšak jižní vojsko zastihla zcela nečekaná bouře, která se přehnala Západním mořem na jaře roku 4875 a která je zaživa pohřbila v nejhorší sněhové vánici, jakou historie zná. Když nakonec utichla, zástupy byly zapadlé ve čtrnáct stop hlubokých závějích, které neroztály do časného léta. Žádná teorie tuto bouři dosuď nedokázala vysvětlit, zcela jasně však nebyla přirozeného původu.

Ovšem ať už ji způsobilo cokoliv, jižní armáda byla zničena. Hrstka těch, kteří přežili a dokázali se probojovat na východ, vyprávěla příběhy tak hrůzné, že je jim jen s obtížemi možno uvěřit.

Severní vojsko také postihly nejrůznější katastrofy, ale nakonec oblehlo Vo Mimbre, kde bylo na hlavu poraženo spojenými armádami Západu. A zde byl Torak sražen mocí Kthrag Yasky (zde nazývaného

Orb Aldurův) a upadl v hluboké bezvědomí, které mělo trvat celá staletí, třebaže tělo zachránil a odnesl do tajného úkrytu jeho učedník Zedar.

V letech, která následovala po těchto pohromách, se malloreánská společnost začala opět štěpil na původní složky: Melcenii, Karandu, Dalasii a země Angaraků. Říši zachránil jen Korzet, který povstal jako císař.

Korzetovi bylo pouhých patnáct let, když po svém starém otci zaujal místo na trůnu. Jednotlivé země chtěly využít jeho mládí a začaly jedna po druhé vyhlašovat nezávislost na imperiálním trůnu. Korzet vytáhl, aby rebelii rozhodně potlačil. Strávil zbytek života na koňském hřbetě a rozpoutal jednu z největších krvavých lázní v dějinách, ale když skončil, odevzdal svým potomkům silnou a jednotnou Malloreu, Od těch dob vládli Korzetovi následníci z Mal Zetu mocí svrchovanou a nikým nezpochybňovanou.

A tak tomu bylo i nadále, dokud na trůn nenastoupil současný císař,. Zakat. Na čas se zdálo, že bude osvíceným vládcem Mallorey a západních království Angaraků. Ale brzy se začaly objevovat příznaky potíží.

Murgům vládl Taur Urgas a stálo mimo jakoukoliv pochybnost, že byl jak šílený, tak bezohledně ambiciózní. Podnítil proti mladému císaři určité spiknutí. Nikdy nevyšlo jasně najevo, v čem jeho úklady spočívaly, nicméně Zakat zjistil, že za nimi Taur Urgas stojí, a odpřisáhl mu pomstu. Nabrala podobu kruté války, ve které Zakat započal tažení s cílem naprosto zničit šíleného vladaře.

A právě uprostřed této srážky udeřil Západ. Zatímco králové Západu vyslali proti Východu armádu, Belgarion, mladý nejvyšší pán Západu a potomek čaroděje Belgarata, prošel napříč severem a přes pevninský most do Mallorey. Doprovázel ho Belgarat a jakýsi Drasnijec a na zádech nesl starobylý rivanský meč, na jehož jilci spočíval Kthrag Yaska, Orb Aldurův. Jeho cílem bylo zabít Toraka, zjevně na popud nějakého na Západě známého proroctví.

Torak se v ruinách starobylého města Kthol Mišraku probouzel z dlouhého bezvědomí. Nyní se vzchopil, aby se s vyzyvatelem utkal. Ale Belgarion boha v souboji přemohl a zahubil ho svým mečem. Za-

nechal tak malloreánské kněžstvo v chaosu a zmatcích.

Část první

RAK HAGGA

VÝCHODNÍ MOŘE
Rak Kthol
Murgoska
Vřesoviště
River Ethrog
KTHOL MURGOS
R. Kthan
Rovník
KTHAN
(VOJENSKÁ OBLAST)
Rak Kthan
HAGGA
(VOJENSKÁ OBLAST)
MORKTH
(VOJENSKÁ OBLAST)
R. Hagga
Hagga
Rak Hagga
Rak Gorut
Jezero Gorut
GORUT
(VOJENSKÁ OBLAST)
Rak Verkat
Ostrov Verkat
Vesnice
(VERKAT VOJENSKÁ OBLAST)

Kapitola první

NA PALUBU LODI SE NEHYBNÝM povětřím snášel první letošní sníh. Byl mokrý a jeho veliké vločky se vršily na provazech a lanoví a proměňovaly nadehtovaná lana v tlusté bílé kabely. Moře bylo temné a vlny se zvedaly a klesaly bez sebemenšího zvuku. Ze zádi se nesly pomalé odměřené údery tlumeného bubnu, který udával rytmus malloreánským veslařům. Vločky se námořníkům, pohánějícím loď zasněženým ránem, sypaly na záda a usazovaly se v záhybech jejich šarlatových plášťů. Dech se jim srážel v oblacích vlhkosti, jak se ohýbali a zase napřimovali podle pokynů bubnu.

Garion a Silk stáli u zábradlí pečlivě zachumlaní do plášťů a zachmuřeně vyhlíželi do mlhavé chumelenice.

„Mizerné ráno," poznamenal malý Drasnijec s tváři jako fretka a znechuceně si smetl sníh z ramen.

Garion kysele zavrčel.

„Jsi dnes ve veselém rozpoložení."

„Vskutku nemam přespříliš důvodů k tomu. abych se usmíval. Silku," opáčil Garion a opět se oddal vrhání zlostných pohledu na zasmušilé černobílé ráno.

Z kajuty na zádi vyšel čaroděj Belgarat. úkosem se podíval k obloze na hustě se sypající sníh a natáhl si kápi svého starého ošuntělého pláště. Pak vykročil po kluzké palubě, aby se k nim připojil.

Silk pohlédl na malloreánského vojáka v rudém plášti, který za starým mužem nenápadně vystoupil na palubu a který se teď nakolik kroků od nich opíral na zádi o pažení a předstíral, že jen tak okouní. „Vidím, že si generál Ateska stále dělá starosti o tvé zdraví," řekl a kývl směrem k muži, který Belgarata sledoval jako honící pes od chvíle, kdy vypluli z přístavu Rak Verkat.

Belgarat vyslal vojákovým směrem krátký a znechucený pohled. „Pitomost," řekl stručně. „Kam si myslí, že se chystám?"

Gariona náhle cosi napadlo. Naklonil se kupředu a velice tiše řekl: „Víš, my bychom vlastně *mohli* někam odjet. Máme tu loď a loď popluje, kam jí ukážeš. Stejně tak dobře do Mallorey jako na pobřeží Haggy."

„To je zajímavá myšlenka, Belgarate," souhlasil Silk.

„Jsme tu čtyři, dědečku." počítal Garion na prstech. „Ty, já, teta Pol a Durnik. Jsem si jistý, že by nám nečinilo příliš problémů tuhle loď ovládnout. Pak bychom změnili kurs, a než by si Kal Zakat uvědomil, že nakonec do Rak Hagga nejedeme, byli bychom na půl cesty do Mallorey." Čím více o tom přemýšlel, tím více ho tahle představa vzrušovala. „Pak bychom se mohli plavit podél malloreánského pobřeží na sever a zakotvit v nějaké zátoce nebo úžinu na pobřeží Camatu. Byli bychom jen týden cesty od Ašaby. Možná by se nám tam podařilo dostat před Zandramas." Na rtech mu zahrál mrazivý úsměv. „Tak nějak by se mi líbilo, kdybych na ni čekal, až tam dorazí."

„Má to jisté kouzlo, Belgarate." řekl Silk. ,,Dokázal bys to provést?"

Belgarat se zamyšlená poškrábal na bradě *a* zamžoural přivřenýma očima do padajícího sněhu. .,,Je to možné." připustil. Pohlédl na Gariona. „Ale co myslíš, že bychom měli udělat se všemi těmihle malloreánskými vojáky a s posádkou lodi, až k pobřeží Camatu dorazíme? Neměl jsi snad v plánu potopit loď a všechny je utopit - tak jako to dělá Zandramas, když už jí někdo není k užitku?"

,,Jistěže ne!"

„To rád slyším - ale jak jim pak chceš zabránit, aby se nerozběhli k nejbližší posádce, jakmile je necháme za sebou? Nevím jak tobě, ale mně se představa pluku malloreánských vojáků za patami příliš nezamlouvá."

Garion se zamračil. ,,Řekl bych, že jsem na to nepomyslel," přiznal.

„Nemyslel jsem, že bys mohl. Obvykle je nejlepší celý nápad důkladné propracovat, než ho začneš provádět. Vyhneš se tím pozdějšímu zbrklému záplátování."

„Nu dobrá," řekl Garion. Cítil se lehce zahanbený.

„Vím, že jsi netrpělivý, Garione, ale netrpělivost je špatná náhražka za narychlo slátaný plán."

„A ty se mi divíš, dědečku?" otázal se Garion kousavě.

„A navíc to třeba může být i tak, že se *máme* vydat do Rak Hagga a a že se máme setkat se s Kal Zakatem. Proč by nás Cyradis předávala Malloreáncům, poté co podstoupila všechny ty nepříjemnosti a dala mi do rukou *Knihu věků?* Děje se tu ještě něco jiného a já si nejsem jistý, jestli to chceme přerušit dříve, než se o tom dozvíme něco víc."

Otevřely se dveře jedné z kajut a vynořil se generál Ateska, velitel malloreánských vojsk okupujících ostrov Verkat. Od chvíle, kdy mu byli předáni, se k nim Ateska choval ve všech směrech zdvořile a přísně korektně. Také se nedal nijak svést od svého záměru, že je Kal Zakatovi do Rak Hagga doručí osobně. Byl to vysoký a vychrtlý člověk a nosil jasně šarlatovou uniformu ozdobenou mnoha metály a řády. Vystupoval škrobeně a důstojně, ačkoliv díky tomu, že mu kdysi někdo přerazil nos, připomínal spíš pouličního rváče než generála imperiální armády. Vyšel na břečkou pokrytou palubu a nijak se nestaral o to, že si zacáká bezvadně naleštěné boty. „Dobré ráno, pánové, " pozdravil je a prkenně, po vojensku se uklonil. „Doufám, že jste se dobře vyspali?"

„Přijatelně," odvětil Silk.

„Jak se zdá, sněží," rozhlédl se generál kolem sebe. Mluvil tónem člověka, který chce zavést krátký rozhovor, aby učinil zadost zdvořilosti.

„Také jsem si povšiml," řekl Silk. „Jak dlouho asi potrvá, než dorazíme do Rak Hagga?"

„Ještě pár hodin, než doplujeme k pobřeží, Vaše Výsosti, a odtud je to do města dva dny jízdy."

Silk přikývl. „Netušíte náhodou, proč se s námi chce váš císař setkat?" otázal se.

„To neřekl." odvětil stručně Ateska, „a já jsem nepovažoval za přiměřené, abych se ho vyptával. Pouze mi přikázal, abych vás zatkl a dopravil k němu do Rak Hagga. Pokud se nepokusíte o útěk, má být s

vámi se všemi nakládáno s nejvyšší zdvořilostí. Pro případ, že něco takového uděláte, mne Jeho císařské Veličenstvo pověřilo, abych byl přísnější." Tón jeho řeči byl neutrální a z tváře mu nebylo možné vyčíst jakýkoliv výraz. „Doufám, pánové, že mne teď omluvíte." řekl. „Musím dohlédnout na pár věcí, které vyžadují mou pozornost." Odměřeně se uklonil, otočil se a odešel.

„Je to úplný zlatý důl na informace, že?" poznamenal Silk suše. „Většina Melceňanů si libuje v klevetách, ale z tohohle aby člověk každé slovo páčil."

„On je Melceňan?" řekl Garion. „To jsem nevěděl."

Silk přikývl. „Ateska je melcenské jméno. Kal Zakat má na výkvět ducha jisté svérázné názory, které se angarackým důstojníkům příliš nezamlouvají, ale mohou s tím pramálo nadělat - pokud si chtějí zachovat hlavy na krku."

Gariona spletitosti malloreánské politiky příliš nezajímaly, takže nechal věc být a vrátil se k tématu, o kterém se bavili předtím. „Není mi úplně jasné, co jsi říkal, dědečku," řekl, „myslím o tom, proč máme jet do Rak Hagga."

„Cyradis si myslí, že před ní stojí volba," odpověděl stařec, „a že dříve, než ji bude moci provést, musí být splněny jisté podmínky. Mám určité podezření, že by tvé setkání se Zakatem mohlo být jednou z nich."

„Ale tomu doopravdy nevěříš, že?"

„Už jsem viděl podivnější věci, a co se týče věštců z Kellu, vždycky kolem nich raději našlapuji velice polehounku."

„V Mrinském kodexu jsem o podobném setkání nic neviděl."

„Já také ne, ale Mrinský kodex není na světě sám. Nesmíš zapomínat, že Cyradis zná proroctví z *obou* stran, *a* pokud si jsou rovná, mají rovnocennou pravdu. A nejen to, Cyradis možná zná i proroctví, která jsou známa jen věštcům. Ať už se tenhle seznam nutných předpokladů vzal odkudkoliv, jsem si docela jistý, že nás nepustí na ono Místo, jež není více dříve, než si na něm odškrtá všechny položky."

„*Nepustí* nás tam?" řekl Silk.

„Nesmíš Cyradis podceňovat Silku," napomenul ho Belgarat. „Je schránou vší moci, kterou vládnou Dalové. To znamená, že nejspíš

dokáže věci, o kterých se nám ostatním nikdy ani nezačne zdát. Ale podívej se na všechno z praktičtějšího úhlu pohledu. Když jsme se chystali na cestu, byli jsme za Zandramas pozadu o půl roku a plánovali jsem velice únavnou a zdlouhavou cestu přes Kthol Murgos - ale neustále nás cosi zdržovalo."

„Vyprávěj mi o tom," řekl Silk jízlivě.

„A není tedy podivuhodné, že po všech těch přerušeních a zdrženích jsme dorazili na východní pobřeží dříve, než jsme zamýšleli, a zkrátili jsme náskok Zandramas na pár týdnů?"

Silk zamrkal a pak přimhouřil oči.

„Řekl bych, že máš dobré téma k přemýšlení." Stařec se těsněji zahalil do pláště a rozhlédl se kolem po padajícím sněhu. ,,Pojďme dovnitř," navrhl. „Tady venku je opravdu nevlídno."

Pobřeží Haggy bylo zarámováno nízkými kopci, které se v husté chumelenici zdály být mlhavé a bílé. Na rozhraní moře a souše se rozprostíraly rozsáhlé slané močály a hnědé rákosí se prohýbalo pod tíží mokrého ulpívajícího sněhu. Nad pobřežními mokřady vybíhalo do hlubší vody černavé dřevěné molo.

Z malloreánské lodi vystoupili bez jakýchkoli pozoruhodnějších událostí. Od druhého konce mola se nahoru do kopců rozbíhala vozová cesta, jejíž vyjeté koleje ležely pohřbeny pod sněhem.

Když sjeli z mola a vydali se po cestě, zvedl eunuch Sadi s lehce zadumaným výrazem pohled k obloze. Pak si svou rukou s dlouhými prsty jemně přejel po vyholeném temeni. „Lechtají jako titěrná hmyzí křidélka," usmál se.

„A copak to?" otázal se Silk.

,,Sněhové vločky. Vlastně jsem sníh nikdy dřív zblízka neviděl, snad když jsem se vydal do severního království - a jsem si docela jistý, že jsem dnes poprvé venku, když sněží. Ale není to vlastně úplně špatné, že?"

Silk se ušklíbl. „Při nejbližší vhodné příležitosti ti koupím sáňky."

Sadi se zatvářil zmateně. „Promiň, princi Kheldare, ale co jsou to sáňky?"

Silk si povzdechl. „Zapomeň na to, Sadi. Jen jsem se pokoušel být vtipný."

Na vrcholu prvního kopce se nad cestou pod nejrůznějšími úhly sklánělo přibližně tucet křížů. Na každém z nich visela kostra s několika málo potrhanými hadry, dosud ulpívajícími na vybělených kostech, a s hromádkami sněhu v prázdných očních důlcích.

„Zajímalo by mě", jaký mále důvod pro tohle představení, generále Atesko," zeptal se Sadi uhlazeně a ukázal na ponurou podívanou na kraji silnice.

„Politika, Vaše Excelence," odpověděl Ateska odměřeně. „Jeho císařské Veličenstvo si přeje znepřátelit Murgy s jejich králem. Pokouší se je přivést k názoru, že příčinou jejich neštěstí je Urgit."

Sadi pochybovačně zavrtěl hlavou. „Dovolil bych si zpochybnit logiku léto svérázné politiky," namítl. „Ukrutnost člověku zřídkakdy získá přízeň oběti. Já sám dávám vždy přednost uplácení."

„Murgové jsou na kruté zacházení zvyklí," pokrčil Ateska rameny. „Ničemu jinému nerozumějí."

„Pročpak je nesundáte dolů a nepochováte?" otázal se Durnik. Tvář měl bledou a hlas nabitý rozhořčením.

Ateska mu věnoval dlouhý upřený pohled. „Nebylo by to hospodárné, mistře kováři," odvětil. „Prázdný kříž na nikoho příliš nezapůsobí. Kdybychom je sundali, museli bychom je nahradit čerstvými Murgy. To by po určité době začalo být únavné a dříve nebo později by nám došli lidé, které bychom mohli dát ukřižovat. Když tu kostry takhle ponecháme, dosáhneme svého - a šetříme čas."

Garion se ze všech sil snažil udržet mezi Se'Nedrou a hrůznou názornou lekcí na kraji cesty a zastínit jí pohled na odpornou podívanou. Ona však stejně jela netečně, tvář měla podivné strnulou a pohled prázný a nepřítomný. Vrhl rychlý tázavý pohled na Polgaru a viděl, že se trochu mračí. Obrátil se zpátky a přitáhl koni uzdu vedle jejího. „Co je jí?" zeptat se nervózním šepotem.

„Nejsem si úplně jistá. Garione." odpověděla mu stejně potichu.

„Je to zase ta melancholie?" Útroby mu sevřela lehká nevolnost.

„Myslím, že ne." Zamyšleně se zamračila a roztržitě si popotáhla kapuci svého modrého pláště více do čela, aby zakryla kadeř bílých vlasů na temeni hlavy. „Budu na ni dávat pozor."

„Co mám dělat já?"

„Buď s ní. Zkus ji přimět k hovoru. Možná řekne něco. Čeho se budeme moci zachytit."

Ale Se'Nedra na Garionovy pokusy rozproudit konverzaci téměř nereagovala a její odpovědi měly po zbytek onoho zasněženého dne jen pramálo společného s jeho otázkami nebo poznámkami.

Když se na válkou poničenou zemi začal snášet soumrak, rozkázal generál Ateska zastavit a jeho vojáci začali v závětří za kamennou zdí, zčernalou od ohně - jediném pozůstatku po vypálené vesnici - stavět několik velkých šarlatových stanů. ,,Do Rak Hagga bychom měli dorazit zítra pozdě odpoledne," oznámil jim.

„Tento veliký pavilón uprostřed ležení je pro dnešní noc váš. Moji muži vám zanedlouho přinesou večeři. Teď mě prosím omluvte."

Úsečně sklonil hlavu, otočil koně a vydal se dohlédnout na své lidi.

Když vojáci vztyčili všechny stany, Garion a jeho přátele sesedli před tím, který jim Ateska označil. Silk pohlédl na strážný oddíl, který zaujímal postavení okolo velkého rudého stanu. Byl bych rád, kdyby si to srovnal v hlavě," řekl podrážděně.

„Jaksi ti nerozumím, princi Kheldare." zeptala se ho Samet. „Kdo by si měl co srovnávat v hlavě?"

„Ateska. Chová se jako vtělená zdvořilost, ale staví kolem nás ozbrojené stráže."

,,Ti vojáci tu mohou být proto, aby nás chránili, Kheldare," podotkla. „Konec konců, v kraji zuří válka."

,,Jistě." řekl chladně. „A krávy by mohly létat - kdyby měly křídla."

„To je úchvatný postřeh." podivila se.

,,Přál bych si, abys to neustále nedělala."

,,A copak?" Její veliké hnědé oči byly nevinnost sama.

„Zapomeň na to."

Večeře, kterou jim připravili Ateskovi kuchaři, byla prostá, sestávala z vojenských přídělů podávaných na plechových talířích, ale bylo to horké a nasytilo je to. Vnitřek stanu vyhřívaly koše se žhavým dřevěným uhlím a zalévalo ho zlatavé světlo tu a tam rozvěšených olejových lamp. Nábytkem byl zařízený po vojensku: stoly a postele a

křesla, jež se dala v případě potřeby rychle skládat a rozkládat, a podlahu a stěny pokrývaly malloreánské koberce vyvedené v sytě rudé barvě.

Eriond odstrčil talíř a zvědavě se rozhlédl kolem sebe. „Jak se zdá, mají červenou barvu v neobyčejné oblibě, nemyslíte?"

„Myslím, že jim připomíná krev." prohlásit Durnik ponuře. ,,Mají rádi krev." Otočil se a chladně pohlédl na němého Totha. „Jestli jsi už dojedl, myslím, že bychom byli raději, kdybys odešel od stolu." řekl mu bezbarvým hlasem.

„To nebylo zrovna zdvořilé. Durniku," pokárala ho Polgara.

„Já jsem se nesnažil být zdvořilý, Pol. Nevidím důvod, proč by tu s námi vůbec měl být. Je to zrádce. Proč nejde ke svým přátelům?"

Němý obr vstal od stolu a ve tváři měl smutek. Zvedl jednu ruku, jako kdyby se chystal provést nějaký ze svých podivných posunků, kterými se s kovářem domlouvali, ale Durnik se k němu neoblomně otočil zády. Toth vzdychl a zkroušeně odešel posadit se do rohu stanu.

„Garione," řekla najednou Se'Nedra a přitom se trochu zamračeně rozhlížela kolem sebe. „Kde je moje děťátko?"

Vytřeštil na ni oči.

„Kde je Geran?" zeptala se naléhavě. Téměř ječela.

,,Se'Nedro -"začal.

„Slyším ho, jak pláče. Co jsi s ním udělal?" Z ničeho nic vyskočila na nohy a začala pobíhat po stanu, odhazovala závěsy, které oddělovaly jednotlivé prostory vymezené na spaní, a strhala přikrývky ze všech postelí. ,,Pomozte mi! " křikla na ně. „Pomozte mt najít moje dítě!"

Garion rychle přešel stan a vzal ji do náruče. „Se'Nedro -"

„Ne!" vřískla na něj. „Ty jsi ho někam schoval! Pusť mě! " Vytrhla se z jeho sevření a dala se znovu do zoufalého hledání, převracela nábytek a nesrozumitelné vzlykala a naříkala.

Garion se ji opět pokusil zadržet, ale znenadání na něj zasyčela a roztáhla prsty jako paťáty, jako by mu chtěla vyškrábat oči.

,,Se'Nedro! Přestaň!"

Ale jeho žena se kolem něho prosmýkla a vystřelila ze stanu ven do sněžné noci.

Když za ní Garion vyběhl, zjistil, že mu v cestě stojí malloreánský voják v rudém plášti. „Ty! Koukej se vrátit dovnitř!" vyštěkl na něj muž a zastavil ho ratištěm své píky. Přes rameno strážného Garion zahlédl, jak Se'Nedra zápasí s jiným vojákem. Aniž by o tom přemýšlel, udeřil do obličeje před sebou pěstí. Strážný zavrávoral a skácel se k zemi. Garion ho přeskočil, ale zjistil, že ho najednou sevřelo půl tuctu dalších mužů. „Nech ji být!" zařval na vojáka, který malé královně surově kroutil ruku za zády.

„Vraťte se zpátky do stanu!" vyštěkl hrubý hlas a Garion zjistil, že je krok za krokem vláčen ke vstupnímu průlezu do pavilónu. Voják, který držel Se'Nedru, ji napůl nesl, napůl strkal stejným směrem. Garion se s nesmírným úsilím ovládl a začal chladně soustřeďovat svou vůli.

„To stačí!" ozval se ze dveří stanu Polgařin přeskakující hlas.

Vojáci se zastavili, nejistě se podívali jeden na druhého a také s určitými obavami na velitelskou postavu ve vchodu.

„Durniku!" řekla potom. „Pomoz Garionovi dovést Se'Nedru zpátky dovnitř."

Garion ze sebe setřásl ruce, které mu bránily v pohybu, a pak s Durnikem od vojáka převzali urputně bojující královničku a táhli ji zpátky k pavilónu.

„Sadi," řekla Polgara, když Durnik a Garion se Se'Nedrou mezi sebou vstoupili do stanu, „nemáš v tom svém kufříku nějaký oret?"

„Zajisté, paní Polgaro," odpověděl eunuch, „ale jste si jistá, že je zde oret nejvhodnější? Já osobně bych byl více nakloněný nalladiu."

„Myslím, že tu stojíme před závažnějším problémem, než je pouhá hysterie. Sadi. Chci něco tak silného, abych si mohla být jistá, že se neprobudí hned, jak se k ní otočím zády."

„Jak myslíte, paní Polgaro." Přešel podlahu pokrytou koberci, otevřel svůj červený kožený kufřík a vytáhl z něho lahvičku s temně modravou kapalinou. Pak došel ke stolu a vzal pohár s vodou. Tázavě se na ni podíval.

Zamračila se. „Dej tam tři kapky," rozhodla.

Věnoval jí lehce překvapený pohled a pak zachmuřeně odměřil dávku.

Trvalo několik chvil spojeného úsilí, než Se'Nedru přiměli, aby obsah poháru vypila. Ještě hodnou chvíli nepřestávala vzlykat a vzpouzet se, ale pak odpor postupně zeslábl a nářek se utišil. Nakonec s hlubokým povzdechem zavřela oči a začala pravidelné oddechovat.

„Pojďme ji uložit do postele," řekla Polgara a zamířila k jedné z ložnic oddělených závěsy.

Garion zvedl drobnou postavu své spící ženy a vykročil za ní. „Co se to s ní děje, teto Pol?" zeptal se, když ji jemně položil na lůžko.

„Nejsem si úplně jistá," odpověděla Polgara a přikryla Se'Nedru hrubou vojenskou přikrývkou. „Abych to zjistila, budu potřebovat více času."

„Co s tím můžeme udělat?"

„Nic moc, dokud budeme na cestě," připustila otevřeně. „Budeme se ji snažit udržet ve spánku, dokud se nedostaneme do Rak Hagga. Jakmile se situace kolem ní zklidní, budu na tom moci pracovat. Zůstaň u ní. Chci si na chviličku promluvit se Sadim."

Garion se ustaraně posadil na postel a jemně přidržoval malou bezvládnou ruku své ženy, zatímco Polgara vyšla ven, aby se s eunuchem poradila o nejrůznějších lécích, které obsahoval jeho kufřík. Pak se vrátila a zatáhla za sebou závěs. „Má většinu z toho, co potřebuji," hlásila v rychlosti, „a zbytek dokážu nějak dát dohromady." Dotkla se Garionova ramene a naklonila se k němu. „Právě přišel generál Ateska," pošeptala mu. „Chce tě vidět. Nemluvila bych být tebou příliš určitě o tom, proč Se'Nedra zaútočila. Nemůžeme si být jisti, kolik toho Zakat ví o důvodech, které nás sem přivedly, a Ateska bezpochyby nahlásí všechno, co se semele, takže si dávej pozor na jazyk."

Začal jí odporovat.

„Tady nic nezmůžeš, Garione, a tam venku tě potřebují. Já na ni dohlédnu."

„Dochází u ní k takovým záchvatům často?" ptal se právě Ateska, když Garion procházel závěsem ve vchodu.

„Je velice přecitlivělá," odpověděl Silk. „Okolnosti jí někdy přemohou. Polgara ví, co má dělat."

Ateska se obrátil ke Garionovi. „Vaše Veličenstvo," řekl mrazi-

vým tónem, ,,nejsem příliš nadšený, že napadáte mé vojáky."

„Připletl se mi do cesty, generále," odvětil Garion. „A nemyslím, že jsem mu způsobil velikou újmu."

„Tady však jde o jistý princip. Vaše Veličenstvo."

„Ano." přikývl Garion, ,,to je pravda. Vyřiďte tomu muži mé omluvy, ale doporučte mu, aby mi už nikdy nepřekážel - obzvláště pokud se to týká mé ženy. Opravdu jen velice nerad ubližuji lidem, ale když musím, dokážu udělat výjimku."

Ateskův pohled studil jako led a ten, který mu Garion vrátil, byl stejně tak ostrý. Po dlouhou chvíli se upřeně dívali jeden druhému do očí. ,,Při vší úctě - která vám náleží, Vaše Veličenstvo," řekl konečně Ateska, „nezneužívejte už mé pohostinnosti."

„Jen pokud to nebude vyžadovat situace, generále."

„Nařídím svým mužům, aby pro vaši ženu připravili nosítka," řekl pak Ateska, „myslím, že budete souhlasit, když stanovíme odjezd nazítří brzy z rána. Pokud je královna chorá, chceme ji dopravit do Rak Hagga tak rychle, jak jen to bude možné."

„Děkuji vám, generále," odpověděl Garion.

Ateska se chladně uklonil, pak se otočil a odešel.

„Nepřipadá ti, Belgarione, že to bylo poněkud neotesané?" zabručel Sadi. „Jsme teď přece v Ateskově moci."

„Nelíbil se mi jeho přístup," odsekl Garion. Podíval se na Belgarata. Ve tváři starého čaroděje četl zdrženlivý nesouhlas. „Nu?"

„Nic jsem neřekl."

„Ani jsi nemusel. Až sem slyším, co si myslíš."

„Pak to tedy nemusím říkal, nemám pravdu?"

Nový den začal studeně a sychravě, ale přestalo sněžit. Garion jel po boku koní, kteří nesli na zádech nosítka se Se'Nedrou, a ve tváři se mu zračily obavy. Cesta, po které se ubírali, běžela na severozápad kolem dalších vypálených vesnic a rozbitých měst. Rozvaliny pokrývala tenká vrstva lepkavého mokrého sněhu, který napadl předešlého dne, a každé z takových míst obklopoval řetěz oněch ponurých, obsazených křížů a kůlů.

Zhruba v půli odpoledne vystoupali na kopec a spatřili olověně šedou rozlohu jezera Hagga, které se táhlo daleko na sever a na vý-

chod. "Na bližším břehu stálo veliké hradbami obehnané město.

„Rak Hagga," řekl Ateska s dobře patrným ulehčením.

Jeli dál dolů z kopce, vstříc městu. Od jezera foukal ostrý vítr, který je zamotával do plášťů a zmítal hřívami jejich koní.

„Dobrá, pánové." řekl Ateska přes rameno svým mužům, „pojďme se seřadit a pokusme se vypadat jako vojáci." Malloreánci v rudých pláštích popohnali své koně do dvojstupu a napřímili se v sedlech.

Zdi Rak Hagga byly na několika místech prolomeny a cimbuří bylo oprýskané a samá díra po smrštích šípů s ocelovými hroty, které se přes něj přehnaly. Těžká brána byla během konečné zteče rozvalena ve dví a nyní visela v třískách na zrezivělých železných závěsech.

Strážní v bráně se postavili do pozoru a řízné zasalutovali, když kolem nich Ateska vedl svou družinu do města. Rozbité kamenné domy uvnitř hradeb svědčily o zuřivosti boje, který následoval poté, co Rak Hagga padla. Mnoho z nich tu stálo se strženou střechou, jejich zející, sazemi začerněná okna vyhlížela do troskami zatarasených ulic. Pracovní skupina zasmušilých Murgů, vláčejících za sebou řinčící řetězy, odklízela pod bdělým dohledem oddílu malloreánských vojáků ze zablácených ulic zhroucené zdivo.

„Víte," řekl Silk, „to je poprvé, co vidím nějakého Murga doopravdy pracovat. Myslel jsem, že ani nevědí, jak se to dělá."

Velitelství malloreánské armády v Kthol Murgosu sídlilo ve veliké impozantní budově ze žlutých cihel ve středu města. Naproti ní se rozkládalo široké zasněžené náměstí a k hlavnímu vchodu vedlo mramorové schodiště lemované po obou stranách špalírem malloreánských vojáku v rudých pláštích.

„Bývalá rezidence murgského vojenského guvernéra Haggy," poznamenal Sadi, zatímco se blížili k domu.

„Takže ty jsi tu už byl?" otázal se Silk.

„V mládí," odvětil Sadi. „Rak Hagga byla odjakživa středem obchodu s otroky."

Ateska seskočil z koně a obrátil se na jednoho ze svých důstojníků. „Kapitáne, ať tví lidé přinesou královnina nosítka. A řekni jim, že si mají počínat velice opatrně."

Když i ostatní sesedli ze svých zvířat, kapitánovi muži odvázali nosítka od sedel dvou koní, kteří je nesli, a vydali se v patách generála Atesky nahoru po mramorových schodech.

Přímo za širokými dveřmi stál naleštěný stůl a za ním trůnil arogantně vyhlížející muž, navlečený do okázalé šarlatové uniformy, který si je přísně měřil. Naproti vzdálenější stěně stála řada křesel obsazená unuděně se tvářícími hodnostáři.

„Oznamte důvod návštěvy," vyštěkl důstojník za stolem.

Ateskova tvář se nepohnula, jen si důstojníka tiše prohlížel.

„Řekl jsem oznamte důvod návštěvy."

„Změnily se snad řády, plukovníku?" otázal se Ateska na oko mírným hlasem. „Ono už se nevstává, je -li přítomen vyšší důstojník?"

„Mám moc práce na to, abych vyskakoval kvůli každému bezvýznamnému melcenskému důstojníčkovi z nějakého vzdáleného okruhu," prohlásil plukovník.

„Kapitáne," poručil Ateska rozhodně svému důstojníkovi, „budete tak laskav a srazíte plukovníkovi hlavu z krku, jestli nebude během dvou úderů srdce na nohou?"

„Jistě, pane." odvětil kapitán a vytasil meč, i když se už vyděšený plukovník postavil.

„Takhle je to mnohem lepší," řekl mu Ateska. „A teď začneme ještě jednou od začátku. Jestlipak si ještě pamatujete, jak se salutuje?"

Plukovník horlivě zasalutoval, ačkoliv ve tváři byl bledý jako stěna.

„Skvělé. Nakonec z vás ještě uděláme vojáka. Tak dál. Jedna z osob, které přivádím - vysoce urozená dáma - během cesty onemocněla. Chci, aby pro ni byla ihned připravena teplá a pohodlná místnost."

„Pane," namítl plukovník, ,,k něčemu takovému nejsem oprávněn."

„Neschovávejte ještě ten meč, kapitáne."

„Ale generále, o všech takových věcech rozhoduji lidé spravující domácnost Jeho Veličenstva. Rozzuřím je, když překročím své pravomoci."

„Já to Jeho Veličenstvu vysvětlím, plukovníku," řekl mu Ateska. „Okolnosti jsou poněkud neobvyklé, ale jsem si jistý, že vše schválí."

Plukovník zaváhal. V pohledu se mu zračila nerozhodnost.

„Udělejte to, plukovníku! Ihned!"

„Neprodleně na to dohlédnu, generále," odpověděl plukovník a srazil paty v pozoru. „Vy tam," řekl vojákům, kteří drželi Se'Nedřina nosítka, „pojďte za mnou."

Garion bezmyšlenkovitě vykročil za nimi, ale Polgara ho pevně popadla za ruku. „Ne, Garione. Půjdu s ní já. Teď pro ni nemůžeš nic udělat a myslím, že Zakat si s tebou bude chtít promluvit. Hlavně si dávej pozor, co mu řekneš." A vydala se za nosítky napříč vstupní halou.

„Vidím, že v malloreiské společností stále přetrvávají jistá drobná pnutí," řekl Silk dobromyslně generálu Ateskovi.

„Angarakové," zabručel generál. „Občas jim činí trochu potíž vypořádat se s moderním světem. Omluvte mě teď, princi Kheldare. Chci dát vědět Jeho Veličenstvu, že jsme dorazili." Zamířil k nablýskaným dveřím na druhém konci místnosti a prohodil pár slov s jedním ze strážných. Pak se zase vrátil. „Císař už je informován o našem příjezdu." řekl jim. „Očekávám, že nás přijme během pár okamžiků."

Přistoupil k nim poněkud podsaditý muž v prostém, ale přesto drahocenně vyhlížejícím hnědém rouchu a s těžkým zlatým řetězem kolem krku. „Atesko, příteli," pozdravil generála, „řekli mi, že tě přidělili na Rak Verkat."

„Mám cosi do činění s císařem, Bradore. Copak děláš v Kthol Murgosu?"

„Mám dlouhou chvíli," odpověděl zavalitý chlapík. ,,Už dva dny čekám, abych se mohl setkat s Kal Zakalem."

„A kdo místo tebe vede doma ministerstvo?"

„Zařídil jsem to tak, že běží víceméně samočinně," odpověděl Brador. „Hlášení, které mám pro Jeho Veličenstvo, je tak naléhavé, že jsem se ho rozhodl doručit osobně."

„Co může být tak světoborného, že to vytáhne prvního muže Ministerstva pro vnitřní záležitosti z pohodlí Mal Zetu?"

„Myslím si, že je čas, aby se Jeho císařská Povýšenost odtrhla od svých kratochvílí tady v Kthol Murgosu a vrátila se zpátky do hlavního města."

„Opatrně, Bradore," řekl Ateska a na okamžik se usmál. „Projevují se tvé vytříbené melcenské předsudky."

„Věci doma spějí k horšímu, Atesko," řekl Brador vážně. „*Musím* si s císařem promluvit. Mohl bys mi pomoci, abych se k němu dostal?"

„Uvidím, co bude v mých silách."

„Díky, příteli," řekl Brador a popadl generála za ruku. „Na tom, jestli přesvědčím Kal Zakata, aby se vrátil do Mal Zetu, možná závisí osud celého impéria."

„Generále Atesko," ohlásil zvučným hlasem jeden z píkami ozbrojených strážných u naleštěných dveří, „Jeho císařské Veličenstvo přijme vás i vaše zajatce."

„Výborně," odpověděl Ateska a zatvářil se, že přehlédl zlověstné slovo zajatci. Pohlédl na Gariona. „Císař po vás rnusí velice toužit. Vaše Veličenstvo," poznamenal. „Často trvá několik týdnů, než člověk dosáhne audience. Půjdeme dovnitř?"

Kapitola druhá

KAL ZAKAT, CÍSAŘ NESMÍRNÉ Mallorey, seděl uvelebený v rudě polstrovaném křesle na druhém konci veliké fádní místnosti. Měl na sobě prosté bílé lněné roucho, přísné a bez ozdob. Ačkoliv Garion věděl, že mu je přinejmenším hodně přes čtyřicet let. jeho vlasů se zatím nedotkla šeď a tvář měl bez vrásek. V očích se mu ovšem zračila jakási smrtelná únava, chyběla v nich sebemenší radost či dokonce zájem o život. Na klíně mu ležela stočená do klubíčka obyčejná zlatohnědě mourovatá toulavá kočka. Měla zavřené oči a přední drápky zatínala do císařova stehna. Ačkoliv sám císař nosil ten nejprostší šat, stráže, které stály podél zdí, měly všechny ocelové prsní pláty důkladně vykládané zlatem.

„Můj císaři," řekl generál Ateska a hluboce se uklonil, „mám tu čest vám představit Jeho královské Veličenstvo, krále Belgariona z Rivy."

Garion úsečně přikývl a Zakat v odpověď pokynul hlavou. „Již dlouho čekám na chvíli, kdy se s tebou setkám, Belgarione." řekl hlasem, který byl stejně bez života jako jeho oči. „Tvé činy otřásly světem."

„Ty tvé také udělaly jistý dojem, Zakate." Garion se ještě před tím, než opustili Rak Verkat, rozhodl, že nebude zachovávat absurditu samozvaného malloreánského titulu 'Kal'.

Zakatovými rty se mihl mdlý úsměv. „Ach." řekl tónem, který naznačoval, že prohlédl Garionův pokus o rafinovanost. Stroze pokynul i ostatním a nakonec se jeho pozornost soustředila na neupravenou a ošuntělou postavu Garionova dědečka. „A ty, pane, budeš samozřejmě Belgarat," pronesl. „Poněkud mne překvapuje, že shledávám tvůj zevnějšek tak obyčejným. Všichni malloreánští Grolimové se shodují, že jsi vysoký sto stop - možná i dvě stě -a že máš rohy a dvojitý ocas."

„Jsem v přestrojení," odvětil Belgarat sebejistě.

Zakat se zasmál, ačkoliv v tom skoro mechanickém zvuku obsaženo pramálo pobavení. Pak se rozhlédl a poněkud se zamračil. „Zdá se mi, že nám někdo chybí."

„Královna Se'Nedra během cesty onemocněla, Vaše Veličenstvo," informoval ho Ateska. „A paní Polgara na ni dohlíží."

„Onemocněla? Je to vážné?"

„Na tuto otázku nelze dát v danou chvílí jednoznačnou odpověď, Vaše císařské Veličenstvo," odvětil Sadi s profesionální vyhýbavostí, „ale podali jsme jí jisté medikamenty a v uměni paní Polgary mám naprostou důvěru."

Zakat se obrátil ke Garionovi. „Měl jsi o tom poslat zprávu napřed, Belgarione. Mám mezi svým osobním služebnictvem léčitelku - dalasijskou ženu, která je nadaná pozoruhodnými schopnostmi. Ihned ji pošlu do královniných komnat. Zdraví tvé ženy musí být naší první starostí."

„Díky." odpověděl Garion. Vděčnost v jeho hlase byla upřímná.

Zakat se dotkl táhla zvonku a promluvil pár slov ke služebníkovi, který na jeho zavolání ihned přiběhl.

„Prosím," řekl pak císař „posaďte se. Na ceremoniích si nijak zvlášť nezakládám."

Zatímco jim strážní spěšně přinášeli křesla, kočka spící na Zakatově klíně napůl otevřela své zlatavé oči a všechny si je prohlédla. Postavila se na nohy, protáhla si hřbet a zívla. Pak ztěžka skočila na podlahu, při dopadu slyšitelně hekla a kolébavou chůzí se vydala očichat Eriondovy prsty. Zakat lehce pobaveným pohledem sledoval, jak si jeho očividně těhotná kočka vykračuje s důstojností hospodyně napříč kobercem. „Jak jste si jistě povšimli, byla mi moje kočička - opět - nevěrná." Povzdechl si, naoko odevzdaně. „Obávám se, že k tomu dochází poměrně často, a zdá se, že nikdy nepociťuje ani stín výčitek."

Kočka vyskočila Eriondovi na klín, stočila se do klubíčka a začala spokojeně příst.

„Vyrostl jsi, chlapče." oslovil mladíka Zakat. „Už tě také naučili mluvit?"

„Pochytil jsem pár slov. Zakate." řekl Eriond svým jasným hla-

sem.

„Ostatní také znám - alespoň z doslechu," řekl pak Zakat. „S mistrem kovářem Durnikem jsme se setkali na pláních Mišraku ak Thull a samozřejmě jsem slyšel o markraběnce Liselle z drasnijské tajné služby a o princi Kheldarovi, který usiluje o to, aby se stal nejbohatším mužem na světě."

Sametino půvabné pukrle nebylo tak okázalé jako Silkova grandiózní úklona.

„A zde mám, samozřejmě, tu čest se Sadim, vrchním eunuchem královny Salmissry."

Sadi mu vysekl nenuceně elegantní poklonu. „Musím říci, že je Vaše Veličenstvo pozoruhodné dobře informováno," pronesl svým kontraaltovým hlasem. „Čte v nás jako v otevřené knize."

„Velitel mé tajné služby se mě snaží udržovat v obraze, Sadi. Není možná tak nadaný jako neocenitelný Oštěp z Boktoru, ale ví o většině událostí, které se v téhle části světa odehrávají. Zmiňoval se také o tom velikém chlapíkovi, který stojí támhle v rohu, ale zatím se mu nepodařilo odhalit jeho jméno."

„Říkají mu Toth," doplnil Eriond. „Je němý, takže za něj musíme mluvit my."

„A kromě toho je to Dalasijec." poznamenal Zakat. „Velice pozoruhodná okolnost."

Garion si mezitím císaře pečlivě prohlížel. Pod nablýskaným, uhlazeným vystupováním cítil, že je nějakým způsobem nenápadně" zkoumá. V oněch povrchních uvítáních, která se nezdála být ničím jiným než zdvořilým prostředkem, jak hostům navodil pocit domácké pohody, se skrýval hlubší záměr. Jakýmsi zvláštním smyslem cítil, že si tak Zakal každého z nich hodnotí a odhaduje.

Pak se císař napřímil. „Máš s sebou pravzláště vybranou společnost, Belgarione,'" řekl, „a jsi daleko od domova. Zajímaly by mne důvody. které tě přivedly do Kthol Murgosu."

„Obávám se, že to jsou soukromé záležitosti. Zakate."

Císař malinko nadzvedl jedno obočí. „Za okolností, ve kterých se nacházíš, je to sotva uspokojivá odpověď, Belgarione. Opravdu nemůžu riskovat, že jsi Urgitův spojenec."

„Přijmeš moje slovo, když ti řeknu, že nejsem?"

„Ne, dokud se nedozvím něco víc o tvé návštěvě v Rak Urga. Urgit odtamtud zčistajasna odjel - očividně ve tvé společnosti -a pak se stejně tak náhle objevil na pláních Moreth, kde on a jakási mladá žena vyvedli jeho vojsko z léčky, jejíž nastrojení mě stálo nemalé obtíže. Musíš přece přiznat, že to je podivuhodná shoda okolností."

„Ne, když se na věc podíváš z praktického hlediska, Zakate," řekl Belgarat. „To já jsem rozhodl, že s sebou Urgila vezmeme. Zjistil, kdo jsme, a já jsem nechtěl mít za patami armádu Murgů. Murgové nejsou příliš bystří, ale občas dokážou být nepříjemní."

Zakat vypadal překvapeně. „Vy jste ho zajali?"

Belgarat pokrčil rameny. „Dalo by se to tak říci."

Císař se poněkud hořce zasmál. „Víte, že jste ze mě mohli vymámit téměř cokoliv, jen kdybyste ho odevzdali do mých rukou. Pročpak jste ho nechali běžet?"

„Už jsme ho nepotřebovali," odvětil Garion. „Dorazili jsme ke břehům jezera Kthaka, takže už pro nás nepředstavoval žádnou hrozbu."

Zakal přimhouřil oči. „Řekl bych. že se přihodilo i pár dalších věcí," podotkl. „Urgit byl vždycky notorický zbabělec, úplně v moci Grolima Agašaka a otcových generálů. Ale nezdál se být příliš ustrašený, když vyprošťoval svoje vojáky z pasti, kterou jsem na ně nastražil - a také ze všech hlášení, která z Rak prosákla, zřejmě vyplývá, že se doopravdy chová jako král. Nemáte s tím nějakou náhodou něco společného?"

„Myslím, že je to možné," odpověděl Garion. „Párkrát jsme si s Urgitem popovídali a já mu vysvětlil, co dělá špatně."

Zakat si jedním ukazováčkem podepřel bradu a v očích se mu zlověstně zablýsklo. „Možná jsi z něho neudělal lva, Belgarione," řekl, „ale přinejmenším už to není králík." Přes Malloreáncovy rty přelétl mrazivý úsměv. „Vlastně jsem tomu docela rád. Lovení králíků mě nikdy moc neuspokojovalo." Zastínil si jednou rukou oči, ačkoli v místnosti nebylo nijak zvlášť ostré světlo. „Ale nedokážu pochopit, jak jste ho dokázali unést z paláce Drojim a ven z města. Měl celé regimenty tělesných strážců."

„Přehlížíš jednu věc, Zakate." řekl mu Belgarat. „Máme jisté výhody, které jiní postrádají."

„Máš na mysli kouzla? Je to opravdu tak spolehlivé?"

„Čas od času se mi s nimi něco poštěstí."

V Zakatových očích najednou probleskl zájem. „Říkají mi, že jsi starý pět tisíc let, Belgarate. Je to pravda?"

„Ve skutečnosti sedm - nebo o trochu méně. Proč se ptáš?"

„Za všechna ta léta tě ani jednou nenapadlo, abys uchvátil moc? Mohl bys ze sebe přece udělat krále světa."

Belgarata jeho otázka, jak se zdálo, pobavila. „Pročpak bych to měl chtít?" zeptal se.

„Každý člověk touží po moci. Je to v lidské povaze."

„A tebe všechna tvá moc skutečně učinila šťastným?"

„Přináší jistá uspokojení."

„Dost na to, aby vyvážila všechny nepříjemné a malicherné povinnosti, které jsou s tím spojené?"

„Ty dokážu přetrpět. Přinejmenším jsem v postavení, ve kterém mi nikdo neříká, co mám dělat."

„To mně také ne - a nenesu na zádech všechnu tu únavnou odpovědnost." Belgarat se napřímil. „Nu dobrá, Zakate, mohli bychom přejít rovnou k věci? Jaké máš s námi úmysly?"

„Ještě jsem se nerozhodl." Císař je přelétl pohledem. „Mám za to, že bychom se mohli všichni choval v současné situaci jako civilizovaní lidé?"

„Co tím myslíš, civilizovaní?" zeptal se Garion.

„Přijmu vaše slovo, že se nikdo z vás nepokusí o útěk nebo neudělá něco neuváženého. Vím, že ty a mnoho tvých přátel vládnete určitými vytříbenými dovednostmi. Nepřál bych si, abych byl nucen podniknout proti nim protiopatření."

„Tlačí na nás jisté dost naléhavé povinnosti." řekl Garion opatrně, „takže se sotva můžeme zdržel přespříliš dlouho. Nicméně prozatím se, myslím, můžeme rozumně dohodnout."

„Dobrá. Budeme si muset promluvit později, mezi čtyřma očima, a poznat jeden druhého. Nechal jsem pro tebe a tvé připravit pohodlné komnaty a vím také, že se obáváš o svou choť. A teď mě, doufám,

omluvíte, protože se musím věnovat některým z oněch únavných povinností, o kterých mluvil Belgarat."

Ačkoliv dům byl velmi rozsáhlý, nebyl to, přísně vzato, palác. Zdálo se, že generální guvernéři Haggy, kteří ho nechali postavit. nesdíleli velikášství, jež postihlo panovníky Urgy, takže stavba byla spíše funkční než okázalá.

„Prosím za prominutí," řekl jim generál Ateska, když vyšli z audienčního sálu. „Jsem Jeho Veličenstvu povinován podrobnou zprávou - týkající se nejrůznějších záležitostí - a pak se musím ihned vrátit do Rak Verkatu." Pohlédl na Gariona. „Okolnosti, za kterých jsme se setkali, nebyly zrovna nejšťastnější, Vaše Veličenstvo," řekl, „ale doufám, že o mně nebudete smýšlet příliš nevlídně." Poněkud škrobeně se uklonil a zanechal je péči jednoho z císařových hodnostářů.

Muž, který je vedl dlouhou, tmavě obloženou chodbou do středu domu, očividně nebyl Angarak. Neměl poněkud šikmé oči ani strohý, drsně arogantní obličej, kterým se lidé této rasy vyznačovali. Jeho veselá okrouhlá tvář naznačovala spíše melcenské předky a Garion si připomněl, že úřednictvo, které ovládalo většinu oblastí malloreánského života, se téměř výhradně skládalo z Melceňanů. „Jeho Veličenstvo mě požádalo, abych vás ujistil, že vaše pokoje nejsou pojímány jako vězení," řekl jim úředník, když se před nimi ztěžka otevřela masivní železná vrata, která rozdělovala chodbu na dvě části. „Tento dům byl před tím, než jsme se zmocnili města, murgský a jeho uspořádání se vyznačuje jistými zvláštnostmi. Vaše místnosti se nacházejí v prostorách dříve vyhrazených ženám a Murgové si své ženy fanaticky střeží. Má to myslím co do činění s jejich představami o rasové čistotě."

Gariona v té chvíli pramálo zajímalo, jak mají zařízený nocleh. Myslel jen na Se'Nedru. „Nevíš náhodou, kde bych mohl najít svou manželku?" otázal se úředníka s obličejem jako měsíček.

„Tam, na konci této chodby, Vaše Veličenstvo," odpověděl Melceňan a ukázal na modře natřené dveře na druhém konci chodby.

„Díky." Garion pohlédl na ostatní. „Vrátím se zanedlouho," řekl jim a vykročil napřed.

V místnosti, do které vešel, bylo teplo a byla tlumeně osvětlená.

Podlahu pokrývaly husté, umně tkané malloreánské koberce a přes vysoká a úzká okna byly zatažené tenké zelené hedvábné závěsy. Se'-Nedra ležela na vysoké posteli u stěny naproti dveřím a u lůžka seděla zachmuřená Polgara.

„Změnilo se něco?" zeptal se jí Garion, když za sebou potichu zavřel dveře.

„Zatím nic." odpověděla.

Se'Nedřina tvář byla bledá. Spala a rudé vlasy měla rozhozené po polštáři.

„Ale *bude* v pořádku, že ano?"

„Jsem si tím jistá, Garione."

Poblíž postele seděla ještě jedna žena. Měla na sobě světle zelené mnišské roucho. Navzdory tomu, že byla v domě, měla nasazenou kápi, která jí zpola zakrývala tvář. Se'Nedra cosi zamumlala podivná drsným hlasem a neklidně převalila hlavu na polštáři. Žena v mnišském rouchu se zamračila. ,,Je to její obvyklý hlas, paní Polgaro?" otázala se.

Polgara na ni zostra pohlédla. ,,Ne," odpověděla. „Vlastně ne."

„A ten lék, který jsi jí podala, nemohl zvuk jejího hlasu nějakým způsobem ovlivnit?"

„Ne, to nemohl. Vlastně by neměla vydávat vůbec žádné zvuky."

,,Ach ano," řekla žena. ,,Myslím, že už tomu asi rozumím." Nahnula se a velice zlehka položila konečky prstů jedné ruky na Se' Nedřiny rty. Pak přikývla a stáhla ruku zpátky. ,,Jak jsem předpokládala." zamumlala.

Polgara se také natáhla, aby se dotkla Se'Nedřina obličeje. Garion zachytil sotva slyšitelný šepot její vůle a svíce na nočním stolku se trochu rozhořela, aby pak začala pohasínat, dokud její plamen nebyl sotva větší nežli špička špendlíku. „Měla jsem na to přijít sama." vyčetla si.

„Co je to?" zeptal se poplašeně Garion.

,,Nějaká jiná mysl se snaží ovládnout vaši ženu a podřídit si její vůli, Vaše Veličenstvo," řekla mu žena v mnišském rouchu. „Je to umění, které někdy provádějí Grolimové. Objevili ho čirou náhodou ve třetím věku."

„Tohle je Andel, Garione." informovala ho Polgara. ,,Poslal ji sem Zakat, aby mi pomohla pečovat o Se'Nedru."

Garion ženě s kápí usečně pokynul. ,,Co přesně myslíš slovem ovládnout?" otázal se.

„Měl bys o tom vědět víc než většina lidí, Garione." řekla Polgara. „Jsem si jistá, že si vzpomínáš na Murga Ašaraka."

Garionem projela náhlá vlna chladu, když si připomněl sílu vůle, která od nejútlejšího dětství usilovala o podobné ovládnutí jeho vědomí. „Vyžeňte to," požádal naléhavě. „Dostaňte to ven z její mysli, ať je to cokoliv."

„Možná ne teď hned, Garione," řekla Polgara chladně. „Je to určitá příležitost. Neměli bychom ji promarnit."

„Nerozumím."

„Pochopíš to, drahý." řekla mu. Pak vstala, sedla si na kraj postele a zlehka přiložila obě dlaně na Se'Nedřiny spánky. Opět se ozval slabounký šepot, tentokrát silnější, a svíce ještě jednou zaplápolaly a pak zase o něco pohasly, jako by jim někdo odebíral vzduch. „Vím. že jsi tam," řekla potom. „Můžeš klidně mluvit."

Rysy Se'Nedřiny tváře se začaly křivit. Zmítala hlavou sem a tam, jako kdyby se snažila uniknout rukám, které se dotýkaly spánků. Polgařin obličej zpřísněl, avšak ruce držela neúprosně na místě. Bledá kadeř ve vlasech jí začala zářit a pokojem zavanul podivný mráz, který - jak se zdálo - vyzařoval ze samotné postele.

Najednou Se'Nedra vykřikla.

„Mluv!" poručila Polgara. „Nemůžeš uniknout, dokud tě nepropustím, a já tě nepropustím, pokud nepromluvíš."

Se'Nedra náhle otevřela oči. Byly plné nenávisti. „Necítím před tebou nižádného strachu, Polgaro." řekla drsným, skřípavým hlasem s podivným přízvukem.

„Já se tě bojím ještě méně. Takže kdo jsi?"

„Však mne znáš, Polgaro."

„Možná, ale já tvé jméno uslyším od tebe." Na dlouhou chvíli bylo ticho a napětí Polgařiny vůle zesílilo.

Se'Nedra opět vykřikla - bylo to zvolání plné bolesti, které Garionа přimělo, aby sebou trhnul. „Zadrž!" zazněl drsný hlas. „Promlu-

vím!"

„Pověz své jméno," řekla Polgara neúprosně.

„Jsem Zandramas."

„Tak. Co doufáš, že tímhle získáš?"

Se'Nedřiny bledé rty opustil zlomyslný smích. „Já již uloupila její srdce, Polgaro - její dítě. A teď stejně tak ukradnu i její duši. Kdyby se mi zachtělo, mohla bych ji přesnadno zabít, avšak mrtvou královnu lze pohřbít a hrob zanechat za zády. Ovšem šílená královna by dosti odvrátila tvou pozornost od pátrání po Sardionu."

„Můžu tě vypudit jediným lusknutím prstů, Zandramas."

„A já se mohu stejně rychle navrátit."

Přes Polgařiny rty přelétl mrazivý úsměv. „Nejsi ani zdaleka tak chytrá, jak jsem si myslela." řekla. „Opravdu jsi mi uvěřila, že jsem z tebe vymáčkla tvoje jméno jen tak, pro pobavení? Moc jména je ta nejzákladnější ze všech. Teď před tebou mohu Se'Nedřinu mysl uzavřít. A to ještě není všechno. Například vím, že jsi právě v Ašabě a strašíš jako ubohý rozedraný duch v netopýry zamořených ruinách Domu Torakova."

Místností se rozlehlo polekané vyjeknutí.

„Mohla bych ti toho povědět víc, Zandramas, ale už mě to celé začíná nudit." Narovnala se, rukama však stále po stranách svírala Se'Nedřinu hlavu. Bílá kadeř na jejím čele se rozzářila, až byla rozžhavená doběla, a tichounký šepot přešel v ohlušující burácení. „A nyní zmiz!" poručila.

Se'Nedra zasténala a tvář jí náhle zkřivila agónie. Zdálo se, že se místností s vytím prohání ledový a smrdutý vítr, a svíce a žhnoucí koše s uhlím ještě více pohasly, až se komnata ponořila do přítmí.

„Zmiz!" opakovala Polgara.

Se'Nedřinými rly se prodralo mučivé zakvílení, které se pak oddělilo od těla, takže se ozývalo jakoby z prázdného prostoru nad postelí. Svíce zhasly a všechny koše s uhlim přestaly vyzařovat světlo. Kvílivý hlas začal slábnout, rychle se vzdaloval, až k nim nakonec přicházel jen jako mumlání doléhající z nepředstavitelné vzdálenosti.

„Je Zandramas pryč?" zeptal se Garion roztřeseně.

„Ano," odpověděl mu z náhlé temnoty Polgařin hlas.

„Co o tom řekneme Se'Nedře? Myslím až se probudí."

„Nebude se na nic z toho pamatovat. Pověz jí prostě něco neurčitého. A rozsviť nějaké světlo, můj milý."

Garion zašátral po jedné ze svíček, zavadil o ni rukávem a pak ji obratně zachytil, ještě než stačila dopadnout na podlahu. Byl na to svým způsobem hrdý.

„Nehraj si s ní, Garione. Prostě ji zapal."

Ten tón byl tak důvěrně známý a tak samozřejmý, že se začal chechtat, a slabá vlna jeho vůle, kterou na svíci napřel, byla proto jaksi zajíkavá. Plamen, který se objevil, poskakoval a skytal na konci knotu v bezhlesém zlatavém veselí.

Polgara upřeně pohlédla na chichotající se svíci a pak zavřela oči. „Ach, Garione," povzdechla si odevzdaně.

Chodil okolo komnaty, zapaloval ostatní svíce a rozdmýchával koše s dřevěným uhlím zpátky k životu. Plameny byly docela klidné, až na ten původní, který se stále bezstarostně a radostně smál a tančil.

Polgara se obrátila k zahalené dalasijské léčitelce. „Jsi neobyčejně vnímavá. Andel," řekla jí. „Takovéhle věci je těžké rozeznat. když nevíš, co přesně" hledáš."

„To nebylo moje vnímání, paní Polgaro," odpověděla Andel. „Příčinu nemoci Jejího Veličenstva mi poradil někdo jiný."

„Cyradis?"

Andel přikývla. „Vědomí všech lidí naší rasy jsou ve spojení s jejím, protože nejsme nic víc než nástroje pro úkol, který na ní spočívá. K zásahu ji přiměla starost o královnino zdraví." Žena v kápi zaváhala. „Svatá věštkyně mi také uložila, abych tě poprosila o přímluvu u tvého manžela ve věci Totha. Hněv mistra kováře působí tomu jemnému muži obrovská muka a jeho bolest je i její bolestí. To, co se stalo na Verkatu, se mělo stát - jinak by nemohlo dojít k setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty ještě po mnoho příštích věků."

Polgara vážně přikývla. „Myslela jsem si, že by to takhle nějak mohlo být. Pověz jí, že si s Durnikem o Tothovi promluvím."

Andel vděčně sklonila hlavu.

„Garione," zamumlala ospale Se'Nedra, „kde to jsme?"

Rychle se k ní obrátil. „Jsi v pořádku?" zeptal se a vzal její ruku

do svých.

„Mmmmmm." řekla. „Jsem jenom hrozne ospalá. Co se stalo -a kde jsme?"

„Jsme v Rak Hagga." Vrhl rychlý pohled na Polgaru. pak se obrátil zpátky k posteli. „Jenom jsi na chviličku omdlela, nic víc," řekl s lehce přehnanou ledabylostí. „Jak se cítíš?"

„Je mi dobře, miláčku, ale myslím, že budu raději spát." A zavřela oči. Pak je zase otevřela a ospale se zakabonila. „Garione," zamumlala, „proč ta svíčka takhle vyvádí?"

Zlehýnka ji políbil na tvář. „Nedělej si s ní starosti, drahoušku." pošeptal jí, ale ona už mezitím tvrdě usnula.

Bylo dobře po půlnoci, když Gariona probudilo slabé zaklepání na dveře pokoje, ve kterém spal. „Kdo je to?" zeptal se a zpola se vztyčil na posteli.

„Posel od císaře. Vaše Veličenstvo." odpověděl hlas na druhé straně dveří. „Nařídil mi. abych se vás otázal, jestli byste nebyl tak laskav a nepřipojil se k němu v jeho soukromé studovně."

„Teď? Uprostřed noci?"

„Tak mi to císař nařídil, Vaše Veličenstvo."

„Dobrá," řekl Garion, odhodil přikrývky a zhoupl se, aby postavil bosé nohy na chladnou podlahu. „Dej mi tak minutu, než se obleču."

„Jistě, Vaše Veličenstvo."

Garion sice láteřil, ale šaty na sebe v mdlém světle koše s uhlím stojícím v rohu místnosti soukat začal. Když se oblékl, vychrstl si na tvář studenou vodu a prohrábl si prsty své pískové vlasy ve snaze dát jim alespoň náznak jakéhosi uspořádání. Jako by ho to dodatečně napadlo, provlékl hlavu a paži pásem připojeným k pochvě meče Železné ruky a popotáhl ho na správné místo na zádech. Pak otevřel dveře. „Dobrá," řekl poslíčkovi. „Pojďme."

Kal Zakalova studovna byla knihami obložená mísnost s několika křesly potaženými kůží, velikým naleštěným stolem a ohněm praskajícím v krbu. Císař, stále ještě v prostém bílém lněném suknu, seděl v křesle u stolu a přehraboval se ve světle jediné olejové lampy hromadou pergamenových svitků.

„Chtěl jsi mě vidět, Zakate?" zeptal se Garion, když vešel do-

vnitř.

„Ach ano, Belgarione," řekl Zakat a odsunul pergameny stranou. ,,To je od tebe milé, žes přišel. Vyrozuměl jsem, že se tvá choť zotavuje."

Garion přikývl. „Musím ti poděkovat, že jsi nám poslal Andel. Její pomoc přišla velice vhod."

,,Bylo mi potěšením, Belgarione." Zakat se naklonil a přitáhl knot v lampě, až se rohy místnosti vyplnily stíny. „Myslel jsem, že bychom si mohli chvíli popovídat."

„Není tak trochu pozdě?"

„Já moc nespím. Belgarione. Člověk dokáže spánkem promarnit třetinu života. Den je plný ostrého světla a rušivých věcí, ale noc je temná a tichá a dovoluje mnohem větší soustředění. Posaď se, prosím tě."

Garion odepnul meč a opřel ho o regál s knihami.

„Já snad opravdu nejsem až *takhle* nebezpečný," řekl císař a významně se podíval na velikou zbraň.

Garion se trošku usmál a uvelebil se v křesle poblíž ohně. „Nepřinesl jsem ho kvůli tobě, Zakate. Je to prostě zvyk. Není to zrovna meč, který by člověk nechával jen tak někde povalovat."

„Nemyslím, že by ho tu někdo ukradl, Belgarione."

,,Tenhle se nedá ukrást. Jenom nechci, aby se někdo zranil, kdyby se ho náhodou dotkl."

„Chceš tím říct, že je to *ten* meč?"

Garion přikývl. „Jsem do určité míry zavázán, že o něj budu pečovat. Po většinu času je na obtíž, ale při několika příležitostech jsem byl rád, že ho mám s sebou."

,,Co se doopravdy seběhlo v Kthol Mišraku?" zeptal se zčista jasna Zakal. „Slyšel jsem nejrůznější povídačky."

Garion kysele přikývl. „To já také. Ve většině z nich souhlasí jména, ale to je obvykle všechno. Já ani Torak jsme na průběh událostí neměli moc vlivu. Bojovali jsme spolu a já jsem mu zabodl tenhle meč do prsou." „A on zemřel?" Zakatova tvář byla plná zaujetí.

„Ano, nakonec ano."

,,Nakonec?"

„Nejdřív vyvrhoval oheň a slzel plameny. Potom vykřikl."

„A co řekl?"

„Matko," odpověděl stručně Garion. O tomhle opravdu nechtěl hovořit.

„Něco takového se k němu vůbec nehodí. Copak se stalo s jeho tělem? Dal jsem kvůli němu prohledat celou zříceninu Kthol Mišraku."

„Přišli si pro něj ostatní bohové a odnesli ho. Nemyslíš, že bychom mohli mluvit o něčem jiném? Tyhle vzpomínky mne bolí."

„Byl to přece tvůj nepřítel."

Garion si povzdechl. „Byl to také bůh, Zakate. Muset zabít boha je pro člověka strašná věc."

„Jsi pravzláštně jemný člověk, Belgarione. Myslím, že si tě pro to vážím víc než pro tvou nepřekonatelnou statečnost."

„Řekl bych. že je sotva nepřekonatelná. Bál jsem se po celou dobu - a myslím, že Torak také. O čem sis ale chtěl doopravdy popovídat?"

Zakat se opřel zády do křesla a zamyšleně *si* poklepal na sešpulené rty. „Ty víš, že se nakonec budeme muset jeden druhému postavit, že ano?"

„Ne," zavrtěl hlavou Garion. „To není vůbec jisté."

„Může být jen jeden Král světa."

Garion se bolestně ušklíbl. „Mám už tak dost potíží, když se snažím vládnout jednomu malému ostrovu. Nikdy jsem nechtěl být Králem světa."

„Ale já to chtěl - a chci."

Garion vzdychl. „Tak kvůli tomu spolu - dřív nebo později - nejspíš bojovat budeme. Ale nemyslím, že by svět byl určen k tomu, aby mu vládl jeden člověk. Pokud se o to pokusíš, budu tě muset zastavit."

„Mě nikdo zastavit nemůže, Belgarione."

„Toraka také nikdo nemohl - tedy alespoň si to o sobě myslel."

„To bylo dost neotesané."

„Třeba ti to pomůže, aby ses vyhnul spoustě pozdějších nedorozumění. Řekl bych, že máš dost domácích starostí bez toho, abys na-

padal mé království - nebo země mých přátel. Nemluvě o patové situaci tady v Kthol Murgosu."

„Jsi dobře informovaný."

„Královna Porenna je moje blízká osobní přítelkyně. Zásobuje mne obstojným množstvím zpráv a Silk pochytí spousty informací při svých obchodních jednáních."

„Silk?"

„Promiň. Chci říci princ Kheldar. Silk je dejme tomu taková přezdívka."

Zakat se na něj upřeně zadíval. „V určitých rysech si jsme hodně podobní, Belgarione, a v jiných se velice lišíme, ale přesto děláme, k čemu nás nutí okolnosti. Často jsme vydáni na milost a nemilost událostem, nad kterými nemáme nejmenší moc."

„Předpokládám, že mluvíš o oněch dvou proroctvích?"

Zakat se krátce zasmál. „Nevěřím na proroctví. Já věřím jen v sílu. Je proto pozoruhodné, že jsme oba před časem stáli před podobnými problémy. Ty jsi nedávno musel potlačit povstání v Alorii - tlupu náboženských fanatiků, myslím. Něco hodně podobného teď probíhá v mé Daršivě. Náboženství je odvěký trn v patě každého vládce, nemyslíš?"

„Já jsem se s ním zatím dokázal vypořádat - alespoň většinou."

„Tak to máš tedy veliké štěstí. Torak nebyl ani dobrý, ani laskavý bůh a jeho grolimští kněží jsou mizerové. Kdybych nebyl zaneprázdněný tady v Kthol Murgosu, myslím, že bych si mohl získat přízeň příštích tisíců generaci a odstranit všechny Grolimy do jednoho z povrchu zemského."

Garion se na něj zazubil. „Co bys v téhle záležitosti řekl duchovnímu spojenectví?" nadhodil.

Zakat se na chvilku usmál a pak se opět zachmuřil. „Říká ti něco jméno Zandramas?"

Garion se rozhodl zachovávat obezřetnost, protože nevěděl, do jaké míry je Zakat obeznámený se skutečným důvodem - kvůli kterému v Kthol Murgosu byli. „Slyšel jsem nějaké pověsti," řekl.

„A co takhle Kthrag Sardius?"

„Slyšel jsem o něm."

„Mluvíš vyhýbavě. Belgarione." Zakat na něj upřeně pohlédl a pak si unaveně promnul rukou oči.

„Myslím, že se potřebuješ prospat," řekl mu Garion.

„To má svůj čas - až dokončím dnešní práci."

„Nic mi do toho není, ale záleží to přece jen na tobě."

„Kolik toho víš o Mallorei, Belgarione?"

„Dostávám hlášení. Někdy sice trochu nesouvislá, ale poměrně aktuální."

„Ne. Myslím o naší minulosti."

„Obávám se. že nepříliš mnoho. Západní historici se ze všech sil snažili ignorovat skutečnost, že je Mallorea vůbec na světě.'"

Zakat se ušklíbl. „Melcenská universita byla ohledně Západu stejně krátkozraká." poznamenal. „Nicméně, za posledních pár století - od katastrofy u Vo Mimbre - je malloreánská společnost zaměřená téměř úplně světsky, Toraka poutal spánek. Ktačik prováděl ty svoje zvrhlosti tady v Kthol Murgosu a Zedar se potloukal po světě jako pobuda bez domova - mimochodem, co se s ním stalo? Myslel jsem, že byl v Kthol Mišraku."

„To je pravda."

„Nenašli jsme jeho tělo."

„Není mrtvý."

„Není?" Zakat ohromeně vzhlédl. „Tak kde potom je?"

„Pod městem. Belgarat otevřel zemi a uzavřel ho v pevné skále pod ruinami."

„Zaživa?!" Zakatův výkřik se zadrhl v přiškrcené zajíknutí.

„Měli jsme značné množství důvodů, které to ospravedlňovaly. Pokračuj ve svém vyprávění."

Zakat se otřásl, pak se opět dal do řeči. „Takže když byla většina z nich mimo hru, jediná náboženská veličina, která v Mallorei zůstala, byl Urvon a ten se téměř výhradně věnoval tomu, aby byl jeho palác v Mal Yasce honosnější než císařský palác v Mal Zetu. Každou chvíli držel kázání plná žvástů a nesmyslů, ale většinou se zdálo, že na Toraka úplně zapomněl. Když už neměla Dračího boha a jeho učedníky, moc grolimské církve vzala za své - nu, kněží blábolili něco o Torakově návratu a všichni uznávali, že se jednoho dne spící bůh probudí,

ale vzpomínky na něj byly stále mlhavější a mlhavější. Moc církve čím dál víc slábla, zatímco moc armády - což znamená imperiálního trůnu - čím dál víc rostla."

„Zdá se, že malloreiská politika je ponurá záležitost," podotkl Garion.

Zakat přikývl. „Je to část naší přirozenosti, řekl bych. V každém případě naše společnost žila dál a vymaňovala se z temných věků - možná pomalu, ale přece se dostala do pohybu. Pak ses zčistajasna objevil ty a probudil Toraka - a stejně tak nečekaně ho zase navěky uspal. A tady začínají všechny naše potíže."

„Neměl bych je tím spíše ukončit? Něco takového jsem aspoň zamýšlel."

„Nemyslím, že chápeš podstatu nábožensky založeného uvažování, Belgarione. Dokud tu byl Torak - dokonce i když spal - Grolimové a další hysterici v císařství byli poměrně klidní, neškodní a pohodlní v té své víře, že se jednou probudí, ztrestá všechny jejich nepřátele a znovu obnoví vážnost nemytých a smradlavých kněží. Ale když jsi Toraka zabil, tak jsi jim ten pohodlný pocit bezpečí zničil. Museli se vyrovnat se skutečností, že bez Toraka neznamenají nic. Některými to natolik otřáslo, že se zbláznili. Jiní propadli naprostému zoufalství. Ovšem pár z nich začalo slepoval dohromady novou mytologii. Něco, co mělo nahradit tu, kterou jsi zničil jediným úderem támhletoho meče."

„Něco takového jsem neměl v úmyslu," řekl mu Garion.

„Rozhodují výsledky, Belgarione, a ne záměry. Nicméně, Urvon se musel odtrhnout od ukájení své chamtivosti a opájení se chvalozpěvy, co na něj skládali patolízalové, kterými se obklopil, a začal se zase věnovat svému řemeslu. Načas vyvíjel úplně horečnou aktivitu. Vyhrabal na světlo všechna ta moly prožraná stará proroctví a ohýbal je a překrucoval, dokud neříkaly to, co chtěl, aby říkaly."

„A to jest?"

„Pokouší se přesvědčit lid, že přijde nový bůh, aby panoval nad Angarakem - buď reinkarnace samotného Toraka, nebo nějaké nové božstvo prostoupené Torakovým duchem. Dokonce nosí v hlavě na nového boha Angaraku kandidáta."

„Ach? Kdo je to?"

Zakatovi se na tváři objevil pobavený výraz. „Vidí svého nového boha, kdykoliv se podívá do zrcadla."

„Žertuješ!"

,,Ale kdepak. Urvon se už po několik století pokouší přesvědčit sebe sama, že je přinejmenším polobůh. Nejraději by se asi producírovat po celé Mallorei ve zlatém voze - jenže se bojí opustit Mal Yasku. Jestli se nemýlím, celé věky po jeho krvi pase jistý velice ncpřijemný hrbáč - řekl bych, že jeden z Aldurových učedníků."

Garion přitakal. „Beldin. Setkal jsem se s ním."

„Je opravdu tak zlý, jak o něm vyprávějí příběhy?"

„Nejspíš ještě horší. Nemyslím, že bys chtěl být u toho a dívat se, co udělá, jestli jednou Urvona dostihne."

„Přeju mu dobrý lov, ale obávám se, že Urvon není moje jediná starost. Zanedlouho po Torakově smrti se začaly z Daršivy šířit jisté pověsti. Jedna grolimská kněžka - jménem Zandramas -také začala předpovídat příchod nového boha."

„Nevěděl jsem, že je Grolim," řekl poněkud překvapeně Garion.

Zakat vážné přikývl. „Kdysi mívala v Daršivě značně pochybnou povést. Pak na ni dolehlo takzvané věštecké vnuknutí a najednou ji změnilo. Když teď promluví, nedokáže nikdo jejím slovům odolat. Káže zástupům a zapaluje v nich nezlomné nadšení. Její poselství o příchodu nového boha prolétlo Daršivou jako požár a rozšířilo se také do Regelu, Voresesba a Zamadu. V podstatě celý severovýchod Mallorey je s ní."

,,Co má s tím vším do činění Sardion?" otázal se Garion.

„Myslím si, že je klíčem k celé záležitosti," odvětil Zakaí. ,,Zandramas i Urvon zřejmě věří, že ten,. kdo ho najde a zmocní se ho, zvítězí."

„Agašak - velekněz z Rak Urga - si myslí to samé," řekl mu Garion.

Zakat mrzutě přikývl. ,,Myslím, že jsem si to měl uvědomit. Grolim zůstane Grolimem, ať už pochází z Mallorey nebo z Kthol Murgosu."

„Zdá se mi, že by ses možná měl vrátit do Mallorei a zjednat tam

pořádek."

„Ne, Belgarione, tažení tady v Kthol Murgosu nezanechám."

„Stojí za to osobní pomsta?"

Zakat překvapeně vzhlédl.

„Vím, proč jsi nenáviděl Taur Urgase, ale ten je po smrti a Urgit vůbec není jako on. Opravdu se mi nechce věřit, že bys obětoval celou říši, aby ses pomstil muži, který to nemůže pocítit."

„Ty to víš?" V Zakatově tváři se zračilo pohnutí. „Kdo ti to prozradil?"

„Urgit. Pověděl mi celý příběh."

„Předpokládám, že na to byl jaksepatří pyšný." Zakat zatínal zuby a v obličeji byl bledý.

„Ne. opravdu ne. Říkal to s politováním - a s pohrdáním vůči Taur Urgasovi. Nenáviděl ho dokonce ještě víc než ty."

„To je sotva možné. Belgarione. Odpovím ti na tvou otázku: ano, obětuji svoji říši - celý svět, když to bude nutné - abych prolil poslední kapku Taur Urgasovy krve. Nebudu ani spát, ani odpočíval, ani se nenechám svést od odplaty a rozdrtím každého, kdo mi bude stát v cestě."

„Řekni mu to," ozval se najednou úsečný hlas v Garionově mysli.

„Cože?"

„Řekni mu pravdu o Urgitovi."

„Ale -"

„Udělej to, Garione. Potřebuje to vědět. Jsou věci. které musí udělat a které neudělá, dokud se neoprostí od své posedlosti."

Zakat si ho zvědavě prohlížel.

„Odpusť, jen jsem dostával pokyny," vysvětlil Garion nepřesvědčivým hlasem.

„Pokyny? Od koho?"

„Tomu bys neuvěřil. Mám ti sdělit jisté informace." Zhluboka se nadechl. „Urgit není Murgo." řekl zpříma.

„O čem to mluvíš?"

„Říkám, že Urgit není Murgo - přinejmenším čistý Murgo. Matka samozřejmě byla, ale jeho otcem není Taur Urgas."

„Lžeš!"

„Ne. Dozvěděli jsme se to v paláci Drojim v Rak Urga. Ani Urgit o tom nevěděl."

„Nevěřím ti, Belgarione!" Zakat zesinal ve tváři a téměř křičel.

„Taur Urgas je mrtvý." řekl Garion unaveně. „Urgit se o tom ujistil tím, že mu prořízl hrdlo a uložil ho do hrobu hlavou dolů. Také tvrdí, že nechal zabít všechny své bratry - pravé syny Taur Urgase. aby se upevnil na trůně. Nemyslím, že na světě zbyla jediná kapka krve rodu Urgů."

Zakat přimhouřil oči. „Je to lest. Jsi Urgitův spojenec a vyrukoval jsi na mě s touhle absurdní lží, abys mu zachránil život."

„Použij Orb, Garione,"' nařídil hlas.

„Jak?"

„Vyjmi ho z jilce meče a vezmi ho do pravé ruky. Zjeví Zakatovi pravdy, které potřebuje znát."'

Garion vstal. „Kdybych ti mohl ukázat pravdu, podíval by ses?" otázal se rozrušeného malloreánského císaře.

„Podívat? Podívat na co?"

Garion došel ke svému mečí a stáhl měkké kožené pouzdro, které krylo jílec. Položil dlaň na Orb a ten se se slyšitelným cvaknutím uvolnil. Pak se otočil zpátky k muži za stolem. „Nejsem si úplně jistý, jak to funguje," řekl. „Pověděli mi, že Aldur to uměl, ale sám jsem to nikdy nezkusil. Myslím, že se máš podívat do tohohle." Natáhl pravou ruku. takže se Orb ocitl před Zakatovým obličejem.

„Co je to?"

„Vy mu říkáte Kthrag Yaska." odvětil Garion.

Zakat ucouvl a tvář mu zbělela.

„Nic ti neudělá - pokud se ho nedotkneš."

Orb, který v posledních měsících poněkud trucovitě poslouchal Garionův příkaz, aby se držel na uzdě, mu začal v dlaní pomalu pulsovat a žhnout a zaplavoval tak Zakatovu tvář svou modravou září. Císař zpola zvedl ruku, jako kdyby chtěl žhnoucí kámen odstrčit stranou.

„Nedotýkej se ho," varoval ho znovu Garion. „Jen se dívej."

Ale Zakatovy oči už byly upřeny na kámen, jehož modré světlo bylo čím dál tím silnější. Rukama tak silně svíral hranu stolu před

sebou, až mu zbělely klouby. Dlouhou chvíli zíral do modré výhně. Pak jeho prsty zvolna uvolnily sevření a klesly zpět na opěradla křesla. Na tváři se mu objevil bolestný výraz. „Unikli mi," zaúpěl a ze zavřených očí mu vytryskly slzy, „a já zmasakroval desetitisíce pro nic." Slzy mu začaly stékat po zkřivené tváři.

„Je mi to líto. Zákale," řekl tiše Garion a nechal ruku klesnout. „Nemohu změnit to, co se už stalo, ale ty jsi musel znát pravdu."

„Za tuhle pravdu ti nemohu poděkovat," řekl Zakat a ramena se mu otřásala přívalem vzlyků. „Běž pryč. Belgarione. Odnes mi ten proklatý kámen z očí."

Garion přikývl. Cítil veliký soucit a sdílel jeho utrpení. Vrátil Orb na hrušku meče. zakryl jílec a zvedl mohutnou zbraň. „Je mi to velice líto, Zakate," řekl znovu a pak potichu vyšel z místnosti, kde zanechal císaře nesmírné Mallorey samotného s jeho zármutkem.

Kapitola třetí

„OPRAVDU, GARIONE, JSEM ÚPLNĚ v pořádku," namítla znovu Se'Nedra.

„To rád slyším."

„Takže mě necháš vstát z postele?"

„Ne."

„To není spravedlivé," ohrnula nos.

„Nedáš si ještě trochu čaje?" zeptal se, zatímco kráčel ke krbu, kde vzal pohrabáč a pootočil železné rameno, na kterém byla zavěšena konvice.

„Ne, nedám," odpověděla tichým vzdorovitým hlasem. „Páchne a má příšernou chuť."

„Teta Pol říká, že ti dělá moc dobře. Možná, že když ho ještě trochu vypiješ, dovolí ti vstát z postele a posedět si na chvíli v křesle." Nabral z hliněného kelímku do šálku něco suchých aromatických listů, opatrně pohrabáčem naklonil konvici a naplnil šálek vroucí vodou.

Se'Nedřiny oči na okamžik zaplály, ale pak je téměř ihned zase přimhouřila. ,,Och, to bylo velice mazané, Garione," řekla hlasem obtěžkaným sarkasmem. „Nechovej se ke mně jako k malému děcku!"

„Jistěže nebudu," přitakal Garion dobromyslně. Postavil šálek na stolek vedle postele. „Nejspíš bys ho měla chvíli nechat, aby se vyluhoval," navrhl.

„Může se luhovat celý rok, jestli chce. Já ho pít nebudu."

Odevzdaně vzdychl. „Je mi líto, Se'Nedro," pronesl s nelíčenou lítostí, „ale mýlíš se. Teta Pol říká, že bys ho měla vypít každou hodinu šálek. Pokud mi neřekne něco jiného, budeš dělat přesně tohle."

„A když odmítnu?" V jejím hlase zazvonil útočný tón.

„Jsem větší než ty." připomněl jí.

Oči se jí rozšířily úžasem. „Ty bys mě to ale doopravdy nepřinutil vypít násilím, řekni, že ne?"

Zatvářil se žalostně. „Opravdu by se mi příčilo, kdybych musel něco takového udělat."

„Ale udělal bys to, viď?" obvinila ho.

Na chvilku se nad tím zamyslel a pak přikývl. „Pravděpodobně ano," připustil, „kdyby mi to řekla teta Pol.'"

Upřela na něj planoucí pohled. „Dobrá." řekla nakonec. „Dej mi ten smradlavý čaj."

„Nevoní přece až takhle hrozně, Se'Nedro."

„Tak proč si ho nepiješ sám?"

„Já jsem nebyl nemocný."

Začala mu pak říkat - značně obsáhle - co si přesně myslí o čaji a o něm a o své posteli a pokoji a o celém světě vůbec. Mnohé z výrazů, které používala, byly velice květnaté - dokonce až odpudivé - a některé pocházely z jemu nesrozumitelných jazyků.

„Co má pro všechno na světě znamenat takový křik?" otázala se Polgara ve dveřích do pokoje.

„Já absolutně nenávidím tuhle břečku!" prohlásila Se'Nedra z plných plic, přičemž kolem sebe tak mávala šálkem, že rozbryndala většinu obsahu.

„Tak bych ji být tebou nepila," poradila ji nevzrušeně Polgara.

„Garion říká, že jestli ji nevypiju, nalije mi ji do krku."

„Ach. To byly včerejší instrukce." Obrátila se ke Garionovi. „Neřekla jsem ti, že se dnes mění?"

„Ne," odpověděl. „Popravdě řečeno ne." Řekl to velice vyrovnaným hlasem, byl na to dost pyšný.

„To je mi líto, drahý. Musela jsem zapomenout."

„Kdy už budu smět z postele?" otázala se důrazně Se'Nedra.

Polgara jí uštědřila překvapený pohled. „Kdykoliv budeš chtít, drahoušku," řekla. „Vlastně jsem se tě přišla zeptat, jestli máš v úmyslu připojit se k nám na snídani.'"

Se'Nedra se posadila na posteli a její oči byly jako malé tvrdé kameny. Pomalu obrátila mrazivý pohled ke Garionovi a pak na něj docela neomaleně vyplázla jazyk.

Gadon se otočil k Polgaře. „*Hrozně* moc ti děkuju."

„Nebuď jedovatý, drahý," napomenula ho. Podívala se na běsnící

krátovničku. „Se'Nedro. cožpak ti v dětství neřekli, že vyplazovat jazyk je ta nejhorší možná ukázka špatných způsobů?"

Se'Nedra se sladce usmála. „Ovšem, paní Polgaro, pochopitelně že mi to říkali. Proto to také provádím jen při výjimečných příležitostech."

„Myslím, že se půjdu projít," prohlásil Garion vlastně k nikomu určitému. Došel ke dveřím, otevřel je a zmizel.

O pár dní později lenošil v jedné z obývacích komnat, dříve vyhrazených ženám, kde byli s ostatními ubytováni. Místnost vypadala typicky ženský. Nábytek byl jemně čalouněný v barvě lila a veliká okna měla průsvitné bledé modročervené závěsy. Za se rozkládala zasněžená zahrada kterou křídla tohoto ponurého murgského domu zcela obklopovala. V širokém krbu tvaru půlměsíce praskal veselý oheň a druhý roh místnosti zkrášlovala rafinovaná umělá jeskyně, vystavená kolem po kapkách tekoucího pramínku. Garion seděl v křesle a zadumaně vyhlížel do zamračeného poledne - na popelavou oblohu, z níž se snášely bílé kuličky, které nebyly ani sníh, ani kroupy, ale něco mezi tím - až ničeho nic zjistil, že se mu stýská po domově, po Rivě. Tohle pro něj byla prazvláštní věc, se kterou se musel zčistajasna vyrovnávat tady, na druhém konci světa. Předtím bylo slovo domov vždycky spojeno s Faldorovým statkem - s kuchyní, širokým hlavním dvorem. Durnikovou kovárnou a se všemi ostatními drahými a hýčkanými vzpomínkami. A teď mu najednou chybělo bouřemi bičované pobřeží, bezpečí ponuré pevnosti usazené nad smutným městem ležícím pod ní a hory, obtěžkané sněhem, zářivě čnící proti bouřlivému nebi.

Někdo potichu zaklepal na dveře.

„Ano?" řekl Garion nepřítomně, aniž se ohlédl.

Dveře se skoro ustrašeně otevřely. „Vaše Veličenstvo?" pronesl hlas, který mu byl nejasně povědomý.

Garion se otočil a podíval se přes rameno. Muž byl obtloustlý a plešatý a jeho roucho mělo prostou a praktickou hnědou barvu, ačkoliv bylo zjevně drahocenné: ostatně těžký zlatý řetěz na krku svědčil o tom, že to není žádny nízký úředniček. Garion se trochu zamračil. „Nesetkali jsme se už?" zeptal se. „Nejste ten přítel generála Atesky -

ehm-"

„Brador, Vaše Veličestvo." doplnil muž v hnědém rouchu. „Ministr pro vnitřní záležitosti."

„Ach, ano. Teď si vzpomínám. Pojďte dál, Vaše Excelence, pojďte dál."

„Děkuji, Vaše Veličenstvo." Brador vešel do pokoje, zamířil ke krbu a natáhl ruce k teplu, které z něj sálalo. „Mizerné podnebí." Otřásl se.

„Měl byste si vyzkoušet zimu v Rivě," řekl Garion, „ačkoliv právě teď je tam léto."

Brador se podíval z okna na zasněženou zahradu. „Podivné místo, ten Kthol Murgos," řekl. „Člověku už by se chtělo věřit, že je celá murgská země záměrně a promyšleně ohavná, a pak najednou narazí na pokoj, jako je tenhle."

„Soudím, že ta ohavnost měla uspokojit Ktačika - a Taur Urgase," odvětil Garion. „Pod povrchem se Murgové myslím od nás ostatních příliš neliší."

Brador se zasmál. „Takovéhle smýšlení je v Mal Zetu považováno za herezi."

„Lidé ve Val Alornu cítí skoro to samé." Garion pohlédl na úředníka. „Očekávám, že jste si nepřisel jen tak společensky popovídat, Bradore. Co mále na srdci?"

„Vaše Veličenstvo," řekl Brador střízlivě, „já *za každou cenu* musím mluvit s císařem. Ateska se to pokoušel zařídit, než odjel zpátky do Rak Verkatu, ale -" Bezmocně rozhodil rukama. „Nebylo by možné, abyste si s ním o tom promluvil? Záležitost je navýsost naléhavá."

„Opravdu si nemyslím, že bych pro vás mohl příliš udělat, Bradore," řekl mu Garion. „Právě teď jsem asi ten poslední člověk, se kterým by se chtěl bavit."

„Ach?"

„Řekl jsem mu něco, co nechtěl slyšet."

Bradorova ramena poraženě poklesla. „Byl jste moje poslední naděje, Vaše Veličenstvo."

„O co jde?"

Brador zaváhal a začal se nervózně rozhlížel kolem, jako by se

chtěl ujistit, jestli jsou sami. „Belgarione," pronesl pak velice tichým hlasem, „viděl jste někdy démona?"

„Párkrát ano. Patří to mezi zkušenosti, které člověk nemá právě chuť dvakrát opakovat."

„Kolik toho víte o Karandech?"

„Nepříliš mnoho. Slyšel jsem, že jsou příbuzní s Morindim ze severního Gar og Nadraku."

„Tak to tedy o nich víte víc než většina lidí. A náboženské zvyklostmi Morindim také znáte?"

„Uctívají démony. Jak jsem si povšiml, není to pravé nejbezpečnější druh náboženství."

Bradorova tvář byla zachmuřená. „Karandové mají stejnou víru a obyčeje jako jejich bratranci z arktických plání Západu. " řekl. „Poté, co byli obráceni na uctívání Toraka, Grolimově se tyhle praktiky pokusili potlačit, ale v horách a pralesích přetrvaly." Zastavil se a znovu se s obavami rozhlédl kolem. „Belgarione," pronesl skoro šeptem, „říká vám něco jméno Mengha?"

„Ne. Nemyslím. Kdo je Mengha?"

„To nevíme - tedy alespoň si nejsme jistí. Zdá se, že zhruba před šesti měsíci vyšel z lesa na severu jezera Karanda."

„A?"

„Připochodoval - samotný - k bránám Calidy v Jennu a vyzval město, aby se mu vzdalo. Samozřejmě se mu vysmáli, ale on pak na zemi vyznačil nějaké symboly. Potom se už nesmál nikdo." Melcenský úředník se zatvářil pohřebně. „Belgarione, on na Calidu vypustil děs, jaký člověk do té doby nespatřil. Ty symboly, které načmáral v prachu, probudily vojsko démonů - ne jednoho nebo tucet, ale celou armádu. Mluvil jsem s těmi, kteří ten útok přežili. Většinou se zbláznili - což je myslím milosrdné - a to, k čemu došlo v Calidě, se absolutně nedá vypovědět."

„*Celou armádu?"* vykřikl Garion.

Brador přikývl. „Proto je Mengha tak smrtelně nebezpečný. Jak jistě víte, obvykle, přivolá - li někdo démona, dříve nebo později mu uteče a zabije ho - ale Mengha zřejmě absolutně ovládá všechny ďábly, které vyvolá, a může je přivolávat po stovkách. Urvon je vyděšený

a dokonce začal sám experimentovat s magií, doufá, že Mal Yasku proti Menghovi ubrání. Nevíme, kde je Zandramas, ale její odpadlické grolimské kohorty se tyhle přízraky také zoufale snaží získat. Pro všechny bohy, Belgarione, pomozte mi! Tahle nečistá nákaza se rozšíří z Mallorey a zaplaví svět. Všechny nás pozřou skučící ďáblové a na žádném místě, jakkoli vzdáleném, se pro ubohé zbytky lidského rodu nenajde útočiště. Pomozte mi přesvědčit Kal Zakata, že tahle malicherná malá válka tady v Kthol Murgosu nemá žádný význam tváří v tvář děsu, který povstává v Mallorei."

Garion na něj upřel dlouhý a pevný pohled a pak vyskočil na nohy. „Raději pojďte se mnou, Bradore," řekl tiše. ,,Myslím, že bychom si měli promluvil s Belgaratem."

Starého čaroděje našli v knihami zarovnané domácí bibliotéce. jak uvažuje nad starým svazkem v zelené kožené vazbě. Odložil knihu stranou a vyslechl Bradora, který mu zopakoval to, co řekl Garionovi.

„Urvon a Zandramas se tím šílenství také zabývají?" otázal se, když Melceňan skončil.

Brador přikývl. „Podle našich nejlepších informací, Prastarý."

Belgarat bacil pěstí do stolu a začal klít. ,,Co si ksakru myslí?" vyrazil ze sebe, zatímco přecházel sem a tam. „Nevědí, že to sám UL zakázal?"

,,Bojí se Mertghy," řekl Brador bezradně. „Cítí, že se před jeho hordou démonů musí nějak bránit."

„Neochráníš se před démonem tím, že jich vyvoláš ještě víc," soptil starý muž. ,,Stačí, aby se jen jeden osvobodil, a uvolní se všichni. Urvon a Zandramas je možná dokážou zvládnout, ale dříve nebo později nějaký pomocník udělá chybu. Pojďme za Zakatem."

„Nemyslím, že se k němu můžeme dostat hned teď, dědečku," řekl pochybovačně Garion. „Nelíbilo se mu, co jsem mu pověděl o Urgitovi."

„To je moc špatné. Tahle věc nepočká, až se uklidní. Pojďme."

Všichni tři rychle prošli chodbami domu do veliké předsíně, do které vstoupili s generálem Ateskou hned po příjezdu z Rak Verkatu.

,,Naprosto nemožné," prohlásil plukovník za stolem vedle hlavních dveří, když Belgarat požadoval, že musí ihned mluvit s císařem.

„Až budete starší, plukovníku," řekl mu stařec zlověstně, „zjistíte, jak nicotné ve skutečnosti slovo 'nemožný' je." Pozvedl ruku, provedl poněkud teatrální gesto a Garion uslyšel a ucítil vlnu jeho vůle.

Možná patnáct stop na podlahou viselo na dlouhých dřevcích, trčících z protější zdi, množství válečných korouhví. Příliš horlivý plukovník zmizel ze svého křesla a objevil se usazený obkročmo na jednom z oněch kopí: poulil oči a rukama se zoufale držel svého kluzkého bidýlka.

„Kam byste se chtěl podívat dál, plukovníku?" otázal se ho Belgarat. „Jestli si dobře vzpomínám, tak je ještě jeden veliký stožár na průčelí. Kdybyste chtěl můžu vás poslat na jeho horní konec."

Plukovník na něj vyvaloval bělma a v očích měl děs. „A teď, hned jak vás odtamtud snesu, přemluvíte svého císaře, aby nás ihned přijal. Budete *velice* přesvědčivý, plukovníku -samozřejmě pokud nechcete být stálou ozdobou průčelí."

Když se plukovník vynořil ze střežených dveří, které vedly do přijímací místnosti, jeho tvář byla stále nezdravě bledá, a kdykoliv Belgarat pohnul rukou, prudce sebou trhnul. „Jeho Veličenstvo svolilo, že vás přijme," vykoktal.

„Byl jsem si téměř jistý, že bude souhlasit," zamručel Belgarat.

Od chvíle, kdy ho Garion viděl naposled, prodělal Kal Zakat nápadnou proměnu. Jeho bílé lněné roucho bylo pomačkané a samý flek a pod očima měl tmavé kruhy. Tvář měl smrtelně bledou, vlasy neučesané a byl neoholený. Tělem probíhaly křečovité záchvěvy a vypadal, jako by byl tak slabý, že nedokáže stát rovně. „Co chcete?" otázal se sotva slyšitelným hlasem.

„Jsi nemocný?" zeptal se ho Beigarat.

„Pokouší se o mě horečka, řekl bych," pokrčil Zakat rameny. „Copak mi chcete povědět tak důležitého, že jste sem kvůli tomu museli vniknout násilím?"

„Tvá říše se hroutí, Zakate," řekl věcně Belgarat. „Je načase, aby ses vrátil domů a spravil díry v plotě."

Zakat se unaveně usmál. „To by pro vás přece bylo tak výhodné, že?"

„To, co se děje v Mallorei, není výhodné pro nikoho. Bradore.

pověz mu o tom."

Melcenský úředník nervózně přednesl svoji zprávu. ,,Démoni?" odsekl Zakat nevěřícně. „No tak, Belgarate. Přece ode mne neočekáváš, že tomu uvěřím? To si opravdu myslíš, že poběžím zpátky do Mallorey, budu se honit za stíny a nechám vás za sebou, abyste proti mně tady na Západě postavili armádu, až se vrátím?" Křečovitý třas, kterého si Garion povšiml, když vešli do místnosti, začínal být, jak se zdálo, vážnější. Zakatova hlava sebou na krku trhala a poškubávala a z koutku úst mu nepovšimnut vytékal pramínek slin.

„Nenecháš nás za sebou. Zakate." odvětil Belgarat. „Pojedeme s tebou. Pokud je pravda jen desetina z toho, co říká Brador, budu se muset vydat do Karandy a tohohle Menghu zastavit. Pokud přivolává démony, musíme *všichni* zanechat všeho ostatního, abychom ho zastavili."

„To je absurdní!" prohlásil Zakat pobouřeně. Oči už nesoustřeďoval na nic určitého a potácel se a třásl tak silně, že nedokázal ovládat končetiny. „Nenechám se napálit nějakým mazaným stařík em, aby -" Najednou s nelidským výkřikem vylétl z křesla a sevřel si rukama spánky. Pak se svalil na podlahu před sebou, začal škubat rukama a nohama a zmítal tělem.

Belgarat vyskočil kupředu a chytil ho za křečovitě se zmítající paže. „Honem!" zařval. „Dejte mu něco mezi zuby, než si ukousne jazyk!"

Brador popadl z nejbližšího stolku štos hlášení, sroloval ho a nacpal do zpěněných císařových úst.

„Garione!" štěkl Belgarat, „Doběhni pro Pol - rychle!"

Garion se rozběhl ke dveřím.

„Počkej," řekl Belgarat a podezřívavě nasával vzduch nad tváří muže, kterého držel na zemi. „Přiveď taky Sadiho. Něco tu podezřele páchne. Pospěš si!"

Garion vyrazil. Probíhal chodbami mezi poplašenými úředníky a sluhy a nakonec vpadl do pokoje, kde si Polgara tiše rozprávěla se Se'Nedrou a Samet. „Teto Pol!" zařval. „Pojď honem! Zakat se před chvílí zhroutil!" Pak se obrátil, proběhl chodbou ještě pár kroků a rameny rozrazil dveře Sadiho komnaty. „Potřebujeme tě," vyštěkl na

překvapeného eunucha. „Pojď se mnou."

Trvalo jen pár okamžiků, než se všichni tři vrátili k naleštěným dveřím v čekárně.

„Co se děje?" zeptal se vyděšeným hlasem angarackých plukovník, který jim stál v cestě.

„Tvému císaři se udělalo nevolno," řekl mu Garion. „Uhni." Hrubě odstrčil protestujícího důstojníka stranou a trhnutím otevřel dveře.

Zakatovy křeče alespoň částečně odezněly, ale Belgarat ho stále tiskl k zemi.

„Co je, otče?" zeptala se Polgara a poklekla vedle postiženého.

„Dostal záchvat."

„Padoucnice?"

„Nemyslím. Nebylo to úplně to samé. Sadi, pojď sem a přivoň si k jeho dechu. Cítím z něj podezřelý zápach."

Sadi se opatrně přiblížil, nahnul se kupředu a několikrát nasál vzduch. Pak se narovnal a ve tváři byl bledý. „Thalot," oznámil.

„Nějaký jed?" zeptala se ho Polgara.

Sadi přikývl. „Velice vzácný."

„Máš protijed?"

„Ne, má paní." odpověděl. „Proti thalotu žádný protijed neexistuje. Byl ve všech případech smrtelný. Používá se zřídka, protože působí velice zvolna, ale nikdo se po něm nezotaví."

„Takže umírá?" zeptal se Garion. Při těch slovech se mu sevřely útroby.

,,Ano, dá se lo tak říci. Křeče ochabnou, ale budou se vracet čím dál časněji. Nakonec..." Sadi pokrčil rameny.

„Není vůbec žádná naděje?" zeptala se Polgara.

„Vůbec žádná, má paní. Jediné, co pro něj můžeme udělat, je trochu mu zpříjemnit posledních pár dní."

Belgarat začal klít. ,,Zklidni ho, Pol." řekl. ,,Potřebujeme ho dostat do postele a dokud sebou takhle hází, tak s nim nehneme."

Přikývla a přiložila dlaň na Zakatovo čelo. Garion ucítil slabou vlnu a vzpouzející se císař se utišil.

Brador, ve tváři velice pobledlý, na ně pohlédl. ,,Nemyslím, že bychom to měli ihned rozhlašovat," varoval. ,,Říkejme tomu prozatím

třeba lehká indispozice, dokud se nerozhodneme, co dělat dál. Pošlu pro nosítka."

Pokoj, do kterého bezvládného Zakata přinesli, byl tak prostý. že to až hraničilo s askezí. Císařovu postel představovalo úzké polní lůžko. Jediným dalším nábytkem byla osamocená obyčejná židle a nízká truhla. Stěny byly bíle a bez ozdob a v rohu žhnul koš se dřevěným uhlím. Sadi došel zpátky do jejich komnat a vrátil se se svým červeným kufříkem a plachtovinovým pytlíkem. ve kterém Polgara uchovávala sbírku bylinek a léků. Polohlasně se spolu radili, zatímco Garion a Brador vytlačovali z pokoje muže, kteří nesli nosítka, a zvědavé vojáky. Potom namíchali kouřící šálek pronikavé vonící tekutiny. Sadi zvedl Zakatovu hlavu a na chvíli ji přidržel, aby Polgara mohla lžičkou dopravit lektvar do jeho ochablých úst.

Dveře se potichu otevřely a dovnitř vešla zeleně oblečená dalasijská léčitelka Andel. „Přispěchala jsem ihned, jak jsem se o tom doslechla." řekla. ,,Je císařova nemoc vážná?"

Polgara se k ní zasmušile obrátila. „Zavři dveře. Andel," řekla tiše.

Léčitelka jí věnovala zvláštní pohled a pak strčila do dveří, aby zaklaply. „Je to snad *tak* vážné, má paní?"

Polgara přikývla. „Někdo ho otrávil," řekla. „Zatím nechceme, aby se to rozneslo."

Andel zalapala po dechu. „Mohu nějak pomoct?" otázala se a ve spěchu přistoupila k posteli.

„Obávám se. že nijak zvlášť," řekl jí Sadi.

„Už jste mu podali protijed?"

,,Žádný není."

„Musí nějaký být. Paní Polgaro -"

Polgara smutně zavrtěla hlavou.

,,Pak jsem tedy zklamala," řekla žena v kápi hlasem plným slz. Se svěšenou hlavou se odvrátila od lůžka a Garion zaslechl slabounký šepot, který jako by vycházel ze vzduchu nad ní, šepot. který kupodivu nebyl tvořen jediným hlasem. Na dlouhou chvíli nastalo licho a pak se v nohách postele začal mihotavě tetelit vzduch. Když se pročistil, stála tu postava Cyradis se zakrytýma očima a s jednou rukou lehce

vztaženou. „Toto se nesmí státi," řekla svým jasným zvonivým hlasem. „Užij umění svého, paní Polgaro. Uzdrav ho. Zemře - li, žádný z úkolů našich se zdařiti nemůže. Užij své moci."

„Ta tu nic nezmůže. Cyradis," odpověděla Polgara a postavila šálek. ,,Pokud jed zasáhne pouze krev, obvykle ji dokážu očistit a Sadi má celou skříňku protijedú. Ale tenhle jed proniká do každičké části těla. Zabíjí jeho kosti a orgány stejně tak jako jeho krev a nelze ho nijak vysát."

Chvějící se postava v nohách postele zoufale sepjala ruce. „Tak nesmí být." zaúpěla. „Užilas i absolutního léku?"

Polgara rychle vzhlédla. „Absolutního léku? Univerzálního prostředku? O žádné takové látce nevím."

„Přesto existuje, paní Polgaro. Není mi znám její původ ani složeni, již několik roků však cítím kdesi ve světě její jemnou moc."

Polgara pohlédla na Andel, ale léčitelka bezradně zavrtěla hlavou. „Neznám takový elixír, má paní."

„Zamysli se. Cyradis," řekla Polgara naléhavě. „Cokoliv nám dokážeš říct, může znamenat vodítko,"

Věštkyně se zavázanýma očima se lehce dotkla konečky prstů jednoho spánku. „Původ její neleží daleko v minulosti," řekla napůl pro sebe. „Objevila se na světě méně než před dvěma desítkami let - jakási málo známá květina, alespoň tak se mi jevila."

„Pak tedy není žádná naděje." řekl Sadi. „Existují milióny druhů květin." Vstal a přesel místnost k Belgaratovi. „Myslím, že by možná bylo záhodno odtud zmizet." zamumlal. „Při prvním náznaku slova jed se lidé hned začnou ohlížet po nejbližším Nyissijncovi - a po těch, kteří jsou s ním ve spojení. Řekl bych. že vězíme v pořádné nebezpečné kaši."

„Nepřijdeš na cokoliv dalšího, Cyradis?" naléhala Polgara. „Nehledě na to, jak vzdálené to může být?"

Věštkyně se úporně snažila, tvář se jí napínala, jak sahala hlouběji a hlouběji do svého podivného vidění. Nakonec poraženě svěsila ramena. „Nic," řekla. „Jen tvář ženy."

„Popiš ji."

„Vysoká jesti," odpověděla věštkyně. „Vlas její je velice tmavý,

kůži však jako mramor má. Manžel má mnoho do činění s koňmi."

Garionovi náhle vytanula před očima spanilá tvář jeho sestřenky. „Adara!" vykřikl.

Polgara luskla prsty. ,,A Adařina růže!" Pak se zamračila. „Před několika lety jsem tuhle rostlinu dost podrobně prozkoumala, Cyradis," řekla. „Jsi si naprosto jistá? Obsahuje pár neobvyklých látek, ale u žádné z nich jsem nepřišla na nějaké zvláštní léčebné schopnosti - ani v žádném destilátu nebo prášku z nich vyrobeném."

Cyradis se soustředila. „Mohlo by léčení prostřednictvím vůně vykonáno býti, paní Polgaro?"

Polgara zamyšleně nakrčila obočí. „Je několik málo léků, které se vdechují," řekla pochybovačné, „ale -"

„Jsou jedy, se kterými se takto lze vypořádat, paní Polgaro," přispěchal na pomoc Sadi. „Výpary se vdechují do plic a odtud do srdce. Pak je krev roznese do všech částí těla. Docela dobře by to mohl být jediný způsob, jak zneškodnit thalot."

Belgaratův výraz začal vyjadřovat zaujetí. „Nu, Pol?"' otázal se.

„Za pokus to stojí, otče," odvětila. „Mám pár těchhle květin. Jsou sušené, ale *mohly* by účinkovat."

,,Nějaká semena?"

„Ano, pár."

„Semena?" vykřikla Andel. „Kal Zakat by už měsíce ležel v hrobě, než by vyrostl a rozkvetl jediný keř."'

Stařec se uličnicky zachechtal. „Ne tak docela," řekl a zamrkal na Polgaru. „Občas to s kytičkami docela umím. Budu potřebovat nějakou hlínu - a nějaké bedničky nebo květináče, do kterých by se dala."

Sadi došel ke dveřím a krátce promluvil se strážnými venku. Dívali se na něj zmateně, ale úsečný rozkaz od Andel je přiměl k horlivé činnosti.

,,Odkud pochází podivuhodná květina tato, paní Polgaro?" zeptala se zvědavě Cyradis. „Jak to, že s ní tak obeznámena jsi?"

,,Garion ji udělal." Polgara pokrčila rameny a zamyšleně se zahleděla na Zakatovo úzké lehátko. „Myslím, že tu postel budeme potřebovat dál od zdi, otče," řekla. „Chci, aby ji rostliny obklopily."

„Udělal?" vykřikla věštkyně.

Polgara přikývla. „Vlastně stvořil," řekla nepřítomně. „Myslíš, že je tu dost teplo, otče? Budeme potřebovat veliké a zdravé květy a ta rostlina je v nejlepším případě přece jen trochu zakrslá."

„Dělal jsem, co jsem mohl," ohradil se Garion.

„Stvořil?" hlas Cyradis byl plný posvátné bázně. Pak se Garionovi velice uctivě uklonila.

Když byly květináče s napůl zmrzlou hlínou umístěny kolem lože postiženého císaře, nakypřeny a zality vodou. Polgara vzala ze svého zeleného plátěného pytle malý kožený váček, vyňala špetku drobounkých semínek a pečlivě je zasela do půdy.

„Dobrá," řekl Belgarat, který si vyhrnul rukávy jako nějaký dělník, „ustupte." Sehnul se a dotkl se hlíny v jednom z květináčů. „Měla jsi pravdu. Pol," zabručel. „Přespříliš studená." Trochu se zamračil a Garion viděl, jak pohybuje rty. Dmutí nebylo veliké a jeho zvuk byl jen o něco silnější než šepot. Ze zalité zeminy v truhlících se začalo pařit. „To je lepší." řekl. Pak vzdálil ruce nad úzké lehátko a pářící květináče. Garion opět ucítil vlnu a zaslechl šepot.

Nejprve se zdálo, že se neděje nic, ale pak se na povrchu rozmoklé hlíny objevily malé zelené tečky. Garion sledoval, jak drobně lístky rostou a rozvíjejí se, a tu si vzpomněl, kde už Belgarata viděl předvádět to samé. Stejně jasně, jako kdyby tam teď byl, spatřil nádvoří před palácem krále Korodullina ve Vo Mimbre a pozoroval jabloňovou větévku, kterou starý pán zapíchl mezi dva dlažební kameny, jak se rozrůstá a natahuje k ruce starého čaroděje, aby dokázala skeptickému siru Andorigovi. že je Belgarat skutečně tím, za koho se prohlašuje.

Světle zelené listy ztmavly a vřetenovité větvičky a úponky, které se objevily nejdříve, se už rozrostly do nízkých keříků.

„Nech je, ať se pnou po posteli, otče," řekla Polgara kriticky. „Popínavé rostliny mají více květu a těch já potřebuji spoustu."

Prudce vydechl a uštědřil jí pohled, který mluvil za celé svazky. „Dobrá, dobrá." řekl nakonec. „Chceš šlahouny? Budeš mít šlahouny."

„Je to pro tebe moc těžké, otce'?" zeptala se starostlivě.

Belgarat zaťal zuby, ale neodpověděl. Nicméně se ale začal polit. Delší úponky se začaly vinout vzhůru jako zelení hadi, ovíjely se kolem nohou císařova lehátka a natahovaly se k pelesti postele. Jakmile

dosáhly toholo záchylného bodu, zdálo se. že se zarazily, zatímco Belgarat popadal dech. „Je to těžší, než by se mohlo zdát," zafuněl. Pak se znovu soustředil a šlahouny se rychle rozprostřely po lůžku a po Kal Zakatově nehybném těle, až nakonec jen jeho popelavá tvář zůstala nezakrytá.

„Dobrá," řekl Belgarat rostlinám, „takhle daleko to stačí. Už můžete kvést." Znovu tu bylo ono napětí a ozval se podivný zvonivý zvuk.

Konec každé z nesčetných větviček zduřel, pak pupeny začaly rozpukávat a odhalovat svůj světle modročervený vnitřek. Drobné nesouměrné kvítky se téměř ostýchavě otevřely a naplnily pokoj zdánlivě jemnou vůní. Garion se napřímil, když se toho křehkého aroma nadechl. Z nějakého důvodu se najednou cítil velmi příjemně a připadalo mu, že starosti a obavy, které ho posledních pár měsíců sužovaly, jsou ty tam.

Zakat, ochablý v obličeji, se lehce pohnul, nadechl se a zhluboka vzdychl. Polgara mu přiložila konečky prstů po stranách krku. „Myslím, že vůně působí, otče," řekla. „Srdce už nepracuje tak usilovně a lépe se mu dýchá."

„To mě těší," odvětil Belgarat. „Nerad bych podstupoval takovouhle námahu pro nic za nic."

Císař otevřel oči. Mihotavá postava Cyradis se úzkostlivě chvěla ve vzduchu u postele. Kupodivu se usmál, když ji zahlédl, a plachý úsměv, kterým mu odpověděla, prozářil její bledou tvář. Pak Zakat vzdychl ještě jednou a oči opět zavřel. Garion se nad něj nahnul, aby se ujistil, že nemocný stále dýchá. Když pohlédl zpátky k nohám lůžka, věštkyně z Kellu byla pryč.

Kapitola čtvrtá

V NOCI PŘIŠEL OD JEZERA teplý vítr a vlhký sníh, jenž halil Rak Hagga i okolní krajinu, se změnil v bezútěšnou čvachtanici, která prohýbala větve stromů v malé zahradě uprostřed domu, opadávala dolů a sesouvala se v promočených hromadách z šedé břidlicové střechy. Garion a Silk seděli poblíž ohně v nafialověle vyčalouněné komnatě, dívali se ven do zahrady a povídali si.

„Věděli bychom mnohem víc, kdybych se mohl spojit s Yarblekem," říkal právě Silk. Mužík měl opět na sobě perlově šedý kabátec a černé nohavice, které si oblíbil v dřívějších letech, ačkoliv nosil jen nakolik z oněch drahocenných prstenů a ozdob, díky kterým v té době vypadal tak vyzývavě bohatý.

„Není v Gar og Nadraku?" zeptal se Garion. Garion také odložil své solidní cestovní oblečení a vrátil se k obvyklé stříbrem protkané modré.

„Vždycky je těžké říct, kde přesně Yarblek v dané chvíli je, Garione. Dost cestuje; ale ať jede kamkoliv, posílají za ním hlášeni našich lidí z Mal Zetu, Melceny a Maga Rennu. Ať už ten chlap Mengha chystá cokoliv, je téměř jisté, že se to dotkne obchodu. Nepochybuji, že o něm naši agenti sebrali všechny informace, které mohli- a poslali je Yarblekovi. Můj uboze vyhlížející patrner ví v tomhle okamžiku o Menghovi víc než Bradorova tajná policie."

„Nechci se nechat svést z cesty, Silku. Nás se týká Zandramas, ne Mengha."

„Démoni se týkají každého." odvětil Silk věcně, „ale nehledě na to, co se rozhodneme udělat, musíme se nejdřív dostat do Mallorey - a to znamená přesvědčit Zakata, že je to vážné. Poslouchal vás vůbec, když jste mu o Menghovi říkali?"

Garion zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, jestli vůbec chápal, co jsme mu vykládali. Nebyl docela při sobě."

Silk zaklel. „Až se probudí, budeme to muset zkusit znovu." Mužíkovu tvář přelétl uličnický úsměšek. „Při vyjednávání s nemocnými lidmi jsem vždycky míval dost úspěchů."

„Není to tak trochu podlé?"

„Ovšemže ano - ale přináší to ovoce."

Později toho dopoledne se Garion se svým přítelem s tváří fretky zastavili poblíž císařova pokoje, naoko aby se poptali po jeho zdraví. U každé strany postele posedávali Polgara a Sadi a v rohu seděla tiše Andel. Šlahouny, které dříve halily lůžko, byly odsunuty na stranu, ale vzduch v pokoji stále obtěžkávala vůně malých nafialovělých kvítků. Nemocný zpola seděl, zpola ležel opřený o polštáře, ale když Silk s Garioncm vešli dovnitř, měl zavřené oči. Jeho kočka ležela v nohách postele a spokojeně předla.

,,Jak je mu?" zeptal se tiše Garion.

„Párkrát se probudil," odpověděl Sadi. ,,V údech jsou stále určité stopy thalotu, ale zdá se, že mizí." Eunuch si zvědavě pohrával s jedním z malých kvítků. „Zajímalo by mne. jestli by silice působily i vydestilované," přemítal nahlas, ,,nebo třeba olej z květů. Mohlo by být velice zajímavé používat parfém, který by zažehnal každý jed." Lehce se zamračil. „A také by mě zajímalo, jestli by působily proti hadímu uštknuti."

„Ať Zith někoho kousne," navrhl Silk. „Pak to můžeš vyzkoušet."

„Hlásíš se jako dobrovolník, princi Kheldare?"

„Ne, ne, ne, Sadi," odmítal honem Silk. „Děkuju mnohokrát." Podíval se na červenou skříňku, která ležela otevřená na podlaze v rohu. „Mimochodem, je zavřená?" zeptal se nervózně.

„Spí," odvětil Sadi. ,,Po snídani si vždycky na chvilku zdřímne."

Garion pohlédl na klímajícího císaře. ,,Dokáže vůbec logicky uvažovat - tedy chci říct, když se probere?"

„Zdá se, že se mu mysl projasňuje," řekla mu Polgara.

„Hysterie a delirium jsou některé z příznaků, které thalot způsobuje," řekl Sadi. „Lepšící se uvažování je téměř jistá známka uzdravování."

„Jsi to ty, Belgarione?" zeptal se Zakat téměř šeptem, aniž by otevřel oči.

„Ano," odpověděl Garion. „Jak se cítíš?"

„Připadám si slabý. Točí se mi hlava. A každičký sval v těle křičí bolestí jako zkažený zub. Mimo to se cítím dobře." Otevřel oči a trpce se usmál. „Co se stalo? Zdá se. že jsem ztratil styk s realitou."

Garion vrhl rychlý pohled na Polgaru. Přikývla. „Někdo tě otrávil." řekl nemocnému.

Zakat vypadal trochu překvapeně. „Tak to tedy nebyl zrovna nejlepší jed," řekl.

„Popravdě řečeno jeden z nejlepších, Vaše císařské Veličenstvo," nesouhlasil Sadi zdvořile. „Zatím byl ve všech případech smrtelný."

„Takže umírám?" řekl Zakat s jakousi podivnou spokojeností v hlase, téměř jako kdyby tu představu vítal. „Ach. dobrá," povzdechl si. ,,To by mělo vyřešit mnoho problémů."

„Je mi velice líto, Vaše Veličenstvo," řekl Silk naoko provinile, „ale myslím, že budete žít. Belgarat si čas od času pohrává s normálním během věcí. Je to špatný návyk, který si osvojil v mládí, ale soudím, že *některé* nedostatky člověk potřebuje."

Zakat se unaveni usmál. „Jste zvláštní chlapík, princi Kheldare."

„Ale jestli jste opravdu žhavý do umírání," dodal Silk troufale, „můžeme vždycky probudit Zith. Jedno její kousnutí pokaždé spolehlivě zajistí věčný spánek."

„Kdo je Zith?"

„Sadiho mazlíček. Malý zelený had. Až vás kousne, může se vám dokonce, stočit u ucha a předením vás doprovodit na věčnost."

Zakat vzdychl a víčka mu opět poklesla.

„Myslím, že bychom ho měli nechat spát," řekla tiše Polgara.

„Ještě chvilku, paní Polgaro," řekl císař. „Tak dlouho se už vyhýbám spánku a snům, které ho otravují, že mi teď připadá nepřirozený."

„*Musíte* spát. Kal Zakate," řekla mu Andel. „Zlé sny se dají zahnat a spánek je nejlepší lékař."

Zakat vzdychl a zavrtal hlavou. „Obávám se, že *tyhle* sny bys rozehnat nedokázala, Andel." Pak se poněkud zamračil. „Sadi, patří k působení jedu, kterým jsem byl otráven, i halucinace?"

„Je to možné," připustil eunuch. „Jaké hrůzy jste spatřil?"

„Nic hrůzného." odvětil Zakat. „Viděl jsem obličej mladé ženy. Oči měla převázané pruhem látky. Když jsem spatřil její tvář, zavládl ve mně zvláštní mír."

„Potom to nebyla halucinace,Kal Zakate," řekla mu Andel.

„Kdo tedy je to podivné slepé dítě?"

„Má paní." prohlásila Andel hrdě. „Tvář, která k vám přistoupila v nejzoufalejší chvíli, byla tvář Cyradis, věštkyně z Kellu, na jejímž rozhodnutí závisí osud celého tohoto světa - a stejně tak i všech ostatních světů."

„Příliš velká zodpovědnost, aby spočívala na tak drobných ramenou," řekl Zakat.

„Je to jejím úkolem," pravila prostě Andel.

Zdálo se, že se nemocného muže opět zmocňuje dřímota. Rty se mu lehce stáhly do pravzláštního úsměvu. Pak se jeho očí znovu otevřely a zdálo se, že jsou teď živější. „Jsem vyléčený, Sadi?" otázal se vyholeného eunucha. „Už ten tvůj vynikající nyissijský jed předvedl všechno, co dovede?"

„Hm," opáčil Sadi uvážlivě, „netvrdil bych, že jste naprosto v pořádku. Vaše Veličenstvo, ale soudím, že už vám nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí."

„Dobrá," řekl rázně Zakat a pokusil se vzepřít do sedu. Garion se natáhl, aby mu pomohl. „A toho lumpa, který mě otrávil, už zatkli?"

Sadi zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak ne." odpověděl.

„Takže myslím, že by to mělo být prvním bodem programu. Začínám mít trochu hlad, a nerad bych tohle podstupoval znova. Je tenhle jed v Kthol Murgosu běžný?"

Sadi se zamračil. „Murgské zákony jedy a drogy zakazují. Vaše Veličenstvo," odpověděl. „Jsou to zpátečníci. Ovšem vrazi z Dagaši k thalotu pravděpodobně přístup mají."

„Ty si tedy myslíš, že by náš travič mohl být Dagaši?"

Sadi pokrčil rameny. „Dagaši provádějí většinu vražd v Kthol Murgosu. Jsou výkonní a diskrétní."

Zakat se zamyšleně zamračil. „To by, jak se zdá, mířilo prstem přímo na Urgita. Dagaši jsou drazí a Urgit má k ruce královský poklad."

Silk se ušklíbl. „Ne." prohlásil. „To by Urgit neudělal. Možná nůž mezi lopatky, ale jed nikdy."

„Jak si můžete být tak jistý, princi Kheldare?"

„Znám ho." odvětil Silk poněkud nepřesvědčivě. „Je to slaboch a je trochu ustrašený, ale nikdy by se nesnížil k travičství. Tenhle způsob řešení politických rozporů je hodný zavržení."

„Princi Kheldare!" ohradil se Sadi.

„Až na Nyissu, samozřejmě," připustil Silk. „Člověk musí vždycky brát v úvahu místní malebné zvyklosti." Popotáhl se za svůj dlouhý špičatý nos. „Připouštím, že by Urgita příliš neranilo, kdybyste se jednoho dne ráno probudil mrtvý." řekl malloreánskému císaři, ,,ale prostě to trochu moc bije do očí. Kdyby vaši generálové usoudili, že vás nechal zabít Urgit, nezůstali by tu příštích deset pokolení a nepokoušeli by se vyhladit celou zemi Murgů?"

„To bych řekl," prohlásil Zakat.

„A kdo by nejvíc získal tím, že by vás vyřídil a současně si zajistil, že se valná část vaší armády v dohledně budoucnosti nevrátí do Mallorey? Urgit určitě ne. Mnohem spíš by to mohl být někdo doma, někdo, kdo tam potřebuje mít volné ruce." Silk vypjal prsa. „Což kdybyste nechal mě a Liselle, abychom se tomu trochu podívali na zoubek, dřív než si v tomhle směru utvrdíte úsudek? Do očí bijící souvislosti ve mně vždycky vzbuzují podezření."

„To je všechno moc hezké, Kheldare, ale jak si můžu být jistý, že v prvním jídle nebudu mít zase nějaké exotické koření?"

„U vašeho lože sedí nejlepší kuchařka na světě," řekl muž s tváří fretky a teatrálně ukázal na Polgaru, „a můžu vám na sto procent zaručit, že vás neotráví. Možná vás promění v ředkvičku,

pokud nebudete sekat dobrotu, ale otrávit vás - to nikdy."

„Dobrá, Silku, to by stačilo," řekla mu Polgara.

„Jen vzdávám čest neobyčejným přednostem, kterými tě příroda obdařila, Polgaro."

Polgařin pohled ztvrdl.

,,Myslím, že asi bude ta pravá chvíle, abych šel po svých," poznamenal Silk ke Garionovi.

„Moudré rozhodnutí," zabručel Garion.

Mužík se obrátil a rychle opustil pokoj.

„Opravdu je tak dobrý, jak se snaží vypadat?" zeptal se zvědavě Zakat.

Polgara přikývla. ,,Co se těch dvou týče, Kheldar s Liselle nejspíš dokážou vyčeňichat každé tajemství na světě. Silkovi se to vždycky nelíbí, ale tvoří téměř dokonalý tým. A teď, Vaše Veličenstvo, co byste si přál k snídani?"

V rohu se zatím odehrávala podivuhodná konverzace. Během předchozího rozhovoru Garion zaslechl ze Zithiny hliněné láhve tichounké ospalé předení. Buďto tak had dával najevo svou všeobecnou spokojenost, nebo ke zvláštnostem tohoto druhu patřilo předení ve spánku. Zakatovu těhotnou zlatohnědě mourovatou kočku podivný zvuk přitahoval. Seskočila dolů z postele a začala se zvědavě kolébat k Zithinu malému obydlí. Bezděčně, snad aniž by na to vůbec myslela, odpověděla na předení vycházející z láhve svým vlastním. Očichala nádobu, pak se jí zkoumavě dotkla jednou měkkou tlapkou. Zvláštní dvojhlasné předení pokračovalo.

Pak - možná proto, že Sadi láhev nezazátkoval dost pevně, nebo proto, že Zith už dávno přišla na tenhle jednoduchý způsob, jak otevřít svůj hlavní vchod, hádek tupým čenichem vystrčil korek z hrdla láhve. Obě zvířata stále předla, ovšem kočka teď očividné hořela zvědavostí. Zith se nějakou dobu neukázala, ostýchavě zůstávala v láhvi a nepřestávala příst. Pak opatrně vystrčila hlavu a její rozeklaný jazýček se třepotal, jak prozkoumávala pachy ve vzduchu.

Kočka vyskočila asi tři stopy vysoko do vzduchu a uniklo jí poděšené zavřísknutí. Zith se ihned stáhla do bezpečí svého obydlí, ale příst nepřestala.

Kočka se obezřetně, krok za krokem a bez sebe zvědavostí, opět pohnula k láhvi.

„Sadi," řekl Zakat hlasem plným obav.

„Nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, Vaše Výsosti," ujistil ho eunuch. „Zith nikdy nekouše, když přede."

Hlava zeleného hada opět vyklouzla z láhve. Kočka tentokrát ucouvla jen trochu. Pak, jak zvídavost překonávala přirozený odpor k plazům, pokračovala ve svém pomalém postupu a natahovala čenich k

onomu pozoruhodnému stvoření. Zith, stále předoucí, také vystrkovala své tupé nozdry. Pak se dotkly a obě o kousek ucukly. Potom se navzájem opatrně očichaly, kočka čenichem, had jazykem. Obě teď předly nahlas.

„Úžasné." vydechl Sadi. „Myslím, že se doopravdy jedna druhé líbí."

„Sadi, prosím." řekl Zakat žalostně. „Nevím, co cítíš ke svému hadovi, ale já mám svou kočičku docela rád, a ona se přece chystá stát matkou."

„Promluvím s nimi. Vaše Veličenstvo," ubezpečil ho Sadi. „Nejsem si jistý, že mě budou poslouchat, ale určitě si s nimi promluvím."

Betgarat se opět stáhl do knihovny a Garion ho později toho dne nalezl nad velikou mapou severní Mallorey, „Ach," řekl poté, co zvedl hlavu, když Garion vešel, „tady jsi. Právě jsem pro tebe chtěl poslat. Pojď sem a podívej se na tohle."

Garion přistoupil ke stolu.

„Víš, tenhle chlapík, ten Mengha, se nám možná objevil právě vhod."

„Tomu tak docela nerozumím, dědečku."

„Zandramas je tady v Ašabě, je to tak?" Belgarat zabodl prst do skvrny představující Karandské pohoří.

„Ano." řekl Garion.

„A Mengha táhne na západ a na jih od Calidy, tudy." Stařec znovu píchl do mapy.

„Tak to říká Brador."

„Uzavřel před ní většinu kontinentu, Garione. Tady v Kthol Murgosu se velice pečlivě vyhýbala zalidněným oblastem. Nevidím důvod, proč bychom měli předpokládat, že se v tom po příjezdu do Mallorey změnila. Urvon bude na jih od ní v Mal Yasce a severní pustiny jsou téměř neproniknutelné, i když je skoro léto."

„Léto?"

„V severní polovině světa je léto."

„Ach. Pořád na to zapomínám." Garion zíral na mapu. „Dědečku, nemáme ani tušení, kde může ležet Místo, které není více. Až Zandramas opustí Ašabu, může jít kterýkoliv směrem."

Belgarat se přimhouřenýma očima podíval na mapu. „Nemyslím, Garione. Ve světle toho všeho, co se přihodilo v Mallorei, spolu s faktem, že už odnynějška ví, že jsme jí na stopě -myslím, že se skoro *musí* snažit dostat zpátky do své mocenské základny v Daršivě. Jde po ní celý svět a ona potřebuje pomoc."

„My ji zas tak moc neohrožujeme," řekl Garion rozmrzele. „My se ani nemůžeme vyhrabat z Kthol Murgosu."

„O tom jsem si s tebou právě chtěl promluvit. Musíš Zakata přesvědčit, že je pro nás životně důležité, abychom odtud odjeli a dostali se co nejrychleji do Mallorey."

„Přesvědčit?"

„Udělej prostě všechno, co bude nutné, Garione. V sázce jsou velké věci."

,,Proč já?" plácnul Garion bez rozmýšlení.

Belgarat se na něj dlouze a upřeně zadíval.

„Promiň," zahuhlal Garion. ,,Zapomeň, že jsem něco řekl."

„Dobře. Udělám to." Později toho večera porodila Zakatova kočička - pod úzkostlivým dohledem Zith, která všechny ostatní pozorovatele držela zlověstným syčením stranou - sedm zdravých koťat. Kupodivu jediným člověkem, kterému malý plazí ochránce dovolil, aby se přiblížil ke kočičím novorozeňatům, byla Samet.

Garionoví se v příštích několika dnech prachbídně dařilo rozproudit se zotavujícím se Zakatem rozhovor na téma „jak je nezbytné vrálit se do Mallorey". Císař se obvykle omlouval, že je po otravě stále příliš slabý, ovšem Garion ho sám pro sebe podezříval, že se jen vytáčí, protože měl na své obvyklé činnosti energie víc než dost a vyčerpání se dostavovalo, jen když chtěl Garion mluvit o cestě.

Navečer čtvrtého dne se nicméně rozhodl naposled zkusit vyjednávání, než se obrátí k přímočařejším alternativám. Zakata nalezl, jak sedí s knihou v ruce v křesle poblíž svého lůžka. Tmavé kruhy pod očima zmizely, třesavka ho úplně opustila a zdálo se, že je naprosto svěží. „Ach Belgarione." řekl skoro vesele, „To je milé, že ses zastavil."

„Myslel jsem. že bych mohl zajít a zase tě uspat." řekl Garion s lehce přehnaným sarkasmem.

„To se dám tak snadno ovládat?" otázal se Zakat.

„Popravdě řečeno ano. Kdykoliv použiju slova loď a Mallorea v jedné větě, zaklapnou ti víčka. Zakate, my si o tom musíme promluvit, a čas už nás začíná tlačit."

Zakat si s jistým náznakem únavy zakryl dlaní oči.

„Dovol, ať s tím skoncuju." nenechal se umlčet Garion. „Belgarat začíná být netrpělivý. Já se naše rozhovory snažím udržovat ve zdvořilém duchu, ale jestli se do nich vloží on, můžu docela určité zaručit, že začnou být nepříjemné - dost rychle."

Zakat nechal ruku klesnout a přimhouřil oči. „To zní tak trochu jako výhrůžka, Belgarione."

„Ne," řekl Garion. „Vlastně je to přátelská rada. Jestli chceš zůstat tady, v Kthol Murgosu, prosím, jak si přeješ, ale *my* se musíme dostat do Mallorey - a to brzy."

„A když se rozhodnu, že vám odjezd nepovolím?"

„Nepovolíš?" Garion se zasmál. „Zakate, vyrostl jsi v tom samém světě jako všichni ostatní? Máš alespoň vzdálenou představu, o čem mluvíš?"

„Myslím, že tím je náš rozhovor uzavřen." řekl císař chladně. Svižně vyskočil z křesla a obrátil se k lehátku. Jeho kočka jako obvykle uložila své malé kňourající potomstvo doprostřed přikrývky a pak si odešla o samotí zdřímnout do své vlnou vyložené bedny v rohu. Rozčilený císař si malé chlupaté nadělení ve své posteli měřil poněkud podrážděně. „Máš mé svolení k odchodu, Belgarione," řekl přes rameno. Pak se sehnul a oběma rukama sáhl po klubku koťat.

Ze samého středu chlupatého nadělení se vztyčila Zith, upřela na něj své chladné oči a varovně zasyčela.

„Torakovy zuby!" zaklel Zakat a ucukl rukama zpátky. „Tohle už zašlo příliš daleko! Jdi a řekni Sadimu, že chci, aby ten zatracený had okamžitě zmizet z mého pokoje!"

„Už ji odnesl několikrát, Zakate," řekl uhlazeně Garion. „Potíž je v tom. že se vždycky připlazí zpátky." Přemáhal se, aby se nezazubil. „Třeba tě má ráda."

„Snažíš se být vtipný?"

„Já?"

„Vyhoď odsud toho hada."

Garion schoval ruce za záda. „Děkuju pěkně, Zakate. Raději skočím sehnat Sadiho."

Nicméně venku na chodbě se srazil se Samet, která přicházela k císařovu pokoji s tajemným úsměvem na tváři.

„Myslíš, že bys dokázala pohnout se Zith?" zeptal se jí Garion. „Je uprostřed Zakatovy postele s těmi koťaty."

„Můžeš ji přenést sám, Belgarione," řekla světlovlasá dívka a usmála se dolíčky ve tvářích. „Věří ti."

„Myslím, že raději nebudu pokoušet osud."

Oba dva vešli zpátky do císařovy ložnice.

„Markraběnko," přivítal ji Zakat dvorně a pokynul jí hlavou.

Vysekla mu pukrte. „Vaše Veličenstvo."

„Můžete něco udělat s tímhle?" otázal se a ukázal na chlupatou hromádku na posteli se zpola vztyčeným hádkem uprostřed, který je čile pozoroval.

„Jistě, Vaše Veličenstvo." Přistoupila k posteli a had nervózně zatřepetal jazykem. „No tak, koukej s tím přestat, Zith," vyplísnila ji blondýnka. Pak nadzvedla předek své sukně, takže vytvořila jakýsi vak. a začala do něj skládat koťata. Naposled zvedla Zith a položila ji doprostřed. Přešla pokoj a opatrně je všechny složila do krabice s kočičí mámou, která otevřela jedno zlaté oko, udělala koťatům a jejich zelené chůvě místo a ihned zase usnula.

„Není to rozkošné?" zašeptala rozněžněně Samet. Pak se obrátila zpátky k Zakatovi. „Ach, mimochodem. Vaše Veličenstvo, podařilo se nám s Kheldarem zjistit, kdo vás otrávil."

„Cože?"

Přikývla a lehce se zamračila. „Je to skutečně poněkud neočekávané."

V císařově pohledu se objevilo zaujetí. „Myslíte to vážně?"

„Jsem si tak jistá, jak si člověk v těchto případech může být. Při otravě zřídka najdete očitého svědka, ale byl v kuchyni ve správné době, zmizel ihned po tom, co jste onemocněl, a víme, jakou má pověst." Usmála se na Gariona. „Všiml sis, jak si lidé obvykle snadno zapamatují člověka s bílýma očima?"

„*Naradas?"* vykřikl Garion.

„Překvapivé, že?"

„Kdo je Naradas?" chtěl vědět Zakat.

„Pracuje pro Zandramas," odpověděl Garion. Zamraěl! se. „To nedává žádný smysl, Samet. Proč by ho chtěla Zandramas zabít? Neměla by ho spíš chtít udržet naživu?"

Rozpřáhla ruce. „Nevím, Belgarione - tedy zatím."

„Samet?" zeptal se zmateně Zakat.

Usmála se a opět sejí v tvářích udělaly dolíčky. „Není to hloupé?" Rozesmála se. „Soudím, že tyhle přezdívky jsou jistým projevem náklonnosti. Ovšem Belgarionova otázka se strefila do černého. Můžete přijít na nějaký důvod, proč by vás Zandramas mohla chtít odstranit?"

„Ne hned, ale můžeme z ni tu odpověď vymáčknout, až ji dopadnu - a dám si na tom záležet, dokonce i kdybych měl rozebrat kámen po kameni celý Kthol Murgos."

„Není tu," řekl Garion bezděčně. Stále se snažil s celou představou vyrovnat. „Je v Ašabě - v Domě Torakově."

Zakat podezřívavě přimhouřil oči. „Není to velice příhodné, Belgarione?" řekl. *„Náhodou* mě někdo hned po vašem příjezdu otráví. Belgarat mě *náhodou* vyléčí. Kheldar a Liselle *náhodou* odhalí traviče, ten zase *náhodou* pracuje pro Zandramas, která je *náhodou* v Ašabě, jež se *náhodou* nachází v Mallorei - na místě, kam se *náhodou* právě tak zoufale snažíš odjet. Ta shoda náhod se vymyká představivosti, nezdá se ti?"

„Zakate, začínáš mě unavovat," řekl popuzeně Garion. „Kdybych se rozhodl, že potřebuju loď, abych se dostal do Mallorey, tak bych si ji *vzal*. Jediné, co mi v tom zatím brání, je dobré vychování, které mi paní Polgara natloukla do hlavy, když jsem byl kluk."

„A jak si představuješ, že bys z tohohle domu mohl odejít?" vyštěkl Zakat, který se také začínal rozpaloval.

Tohle byla poslední kapka. Vztek, který Gariona ovládl, neměl racionální podklad; byl to výsledek stovek zdržení a překážek a malicherných vytržení, které ho už skoro rok vytrvale pronásledovaly. Sáhl přes rameno, vytrhl meč Železné ruky z pochvy a stáhl z jílce kožený obal, který zakrýval hrušku. Pozvedl před sebou veliké ostří a do-

slova vrhl svou vůli na Orb. Meč vzplál modrým plamenem. „Jak si představuju, že bych odešel z tohohle domu?" napůl zařval na ohromeného císaře. „Použiju *tohle* jako klíč. Pracuje zhruba takto." Natáhl ruku a namířil zářící meč na dveře. „Praskni!" rozkázal.

Garionova zlost nebyla jen iracionální, ale také do jisté míry nepřiměřená. Neměl v úmyslu nic víc, než předvést Zakatovi na dveřích - a snad i na části dveřního rámu - intenzitu svých pocitů ohledně celé záležitosti. Ovšem Orb, nečekaně probuzený náhlým nárazem Garionovy rozhněvané mysli, zareagoval přehnaně. Jistě, dveře zmizely, rozlétly se na třísky, které se rozprskly do chodby. Rám dveří se také ztratil. Avšak Garion neměl ani v nejmenším v plánu provést něco se zdí.

Zakat, bílý v obličeji a roztřesený, vrávoravě couval a zíral do chodby, která se před ním z ničeho nic otevřela, a na suť, která ji vyplňovala - suť, co ještě před chvílí tvořila solidní, dvě stopy silnou kamennou stěnu jeho ložnice.

,,Propánakrále!" vydechla Samet.

Garion věděl, že se chová hloupé a hystericky, ale stále ještě nedokázal přemoci ten bezmezný, iracionální hněv. Popadl ohromeného Zakata levou rukou za předloktí, zatímco pravou kolem sebe máchal mečem. „A teď si půjdeme popovídat s Belgaratem," oznámil. „Půjdeme chodbami, pokud mi dáš své slovo, že nezavoláš vojáky pokaždé, když zahneme za roh. V opačném případě se jednoduše prosekáme domem přímou cestou. Knihovna je zhruba tímhle směrem, že?" ukázal mečem na jednu z dosud stojících zdí.

,,Belgarione," napomenula ho jemně Samet, „takhle by ses opravdu neměl chovat. Kal Zakat byl zatím velice zdvořilý hostitel. Jsem si jistá, že teď, když chápe situaci, bude víc než rád spolupracovat. Nemám pravdu. Vaše císařské Veličenstvo?" Půvabně se na císaře usmála. ,.Nechceme, aby se rivanský král doopravdy rozhněval, ne? Je tu kolem tolik rozbitných věcí - okna, stěny, domy, město Rak Hagga - a podobně."

Belgarata nalezli opět v knihovně. Pročítal jakýsi malý svitek a k ruce si postavil veliký džbán.

,,Něco vyšlo na světlo," řekl stručně Garion mezi dveřmi.

„Ehm?"

„Samet říká, že se Silkem vypátrali, kdo otrávil Zakata. Byl to Naradas."

„Naradas?" zamrkal stařec. „To je ale překvapení!"

„K čemu se chystá - myslím Zandramas, dědečku?"

„Nejsem si jistý." Belgarat pohlédl na Zakata. „Kdo by po tobě mohl nejspíš nastoupit na trůn, kdyby se někomu podařilo navždy tě uspat?"

Zakat pokrčil rameny. „Po světě běhá pár mých vzdálených bratranců - hlavně na Melcenském souostroví a v Celantě. Nástupnická linie je trošku zamlžená."

„Možná jí jde právě o tohle, Belgarate," řekla vážně Samet. „Jestli je něco pravdy na tom grolimském proroctví, které jsi našel v Rak Urga, musí mít s sebou ve chvíli konečného setkání angarackého krále. Krotký král by jejím záměrům vyhovoval mnohem líp než někdo, kdo je jako tady Jeho Veličenstvo - nějaký bratranec ze třetího nebo čtvrtého kolena, kterému by posadila na hlavu korunu, pomazala ho a prohlásila za krále. Pak by uložila svým Grolimům, aby na něj dohlíželi a v pravý čas jí ho doručili."

„Myslím, že to je možné," přitakal. „Ale řekl bych. že na tom možná bude něco víc. Zandramas nikdy předtím nebyla tak přímočará."

„Doufám, že si všichni uvědomujete, že nemám ani nejmenší ponětí, o čem tu mluvíte." ozval se podrážděně Zakat.

„Kolik toho vlastně ví?" otázal se Belgarat Gariona.

„Nepříliš, dědečku."

„Dobrá. Možná, že kdyby věděl, co se děje, nebyl by tak tvrdohlavý." Obrátil se k císaři Mallorey. „Už jsi někdy slyšel o Mrinském kodexu?"

„Slyšel jsem, že ho sepsal šílenec - jako většinu z ostatních tak zvaných proroctví."

„A o Dítěti Světla a Dítěti Temnoty?"

„To patří k obvyklé hatmatilce, ve které se vyžívají náboženští hysterici."

„Zakate, *něčemu* budeš muset uvěřit. Jinak velice těžko cokoliv

pochopíš."

„Spokojíš se s dočasným upuštěním od skepse?" opáčil císař.

„Myslím, že to je dostatečně slušná nabídka. Takže dobrá. Teď to bude trochu komplikované, takže musíš dávat pozor, pečlivě poslouchat, a pokud nebudeš čemukoliv rozumět, zarazíš mě."

Starý muž mu potom nastínil starodávný příběh o nehodě, která se přihodila před začátkem svčta. a o navzájem si odporujících dvou možných verzích budoucnosti a o dvou vědomích, která tyto dvě verze nějak naplnila.

„V pořádku," řekl Zakat. „To je zatím docela běžná teologie. Grolimové mě ty samé nesmysly učili, když jsem byl ještě chlapec."

Belgarat přikývl. „Jen jsem chtěl začít od všeobecně známých věcí." Pak pokračoval. Vyprávěl Zakatovi o událostech překlenujících věky mezi praskáním světa a bitvou u Vo Mimbre.

„Máme poněkud rozdílně úhly pohledu," zabručel Zakat.

„Může být," souhlasil Belgarat. „Dobrá, mezi Vo Mimbre a uloupením Orbu Zedarem Odpadlíkem uběhlo pět set let -"

„Znovuzískáním," opravil ho Zakal. ,,Orb ukradl z Kthol Mišraku zloděj Železná ruka a -" Zarazil se a z ničeho nic vyvalil oči na ošuntěle vyhlížejícího starého muže.

„Ano," řekl Belgarat, „skutečně jsem tam byl, Zakate - a byl jsem také u toho, když o dvě tisícovky let dřív Torak jako první ukradl Orb mému pánovi."

,,Byl jsem nemocný," řekl unaveně císař a klesl do křesla. „Moje nervy opravdu ještě nejsou tak silné, aby unesly tolik otřesů najednou.'"

Belgarat na něj popleteně pohlédl.

„Jejich Veličenstva spolu poněkud diskutovala." čile vysvětlila Samet. „Král Belgarion poskytl císaři drobnou ukázku některých trochu plamennějších schopností meče rivanského krále. Na císaře udělala neobyčejný dojem, jako ostatně nejspíše na každého, komu se poštěstilo nalézal se v dotyčné části domu."

Belgarat sjel Gariona mrazivým pohledem. ,,Zase sis hrál?" otázal se chladně.

Garion se pokusil odpovědět, ale ukázalo se. že vlastně nemá co

říct.

„Dobrá, pojďme zpátky," pokračoval energicky Belgarat. „To, co se semlelo, když se na scéně objevil tuhle Garion, patří do nedávné historie, takže nepochybuji, že to všechno dobře znáš."

„Garion?" otázal se Zakat.

„To je obyčejnější - a familiérnější - tvar. Belgarion je trošku moc okázalé, nemyslíš?"

,,O nic víc než Belgarat."

„Nosím to jméno skoro sedm tisíc let, Zakate, a už jsem docela obrousil všechny jeho ostré hrany a rohy. Garion nosí své 'Bel' dvanáct let a stále to skřípe, když se příliš rychle otočí."

Garion se tím cítil poněkud dotčený.

„Nicméně." pokračoval starý pán, ,,když byl Torak po smrti, Garion si vzal Se'Nedru za ženu. Zhruba před rokem dala život synovi. Garion v té době upíral svou pozornost k Medvědímu kultu. Někdo se pokusil zavraždit Se'Nedru a podařilo se mu zabít správce Rivy."

„Slyšel jsem o tom," řekl Zakat.

„Takže, Garion měl právě plné ruce práce s potlačováním kultu

- potlačuje mimochodem docela dobře, pokud se na to soustředí

- když tu někdo potají vnikl do rivanské citadely a unesl jeho malého synáčka - mého pravnuka."

„Ne!" vykřikl Zakat.

,,Bohužel ano," pokračoval zamračeně Belgarat. „Mysleli jsme, že má únos na svědomí kult, a tak jsme napochodovali do Rheonu v Drasnii, kde měli hlavní stan, ale bylo to celé mazaný trik. Prince Gerana unesla Zandramas, a nás svedla na falešnou stopu do Rheonu. Ukázalo se, že vůdcem kultu je Marakan, jeden z Urvonových nohsledů - není to na tebe příliš rychlé?"

Zakat se tvářil zmateně a oči se mu opět rozšířily. „Ne," řekl a mohutně polkl. „Myslím, že tě stačím sledovat."

„Už nám nezbývá mnoho. Když jsme zjistili, že se mýlíme, vydali jsme se po stopách únoskyně. Víme, že směřuje do Mallorey. na Místo, jež není více. To je místo, kde se nachází Sardion. Musíme ji zastavit - nebo tam alespoň dorazit ve stejnou chvíli jako ona. Cyradis se domnívá, že až všichni na ono místo dorazíme, dojde k jednomu z

těch střetnutí mezi Dítětem Světla a Dítětem Temnoty, která se odehrávají od počátku času - až na to, že tohle má být poslední. Ona se mezi nimi rozhodne, a tím jim má být konec."

„Obávám se, že v tomhle bodě se má skepse opět hlásí o slovo, Belgarate," řekl Zakat. „Snad ode mé doopravdy neočekáváš, že uvěřím, že se tyhle dvě neskutečné postavy, které předcházely svět, chystají opět servat - na tom tvém záhadném místě?"

„Proč si myslíš, že jsou neskutečné? Bytosti, které jsou jádrem dvou možných osudů či nutností, vstupují do skutečných lidí, kteří pak během utkání jednají jako jejich nástroje. Teď je například Zandramas Dítětem Temnoty. Dříve to býval Torak - dokud ho Garion nezabil."

„A kdo je Dítě Světla?"

„Myslel jsem, že to bude nasnadě."

Zakat se obrátil a nevěřícně se zahleděl do Garionových modrých oči. „Ty?" zalapal po dechu.

„Všichni mi to říkají," odvětil Garion.

Kapitola pátá

KAL ZAKAT, STRAŠLIVÝ CÍSAŘ nesmírné Matlorey, se podíval nejdřív na Belgarata, potom zpátky na Gariona a nakonec na Samet. „Proč se mi zdá, že ztrácím vládu nad událostmi kolem sebe?" zeptal se. ,,Když jste sem přišli, byli jste více méně mými zajatci. A teď je tomu poněkud naopak."

„Prozradili jsme ti pár věcí, o kterých jsi dříve nevěděl, to je vše," řekl mu Belgarat.

„Nebo pár věcí, které jste šikovně vymysleli."

„Proč bychom to dělali?"

„Myslím, že z mnoha nejrůznějších důvodů. Aby měla debata vůbec smysl, přijímám váš příběh o únosu Belgarionova syna, ale cožpak nevidíte, jak průhledné jsou potom všechny vaše pohnutky? Potřebujete, abych vám pomohl v pátrání. Všechny tyhle mystické bláboly a vaše krkolomná povídačka o Urgitově rodokmenu mohly mít za cíl odradit mě od tažení v Kthol Murgosu a obalamutit mě, abych se s vámi vrátil do Mallorey. Všechno, co jste udělali a řekli od vašeho příjezdu, mohlo k tomuhle konci směřovat."

„Skutečně si o nás myslíš, že bychom byli něčeho takového schopni?" zeptal se ho Garion.

„Belgarione, kdybych *já* měl syna a někdo mi ho unesl, udělal bych *cokoliv*, abych ho dostal zpátky. Chápu tvou situaci, ale mám své vlastní zájmy a ty jsou tady, ne v Mallorei. Je mi líto, ale čím víc o tom přemýšlím, tím menší části z toho všeho věřím. Přece jsem do dnešního dne neměl o světě kolem sebe až, takhle mylnou představu. Démoni? Proroctví? Kouzla? Nesmrtelní starci? Je to všechno velmi zábavné, ale nevěřím z toho jedinému slovu."

,,Ani tomu. co ti ukázal Orb o Urgitovi?" otázal se Garion.

„Prosím tě, Belgarione, nechovej se ke mně jako k malému děcku." Zakatovy rty se zkřivily do ironického úsměšku. „Není tak docela

možné, že se ten jed už tehdy vplížil do mého vědomí? A není také možné, že jsi mi, jako všichni ti ostatní šarlatáni, kteří otravují vesnické trhy, předvedl divadýlko tajemných světel a náznaků, abych viděl to. co jsi chtěl, abych viděl?"

„A čemu tedy vůbec věříte. Kal Zakate?" zeptala se ho Samet.

„Tomu, co můžu spatřit na vlastní oči a čeho se můžu dotknout - a zatraceně malé části z toho ostatního."

„Taková skepse." zavrtěla hlavou. „Takže vy tedy nepřijmete jedinou věc, která se vymyká zaběhlému životu?"

„Ne. Žádnou z těch, které mě napadají."

„Ani podivuhodné nadání věštců z Kellu? Víte přece, že je velice pečlivě dokumentováno."

Lehce se zamračil. „Ano," připustil, „to je nepochybně pravda."

„Jak se dá zdokumentovat jasnozřivost?" zeptal se zvědavě Garion.

„Grolimové se snažili věštce znemožnit." odvětil Zakat. „Mysleli si, že nejjednodušší bude, když jejich výroky nechají zapsat, a pak počkají, co se stane. Úřednictvo doslalo za úkol vést záznamy. Zatím se neprokázalo, že by jediné z oněch proroctví nebylo správné."

„Takže přece jen věříte, že věštci mají schopnost poznávat věci o minulosti, přítomnosti a budoucnosti způsoby, kterým mi ostatní nemůžeme úplně porozumět?" naléhala Samet.

Zakat našpulil rty. „Dobrá, markraběnko," řekl neochotně, „připouštím, že věštci vládnou jistými schopnostmi, pro které dosud nebylo nalezeno vysvětlení."

„Domníváte se, že by vám mohl věštec lhát?"

„Chytré děvče." zabručel uznale Belgarat.

„Ne," odpověděl Zakat po chvilce zamyšlení. „Věštec není schopen lži. Jejich pravdomluvnost je příslovečná."

„Nuže. jak se zdá," řekla a roztomile se usmála, „všechno, co teď potřebujete, abyste zjistil, zda je naše vyprávění pravda nebo lež, je poslal pro věštce, nemám pravdu?"

„Liselle," namítl Garion, „to by mohlo trvat celé týdny a my tolik času nemáme.'"

„Ach." řekl, „nemyslím, že by to trvalo tak dlouho. Jestli si dobře

vzpomínám, paní Polgara říká, že Andel zavolala Cyradis, když tuhle Jeho Veličenstvo leželo na smrtelné posteli. „Jsem si docela jistá, že by ji dokázala přesvědčit, aby to pro nás zopakovala."

„Nuže Zakate," řekl Betgarat. „Jsi ochotný uznat to, co ti Cyradis poví, za pravdu?"

Císař si ho podezřívavě měřil a pátral po nějakém náznaku lsti. „Zatlačili jste mě do rohu," vyčetl jim. Na chvíli se zamyslel. „Dobrá, Belgarate," řekl konečně. „Uznám, že všechno, co mi Cyradis poví, je pravda - pokud ty uděláš to samé."

„Takže ujednáno." řekl Betgarat. „Pojďme poslat pro Andel, ať se pohneme z místa."

Když Samet vyšla na chodbu, aby promluvila s jedním ze strážných, kteří chodili císaři v patách, kamkoliv se hnul, Zakat se opřel do křesla. „Dělá mi potíže uvěřit, že vůbec uvažuji o všech divokých nemožnostech, které mi tu říkáte."

Garion a jeho dědeček si vyměnili rychle pohledy a oba se rozesmáli.

„Něco veselého, pánové?"

„Jen rodinný žert, Zakale," prozradil mu Belgarat. „O možném a nemožném jsme s Garionem diskutovali zhruba od jeho devíti let. Byl v tomhle směru dokonce ještě tvrdohlavější než ty."

„Snadněji se s tím člověk smiřuje, když ho opustí počáteční šok," doplnil Garion. „Je to jako když plaveš v hodně studené vo-dě. Jakmile jednou znecitlivíš, už to tolik nebolí."

Netrvalo dlouho a Samet znovu vešla do místnosti spolu s Andel zahalenou v kápi.

„Nemýlím - li se, Andel, mluvila jsi o věštkyni z Kellu jako o své paní," řekl ji Zakat.

„Ano, to je pravda. Vaše Veličenstvo."

„Můžeš ji přivolat?"

„Její podobu. Vaše Veličenstvo, bude - li toho třeba a svolí -li."

„Domnívám se, že je toho třeba, Andel. Belgarat mi řekl jisté věci, které si musím nechat potvrdit. Vím, že Cyradis mluví jen pravdu. Naproti tomu Belgarat má mnohem rozporuplnější pověst." Vrhl na starce poněkud plachý postranní pohled.

Belgarat se na něj zazubil a zamrkal.

„Promluvím se svou paní, Vaše Veličenstvo," řekla Andel, ,,a snažně ji poprosím, aby sem vyslala svou podobu. Bude -li souhlasit, nechť jsou vaše otázky stručné. Úsilí, které stojí překonání poloviny světa, ji vyčerpává, a ona není příliš statná." Pak Dala-sijka uctivě poklekla a sklonila hlavu a Garion opět zaslechl to prazvláštní mumlání mnoha hlasů, po kterém následovala dlouhá chvíle ticha. Opét se vzduch naplnil mihotavým světlem, a když se projasnil, stála tu Cyradis, v kápi a se zakrytýma očima.

„Děkujeme ti. žes přišla do těchto míst, svatá věštkyně," řekl jí Zakat nezvykle uctivým hlasem. „Zde mí hosté mi předložili jistá tvrzení, kterým se zdráhám uvěřit, ale souhlasil jsem, že přijmu vše, co potvrdíš."

„Povím ti, co povědět mohu, Zakate," odvětila. „Některé z věcí jsou přede mnou skryty, a další odhaleny býti nemohou."

„Chápu tvá omezení. Cyradis. Belgarion mi říká, že Urgitovi, murgskému králi, nekoluje v těle krev Taur Urgase. Je to pravda?"

„Ano," odpověděla prostě. „Otec krále Urgita Alornem byl."

„Jsou někteří ze synů Taur Urgase ještě naživu?"

„Nikoliv, Zakate. Taur Urgasova linie vymřela zhruba před dvanácti léty, kdyžtě poslední jeho syn uškrcen byl ve sklepení Rak Gosky na příkaz Oskatata, majordoma krále Urgila."

Zakat vzdechl a smutné zavrtěl hlavou. ,,A tak to skončilo," řekl. „Potomstvo mého nepřítele opustilo tento svět bez povšimnutí v tmavém sklepě - odešlo tak tiše, že jsem se pro to nemohl ani zaradovat, ani proklít ty, kteří je ukradli z mých rukou."

„Odplata prázdnou věcí jest. Zakate."

„Je to to jediné, co jsem skoro třicet let měl." Znovu vzdychl a pak narovnal záda, „Opravdu Zandramas ukradla Garionova synka?"

„Ano, a nyní ho odnáší na Místo, jež není více."

„A kde to místo leží?"

Její tvář se na chvíli ani nepohnula. „Toto nesmím prozradit," řekla nakonec, „ale je tam Sardion."

„Můžeš mí říct, co to Sardion je?"

„Jest to polovina kamene, který byl rozdělen."

„Je vůbec *tak* důležitý?"

„V celém Angaraku není věci větší ceny. Každý Grolim to ví. Urvon by celé své bohatství za něj dal. Zandramas by se za něj i oddanosti zástupů vzdala. Mengha by za něj svou duši prodal. ano, už tak učinil, když se za pomoc démonům upsal. Dokonce i Agašak, hierarcha Rak Urga, by se vzdal své moci nad Kthol Murgosem, jen aby ho vlastniti mohl."

„Jak to, že tak cenná věc unikala mé pozornosti?"

„Tvůj zrak se k světským záležitostem upírá. Zakate. Sardion z tohoto sváta nepochází - ne více, než z něho pochází druhá polovina rozděleného kamene."

„Druhá polovina?"

„Ta, kterou Angarakové Kthrag Yaska zovou a muži Západu Orb Aldurův. Kthrag Sardius a Kthrag Yaska byly rozděleny ve chvíli, kteráž spatřila zrození protichůdných Nutností."

Zakatova tvář byla velice bledá a ruce měl pevně sepjaté před sebou, aby ovládl jejich třas. „Takže je to všechno pravda?" otázal se ochraptělým hlasem.

„Všechno, Kal Zakate. Všechno."

„Dokonce i to, že Belgarion a Zandramas jsou Dítě Světla a Dítě Temnoty?"

„Ano, jest tomu tak." Otevřel ústa, aby jí položil další otázku, ale věštkyně pozvedla ruku. „Můj čas se krátí, Zakate, a nyní musím odhaliti něco, co jest pro tebe mnohem důležitější. Věz, že tvůj život dospěl na významné rozcestí. Odhoď svou touhu po moci i hlad po pomstě, neboť jsou to jen hračky chlapců. Vrať se neprodleně do Mal Zetu a připrav se na *svou* úlohu v setkání, jež nadchází."

„*Mou* úlohu?" Znělo to překvapeně.

„Tvé jméno i tvůj úkol jsou napsány ve hvězdách."

„A jaký je to úkol?"

„Poučím tě, až připravený budeš porozuměti tomu, co ti jest učinit. Nejprve musíš však srdce své očistit od zármutku a lítosti, kteréž tě pronásledují."

Tvář mu ztuhla a pak vzdychl. „Obávám se, Cyradis, že to, co žádáš, je zcela nemožné."

„Pak bezpochyby zemřeš dříve, než se opět vystřídají roční období. Přemýšlej o tom, co jsem ti řekla, a přemýšlej o tom dobře, císaři Mallorey. Promluvím s tebou brzy." A pak se zachvěla a byla pryč.

Zakal zíral na uprázdněné místo, kde předtím stála. Tvář měl jako sníh a zatínal zuby.

„Nu. Zakate?" pravil Belgarat. „Už jsi přesvědčený?"

Císař se zvedl z křesla a začal rázovat sem a tam. „Tohle je naprosto absurdní!" vybuchl najednou pobouřeně.

„Vím," odpověděl vyrovnaně Belgarat, „ale ochota uvěřit absurdnímu je náznakem víry. Možná je právě víra prvním krokem příprav, o kterých se zmínila Cyradis."

„Není to tak. že bych nechtěl uvěřit, Belgarate," řekl Zakat podivně pokorným hlasem. „Prostě -"

„Nikdo netvrdil, že to bude lehké," řekl mu starý muž. „Ale ty už jsi přece i dřív udělal pár nelehkých věcí?"

Zakat opět klesl do křesla, oči ztracené v zamyšlení. „Proč já?" řekl žalostně. „Proč do toho musím být zapletený zrovna já?"

Garion se najednou zasmál.

Zakat mu věnoval mrazivý pohled.

„Nezlob se," omlouval se Garion, „ale já jsem říkával Proč já? od svých čtrnácti let. Nikdo mi nikdy nedal uspokojivou odpověď, ale na tu nespravedlnost si po čase zvykneš."

„Nesnažím se vyhnout jakékoliv odpovědnosti, Belgarione. Prostě mi není jasné, jak bych mohl zrovna já pomoci. Vy se chystáte stopovat Zandramas, vysvobodit tvého synka a zničit Sardion. Je to tak?"

„Je to trochu složitější," pověděl mu Belgarat. „Zničení Sar-dionu se nejspíš neobejde bez poněkud kataklysmatických následků."

„Tomu docela nerozumím. Cožpak nemůžeš prostě mávnout rukou a přikázat, aby přestal existovat? Jsi konec konců čaroděj -alespoň se to říká."

„To je zakázané," ozval se Garion automaticky. „Nemůžeš ničit veci. Ktačik se o to pokusil a zahubil sám sebe."

Zakat se zamračil a pohlédl na Belgarata. „Myslel jsem, žes ho zabil ty."

„Jako většina lidí." Stařec pokrčil rameny. „Přispívá to k mé po-

věsti, takže se s nimi o to nehádám," Zatahal se za ušní lalůček. „Ne," řekl, „myslím, že to dovedeme až do konce. Jsem si docela jistý, že jediný způsob, jak lze zničit Sardion, souvisí s výsledkem konečného střetnutí Dítěte Světla a Dítěte Temnoty." Odmlčel se, pak se narovnal. Ve tváři měl zaujetí. „Myslím, že Cyradis škobrtla a nechtěně nám prozradila něco, co neměla v úmyslu. Řekla, že po Sardionu zoufale touží grolimští kněží, a do svého seznamu zahrnula i Menghu. Nemohlo by to naznačovat, že je Mengha také Grolim?" Pohlédl na Andel. „Stávají se tvé paní podobná drobná přeřeknutí?"

„Cyradis se nemůže podříci, svatý Belgarate." odvětila léčilelka. „Věštkyně nemluví svým hlasem, nýbrž hlasem svého vidění."

„Tak ledy chtěla, abychom věděli, že Mengha je - nebo byl- Grolim a že vyvolává démony proto, aby mu pomohli v pátrání po Sardionu." Zamyslel se nad tím. „Je tu ještě jedna neradostná možnost." dodal. „Může to být také tak, že ho démoni používají, aby získali Sardion sami pro sebe. Třeba právě z tohohle důvodu jsou tak povolní jeho zájmům. Démoni jsou strašliví sami o sobě. ale pokud má Sardion stejnou moc jako Orb, *určitě* nechceme, aby jim padl do rukou." Obrátil se k. Zakatovi. „Nuže?"

„Prosím?"

„Jsi s námi. nebo proti nám?"

„Není to trochu zjednodušené?"

„Ano, to je - ale šetří to čas a ten teď začíná hrát roli."

Zakat se zatvářil neproniknutelně a zavrtal se hlouběji do křesla. „Zdá se mi, že ujednání, které navrhuješ, příliš neoplývá přínosem pro mou maličkost."

„Zachráníš si život," připomněl mu Garion. „Cyradis řekla, že do jara zemřeš, pokud se neujmeš úkolu, který před tebe postaví."

Zakatův mdlý úsměv byl plný melancholie a do oči se mu vrátila smrtelná odevzdanost. „Můj život nebyl zase tak zábavný, abych se vzdal svých záměrů jen kvůli tomu, že si ho prodloužím."

„Nemyslíš, že se chováš trochu dětinsky, Zakate?" vybuchl Garion, v němž zase začínala vřít žluč. „Tady v Kthol Murgosu už nemůžeš dosáhnout ničeho. Nezůstala tu jediná kapka urgské krve, kterou bys mohl prolít, a situace doma je skoro katastrofální. Jsi král - nebo

císař či jak tomu chceš říkat - anebo rozmazlený chlapeček? Odmítáš se vrátit zpátky do Mal Zetu jen proto, že ti někdo říká, že bys to měl udělat. Dokonce si stavíš hlavu, i když tě někdo ujišťuje, že umřeš, pokud se nevrátíš. To není jenom dětinské, to je iracionální a já nemám čas. abych se to pokoušel vymlouvat někomu, koho opustil zdravý rozum. Dobře, pro mě za mě si dřep tady v Rak Hagga a hýčkej si všechny svoje staré otřepané bolístky a zklamání, dokud tě nepostihnou předpovědi Cyradis, ale Geran je můj syn *a já* jedu do Mallorey. Čeká tam na mě práce a nemám čas, abych tě tu utěšoval." Něco si ještě schoval na konec. „A navíc." dodal urážlivým, ledabylým hlasem, „tě stejně nepotřebuju."

Zakat vyskočil na nohy. Oči mu plály. „Zacházíš příliš daleko!" zaburácel a udeřil pěstí do stolu.

„Úžasné," řekl Garion sarkasticky. „Takže jsi nakonec přece jen naživu. Myslel jsem, že ti můžu stoupnout na nohu, aniž bych z tebe dostal jakoukoliv odpověď. Dobrá, takže teď, když ses probudil, můžeme bojovat."

„Co tím myslíš, bojovat?" zeptal se důrazně Zakat. Tvář mu stále hořela zlostí. „O co chceš bojovat?"

„O to, jestli s námi jedeš do Mallorey, nebo ne."

„Nebuď hloupý. Samozřejmě že jedu s vámi. Chystáme se bojovat jen kvůli tvému neuvěřitelnému nedostatku obyčejné zdvořilosti."

Garion na něj chvíli zíral a pak se najednou popadl za břicho a propukl v nezvladatelný smích.

Zakat byl ve tváři stále rudý a zatínal a zase povoloval pěsti. Pak se mu na tváři objevil lehce rozpačitý výraz a potom se začal smát také.

Belgarat prudce vydechl. „Garione," řekl nedůtklivě. „Až budeš příště chtít provést něco podobného, dej mi vědět. Už nejsem v takové kondici jako kdysi."

Zakat si otřel oči, ačkoliv se stále otřásal smíchem. „Co myslíte, jak dlouho by trvalo, než se vy a vaši přátelé sbalíte?"

„Moc dlouho ne." odvětil Garion. „Proč?"

„Najednou se mi začalo stýskat po Mal Zetu. Teď je tam právě ja-

ro a třešně jsou v květu. Mal Zet si se Se'Nedrou zamilujete, Garione."

Garion si nebyl docela jistý, zda slůvko, Bel opominul nechtěně nebo jestli to měl být náznak přátelství. Ovšem docela jistý si byl tím, že císař Mallorey je mnohem složitější člověk, než si dříve představoval.

„Doufám, že mě nyní omluvíte." řekl Zakat, „ale chci si promluvit s Bradorem a dozvědět se pár dalších podrobností o událostech v Karandě. Tenhle Mengha, o kterém mi pověděl, zřejmě otevřeně povstal proti trůnu - a vůči věcem tohoto druhu jsem odjakživa silně zaujatý."

„O tom bych ti mohl vyprávět," přitakal dobromyslně Garion.

Po příštích pár dni se silnice mezi Rak Hagga a přístavním městem Rak Kthan hemžila císařskými posly. Nakonec jednoho mrazivého rána, kdy slunce jasně zářilo a obloha byla tmavomodrá a kdy z temných vod jezera Hagga stoupala oblaka mlhy, vyrazili na cestu mrazem zhnědlými pláněmi vstříc pobřeží. Garion, zachumlaný do svého šedého rivanského pláště, jel v čele průvodu spolu se Zakatem, který byl zjevně v nejlepším rozpoložení od chvíle, kdy se poprvé setkali. Zástup, který je provázel, se za nimi táhl na míle daleko.

„Hnusné, co?" řekl Malloreánec kysele, zatímco se ohlížel přes rameno. „Jsem dočista obklopený parazity a patolízaly, kteří se navíc množí jako larvy ve zkaženém mase."

„Když jsou ti tak na obtíž, proč je nevyhodíš?" navrhl Garion.

„Nemůžu. Každý z nich má mocné příbuzné. Musím je velice pečlivě vyvažovat - jednoho z tohohle rodu, aby stál proti jinému z támhletoho klanu. Dokud nemá jedna rodina dostatek vysokých úřadů, tráví všechen svůj čas intrikami proti ostatním. A pak jim ovšem žádný nezbývá, aby kuli pikle proti mně."

„Myslím, že i to je způsob, jak udržet stát pod kontrolou."

Jak tady, na druhém konci světa, slunce stoupalo po zářivě modré zimní obloze, jinovatka tiše roztávala na dlouhých stéblech loňské trávy nebo lehce opadávala z kapradí a zanechávala přízračně bílé otisky svěšených vějířových listů na hustém mechu, který pokrýval zemi pod nimi.

Zastavili se na oběd, který byl v každém směru stejně přepychový

jako ten, jenž by na ně čekal v Rak Hagga. Podával se na sněhobílém damašku pod prostornou plátěnou střechou. „Předpokládám, že to bylo přiměřené." řekl Zakat kriticky, když dojedli.

„Jsi příliš rozmazlený, můj pane," řekla mu Polgara. „Ostrá jízda v deštivém počasí a den nebo dva o skrovných přídělech by s tvým apetitem pravděpodobní udělaly divy."

Zakat pobaveně pohlédl na Gariona. „Myslel jsem, že jsi takový jen ty, ale zdá se, že je tahle neotesaná prostořekost příznačná pro celou vaši rodinu."

Garion pokrčil rameny. „Šetří čas."

„Odpust". Belgarione, že to říkám." vložil se do rozhovoru Sadi, „ale jaký může mít nesmrtelný zájem na čase?" Poněkud truchlivě si povzdechl. „Nesmrtelnost musí člověku přinést veliká zadostiučiněni - může sledovat, jak nepřátelé stárnou a umírají..."

„Hodně se to přeceňuje," řekl Belgarat a rozvalil se v křesle spolu s přetékajícím stříbrným korbelem. „Někdy uběhnou celá staletí, kdy člověk nemá žádné nepřátele a také nic jiného na práci než dívat se, jak míjejí roky."

Zakat se najednou zazubil od ucha k uchu. „Víte co?" řekl všem. „Cítím se teď nejlíp za posledních pětadvacet let. Je to jako kdyby ze mě někdo zvedl obrovské závaží."

„Možná je to druhotný účinek jedu," navrhla šibalsky Samet. „Když budete pořádně odpočívat, tak to zhruba za měsíc přejde."

„To je markraběnka pořád taková?" otázal se Zakat.

„Někdy ještě horší," zabručel Silk.

Když vyšli zpod širokého plátěného přístřešku. Garion se rozhlédl po svém koni, solidním grošákovi s dlouhým nosem, ale nikde ho nemohl zahlédnout. Pak si najednou všiml, že jeho sedlo a torny někdo připevnil na jiné zvíře, obrovského šedého hřebce. Zmateně se podíval na Zakata, který ho napjatě pozoroval. „Co je to?" otázal se ho.

„Jen malý symbol mé nesmírné úcty, Garione," řekl Zakat a oči mu jiskřily. „Myslím, že tvůj grošák byl přiměřené zvíře, ale sotva hodné panovníka. Král potřebuje královského oře. Podle mého musíš uznat, že se Kristián hodí k jakékoliv příležitosti, kterou etiketa vyžaduje."

„Kristián?"

„Tak se jmenuje. Byl chloubou mých zdejších stájí v Kthol Murgosu. Ty v Rivě nemáš stáje?"

Garion se zasmál. „Mé království je na ostrově, Zakate. Nás víc zajímají lodě než koně." Pohlédl na hrdého šedáka, jak stojí s prohnutou šíjí a hrabe předním kopytem, a náhle ho přemohla vděčnost. Vřele stiskl malloreánskému císaři ruku. „To je skvělý dar, Zakate."

„Jistěže ano. Jsem totiž skvělý chlapík - nebo sis toho ještě nevšiml? Projed' se na něm, Garione. Ať ucítíš ve tváři vítr a ať ti dusot jeho kopyt rozehřeje krev."

„Dobře," řekl Garion a snažil se ovládnout nedočkavost, „Možná že bychom se spolu měli seznámit."

Zakat se potěšeně zasmál. „Jistěže ano."

Garion přistoupil k velikému šedému koni, který ho docela klidně pozoroval.

„Myslím, že spolu budeme na chvíli sdílet sedlo," řekl zvířeti.

Kristián zařehtal a strčil do Gariona čenichem.

„Chce se mu utíkat," řekl Eriond. „Pokud nejsi proti, pojedu s tebou. Kůň chce také běžet."

„Dobrá," přikývl Garion. „Tak tedy pojďme." Popadl uzdu, zasunul nohu do třmenu a vyšvihl se do sedla. Šedák běžel málem dřív, než Garion dosedl.

Bylo to něco nového. Garion strávil v sedle mnoho hodin -někdy celé týdny bez přestávky. Jako každý správný Sendařan se o svá zvířata vždycky řádně straral, ale nikdy k žádnému necítil osobní náklonnost. Kůň byl pro něj jen dopravní prostředek, způsob, jak se dostat z jednoho místa na druhé, a jízda pro něj nikdy neznamenala žádné zvláštní potěšení. Ovšem s tímhle velikým hřebcem, Kristiánem, to bylo úplně jiné. Když se s Eriondem a jeho hnědákem po boku hnali zažloutlou zimní travou vstříc okrouhlému kopci, vzdálenému asi míli, naplňoval ho dotek stahujících se a uvolňujících svalů velikého koně určitým elektrizujícím napětím.

Když dorazili na temeno kopce, Garion byl udýchaný a smál se, z čiré radosti. Přitáhl uzdu a Kristián se vzepjal na zadní a zahrabal ve vzduchu kopyty. Chtěl zase běžet.

„Teď už chápeš, co?" zeptal se ho Eriond a usmál se od ucha k uchu.

„Ano," přiznal Garion. Nepřestával se smát. „Řekl bych, že ano. Udivuje mě, jak mi to celá ta léta scházelo."

„Musíš mít správného koně," řekl mu Eriond rozpustile. Podíval se na Gariona úkosem. „Víš, že už nikdy nebudeš jako dřív?"

„To je v pořádku." odvětil Garion. „Už mě ten starý způsob stejně otravoval." Ukázal na řetěz nízkých kopců, které se rýsovaly proti svěže modrému nebi asi legui před nimi. „Pročpak bychom si tam nezajeli a nepodívali se, co je na druhé straně?" navrhl.

„Proč ne?" zasmál se Eriond.

A tak to udělali.

Císařská domácnost byla důmyslně uspořádána. Velká část služebníků jela napřed, aby jim přesně na půl cesty k pobřeží připravila tábor, kde přenocovali. Druhého dne průvod vyrazil časně. Jeli po jinovatkou pokryté cestě pod temná modravým nebem. V podvečer vystoupali na vrch, z něhož se jim otevřel výhled na rozlehlé Východní moře. V paprscích zimního slunce se převalovaly spousty tmavě modrých vod a vzdálený obzor zahalovaly hradby načervenalých, kouři podobných mraků. V nehlubokém zálivu, který se zařezával do pevniny daleko pod nimi, kotvilo na dva tucty lodí se skasanými rudými plachtami. Garion se tázavě obrátil k Zakatovi.

„Další příznak oné nechutné okázalosti, o které jsem mluvil dříve," pokrčil císař rameny. „Tuhle flotilu jsem povolal z přístavu Kthan. Zhruba tucet z nich má přepravit všechny mé příživníky a patolízaly - a kromě toho i méně urozené lidi, kteří skutečně něco dělají. Ostatní jsou tu, aby doprovodily naše královské maličkosti s náležitou pompou. Bez ní se neobejdeš, Garione. Lidé by si totiž mohli císaře nebo krále splést s poctivým člověkem."

„Dnes odpoledne máš rozmarnou náladu."

„Možná je to další z těch dlouhodobějších následků, o kterých mluvila Liselle. Dnešní noc strávíme na palubě a za rozbřesku zvedneme kotvy."

Garion přikývl, a když předával Kristiánovu uzdu čekajícímu štolbovi, se zvláštní lítostí pohladil svého koně po šíji.

Plavidlo, na které je převezli z písčité pláže, bylo velkolepé. Loď neměla stísněné kajuty jako většina z těch, na kterých se Garion dosud plavil. Její komnaty byly skoro stejně prostorné jako místnosti slušně velikého domu. Trvalo jen chvíli, než odhalil příčinu. Ostatní koráby vyčlenily tak málo prostoru na kajuty, protože jeho hlavní část patřila nákladu. Ovšem jediným nákladem, který nesla tahle loď, byl malloreánský císař.

K večeři měli humra, který se podával v honosné jídelně na palubě Zakatova plovoucího paláce. Garion věnoval v posledním týdnu tolik pozornosti nevypočitatelnému císaři, že neměl příliš příležitostí, aby si mohl promluvit s přáteli. Proto když zasedali za stůl, víceméně úmyslně usedl na opačný konec stolu než Malloreánec. Svoje místo mezi Polgarou a Durnikem zaujal se značnou úlevou. Se'Nedra se Samet zatím krátily císaři dlouhou chvíli jiskřivým ženským brebentěním.

„Vypadáš unaveně, Garione," poznamenala Polgara.

„V poslední době jsem dost přepjatý," odpověděl. „Přál bych si, aby se ten člověk každou minutu neměnil. Vždycky, když už si myslím, že jsem ho prokoukl, promění se v někoho jiného."

„Škatulkovat lidi není právě nejmoudřejší, můj milý," podotkla nevzrušeně a pohladila ho po ruce. „Je to první známka zmateného myšlení."

„To se od nás doopravdy očekává, že budeme jíst něco takového?" zeptal se znechuceně Durnik a píchl nožem do jasně červeného humra, který na něj z talíře poulil oči zpoza připraveně vyhlížejícího páru klepet.

„Právě k tomu slouží klíšťky," vysvětlila Polgara obzvláště mírným tónem. „Musíš ho vyloupnout z krunýře."

Durnik odsunul talíř stranou. „Nebudu jíst něco, co vypadá jako veliký červený brouk," prohlásil nezvykle prudce. „Všechno má své hranice."

„Humr je lahůdka. Durniku," řekla čarodějka.

„Jsou lidé, co jedí i šneky," odsekl.

V očích se jí zablýsklo, ale pak svůj hněv ovládla a dál na něj hovořila stejným mírným hlasem. „Jsem si jistá, že ho můžeme nechat

odnést a objednat ti něco jiného."

Zabodl do ní nasupený pohled.

Garion skákal očima z jednoho na druhého. Pak se rozhodl, že znají jeden druhého dost dlouho, než aby museli taktně přehlížet jakékoliv problémy. „V čem je chyba, Durniku?" otázal se bez okolků. „Jsi mrzutý jako jezevec, kterého bolí zuby."

„V ničem," skoro vyštěkl Durnik.

Garion si začal dávat par věcí dohromady. Vzpomněl si na žádost, se kterou se na tetu Pol obrátila Andel a která se týkala Totha. Podíval se přes stůl na místo, kde seděl veliký němý muž, zabodával oči do talíře a skoro se snažil stát se neviditelným. Pak pohlédl zpátky na Durnika, který od svého přítele vytrvale odvracel tvář. „Ach," řekl, „myslím, že už rozumím. Teta Pol ti pověděla něco, co jsi nechtěl slyšet. Někdo, koho jsi měl velice rád, udělal něco, co tě rozčililo. Řekl jsi mu pár slov - a teď by sis přál, aby k tomu nedošlo. Protože pak jsi zjistil, že v té záležitosti ve skutečnosti neměl žádnou možnost na vyber a že to, co udělal, bylo koneckonců správné. A teď by ses s ním chtěl zase spřátelit, ale nevíš jak. To proto se teď takhle chováš - a jsi nezdvořilý na tetu Pol?"

Durnik se zprvu zatvářil dotčeně. Pak zrudnul - a pak zbledl. „Tohle nemusím poslouchat," vybuchl a vyskočil na nohy.

„No tak, Durniku, posaď se," řekl mu Garion. „Máme jeden druhého příliš rádi, než abychom se museli chovat takhle. Proč se místo rozpaků a špatné nálady raději nepodíváme, jak to napravit?" Durnik se pokusil pohlédnout Garionovi do očí, ale nakonec celý zardělý svěsil hlavu. „Zachoval jsem se k němu hrozně, Garione," zamumlal a opět se sklátil do křesla.

„Ano," přitakal Garion, „to je pravda. Ale jen proto, že jsi nechápal, co dělá - a proč. Sám jsem tomu do před včerejška také nerozuměl - dokud Zakat nezměnil názor a nerozhodl se, že nás vezme do Mal Zetu. Cyradis věděla, že to udělá, a proto Totha přiměla, aby nás vydal Ateskovým mužům. *Chce,* abychom získali Sardion a střetli se se Zandramas. Připravuje to pro nás. Toth udělá to, co ona považuje za nutné, aby toho dosáhla. Za současných okolností bychom sotva mohli najít lepšího přítele."

„Jak bych ale mohl - myslím, když jsem se k němu tak zachoval?"

„Buď upřímný. Přiznej, že jsi se mýlil, a omluv se mu."

Durnik se zatvářil odmítavě.

„Nemusí to být slovy, Durniku," vysvětloval trpělivě Garion svému příteli. „Dřív jste si s Tothem povídali beze slov celé měsíce." Podíval se přemítavě na lodní pažení. „Tohle je koráb," poznamenal, „a chystáme se vyplout na moře. Dokážeš si představit, kolik ve vší té vodě kolem musí být ryb?"

Durnikovi se na tváři okamžitě objevil úsměv.

Polgara si ovšem ztrápeně povzdechla.

Kovář skoro ostýchavě přehlédl stůl. „Jak jsi říkala. Pol, že mám toho brouka vytáhnout z ulity?" otázal se a kývnul hlavou k rozzlobeně vyhlížejícímu humrovi na svém talíři.

Od pobřeží Haggy se plavili na severovýchod a brzy za sebou nechali zimu. V určitém bodě cesty překročili onu imaginární čáru, která je stejně vzdálená od obou pólů, a opět vstoupili na severní polovinu světa. Durnik a Toth, zpočátku ostýchavě, ale pak s rostoucí důvěrou obnovili své přátelství a trávili celé dny na zádi. kde pokoušeli moře šňůrami, pestrobarevnými vábidly a nejrůznějšími návnadami, které sebrali v lodní kuchyni.

Zakata nezvykle optimistická nálada stále neopouštěla, ačkoliv rozhovory s Belgaratem a Polgarou se točily kolem podstaty démonů, tedy kolem předmětu, který pramálo vzbuzoval úsměv. Nakonec, jednoho dne, kdy byli na moři právě týden, zrovna když Garion postával u zábradlí na levoboku a sledoval, jak na vrcholcích jiskřivých vln tančí vítr, k němu přistoupil sluha a sdělil mu. že by se s ním císař rád setkal. Garion přikývl a vydal se na záď, do kajuty, kde Zakat obvykle přijímal návštěvy. Jako většina kabin na palubě plovoucího paláce byla značně rozlehlá a okázale vyzdobená. Díky velikým oknům, která se táhla po délce lodní zádi, vypadala komnata světle a vzdušně. Závěsy po stranách oken zářily karmínovou červení a podlahu zdobil překrásný temně modrý malloreánský koberec. Zakat, jako vždy v prosté lněné látce, seděl na nízkém koženém divánu na druhém konci kajuty a díval se ven přes zpěněné hřebeny vln a hejno sněhobílých racků, kteří sledovali loď. Jeho kočka mu ležela na klíně a předla a on

ji roztržitě hladil za ušima.

„Chtěl jsi se mnou mluvit, Zakate?" zeptal se Garion, když vstoupil.

„Ano. Pojď dál, Garione," odvětil Malloreánec. „Příliš jsem tě za posledních pár dnů neviděl. Nezlobíš se na mě?"

„Ne," řekl Garion. „Měl jsi spoustu práce s démony. Já toho o nich moc nevím, takže bych nemohl příliš přispět do diskuse." Vykročil přes kajutu, ovšem po cestě se musel zastavil a zbavit se nebezpečně hravého kotěte, které se mu zuřivě zakouslo do kotníku.

„Hrozně ráda se vrhají na kořist." usmál se Zakat.

Garionovi hlavou probleskla jistá obava. Obezřetně se rozhlédl. „Není tu Zith, že ne?"

Zakat se rozesmál. „Ne, Sadi přišel na způsob, jak ji udržet doma." Upřel na Gariona pochybovačný pohled. „Je opravdu tak smrtelně jedovatá, jak říká?"

Garion přikývl. „V Rak Urga kousla jednoho Grolima," řekl. „Byl po smrti zhruba za půl minuty."

Zakat se otřásl. „Nemusíš o tom zrovna říkat Sadimu, ale z hadů mi naskakuje husí kůže."

„Pohovoř si se Silkem. O tom, jak je nemá rád, ti může přednést celé pojednání."

„Není to jednoduchý chlapík, co?"

Garion se usmál. ,,Och, to tedy ne. Jeho život je plný nebezpečí a vzrušení, takže má nervy napjaté jako struny na loutně. Občas je nevyzpytatelný, ale na to si člověk po čase zvykne." Přejel druhého muže zkoumavým pohledem. „Vypadáš pozoruhodně zdravě," poznamenal a posadil se na druhý konec kožené pohovky. „Mořský vzduch ti musí svědčit."

„Nemyslím, že to je skutečně vzduchem. Garione. Podle mého to má spíš co do činění se skutečností, že teď v noci spím osm až deset hodin."

„Spíš? Ty?"

„Ohromující, že?" Zakat najednou úplně zvážněl. „Bylo by mi milejší, kdyby sis to nechal pro sebe, Garione."

„Samozřejmě."

„Urgit ti řekl, co se stalo, když jsem byl mladý?"

Garion přikývl. „Ano."

„Od té doby nemám ve zvyku příliš spát. Ve snech má pronásledovala tvář, která mi byla obzvlášť drahá. Spánek se pro mě stal utrpením."

„Ono to nepolevilo? Ani po dobrých třiceti letech?"

„Ani o trochu. Žil jsem v neustálém zármutku, sužoval mě pocit viny a hryzlo mě svědomí. Žil jsem jenom pro pomstu na Taur Urgasovi. Čo-Hagova šavle mi ji uloupila. Připravil jsem si pro toho šílence na tucet nejrůznějších smrtí - každou z nich strašnější než předchozí - ale on mě podvedl a zemřel čistou smrtí v bitvě."

„Ne," nesouhlasil Garion. „Měl horší smrt než cokoliv, co bys pro něj dokázal vymyslet. Mluvil jsem o tom s Čo-Hagem. Než ho zabil, Taur Urgas dočista zešílel, ale žil dost dlouho na to, aby si uvědomil, že byl nakonec poražen. Vypustil duši tak zklamaný, že kousal a drásal zem kolem sebe. Porážka byla víc, než dokázal snést."

Zakat se nad tím zamyslel. „Ano." řekl nakonec. „To pro něj muselo být úplně strašné, že? Myslím, že jsem teď méně zklamaný."

„To teprve zjištění, že urgská linie už vymřela, nakonec zaplašilo přízrak, který tě celá léta pronásledoval ve snách?"

„Ne, Garione. Nemyslím, že by to s tím mělo cokoliv společného. Jen místo tváře, která tam předtím byla pokaždé, vidím jinou tvář."

„Ehm?"

„Tvář se zavázanýma očima."

„Cyradis? Nevím, jestli bych ti doporučoval takhle na ni myslet."

„Nerozumíš mi, Garione. Je sotva více než dítě, ale nějak do mého života vnesla víc míru a útěchy, než jsem dosud poznal. Spím jako dítě a celý den se potloukám, zatímco mi v žilách bouří tahle pitomá euforie." Zavrtěl hlavou. „Upřímně řečeno sám sebe takhle nemůžu vystát, ale z nějakého důvodu si nedokážu pomoci."

Garion zíral z okna, aniž vnímal hru slunečních paprsků na vlnách či poletující racky. Pak mu to najednou došlo tak jasně, až věděl, že je to nepopiratelná pravda. „To proto, že jsi ve svém životě došel na rozcestí, o kterém se Cyradis zmiňovala," řekl. „Dostáváš odměnu, protože sis vybral správnou odbočku."

„Odměnu? Od koho?"

Garion na něj pohlédl a najednou se rozesmál. „Nemyslím, že už jsi úplně připravený tuhle informaci přijmout," řekl. „Dokázal bys uvěřit, že se teď cítíš tak dobře právě díky Cyradis?"

„Ano, určitým nejasným způsobem."

„Celá věc sahá o trochu hlouběji, ale pro začátek to ujde." Garion se podíval na poněkud popleteného muže, který před ním seděl. „Oba, ty i já, jsme zapleteni do něčeho, na co nemáme absolutně žádný vliv," řekl vážně. „Já jsem už tohle prodělal, takže se pokusím změkčit všechny duševní otřesy, které jsou na tebe přichystány, jak nejlíp dovedu. Jen se snaž, abys měl myšlení přístupné jistému zvlášnímu způsobu vidění světa." Ještě se na chvíli zamyslel. „Myslím, že je nám souzeno spolupracovat – přinejmenším do určité míry - takže můžeme docela dobře být přáteli." Napřáhl k němu pravou ruku.

Zakat se rozesmál. „Proč ne?" řekl a pevně stiskl nabízenou dlaň. „Podle mého jsme oba stejně šílení jako Taur Urgas, ale proč ne? Jsme dva nejmocnější muži na světě. Měli bychom být nepřátelé na život a na smrt, a ty mi nabízíš přátelství. Dobrá, proč ne?" Opět se potěšeně rozesmál.

„Máme mnohem víc smrtelných nepřátel, Zakate," řekl Garion vážně, „a všechny tvé armády - a všechny mé - nebudou znamenat vůbec nic, až se dostaneme tam, kam směřujeme."

„A to má být kam. můj mladý příteli?"

„Myslím, že se tomu říká Místo, jež není více."

„Již dávno jsem se tě na to chtěl zeptat. Celá ta fráze je protimluv. Jak můžeš jít na místo, které už neexistuje?"

„To opravdu nevím," řekl mu Garion. „Řeknu ti, až tam dorazíme."

O dva dny později přirazili ke břehu v Mal Džemile, přístavu v jižní starodávné Mallorei, a nasedli na koně. Hnali se klusem na východ po dobře udržované silnici, která se táhla přes svěží jarně zelené pláně. Cestu před nimi kontroloval pluk jezdců v rudých tunikách, a protože jeli rychle, nechali doprovod, který císaře obvykle sledoval, daleko za sebou. Silnici lemovaly četné stanice, ne nepodobné tolnedřanským noclehárnám, jež byly rozeseté podél cest na západě - a

císařská garda z těchhle zastávek pokaždé dosti zhurta vypudila ostatní hosty, aby měl císař a jeho družina dost místa.

Jak den za dnem spěchali kupředu, začal Garion pomalu chápat pravý význam slov, nezměrný 'a, nesmírný', kterými lidé Malloreu častovali. Algarské planiny, které mu vždycky předtím připadaly nepředstavitelně rozlehlé, se srazily v bezvýznamné louky. Zasněžené štíty dalasijských hor, táhnoucí se na jih od cesty, po které se ubírali, drásaly svými bílými spáry oblohu, Garion se stáhl do sebe a připadal si tím menší a menší, jak se nořili čím dál hlouběji do rozlehlé země.

Se'Nedru kupodivu podobné pocity malosti také sužovaly a zcela očividně se jí to příliš nelíbilo. Její poznámky začínaly být čím dál jízlivější a postřehy čím dál kousavější. Volné oděvy venkovanů jí připadaly beztvaré. Nalézala chyby v konstrukci víceradlicových pluhů, které vláčela stáda trpělivých volů a které najednou obracely celé akry. Nechutnalo jí jídlo. Dokonce i voda - čistá jako křišťál a tak chladivá a lahodná, jako by tryskala z nějaké pukliny v tolnedřanských horách - urážela její chuť.

Silk, oči jiskřící neplechou, přijel slunného dopoledne posledního dne cesty z Mal Džemily po bok jejího koně. „Mějte se na pozoru, Vaše Veličenstvo," varoval ji zlomyslně, když se přiblížili k hřebeni stráně pokryté bledou jarní travou, tak svěže mladou, že skoro vypadala jako průsvitná zelená mlha. „První pohled na Mal Zet občas nic netušícího cestovatele oslepí. Což kdybyste si pro jistotu dlani zastínila jedno oko? Tak si můžete zachránit zrak alespoň zčásti."

Tvář jí ledově ztuhla. Vypjala se v sedle do své plné výšky - kteréžto gesto by bývalo mohlo vyznít o mnoho působivěji, kdyby bývala vyrostla jen o trochu více - a pravila nejpanovačnějším hlasem ze svého repertoáru: „Nepobavil jste *nás,* princi Khelďare, a *neočekáváme,* že by nějaké barbarské hnízdo na druhém konci svila mohlo soupeřit s leskem Tol Honetu, jediného skutečně majestátního města na -"

A pak se zarazila - všichni se zarazili.

Údolí ležící za hřebenem se táhlo nikoliv na míle, ale na celé legue - a až po okraj přetékalo městem Mal Zet. Ulice byly rovné jako našponované struny a domy zářily - ne mramorem, protože na celém

světě by se ho nenašlo dost, aby pokryl budovy této obrovité metropole - ale spíše velice lesklou bílou omítkou, která jako by nějakým způsobem odrážela do očí spousty světla. Bylo to úžasné.

„Není to nic světoborného," pravil Zakat přehnaně ledabylým hlasem. „Jen malé útulné hnízdo, kterému rádi říkáme domov." Vrhl mazaný pohled na pobledlou a zaraženou Se'Nedru. „Raději bychom si měli pospíšit, Vaše Veličenstvo," řekl jí. „Odsud je do císařského paláce půl dne jízdy."

Část druhá

MAL ZET

DARIYA
VENNA
SEDM
KRÁLOVSTVÍ
KARANDY
ODVĚKÁ
MALLOREA
RAKUTH
PALLIA
GEMIL
VÝCHODNÍ
MOŘE
DALASIJSKÝ PROTEKTORÁT
FINDA
EBAL
TOBORE

Kapitola šestá

PODOBNĚ JAKO BRÁNY TOL HONETU byly i brány Mal Zetu z bronzu, mohutné a naleštěné. Město, které se rozkládalo za nimi, se ovšem od metropole tolnedřanské říše podstatně lišilo. Všechny budovy byly nezvykle stejné a nalepené jedna vedle druhé tak těsně, že široké ulice lemovala na každé straně solidní, maltou omítnutá zeď, přerušovaná jen hluboce vsazenými klenutými branami s bílým schodištěm, které stoupalo až k ploché střeše. Tu a tam se kus malty odloupl a odhalil, že domy jsou pod omítkou ve skutečnosti postaveny z hranatých trámů. Durnik, který žil v přesvědčení, že každý správný dům by měl být z kamene, to zaznamenal s nesouhlasným pohledem.

Jak zajížděli hlouběji do města, Garion si povšiml, že tu skoro úplně chybí okna. „Nerad bych, aby sis o mně myslel, že rád šťourám," řekl Zakatovi, „ale není tvé město přece jen trochu monotónní?"

Zakat se k němu zvědavě obrátil.

„Všechny domy jsou stejné a není tu právě moc oken."

„Ach," usmál se Zakat, „takhle to bohužel dopadá, když se architektura svěří vojákům. Vyznávají uniformitu a ve válečných opevněních není pro okna místo. Ovšem každý dům má svou vlastní malou zahradu, a do té okna vedou. V létě tráví lidé většinu svého času v zahradách - nebo na střechách."

„To je celé město stejné?" otázal se Durnik a rozhlížel se po stísněných domcích, namačkaných jeden na druhý.

„Ne, mistře kováři." odvětil císař. „Tahle městská čtvrt byla postavena pro desátníky. Ulice vyhrazené důstojníkům jsou mnohem výstavnější, a čtvrtě pro vojíny a dělníky zase mnohem ošuntělejší. Vojáci připisují hodnostem a zevnějšku, který s nimi souvisí, velikou váhu."

O pár dveří dál v postranní ulici, která odbočovala z té, po níž se ubírali, statná žena, rudá ve tváři, hlasitě spílala vychrtlému chlapíko-

vi s výrazem spráskaného psa. Opodál zatím několik vojáků vynášelo z domu nábytek a skládalo ho na rozviklaný dvoukolák. „Ty jsi musel jít a udělat to, co, Aktasi?" ječela. „Musel ses namazat a urazit svého kapitána. Co teď s námi bude? Celá léta žiju v těch chlívech ve čtvrti pro vojíny a čekám, až tě povýší, a zrovna když už si myslím, že se věci začínají obracet k lepšímu, musíš se zpít, nechat se degradovat a všechno to zase zpackat."

Její muž cosi zablekotal.

„Chtěl jsi mi něco říct?"

„Nic, miláčku."

„Tohle ti jen tak nezapomenu, Aktasi, to ti povídám."

„Život lidský se tak trochu podobá houpačce," utrousil Sadi, když poodjeli z doslechu.

„Nepřipadá mi, že by to bylo právě k popukání," řekla Se'Nedra překvapivě zaníceně. „Vyhodili je z domu kvůli malému klopýtnutí. Nemůže někdo nějak zakročit?"

Zakat se na ni zkoumavě zadíval a pak pokynul jednomu z důstojníků v červeném plášti, kteří jeli v uctivé vzdálenosti za nimi. „Zjisti, ke které jednotce ten muž patří," nařídil. „Pak zajeď za jeho kapitánem a pověz mu, že mi prokáže osobní laskavost, když Aktasovi ponechá jeho bývalou hodnost - za podmínky, že zůstane střízlivý."

„Rozkaz, Vaše Veličenstvo." Důstojník zasalutoval a odjel.

„Ehm, Zakate, děkuji ti," vymáčkla ze sebe Se'Nedra. Znělo to značné překvapeně.

„Bylo mi potěšením, Se'Nedro." Uklonil se jí v sedle. Pak se zasmál. „Předpokládám, že se Aktasova choť stejně postará, aby si za své hříchy vytrpěl své."

„Neobáváte se, že by takové milosrdné skutky mohly poškodit vaši pověst. Vaše Veličenstvo?" otázal se ho Sadi.

„Ne," odvětil Zakat. „Panovník se musí neustále snažit, aby byl nevypočitatelný, Sadi. Vyvádí tak poddané z rovnováhy. A kromě toho, příležitostný dobročinný skutek vůči nižším kastám pomáhá posilovat jejich oddanost."

„Děláš vůbec někdy něco, za čím by nestála politika?" otázal se ho Garion. Z nějakého důvodu ho popudilo, jak prozaicky Zakat svůj

čin vysvětlil.

„Zrovna si na nic takového nemůžu vzpomenout," řekl Zakat. „Politika je nejúžasnější hra na světě, Garione, ale pokud si chceš udržet převahu, musíš jí věnovat všechen svůj čas."

Silk se zasmál. „Vždycky jsem říkal přesně to samé o obchodu," prohlásil. „Jediný rozdíl, o kterém vím, je tenhle: u obchodování slouží člověku jako ukazatel úspěchu peníze. Jak ale měříte své úspěchy v politice?"

Zakatovi se na tváři objevil prazvláštní výraz - napůl pobavený a napůl smrtelně vážný. „To je docela prosté, princi Kheldare," řekl. „Pokud jste na konci každého dne stále na trůnu, vyhráváte. Pokud jste mrtvý, prohrál jste - a každý den začíná úplně nová hra."

Silk si ho dlouze a zkoumavě prohlédl a pak mrkl na Gariona. Prsty se mu nenápadní hýbaly. -*Musím si s tebou promluvit-teď hned* -

Garion rychle kývl na souhlas. Pak se v sedle naklonil dopředu a přitáhl koni uzdu.

„Stalo se něco?" otázal se ho Zakat.

„Myslím, že mám moc volný sedlový řemen," opáčil Garion a slezl z koně. „Jeďte napřed. Dohoním vás."

„Počkej, Garione, pomůžu ti," nabídl se Silk. a také už seskočil ze sedla.

„Co to má všechno znamenat?" zeptal se Garion, když císař, zabraný do hovoru s Se'Nedrou a Samet, odjel z doslechu.

,,Dávej si na něj velice dobrý pozor, Garione," odvětil rychle mužík a předstíral, že kontroluje řemínky na Garionově sedle. „Právě mu něco uklouzlo. Na povrchu je samý úsměv a zdvořilost, ale pod ním se zase tolik nezměnil."

„Copak jen nežertoval?"

„Ani trochu. Myslel to smrtelně vážně. Vzal nás s sebou do Mal Zetu z důvodů, které nemají s Menghou nebo s pátráním po Zandramas dočista nic společného. Měj se před ním stále na pozoru. Ten jeho přátelský úsměv mu může z obličeje zmizet bez sebemenšího varování." Pak pravil o něco hlasitěji: „Tak," řekl a zkusmo zatahal za řemen, „teď už by měl držet. Pojeďme za ostatními."

Dojeli na rozlehlé náměstí, obklopené ze všech stran plátěnými

boudami vyvedenými ve všech odstínech červené, zelené, modré a žluté. Náměstí se hemžilo kupci a měšťany a všichni byli oblečení v pestrobarevných volných šatech, které jim splývaly až ke kotníkům.

„A kde tu žijí obyčejní měšťané, když je celé město rozděleno podle vojenských hodností?" zajímal se Durnik.

Brador, plešatý a obtloustlý ministr vnitra, který náhodou jel vedle kováře, se rozhlédl kolem a usmál se. „Každý tu má svoji hodnost, mistře," odvětil, „podle toho, co dokázal. Řídí to velice přísně Úřad pro povyšovaní. Ubytování, zaměstnání nebo místo, kde stojí obchod, přiměřené manželství - všechno určují hodnosti."

„Není to trochu přeorganizované?" otázal se Durnik kousavě.

„Malloreánci se rádi nechávají organizovat, milý Durniku." Brador se zasmál. „Angarakové se mocným klaní od přírody., Melceňané mají hluboko zažitou vnitřní potřebu škatulkovat, Karandové jsou příliš tupí, aby vzali svůj osud do vlastních rukou, a Dalové - nu, co chtějí Dalové, to neví nikdo."

„My se opravdu od lidí na Západě příliš nelišíme, Durniku," řekl Zakat přes rameno. „V Tolnedře a v Sendarii tyhle věci určují peníze. Lidé tíhnou k takovým domům a obchodům a sňatkům, jaké si mohou dovolit. My jsme tomu jen dali úřední punc, to je vše."

„Povezte mi, Vaše Veličenstvo," řekl Sadi, „jak je možné, že jsou vaši lidé tak zdrženliví?"

„Teď ti tak docela nerozumím."

„Neměli by vás alespoň zdravit, když kolem nich projíždíte? Konec konců jste přece císař."

„Neznají mě," pokrčil Zakat rameny. „Císař je muž v karmínovém rouchu, který se vozí ve zlatém voze, na hlavě má příšerně těžkou korunu s drahokamy a doprovází ho přinejmenším pluk císařské gardy, kde všichni troubí na trubky. Já jsem jen člověk v bílých šatech, co s několika přáteli projíždí městem."

Garion se nad tím zamyslel. Nepouštěl ze zřetele Silkovo napůl pošeptané varování. Tím, že bylo Zakatovi tak dokonale cizí byť i jen sebemenší vyvyšování - jaké by ostatně jeho postavení příslušelo - se odhalovala další stránka jeho složité osobnosti. Byl si docela jistý, že ani sendarský král Fulrach, nejskromnější ze všech západních vladařů,

by nedovedl vystupovat takhle nenápadně.

Ulice za náměstím lemovaly o něco větší domy, než kolem kterých projížděli poblíž městských bran, a byla tu patrná určitá snaha o zdobnost. Nicméně se zdálo, že malloreánským sochařům poněkud chybí představivost. Ze sádry odlité sošky korunující průčelí každého domu, byly nehezké a stále se opakovaly.

„Čtvrť rotmistrů," oznámil Zakat lakonicky.

Zdálo se, že město nemá konce. V pravidelných rozestupech ležela náměstí a tržiště a bazary plné lidí v zářivých plandavých řízách, které, podle všeho, představovaly běžný malloreánský oděv. Když minuli poslední z jednotvárných domů pro rotmistry a civilisty s patřičnou hodností, vnořili se do širokého pruhu stromů a trávníků. Ve sluneční záři tu zurčely a jiskřily kašny a široké promenády lemovaly pečlivě sestříhané živé ploty, které zpestřovaly třešně v plném květu, kolébající se v lehkém vánku.

„Jak rozkošné," vykřikla Se'Nedra.

„V Mal Zetu také máme pár pěkných míst," řekl jí Zakat. „Nikdo - ani armádní architekt - by nedokázal takhle veliké město postavit stejně jednotvárně ohavné."

„Čtvrtí pro vyšší důstojníky nejsou tak úplně strohé." řekl malé královně Silk.

„Vy tedy znáte Mal Zet, vaše výsosti?" otázal se Brador.

Silk přitakal. „Já a můj partner tu máme zastoupení," odvětil. „Má spíše povahu hlavního výběrčího střediska než opravdového podniku. V Mal Zetu se těžko obchoduje - je tu příliš mnoho zákazů."

„A mohl bych se otázat, jaké hodnosti jste dosáhl?" zeptal se ledabyle úředník s tváří jako"měsíček.

„Jsme oba generálové," řekl Silk poněkud povýšeným tónem. „Yarblek chtěl být polním maršálem, ale já jsem se domníval, že by výdaje na takovou hodnost nebyly opodstatněné."

„Hodnosti jsou na prodej?" podivil se Sadi.

„V Mal Zetu je na prodej všechno," odvětil Silk. „V mnoha ohledech to tu chodí přesně jako v Tol Honetu."

„Ne tak docela. Silku," prohlásila upjatě Se'Nedra.

„Měl jsem na mysli nejobecnější rysy, Vaše císařská Výsosti,"

přitakal honem. „Mal Zet nikdy svou přítomností nekrášlila božsky nádherná imperiální princezna, skvící se jako drahý kámen, jenž vysílá oslnivé paprsky svého ohně ke slunci."

Královna mu věnovala nepřátelský pohled a pak se k němu otočila zády.

„Copak jsem řekl špatného?" zeptal se mužík ukřivděným hlasem Gariona.

„Lidé tě neustále podezřívají, Silku," řekl mu Garion. „Nikdy si nemohou být docela jisti, že si z nich nestřílíš. Myslel jsem, že to víš."

Silk si tragicky povzdechl. „Nikdo mi nerozumí," postěžoval si.

„Hmm, já si právě myslím, že ano."

Náměstí a bulváry za pásem parků a zahrad byly výstavnější a domy větší a oddělené jeden od druhého. Přesto si byly podobné jako vejce vejci. Vládla tu určitá tvrdošíjná starostlivost, aby lidé stejné hodnosti dostali rovnocenná obydlí.

Za příbytky generálů a jejích protějšků mezi kupci ležel další široký pruh trávníků a stromů a za tímto zeleným prstencem vyvstalo slušně veliké mramorové měslo, které mělo své vlastní hradby a naleštěné brány.

„Císařský palác," řekl Zakat ledabyle. „Copak jste to provedli támhle?" dotázal se Bradora a ukazoval přitom na dlouhou řadu vysokých staveb poblíž jižní zdi císařského městečka.

Brador si taktně odkašlal. „To jsou nové kanceláře, Vaše Veličenstvo," odvětil neutrálním hlasem. „Jistě si vzpomínáte, že jste povolil jejich zbudování těsně před bitvou u Thull Mardu."

Zakat sešpulil ústa. „Neočekával jsem něco takhle rozsáhlého," řekl.

„Je nás tu poměrně mnoho. Vaše Veličenstvo," vysvětlil Brador, „a připadalo nám, že by vše bylo mnohem harmoničtější, kdyby měl každý úřad svou vlastní budovu." Zatvářil se poněkud provinile. „My ty prostory skutečně nezbytně potřebovali," začal se ospravedlňovat Sadimu. „Byli jsme všichni na jedné hromadě s vojáky a často se stávalo, že lidé z různých ministerstev museli sdílel jednu kancelář. Takhle je to přece mnohem účelnější, nemyslíte?"

„Myslím, že bych byl raději, kdybyste mne nezatahoval do tohoto

rozhovoru. Vaše Excelence," odvětil Sadi.

„Jen jsem se Vaši Excelenci pokoušel přimět, aby prozradila něco ze svého mistrovského umění, díky kterému tak skvěle vede státní záležitosti."

„Salmissřin palác je v jistém směru výjimečný," řekl mu Sadi. „Nám se líbí, že jsme všichni na jedné hromadě. Skýtá nám to více příležitostí ke špehování, vraždění, intrikování a ostatním běžným vládním činnostem."

Když přijížděli k bránám císařského komplexu, Garion si překvapeně povšiml že silná bronzová vrata pokrývá vrstva tepaného zlata. Při pomyšlení na takové rozhazování se v něm začalo bouřit jeho šetrné sendarské srdce. Ovšem Se'Nedra se na drahocenná vrata dívala s neskrývanou dychtivostí.

„Nedokázala bys s nimi pohnout," upozornil ji Sílk.

„Cože?" řekla nepřítomně.

„Ta vrata. Jsou příliš těžká, než aby se dala ukrást."

„Zmlkni, Silku," řekla roztržitě a její oči stále odhadovaly cenu brány.

Silk se dal do hlasitého smíchu. Když se na něj královna podívala, zelené oči měla nebezpečně zúžené.

,,Myslim, že se pojedu podívat dozadu, jak se daří Belgaratovi," řek! mužík.

„To bys měl," pokývala hlavou. Pak se obrátila ke Garionovi, který se pokoušel zakrýt, že se zubí od ucha k uchu. „Něco veselého?" otázala se.

„Nic, drahoušku," pospíšil si s odpovědí. „Jen obdivuji okolní scenérii, nic víc."

Vojáci na stráži u brány neměli tak naleštěná brnění ani chocholy jako slavnostní garda u bran Tol Honetu. Přes obvyklé rudé blůzy nosili košile z vycíděných kovových kroužků a na hlavách vysoké špičaté helmice. Do vysokých bol měli zastrčené plandavé jezdecké kalhoty a přes záda jim splývaly červené pláště. Nicméně vyhlíželi velice vojensky. Vysekli Kal Zakatovi řízné vojenské pozdravy, a když imperátor projížděl pozlacenými vraty, oznámili trubači jeho příchod do císařského městečka břesknou fanfárou.

„Tohle odjakživa nenávidím," prozradil Garionovi malloreánský vladař. „Ty zvuky mi rvou uši."

„Mě zase rozčilovali lidé, co mě neustále pronásledovali a doufali, že budu něco potřeboval." odvětil Garion.

„To je občas docela pohodlné."

Garion přikývl. „Občas," přikývl. „Změnil jsem názor, když mi jeden z nich vrazil nůž do zad."

„Opravdu? Myslel jsem, že tě všichni tví lidé bezvýhradně zbožňují."

„Bylo to nedorozumění. S tím mladíkem jsme to pak probrali a on slíbil, že to už víckrát neudělá."

„To je vše?" zvolal Kal Zakat ohromeně. „Ty jsi ho nenechal popravit?"

„Ovšemže ne. Jakmile jsme jeden druhému porozuměli, ukázalo se, že mi bude neobyčejně věrný.'" Garion posmutněle vzdychl. „Padl u Thull Mardu "

„To je mi líto, Garione," řekl Zakat. „Všichni jsme u Thull Mardu ztratili přátele."

Mramorem obložené budovy uvnitř císařského městečka byly směsicí protikladných architektonických stylů, které sahaly od strohé funkčnosti k důmyslné ozdobnosti. Garionovi nějak připomínaly králíkárně podobný palác krále Anhega ve Val Alornu. Zakatovo sídlo sice netvořilo jen jediné stavení, ovšem všechny budovy byly propojené promenádami lemovanými sloupy a galeriemi; mezi nimi ležely parky a zahrady plné soch a mramorových altánků.

Zakat je vedl zamotaným bludištěm do středu komplexu, kde stál v okázalé osamocenosti jediný palác, jenž svou výškou a rozlohou hlásal světu, že je středem vší moci nesmírné Mallorey, „Hle sídlo Kallata Sjednotitele," oznámil císař teatrálně, „mého ctěného předka."

„Není to trochu přehnané?" namítla Se'Nedra. Očividně se jí stále nechtělo připustit, že Mal Zet zdaleka předčilo město, ve kterém vyrůstala.

„Samozřejmě že ano," odvětil Malloreánec, „ale nabubřelost byla nezbytná. Kallat musel ostatním generálům ukázat, že stojí nad nimi, a v Mal Zetu hodnost odráží velikost sídla. Kallat byl nepokrytý dare-

bák a uzurpátor a příroda mu upřela osobní kouzlo, takže se musel prosadil jinak."

„Není politika prostě nádherná věc?" otázala se Samet Se'Nedry. „Je to jediná hra, ve které si člověk může dovolit úplně všechno - dokud mu stačí bohatství."

Zakat se rozesmál. „Měl bych vám nabídnout vládní úřad, markraběnko Liselle." řekl. ,,Myslím, že potřebujeme císařského shazovače - někoho, kdo by rozbíjel všechnu naši nafoukanou domýšlivost."

„Och, děkuji. Vaše Veličenstvo," řekla a usmála se dolíčky ve tvářích. „Kdyby mi v cestě nestály povinnosti k rodinnému podniku, možná bych o takovém místě uvažovala. Zdá se, že bych tam užila spoustu veselí."

Povzdychl si naoko posmutněle. „Kde jste byla, když jsem potřeboval manželku?"

„Nejspíš v kolébce, můj pane," odvětila nevinně.

Trhnul sebou. „To nebylo zrovna laskavé." řekl vyčítavě.

„Ano." přitakala. ,,Přesto je to pravda," dodala lakonicky. Opět se zasmál a pohlédl na Polgaru. „Ukradnu ti ji, má paní," prohlásil.

„Abych byla vaším dvorním šaškem, Kal Zakate?" zeptala se Liselle a lehké pobavení se jí z tváře vytratilo. „Abych vás obveselovala duchaplnými narážkami a dobírala si vás? Ach, myslím, že ne. Mám ještě svoji druhou stránku - a neřekla bych, že by se vám příliš zamlouvala. Říkají mi Samet. Mají mě za křehkého motýlka, ale tenhle motýlek ukrývá jedovaté žihadlo - jak zjistilo pár lidí, když už bylo příliš pozdě."

„Nezapomínej na dobré způsoby, drahá," zašeptala Polgara. ,,A nenechávej se vyprovokovat k prozrazování služebního tajemství."

Samet sklopila řasy. „Ano, paní Polgaro," odvětila pokorně.

Zakat si ji prohlížel, ale neřekl nic. Seskočil ze sedla. Ihned k němu přispěchali tři štolbové, aby od něj převzali uzdu. „Tak pojďte," řekl Garionovi a ostatním. „Rád bych vás tu provedl." Vyslal k Samet uličnický pohled. „Doufám, že mi markraběnka promine, když se poddám prosté pýše, kterou cítí každý hospodář ve svém příbytku - ať už je jakkoliv skromný."

Propukla v drobný zvonivý smích.

Garion sesedl a láskyplně pohladil Kristiána po hrdé šíji. Když podával uzdu čekajícímu štolbovi, pocítil skoro hmatatelnou lítost.

Do paláce vešli širokými pozlacenými dveřmi. Ocitli se v klenuté kulaté hale, zařízené téměř stejně jako její obdoba v císařském paláci v Tol Honetu, ačkoliv téhle chyběly mramorové busty, díky kterým Varanova vstupní předsíň poněkud připomínala mauzoleum. Císaře očekával dav úředníků, vojenských i civilních, a každý držel v rukou štos důležitě vyhlížejících listin.

Zakat se na ně podíval a povzdechl si. „Obávám se, že naši prohlídku budeme muset odložit," řekl. „Jsem si jistý, že se stejně budete všichni chtít vykoupat a převléknout - a snad trochu odpočinout, než začneme s obvyklými formalitami. Bradore, byl bys tak laskav a zavedl naše hosty do jejich komnat? Zařiď, aby pro ně připravili lehký oběd."

„Jistě, Vaše Veličenstvo."

„Myslím, že východní křídlo by mohlo být příjemné. Leží stranou od všeho toho shonu na chodbách, který vládne v téhle části paláce."

„Přesně to samé jsem měl na mysli, Vaše veličenstvo."

Zakat se na všechny usmál. „Dnes večer společně povečeříme," slíbil jim. Pak se ušklíbl. „Bude to malá intimní večeře, ne více než dvě nebo tři stovky hostů." Ohlédl se po skupince nervózních úředníků stojících poblíž a udělal kyselý obličej. „Takže nashledanou dnes večer."

Brador je vedl mramorovými chodbami plnými služebníků a drobných hodnostářů, jejichž spěchající kroky se rozléhaly, ještě znásobené uzvěnou.

„Je to tu veliké," poznamenal Belgarat, když šli už zhruba deset minut. Starý pán toho od chvíle, kdy vjeli do města, namluvil jen velmi málo, na koni seděl jako obvyklo napůl pohroužen do dřímoty, ovšem Garion si byl docela jistý, že pozornosti přimhouřených očí jeho dědečka uniklo jen máloco.

„Ano." řekl mu Brador. „První císař, Kallat, měl občas grandiózní představy."

Belgarat cosi zavrčel. „Vladaři obvykle bývají takhle postižení. Myslím, že to má něco do činění s nejistotou."

„Pověz mi, Bradore,'" řekl Silk, „kdesi jsem zaslechl, že pod pravomoc tvého úřadu spadá i tajná státní policie?"

Brador přitakal a skromně se pousmál. „Je to jedna z mnoha mých povinností, princi Kheldare." odvětil. „Potřebuji vědět, co se v císařství děje, aby se mi události nevymkly z rukou, takže jsem si musel vybudoval takovou skrovnou zpravodajskou službičku - samozřejmě nic, co by se jen vzdáleně blížilo organizaci královny Porenny."

„Časem se rozroste," ujistila ho Samet. „S těmihle věcmi to tak z nějakého důvodu vždycky dopadne."

Východní křídlo paláce stálo poněkud stranou ostatních budov městečka. Uprostřed se rozkládalo jakési uzavřené nádvoří či atrium, v jehož samém středu ležel jako zrcadlo blýskavý bazén, který obklopovalo svěže zelené a kvetoucí cizokrajné rostlinstvo. Od jednoho květu ke druhému poletovali pestří kolibříci jako živé drahokamy a vytvářeli skvrny chvějivých, pohybujících se barev.

Polgare se rozzářily oči, když Brador otevřel dveře apartmá, které měla sdílel s Durnikem. Hned za klenutým obloukem dveří vedoucích z hlavní obývací komnaty čekala veliká mramorová vana; byla zapuštěná do podlahy a stoupaly z ní tenké proužky páry. „Ach, svatá prostoto," vydechla. „Konečně civilizace."

„Jen dej pozor, ať se nerozmáčíš. Pol." řekl Belgarat.

„Jistěže se nerozmáčím, otče," přitakala nepřítomně a s neskrývanou touhou nespouštěla z vany oči.

„Je to opravdu až tak důležité, Pol?"

„Ano, otče," odvětila. „Opravdu ano."

„Není to nic víc než iracionální předsudek vůči špíně." Zazubil se na ostatní. „Já jsem byl na svou špínu vždycky jistým způsobem hrdý."

„Je to vidět na první pohled," řekla jeho dcera. Pak se zarazila. „Mimochodem, Starý vlku," podotkla kriticky, když se všichni začínali trousit ven, „jestli bude tvůj pokoj podobně vybavený, měl bys těchto zařízení sám využít."

„Já?"

„Jsi cítit, otče."

„Ne, Pol," opravil ji. „Já smrdím. Cítit jsi *ty."*

„Na tom nesejde. Prostě se vykoupej." Už si roztržitě zouvala boty.

,,Jeden čas jsem se bez koupele obešel celých deset let."

„Ano, otče. Já vím - a jen bohové vědí, jak dobře to vím. A teď," pronesla velice rozhodným tónem, „kdybyste mě všichni omluvili -" Začala si velmi nenuceně rozepínat knoflíky na přední partii svých šatů.

Apartmá, do něhož byli uvedeni Garion se Se'Nedrou, vyhlíželo snad ještě honosněji než to, kde bydleli Durnik s Polgarou. Zatímco se Garion vydal na obhlídku několika velikých komnat, aby si prohlédl nábytek, Se'Nedra zamířila přímo k lázni. Oči měla zasněné a šaty z ní při chůzi opadávaly na podlahu. Garionovi dělaly sklony jeho ženy k nenucené nahotě čas od času těžkou hlavu. *On sám* neměl vůči Se'Nedřině pokožce nejmenší výhrady. Ovšem popuzovalo ho, že často poněkud zapomínala, jak je nedostatečný oděv při určitých příležitostech zcela nepřiměřený. Vstávaly mu vlasy na hlavě, když si vzpomněl, jak spolu se sendarským velvyslancem vešli do královských komnat v Rivě právě ve chvíli, kdy si Se'Nedra zkoušela několik nových kousků spodního prádla, které jí švadlena toho rána doručila. Naprosto nevzrušeně se velvyslance otázala na jeho mínění stran mnoha z oněch titěrných zřasených kousků látky, které mu všechny postupně předvedla. Seriózním, zdvořilým a hlavně sedmdesátiletým sendarským džentlmenem těch deset minut otřáslo více než cokoliv jiného za celé minulé půlstoletí a jeho příští zpráva králi Fulrachovi obsahovala naléhavou žádost, aby byl odvolán ze svého úřadu.

„Se'Nedro, to si ani nezavřeš dveře?" otázal se jí, když opatrně zkoušela palcem teplotu vody.

,,To bychom si pak sotva mohli povídat, Garione," odvětila rozumně, když stoupla do vany. ,,Nesnáším, když musím křičet."

„Tak? Toho jsem si zatím nevšiml."

„Nezlob," řekla mu a se slastným vzdychnutím se ponořila do vody, Začala zvědavě zvedat uzávěry a vonět ke křištálovýrn karafám, které stály vyrovnané vedle vany a které, jak Garion usoudil, obsahovaly vybrané přísady, jimiž si dámy upravovaly svou koupel. Některé zase nesouhlasně zazátkovala. Jiné obezřetně nakapala do vody. Jed-

nou nebo dvěma se potřela na nejrůznějších místech těla.

„A co když někdo vejde dovnitř?" zeptal se jí Garion kousavě. „Nějaký hodnostář nebo poslíček nebo sluha nebo tak?"

„Nu, a když ano?"

Vyvalil na ni oči.

„Garione, miláčku," řekla tím samým rozumným hlasem, který ho odjakživa dohánět k zuřivosti, „kdyby nechtěli, aby se lázeň používala, tak by ji nepřipravovali, nemám pravdu?"

Ať se snažil jak chtěl, na tuhle otázku odpověď najít nedokázal.

Královna se položila zády do vody a nechala vlasy, aby se jí rozprostřely kolem obličeje. Pak se zase posadila. „Nechceš mi umýt záda?" zeptala se Gariona.

Zhruba o hodinu později, po skvělé večeři, kterou jim naservírovali pozorní sluhové, se u nich zastavil Silk. Drobný zloděj se také vykoupal a zase jednou převlékl. Byl ověšen klenoty a jeho perlově šedý kabátec se vyznačoval puntičkářskou elegancí. Krátkou řídkou bradku měl úhledně přistiženou a linula se z něj vůně exotického parfému. „Společenské formality." odpověděl na Garionův tázavý pohled. „V nové situaci člověk nemá nic ponechávat náhodě."

„Jistě," odvětil Garion suše.

„Belgarat mě požádal, abych pro vás zašel," pokračoval mužík. „Nahoře je veliká místnost. Scházíme se tam na válečnou poradu.'"

„Válečnou?"

„Obrazně řečeno, samozřejmě "

„Ach tak. Jistě."

Silk zavedl Gariona se Se'Nedrou po mramorovém schodišti do značně rozlehlé síně, které na pódiu u vzdálenější zdi vévodilo trůnu křeslo podobající se. Garion se rozhlédl po přepychovém zařízení a těžkých karrnínových drapériích. „Tohle ale není trůnní sál?"

„Kdepak," odpověděl mu Silk. ,,Alespoň ne Kal Zakatův. Je tu proto, aby se královští návštěvníci cítili jako doma. Někteří králové začnou být nervózní, když kolem sebe nemají oficiálně vyhlížející prostředí, aby si v něm mohli hrát."

„Ach."

Belgarat seděl za stolem a boty, které nešly do páru, si položil na

jeho naleštěnou desku. Vlasy a vousy měl trochu mokré, což znamenalo, že navzdory předstíranému odporu ve skutečnosti splnil Polgařiny rozkazy. Polgara si tiše rozprávěla s Durnikem na jedné straně stolu, Eriond s Tolhem postávali poblíž. Samet a Sadi stáli u okna a vyhlíželi ven do puntičkářsky symetrické zahrady, která ležela na východ od Zakatova rozsáhlého paláce.

„Takže," řekl starý čaroděj, „zdá se, že už jsme všichni. Myslím, že si musíme promluvit."

- *Neříkal bych nic příliš určitého* - řekly Silkový prsty posunky tajného drasnijského jazyka - *Je téměř jisté, že se tu potlouká pár špehů* -

Belgarat se podíval na protější stěnu. Zamračil se, jak ji píď po pídí prohledával a pátral po skrytých pozorovacích otvorech. Zaklel a pohlédl na Polgaru.

„Podívám se na to, otče," zašeptala. Do očí jí vstoupil nepřítomný výraz a Garion ucítil starou známou vlnu. Po chvíli přikývla a ukázala jím tři prsty. Na okamžik se soustředila a napětí se změnilo, zdálo se jaksi umrtvující. Pak se napřímila a uvolnila svou vůli. „Už je to v pořádku,'" řekla jim nevzrušeným hlasem. „Usnuli."

„To bylo velice elegantní. Pol," řekl Durnik obdivně.

„Och, díky, drahý," usmála se a položila svou ruku na jeho.

Belgarat postavil nohy na podlahu a nahnul se nad stůl. „To je jedna z věcí, kterou nesmíme pouštět ze zřetele," řekl vážně. „Pravděpodobně budeme pod dohledem po celou dobu, co budeme v Mal Zetu, takže buďte opatrní. Zakat je skeptik, nemůžeme si být jistí, kolika věcem z těch, které jsme mu řekli, doopravdy věří. Je docela dobře možné, že má s námi jiné úmysly. V téhle chvíli nás potřebuje, abychom mu pomohli s Menghou, ale války v Kthol Murgosu se ještě docela nevzdal a možná nás chce využít, abychom v ní přivedli Alorny a ostatní na jeho stranu. Má také potíže s Urvonem a Zandramas. Nemáme čas, abychom se mohli zaplétat do malloreánské vnitřní politiky. V téhle chvíli jsme ovšem více méně v jeho moci, takže buďte opatrní."

„Můžeme odjet, kdykoliv se nám zlíbí, Belgarate," řekl Durnik sebejistě.

„Raději bych se k takovému způsobu neuchyloval, pokud budeme mít jakoukoliv jinou možnost," odvětil starý pán. ,,Zakat patří k lidem, kteří bývají nedůtkliví, když jim někdo zkříží plány, a já se nechci zdržovat kličkováním před jeho vojáky. Zabírá to příliš času a je to nebezpečné. Byl bych mnohem šťastnější, kdybychom Mal Zet opustili s jeho požehnáním - nebo alespoň s jeho svolením.'"

„Chci se dostat do Ašaby dřív, než Zandramas stačí zase uléct," naléhal Garion.

„To já také, Garione," řekl jeho dědeček, „ale nevíme, co tam provádí, takže ani nevíme, jak dlouho se tam asi zdrží."

„Něco tam hledala, otče." řekla starci Polgara. „Zahlédla jsem to v její mysli, když jsem ji vyháněla v Rak Hagga."

Zamyšleně na ni pohlédl. „Nemáš alespoň nějakou představu, co by to mohlo být, Pol?"

Zavrtěla hlavou. „Nic určitého." odpověděla. „Myslím, že nějaká informace. Nemůže se vydat dál, dokud ji nenajde. Víc jsem z jejich myšlenek nepochytila."

„Ať je to cokoliv, musí to být dobře schované. S Beldinem jsme Ašabu proslídili po bitvě u Vo Mimbre a nenašli jsme nic neobyčejného - pokud připustíte, že Dům Torakúv je nějakým způsobem obyčejný."

,,Můžeme si být jisti, že tam ještě je - s mým děťátkem?" zeptala se tiše Se'Nedra.

„Ne, drahoušku," řekla jí Polgara. „Podnikla opatření, aby ho přede mnou ve své mysli ukryla. Vlastně je dost schopná."

„I když z Ašaby odejde, Orb dokáže její stopu znovu zachytit," řekl Belgarat. „Také máme docela slušnou naději, že ještě nenašla to, co hledala, a to jí k Ašabě spolehlivě přiková. A jestli to našla, nebude těžké ji sledovat."

„Takže jedeme do Ašaby?" zeptal se Sadi. „Tedy pokud tomu dobře rozumím, naše starost o Menghu byla jen válečná lest, která nás měla dostat do Mallorei?"

„Myslím, že než se o tom jakkoliv rozhodnu, budu potřebovat víc informací. Situace v severní Karandě je jisté vážná, ale nesmíme ztrácet ze zřetele, že náš prvotní úkol je Zandramas - a ta je v Ašabě. Po-

kud mám učinit jakékoliv rozhodnutí, musím vědět víc o tom, co se v Mallorey děje."

„To je můj rajón," nabídl se Silk.

„A můj," dodala Samet.

„Možná bych také dokázal čímsi přispět," poznamenal Sadi pobaveně. Pak se zamračil. „Teď vážně, Belgarate," pokračoval, „ty a tvá rodina tu představujete moc. Nemyslím, že budeme mít takové štěstí a podaří se nám Kal Zakata přesvědčit, aby nás nechal dobrovolně odejít - jakkoli srdečný se může zdát na povrchu."

Starý pán zachmuřeně přikývl. „Nakonec se asi ukáže, že máš pravdu." Pak pohlédl na Silka, Samet a Sadiho. „Buďte opatrní," napomenul je. „Nenechte se strnout svými instinkty. Potřebuji informace, ale nešťourejte kvůli tomu do vosích hnízd." Věnoval Silkovi významný pohled. „Doufám, že jsem to vysvětlil dost jasně. Nekomplikujte věci jen proto, že to máte rádi."

„Věř mi, Belgarate," odvětil Silk a dobromyslně se usmál.

„Právě že ti věří, Kheldare," ujistila ho Samet.

Belgarat přehled] svou improvizovanou výzvědnou síť a potřásl hlavou. „Proč se mi přesto vnucuje pocit, že toho budu později litovat?" zabručel.

„Dohlédnu na ně, Belgarate," slíbil Sadi.

„Jistě, ale kdo bude dohlížet na tebe?"

Kapitola sedmá

TOHO VEČERA JE SE ZNAČNOU DÁVKOU obřadnosti doprovodili rozlehlými síněmi Zakatova paláce do sálu, kde se konaly hostiny. Ukázalo se, že je jen o něco menší než prostranství na pořádání přehlídek. Vstupovalo se do něj po širokém zatočeném schodišti, které po stranách lemovaly mnohoramenné svícny a trubači v livrejích. Bylo nepochybně navržené tak, aby umožňovalo velkolepé entrée. Každého nového příchozího ohlásila břeskná fanfára a dunivý hlas šedovlasého herolda, tak vychrtlého, že se zdálo, jako by z něho život strávený křičením udělal stín.

Garion s přáteli čekali v malé předsíni, dokud nebyl ohlášen poslední z místních velmožů. Popletený ceremoniář, drobný Melceňan s umně zastřiženou hnědou bradkou, chtěl, aby následovali za sebou ve vzestupném pořadí podle hodností, ale seřadit členy téhle podivné společnosti bylo tak obtížné, že ho to úplně vyvedlo z míry. Potýkal se s tím a odhodlaně se snažil rozhodnout, jestli stojí čaroděj nad králem a císařskou princeznou, až Garion vyřešil problém za něj, nabídl Se'-Nedře rámě a vykročil ven na plošinu na vrcholu schodiště.

„Jejich královská Veličenstva, král Belgarion a královna Se'Nedra z Rivy," přednesl vznešeně herold a zaduly fanfáry.

Garion, celý v modrém, se svou královnou oděnou ve slonovinově bílé roucho, se na mramorové terase na vrcholu schodiště zastavil a poskytl tak pestrobarevnému zástupu pod sebou čas, aby na něj mohl každý vyvalit oči. Tahle do jisté míry dramatická pauza nepocházela úplná z jeho hlavy. Se'Nedra mu silou železné panny zaryla konce prstů do nadloktí a sykla: „Zůstaň stát!"

Jak se zdálo, Zakat si také značně liboval v teatrálnosti, protože ohromené ticho, jež se po heroldově oznámení rozhostilo, bylo jasným důkazem, že rozkázal, aby totožnost jeho hostí zůstala až do tohoto okamžiku přísně utajena. Garion byl k sobě natolik upřímný, aby si připustil, že ho ohromené zašumění, které prolétlo davem pod nimi,

naplnilo přiměřeným uspokojením. Začal sestupovat dolů ze schodů, ale zjistil, že mu přitáhli uzdu jako vzpurnému koni. „Přestaň utíkat!" nařídila Se'Nedra koutkem úst.

„Copak běžím?" bránil se. „Sotva se hýbu."

„Tak se hýbej pomaleji, Garione."

Poté zjistil, že je jeho choť obdařena naprosto úžasným nadáním. Dokázala mluvit, aniž by pohybovala rty! Blahosklonně se usmívala, i když poněkud povzneseně, ale z rozesmátých rtů proudil neutuchající příval polohlasných příkazů.

Když sestoupili na dolní konec schodiště, změnil se vzrušený šepot, který naplnil slavnostní sál po oznámení jejich jmen, v uctivé ticho a zástup rozčeřila mohutná vlna úklon a pukrlat, která je sledovala, když zvolna kráčeli po dlouhém běhounu k nízkému stupni, na němž stál stůl vyhrazený císaři a důležitým hostům z ciziny i z domova.

Sám Zakat měl na sobě stále prosté bílé roucho, významu slavnosti se podřídila jen zlatá čelenka umně tepaná do podoby stočené vavřínové ratolesti. Zvedl se z křesla a vykročil jim v ústrety, aby je přivítal. Čímž se vyhnul nepříjemné situaci, kdy se na veřejnosti setkávají dva muži se stejnou hodností. „Je to od vás tak milé, že jste se stavili, má drahá," řekl a políbil Se'Nedře ruku. Znělo to přesně tak, jako když nějaký venkovský zemánek nebo nižší šlechtic vítá přátele ze sousedství.

„Jsi moc hodný, žes nás pozval," odvětila královna a zvláštně se usmála.

„Vypadáš dobře, Garione," řekl Malloreánec a napřáhl k němu ruku. Stále mluvil ledabylým a neformálním tónem.

„Děkuji. Ty ostatně taky, Zakate." Garion přistoupil na hru svého hostitele. Pokud si Zakat chtěl hrát. Garion byl toho názoru, že by mu měl ukázat, že je také slušný herec.

„Nevadilo by vám, kdybyste se posadili k mému stolu?" zeptal se Zakat, „Můžeme si poklábosit, než dorazí ostatní."

„Jistě," přitakal Garion promyšleně nenuceným hlasem.

Ovšem když došli ke svým místům, zvědavost nad ním nakonec zvítězila. „Proč si tu hrajeme na kamarády ze sousedství?" otázal se

Zakata, když přidržoval Se'Nedře křeslo. „Tenhle dýchánek je na rozhovory o počasí a vyptávání se na zdraví trošku formální, nezdá se ti?"

„Musím své šlechtice vyvést trochu z konceptu," odvětil Zakat sebejistě. „Nikdy nedělej to, co každý očekává, Garione. Když je napadne, že jsme možná staří a dobří přátelé, budou bez sebe zvědavostí - a lidé, kteří si mysleli, že vědí všechno, si budou o něco méně jistí sami sebou." Usmál se na Se'Nedru. „Dnes jsi prostě úchvatná, mé dítě."

Se'Nedra se rozzářila a pak vychytrale pohlédla na Gariona. „Pročpak si sem tam neděláš poznámky, miláčku?" navrhla.

„Mohl by ses tady od Jeho Veličenstva naučit spoustu věcí." Obrátila se zpátky k Zakatovi. „Jsi tak laskav," pravila, „ale mé vlasy, to je úplná katastrofa." Jemně se konečky prstů dotkla svých kudrlinek a nasadila lehce tragický výraz. Ve skutečnosti byl její účes úžasný. Vzala si korunku spletenou ze stužek protkaných řetízky perel a vpředu jí přes levé rameno padala kaskáda kadeří barvy mědi.

Během téhle zdvořilé konverzace byli uvedeni do společnosti i ostatní z jejich družiny. Silk a Samet způsobili značný rozruch. Mužík měl na sobě kabátec obsypaný šperky a jeho společnice roucho z brokátu levandulové barvy.

Se'Nedra závistivě vzdychla. „Jak si přeju, abych mohla nosit tuhle barvu," zašeptala.

„Můžeš si přece vzít jakou barvu chceš. Se'Nedro," řekl jí Garion.

„Copak jsi barvoslepý?" odsekla. „Rusovláska *nemůže* nosit lila."

„Když ti to tolik vadí, můžu ti barvu vlasů kdykoliv změnit."

„*Opovaž se!"* zalapala po dechu a ruce ji vylétly na obranu zlatavých kadeří na rameni.

„To byl jen návrh, drahoušku."

Sadiho, Erionda a Totha ohlásil herold najednou. Nemohl pochopit, že chlapec a obr nemají žádný pro něj podstatný titul. Nicméně když představoval další pár, hlas se mu naplnil bázní a kostnaté údy se mu roztřásly. „Její Milost, vévodkyně z Eratu," zvolal, „paní Polgara, čarodějka." Rozhostilo se ohromené ticho. „A mistr kovář Durnik ze Sendarie, muž se dvěma životy."

Polgara s kovářem sestoupili ze schodů. Doprovázelo je naprosté mlčení.

Úklony, kterými pánové i dámy projevovali legendárnímu páru úctu, byly tak hluboké, jako by poklekali před oltářem. Polgara si oblékla obvyklé modré roucho protkané stříbrem a nesla se sálem majestátně jako císařovna. Na tváři jí pohrával tajuplný úsměv, a když se s Durnikem přiblížili k pódiu, proslulá bílá kadeř nad čelem se ve světle svící rozzářila.

Mezitím nad schodištěm herold zděšeně couval před dalším hostem. Vyvaloval oči a ve tváří byl dočista bledý.

„Jen to řekni," zaslechl Garion svého dědečka. „Jsem si docela jistý, že to jméno všichni poznají."

Herold přikročil k mramorovému zábradlí na okraji terasy. „Vaše Veličenstvo," pronesl zajíkavě, „dámy a pánové, dostalo se mi neočekávané pocty, že vám mohu představit čaroděje Belgarata."

Celý sál zalapal po dechu a starý pán, oblečený do kutny s kápí z měkké Šedé vlny, se vydal dolů ze schodů. Vůbec se nesnažil pohybovat ladně nebo vznešeně. Kráčel ke stolu, kde se už všichni ostatní připojili k Zakatovi, a shromážděná malloreánská smetánka se před ním široce rozestupovala.

V půli cesty k císařskému pódiu mu ale padla do oka světlovlasá melcenská dívka v hluboce vykrojených šatech. Stála tam ohromena bázní, a když se k ní blížil nejslavnější člověk na světě, nedokázala se ani uklonit, dokonce ani pohnout. Belgarat se zastavil a pomalu a neomaleně si ji prohlédl od hlavy až k patě. S uznáním zaznamenal, kolik z jejího těla roucho odhaluje. Na tváři se mu pomalu objevil lichotnický úsměv a v modrých očích se mu vesele zablýsklo."

„Máš pěkné šaty," řekl jí.

Okamžitě divoce zrudla.

Čaroděj se rozesmál, natáhl se a poplácal ji po tváři. „To je ale hodné děvče."

„Otče," řekla Polgara rozhodně.

„Už jdu, Pol." Zachechtal se a vydal se po běhounu ke stolu. Hezká melcenská dívka se dívala za ním, oči měla vyvalené a rukou si tiskla tvář v místě, kde se jí dotkl.

„Není nechutný?" zamumlala Se'Nedra.

„Takový už prostě je, drahá," namítl Garion. „Nemusí si hrát na někoho jiného. Nemá to zapotřebí."

Mezi chody hostiny bylo i množství exotických jídel, která Garion nedokázal pojmenovat a o kterých mnohdy ani nevěděl, jak se jedí. Na pohled nevinně vyhlížející miska rýže byla okořeněna tak pálivými přísadami, že mu vehnala slzy do očí a přiměla ho, aby popadl pohár s vodou.

„U Belara, Mary a Nedry!" dusil se Durnik a také kolem sebe tápal po vodě. Pokud si Garion dokázal vzpomenout, bylo to poprvé, kdy slyšel Durnika zaklít. Šlo mu to překvapivě dobře.

„Pikantní," poznamenal Sadi a dál nevzrušeně pojídal ďábelskou směs.

„Jak to můžeš jíst?" zeptal se užasle Garion.

Sadi se usmál. „Zapomínáš, že se mne léta stále snaží někdo otrávit, Belgarione. Po jedech jazyk poněkud tuhne a hrdlo je odolné proti pálení."

Zakat sledoval jejich reakce s jistým pobavením. „Měl jsem vás varovat," omlouval se. „Tohle jídlo pochází z Gandaháru. Tamější domorodci se během období dešťů baví tím, že se snaží zapálit jeden druhému oheň v žaludku. Většinou se živí chytáním slonů a pyšní se jeden před druhým svou odvahou."

Po velkolepé hostině ke Garionovi přistoupil Brador v hnědém rouchu. „Pokud by Vaše Veličenstvo nic nenamítalo," řekl a naklonil se k němu, aby přehlušil řinčení příborů, smích a živý hovor doléhající sem od vedlejších stolů, ,,je zde pár lidí, kteří se nemohou dočkat, až se s vámi setkají."

Garion zdvořile přikývl, i když ho v duchu zamrazilo. Podstoupil tyhle věci už dříve a věděl, jaká nuda to obyčejně bývá. Ministr pro vnitřní záležitosti ho vedl dolů z pódia do víru pestře oblečených hostí. Občas se zastavil, aby si vyměnil pozdravy s kolegy úředníky a aby představil Gariona. Garion se připravil na hodinu nebo dvě naprosté otravy. Obtloustlý a plešatý Brador se ovšem projevil jako zábavný společník. Ačkoliv se zdálo, že Gariona rozptyluje lehkou konverzací, ve skutečnosti mu za pochodu podával stručný výtah a často detailní

instrukce.

„Teď budeme mluvit s králíčkem Pallie, podřízené země," zabručel, když se blížili ke skupince lidí ve vysokých špičatých plstěných čepcích. Oblečení byli v kůži napuštěné nezdravě vyhlížející zelenou barvou. „Je to podlézavý patolízal, lhář, zbabělec a vůbec se mu nedá věřit."

„Ach, tady tě mám, Bradore," uvítal Melceňana se strojenou srdečností jeden z mužů ve špičatých čepcích.

„Vaše Výsosti," odvětil Brador a okázale se poklonil. „Mám tu čest vám představit Jeho královské Veličenstvo, krále Belgariona z Rivy." Obrátil se ke Garionovi. „Vaše Veličenstvo, zde je Jeho Výsost král Warasin z Pallie."

„Vaše Veličenstvo," rozplýval se Warasin a ustrašeně se uklonil. Měl úzký prasečí obličej, oči posazené blízko sebe a ochablé povislé rty. Ruce, zaznamenal Garion, neměl nijak zvlášť čisté.

„Vaše Výsosti," odvětil Garion lehce odměřeným tónem.

„Jak jsem právě říkal lidem od svého dvora, dříve bych uvěřil, že slunce zítra vyjde na severu, než že se nejvyšší pán Západu objeví v Mal Zetu."

„Svět je plný překvapení."

„Při vousu Torakově, máš pravdu, Belgarione - nevadí ti, když ti budu říkat Belgarione, že. Veličenstvo?"

„Torak neměl vousy," opravil ho kuse Garion.

„Cože?"

„Torak - neměl vousy. Přinejmenším je neměl, když jsem se s ním setkal já."

„Když jsi-?" Warasin najednou vyvalil oči. „To mi chceš říct, že všechny ty povídačky o tom, co se událo v Kthol Mišraku, doopravdy *nelžou?"* vypravil ze sebe.

„To nevím, Výsosti," řekl mu Garion. „Ještě jsem všechny povídačky neslyšel. Bylo mi naprostým potěšením, že jsem tě viděl, starouši," řekl a kamarádsky poplácal zaraženě se tvářícího monarchu po rameni. „To je smůla, že nemáme víc času a nemůžeme si poklábosit. Půjdeme, Bradore?" Pokynul bezvýznamnému králi z Pallie, obrátil se a odvedl Melceňana pryč.

„Jste velice šikovný, Belgarione," zamumlal Brador. „Mnohem víc, než bych myslel, když uvážím, že -" Zaváhal.

„Když uvážíš, že vlastně vypadám jako negramotný venkovský balík?" přispěchal mu Garion na pomoc

„Nevím, jestli bych to podal přesně tímhle způsobem."

„Proč ne?" pokrčil Garion rameny. „Vždyť je to přece pravda. Kam se ta prasečí hlava pokoušela zavést konverzaci? Bylo nad slunce jasné, že někam míří."

„To je docela jednoduché," odvětil Brador. „Vidí, jak jste v současnosti blízko Kal Zakatovi. Z trůnu pramení všechna moc v Mallorei, a proto člověk, kterému císař naslouchá, je v jedinečném postavení. Warasin právě vede pohraniční spor s princem regentem z Delchinu a pravděpodobně by chtěl, abyste o něm ztratil pár příznivých slov." Brador se na něj pobaveně podíval. „Víte, vlastně jste teď v postavení, abyste vydělal milióny."

Garion se rozesmál. „Neunesl bych je, Bradore," řekl. „Jednou jsem se byl podívat v královské pokladnici v Rivě a vím, kolik takový milión váží. Kdo je další?"

„Hlava ministerstva obchodu - dokonale bezcharakterní osel. Jako většina ministrů."

Garion se usmál. ,,A co ten chce?"

Brador se zamyšleně popotáhl za ušní lalůček. „Nejsem si úplně jistý. Nebyl jsem doma. Vaska je nevyzpytatelný, takže bych si na něj dal raději pozor."

„Já si dávám pozor neustále, Bradore."

Baron Vaska, ministr obchodu, byl vrásčitý a plešatý. Měl na sobě hnědé roucho, které se podobalo spíš úřednické uniformě, a zlatý řetěz označující baronův úřad se zdál pro jeho tenký krk příliš těžký. Ačkoliv na pohled vyhlížel staře a křehce, oči se mu čile a vychytrale blýskaly jako supovi. „Ach, Vaše Veličenstvo," řekl, když je Brador představil, „tak mě těší, že se s vámi nakonec setkávám."

„Potěšení je na mé straně, barone Vasko," odvětil zdvořile Garion.

Chvíli spolu klábosili a Garion nedokázal v baronových slovech zachytit nic, co by se vymykalo obvyklým zdvořilostem.

„Povšiml jsem si, že členem vaší družiny je i princ Kheldar z Drasnie," řekl baron nakonec.

„Jsme staří přátelé. Vy se tedy s Kheldarem znáte, barone?"

„Několikrát jsme spolu jednali - šlo o běžná povolení a pozornosti za ně, jestli mi rozumíte. Zdá se mi, že se většinou úřadům raději vyhýbá."

„Ano, také jsem si toho všiml"

„Byl jsem si tím jistý. Nebudu Vaše Veličenstvo zdržovat. Ještě mnoho důležitých lidi se nemůže dočkat, až se s vámi setká, a já bych si nechtěl usurpovat všechen váš čas. Musíme si spolu brzy znovu popovídat." Baron se obrátil k ministrovi vnitra. „Jsem ti tolik zavázán, že jsi nás představil, můj drahý Bradore," řekl.

„To nic nebylo, milý barone," odvětil Brador. Vzal Gariona za ruku a vzdálili se od Vasky.

„Co to mělo všechno znamenat?" zeptal se Garion.

„Nejsem si docela jistý," opáčil Brador, „ale ať chtěl cokoliv, zdá se, že to dostal."

„Vždyť jsme doopravdy nic neřekli."

„Já vím. To mě právě zneklidňuje. Myslím, že budu muset nechat svého starého přítele Vasku sledovat. Podařilo se mu vzbudit mou zvědavost."

Během příštích pár hodin se Garion setkal s dalšími dvěma nevkusně oblečenými králi podřízených území, slušným počtem o něco střízlivěji nastrojených úředníků a hrstkou polodůležitých šlechticů a jejich chotí. Mnoha z nich samozřejmě nešlo o nic víc, než aby byli viděni, jak si s ním povídají, a mohli později ledabyle a nenucené prohodit: „Onehdy jsem se bavil s Belgarionem a on mi říkal -" Ostatní se snažili naznačovat, že by uvítali pozdější setkání. A pár z nich se dokonce pokoušelo smluvit konkrétní místo a čas.

Bylo už dost pozdě, když ho nakonec přišla zachránit Samet. Přistoupila ke Garionovi, kterého právě ulovila královská rodina z Peldane: tlustý a zakrslý králík v hořčičně žlutém turbanu, jeho samolibě se šklebící vychrtlá choť v růžové róbě, která se příšerně tloukla se ztatohnědými vlasy, a tři rozmazlení královští spratci: trávili čas tím, že kňourali a navzájem jeden druhého tloukli. „Vaše Veličenstvo," řekla

mu blondýnka a uklonila se, „Vaše choť vás žádá o povolení, aby se mohla vzdálit ze sálu."

„Že mě žádá?"

„Zmocnila se jí lehká nevolnost."

Garion na ni vrhl vděčný pohled. „To tedy musím ihned za ní," řekl rychle. Obrátil se k peldanské královské rodině. „Doufám, že mě omluvíte," řekl jim.

„Jistě, Belgarione," prohlásil blahosklonně králík.

„A prosím předejte své překrásné choti naše pozdravy," dodala královna.

Královské potomstvo nepřestávalo hulákat a kopat jeden druhého.

„Vypadáš poněkud uštvaně." poznamenala Samet, když ho odváděla pryč.

„Nejradši bych ti dal pusu."

„Podívejme, to je ale zajímavý návrh."

Garion se nevrle ohlédl přes rameno. „Měli by ty své malé příšery utopit a vychovávat místo nich smečku štěňat," zabručel.

„Selat," opravila ho.

Pohlédl na ni.

„Alespoň by potom mohli prodávat slaninu." vysvětlila. „Tak by jejich úsilí nepřišlo úplně vniveč."

„Je Se'Nedře opravdu špatně?"

„Jistěže ne. Získala už dnes večer tolik srdcí, kolik chtěla, to je vše. Chce si jich pár nechat pro příště. Teď nastala chvíle, kdy zbývá velkolepě odkráčet a zanechal za sebou tlupu zklamaných obdivovatelů, kteří se všichni mohou uvzdychat, aby se s ní setkali, a kteří teď propadnou zoufalství."

„To je prazvláštní úhel pohledu na věc."

Rozkošně se zasmála a zavěsila se do něj. „Ne, když je člověk žena."

Nazítří, králce po snídani dostali Garion s Belgaratem vzkaz, aby přišli za Zakatem a Bradorem do císařovy soukromé pracovny. Byla to veliká a pohodlně zařízená místnost, obložená knihami a mapami a měkce vystlanými křesly kolem nízkých stolků. Venku byl teplý den a okna byla otevřená a dovolovala jarnímu vánku přinášející vůni kvě-

tin, aby rozkýval záclony.

„Dobré ráno, pánové," přivítal je Zakat, když je dovedli do komnaty. „Doufám, že jste se dobře vyspali."

„Nakonec ano, když jsem přesvědčil Se'Nedru, aby vylezla z vany," zasmál se Garion. „Je to myslím až moc pohodlné. Věřil bys, že se včera koupala třikrát?"

„V Mal Zetu je v létě horko a dusno," řekl Zakat. „S vanami se to dá snášet."

„Jak se do nich dostává teplá voda?" zeptal se Garion zvědavě. „Neviděl jsem, že by někdo po chodbách běhal s vědry."

„Přivádí se trubkami pod podlahou," odvětil císař. „Řemeslník, který ten systém vynalezl, byl jmenován baronetem."

„Doufám, že se nebudeš zlobit, když ten nápad ukradneme. Durnik si už dělá nákresy."

„Já si myslím, že je to ztělesněná nezdravost," řekl Belgarat. „Člověk by se měl koupat venku, v přírodě - ve studené vodě. Pro všechno tohle rozmazlování pak lidé nic nevydrží." Podíval se na Zakata. „Jsem si ale jistý, že jsi pro nás neposlal, abychom tady debatovali o filosofickém pozadí koupání."

„Ne, tedy pokud se o tom skutečně nechceš bavit, Belgarate." Napřímil se v křesle. „Takže, když jsme všichni měli možnost odpočinout si po cestě, myslel jsem, že bychom se mohli dát do práce. Bradorovi lidé mu předali hlášení, takže nám může povědět, jak vidí současnou situaci v Karandě. Dej se do toho, Bradore."

„Jistě, Vaše Veličenstvo." Obtloustlý a plešatý Melceňan se zvedl z křesla a došel k obrovité mapě malloreánského kontinentu, která visela na zdi. Byla skvěle vyvedená: v barvách, s modrými jezery a řekami, světle zelenými stepmi, tmavě zelenými lesy a hnědými horami s bílými čepicemi. Místo aby města na mapě vyznačovaly pouhé body, představovaly je obrázky domů a hradeb. Garion si povšiml, že malloreánská síť státních silnic je skoro tak rozsáhlá jako tolnedřanská na Západě.

Brador si odkašlal, svedl s jedním Zakatovým zuřivým kotětem krátkou bitku o dlouhé ukazovátko, které chtěl použít, a spustil. „Jak jsem hlásil v Rak Hagga," řekl, „vyšel muž zvaný Mengha zhruba

před šesti měsíci z tohoto rozsáhlého pralesa na sever od jezera Karanda." Dotkl se obrázku, který znázorňoval široký pás stromů sahající od Karandského pohoří až k horám Zamadu. ,,0 jeho původu toho víme velmi, velmi málo."

„To není tak docela pravda, Bradore," namítl Belgarat. „Cyradis nám řekla, že to je - nebo býval - grolimský kněz. To nám skýtá možnost, abychom toho spoustu vydedukovali."

„Mám zájem o cokoliv, s čím přijdete," řekl Zakat.

Belgarat se pokradmu rozhlédl po místnosti, až se jeho pohled zastavil na několika plných křišťálových karafách a pár naleštěných sklenkách, které stály na poličce na druhé straně komnaty. „Nemáš nic proti tomu?" otázal se a ukázal na karafy. ,,Líp se mi přemýšlí, když mám v ruce sklínku."

„Poslu ž si," odvětil Zakat.

Starý pán vstal, došel k polici a nalil si sklenici rubínově červe ného vína. „Garione?" zeptal se a natáhl k němu ruku s karafou.

„Ne, děkuju pěkně, dědečku."

Belgarat s cinknutím vrátil křišťálovou stopku do hrdla láhve začal přecházet sem a tam po modrém koberci. „Nuže," řekl „Víme, že v odlehlých končinách Karandy přežívá vzývání démo nů, i když se ho grolimští kněží pokoušeli potlačit, když ve dru hém tisíciletí obraceli Karandy na uctívání Toraka. Víme také, že sám Mengha byl kněz. A teď: pokud se Grolimové v Malllorei, jakmile k nim dorazila zvěst o Torakově smrti, zachovali stejně jako ti v Kthol Murgosu, potom podlehli naprostému zmatku. Sám Urvon strávil několik let prolézáním všech zaprášených koutů a snažil se ze všech sil najít proroctví, která by naznačovala jakéko liv použitelné ospravedlnění, proč by se měla církev dále držet pohromadě - to je velice dobrý důkaz, že čelil téměř naprostému rozčarování v řadách Grolimů." Odmlčel se, aby si lokl vína. „Není špatné,'" řekl uznale Zakatovi. „Vůbec není špatné."

„Díky."

„Takže," pokračoval stařec, „na náboženské rozčarování je možné zareagovat mnoha způsoby. Někdo se zblázní, někdo se oddá všemožným kratochvílím a nezřízenému životu, někdo odmítne přijmout pravdu a pokusí se udržet starou víru naživu. A pár jedinců se ovšem

vydá hledat nějaké nové náboženství - obyčejně takové, jaké je v přímém protikladu k tomu, v co věřili dříve. Protože se grolimská církev v Karandě celé věky snažila vymýtit vzývání démonů, je jedině logické, že se pár zklamaných kněží vydá hledat pány démonů v naději, že je zasvětí do svých tajem ství. Mějte na paměti, že když skutečně dokážete ovládat démona, dává vám to velikou moc - a v jádru grolimské nátury byl hlad po moci odjakživa silně zakořeněný."

„Opravdu to do sebe zapadá, Prastarý," připustil Brador.

„Také si myslím. Nuže, Torak je po smrti a Mengha najednou zjišťuje, že ztratil v teologii půdu pod nohama. Nejspíš prodělá období, kdy provádí všechny věci, které jako kněz dělat nesměl -pití, lehká děvčata a podobně. Ale když se tyhle činnosti přehání, ztratí nakonec smysl i přitažlivost. Dokonce i nevázaná láska může začít člověka po čase nudit."

„Teta Pol by se podivila, kdyby tě teď slyšela." řekl Garion. „Raději si to nech pro sebe. Naše hádky ohledně mých špatných návyků jsou základním kamenem našeho vztahu." Dopřál si další doušek vína. „Je opravdu skvělé," řekl a přidržel sklenku proti světlu, aby mohl obdivovat jeho barvu. „Takže, Mengha se nám jednoho dne probudí s hlavou jako střep, v ústech má chuť jako v chlévě a v břiše oheň, který nedokáže uhasit sebevětší množství vody. Už nemá žádný skutečný důvod, aby žil dál. Možná dokonce vytáhne svůj obětní nůž a namíří si ho proti hrudi." „Nezachází tvé spekulace trochu daleko?" zeptal se Zakat. Belgarat se zasmál. „Býval jsem profesionálním vypravěčem," omlouval se. „Nedokážu si nechat utéct dobrý příběh a nedodat mu pár uměleckých vylepšení. Tedy, možná na sebevraždu pomyslel, a možná ne. Pointa je v tom, že se dostal až na úplné a tvrdé dno. Tehdy k němu přišla myšlenka na démony. Vyvolávání démonů je skoro tak nebezpečné jako být prvním mužem nahoře na obléhacím žebříku, když se dobývá opevněné město, ale Mengha už neměl co ztratit. Takže se vydá na cestu sem do toho velikého pralesa, najde karandského šamana a nějak ho přesvědčí, aby ho naučil svému umění - jestli tomu tak chcete říkat. Naučit se všechna tajemství mu zabere zhruba dvanáct let." „Jak jste dospěl k tomuto číslu?" zeptal se Brador. Belgarat pokrčil rameny. „Od Torakovy smrti oplynulo čtrnáct let - nebo tak

nějak. Žádný normální člověk nedokáže se sebou opravdu špatně zacházet déle než rok dva, než se začne rozpadat, takže Mengha se vydal hledat nějakého kouzelníka asi před dvanácti léty. Pak, jakmile si osvojil všechna tajemství, svého učitele zabil a -"

„Počkej chvilku," namítl Zakat. „Proč by to měl dělat?" „Jeho učitel toho o něm věděl příliš - a také by přece za naším vyvrženým Grolimem dokázal posílat démony. A dohoda mezi učitelem a žákem v těchto případech obvykle ukládá žákovi doživotní otroctví vynucené kletbou. Mengha svého pána nemohl opustit, dokud nebyl po smrti."

„Jak to, že toho o těchhle věcech tolik víš, Belgarate?" otázal se Zakat.

„Všechno jsem si to prodělal mezi Morindim před pár tisíci léty. Neměl jsem na prácí nic moc důležitého a hrozně mě zajímala magie."

„A zabil jsi také svého pána?"

„Ne - ehm, tedy ne tak docela. Když jsem ho opustil, poslal za mnou démona, kterého obvykle vyvolával. Já ho ovládl a poslal mu ho zpátky."

„A on ho zabil?"

„Myslím, že ano. Obvykle to dělají. Ale vraťme se k Menghovi. Před půl rokem tedy dorazil ke bránám Calidy a vyvolal celou armádu démonů. Nikdo, kdo má v hlavě alespoň špetku zdravého rozumu, nevyvolává najednou víc než jednoho, protože se strašně těžko ovládají." Zamračil se, jak přecházel sem a tam po pracovně a zíral na podlahu. „Napadá mě jediné - nějak se mu podařilo vyvolat a ovládnout Pána démonů."

„Pána démonů?" zeptal se Garion.

„Také mají hodnosti - stejně jako lidé. Pokud má Mengha v hrsti Pána démonů, pak armádu nižších démonů přivolává tohle stvoření." Doplnil svou sklenici a vypadal, že je sám se sebou spokojený. „Menghův životopis se od mého příběhu nejspíš příliš neliší," dodal a zase se posadil.

„Mistrovské představení, Belgarate," poblahopřál mu Zakat.

„Děkuji ti," odvětil stařec. „Samotného mě to napadlo." Pohlédl na Bradora. „Takže když už ho známe, neřekl bys nám, co provádí?"

Brador opět zaujal místo vedle mapy a ukazovátkem odháněl to

samé kotě, se kterým o něj předtím zápasil. „Když se Mengha zmocnil Calidy, Karandou prolétla zvěst o jeho úspěchu," začal. „Dlužno říct, že, uctívání Toraka ve skutečnosti mezi Karandy nikdy příliš nezakořenilo a jediné, co je drželo na uzdě, byl strach z grolimských obětních nožů."

„Jako Thullové?" navrhl Garion.

„Do značné míry stejně, Vaše Veličenstvo. Jakmile ovšem Torak zemřel a jeho církev propadla zmatkům, Karandové se začali obracet zpátky na původní víru. Začaly se objevovat staré svatyně a provádět staré rituály." Brador se otřásl. „Odporné rituály," řekl. „Obscénní."

„Ještě horší než grolimské obětní obřady?" otázal se Garion uhlazeně.

„Pro ty existovalo určité ospravedlnění, Garione," ohradil se Zakat. „Být vybrán bylo ctí a oběť šla pod nůž dobrovolně."

„Z těch, co jsem viděl, ani jedna," zavrtěl hlavou Garion.

„O srovnávací teologii se můžeme přít později." řekl jim Belgarat, „Pokračuj, Bradore."

„Jakmile Karandové uslyšeli o Menghovi, začali se hrnout do Calidy, aby ho podpořili a zařadili se na stranu démonů. V sedmi karandských královstvích vždycky existovalo podzemní hnutí za nezávislost a mnoho tamějších horkých hlav si myslí, že démoni jsou nejlepší prostředek, jak svrhnout jho angaracké ho útlaku." Pohlédl na císaře. „Neměl jsem v úmyslu jakkoliv se vás dotknout, Veličenstvo," zamumlal.

„Nijak ses mě nedotkl, Bradore," ujistil ho Zakat.

„Malí karandšlí králíčci se přirozeně snažili svým lidem v odchodu k Menghovi zabránit. Pro panovníka je vždycky bolestnou ranou, když ztratí své poddané. Armáda - naše armáda - byla tlupami Karandů sbíhajících se k Menghovi také znepokojena. Pokusili se uzavřít hranice a tak podobně. Ale protože byla převážná část armády v Kthol Murgosu s Vaším Veličenstvem, vojáků v Karandě prostě nebylo dost. Karandové kolem nich buď proklouzli, nebo je" prostě přemohli. Menghova armáda teď čítá alespoň milión hlav - možná špatně vyzbrojených a bídně vycvičených, ale milión by bylo velké číslo, i kdyby měli jen hole. Už úplně ovládl nejen Jenno, ale i Gane-

sii, a každou chvíli přemůže Katakor. Hned jak uspěje tady, nevyhnutelně potáhne na Pallii a Delchin. Pokud ho někdo nezastaví, zaklepe zanedlouho na brány Mal Zetu."

„Vypouští při taženích své démony?" zeptal se Belgarat se zájmem.

„Ve skutečnosti ne," odpovčděl Brador. „Po tom, co se seběhlo v Calidě, to už dělat nemusí. Zatím mu v každém městě, kterého se zmocnil, stačil pouhý pohled na ně, aby se mu otevřely brány. Vítězí, aniž by vlastně musel doopravdy příliš bojovat."

Stařec přikývl. „Tak nějak jsem si to myslel. Jakmile démon jednou ochutná krev, dá se jen velice těžko zvládnout."

„Ve skutečnosti největší potíže nepůsobí démoni," pokračoval Brador: „Mengha zaplavil celý zbytek Karandy svými agenty a povídačky, které kolují, dohánějí dříve neutrální lidi k šílenství." Pohlédl na císaře. „Věřil byste, že jsme dokonce jednoho z těch misionářů chytili v karandských kasárnách přímo tady, v Mal Zetu?"

Zakat zprudka vzhlédl. „Jak se dostal dovnitř?" zeptal se důrazně.

„Převlékl se za kaprála, který se vrací z domova ze zotavené," odpověděl Brador. „Dokonce zašel až tak daleko, že se sám zranil, aby ta jeho báchorka zněla věrohodně. Murgy proklínal velice přesvědčivě."

„Co jste mu udělali?"

„Bohužel nepřežil výslech," řekl Brador a zamračil se. Sehnul se, aby od svého kotníku odtrhl kotě.

„Bohužel?"

„Měl jsem s ním jisté zajímavé úmysly. Vždycky si beru velice osobně, když se někomu podaří ošálit mou tajnou policii. Je to otázka profesionální cti."

„Takže co mi radíš?"

Brador začal rázovat po místnosti. „Obávám se, že budete muset povolat zpátky armádu z Kthol Murgosu, Vaše Veličenstvo," řekl „Nemůžete vést válku na obou frontách."

„To absolutně nepřipadá v úvahu." Zakatův hlas byl tvrdý jako ocel.

„Nemyslím si, že máte příliš na výběr," řekl mu Brador. „Skoro

polovina vojáků, kteří zůstali v Mallorei, pochází z Karandy a já jsem toho názoru, že spoléhat se na ně v jakékoliv srážce s Menghou by bylo čiré šílenství."

Zakatovi se na tváři objevil stísněný výraz.

„Podívejte se na to takhle. Vaše Veličenstvo," řekl Brador uhlazeně. „Když oslabíte své síly v Kthol Murgosu, je docela možné, že ztratíte Rak Kthaku a možná i Rak Gorut, ale pokud nepovoláte armádu domů, ztratíte Mal Zet."

Zakatovi sršela z očí nenávist.

„Stále je dost času, aby se celá záležitost ještě uvážila, Sire," dodal Brador umírněně. „Takhle hodnotím situaci *já.* Jsem si jistý, že si budete chtít nechat má hlášení ověřit od vojenské zpravodajské služby, a budete se muset poradit s nejvyšším velením."

„Ne," řekl Zakat odměřeně. „Rozhoduji já." Zamračeně zabodl oči do podlahy. „Dobrá, Bradore, povoláme armádu domů. Běž a vzkaž na nejvyšší veleni, že je chci všechny okamžitě vidět,"

„Ano, Vaše Výsosti."

Garion vstal. „Jak dlouho bude trvat, než dopravíš vojáky zpátky z Kthol Murgosu?" otázal se. Zmocňoval se ho nepříjemný pocit.

„Asi tři měsíce," odvětil Zakat.

„Já nemůžu čekat tak dlouho, Zakate."

„Je mi to velice líto, Garione, ale nikdo z nás nemá na výběr. Ani ty, ani já neopustíme Mal Zet, dokud nedorazí armáda."

Kapitola osmá

DRUHÉHO DNE BRZY RÁNO ZAŠEL SILK do komnat, kde bydleli Garion a Se'Nedra. Mužík měl na sobě opět honosný kabátec a nohavice, ale sundal většinu ze své sbírky klenotů. Přes ruku nesl přehozené dvoje malloreánské šaty, lehké pestrobarevné obleky, jaké nosila většina obyvatel Mal Zetu. „Nechtěl by sis vyjít do města?" zeptal se Gariona.

„Nemyslím, že by nás pustili z paláce."

„O to jsem se už postaral. Brador mi to dovolil - pod podmínkou, že se nepokusíme utéct lidem, kteří nás budou sledovat."

„To je skličující myšlenka. Nesnáším, když se mi někdo lepí na paty.""

„Na to si zvykneš."

„Máš na mysli něco určitého, nebo to má být jen prohlídka zdejších pozoruhodností?"

„Chci se zastavit v naší pobočce a promluvit si se zdejším faktorem."

Garion se na něj nechápavě podíval.

„S naším zástupcem, který pro nás tady v Mal Zetu pracuje."

„Ach tak. Tohle slovo slyším poprvé."

„To proto, že se nevěnuješ obchodu. Náš zdejší člověk se jmenuje Dolmar. Je to Melceňan - velice pracovitý a moc nekrade."

„Nejsem si jistý, že mám zrovna chuť poslouchat, jak se bavíte o obchodech."

Silk se pokradmu rozhlédl kolem. „Můžeš se dozvědět všechno možné, Garione," řekl. ale prsty se mu už míhaly - *Dolmar nám může podat zprávu o tom, co se doopravdy děje v Karandě* -gestikuloval - *Myslím, že bys radši měl jít se mnou* -

„Dobře," řekl Garion s odevzdaností, kterou poněkud přehnal. „Možná máš pravdu. Mimo to, zdejší zdi mi už začínají být těsné."

„Tumáš," řekl Silk a podal mu jedny šaty, „tohle si obleč."

„Není přece zima, Silku."

„Ty šaty tě nemají zahřívat. Lidé v západním oblečení přitahují v ulicích Mal Zetu příliš mnoho pozornosti a já nemám rád, když na mě někdo civí." Silk se zazubil. „Je dost těžké vybírat lidem kapsy, když na tebe zírá celá ulice. Půjdeme?"

Roucho, do kterého se Garion nasoukal, bylo vpředu otevřené a viselo mu z ramen až ke kotníkům. Bylo to praktické venkovní oblečení s velikými kapsami po stranách. Látka, ze kterého je ušili, byla docela tenká a při chůzi za ním vlála. Vešel do dveří přilehlé komnaty. Se'Nedra si rozčesávala vlasy, ještě mokré po ranní koupeli.

„Jdeme se Silkem do města," řekl jí. „Nepotřebuješ něco?"

Zamyslela se. „Podívej se mi po hřebenu," řekla a ukázala mu ten, který pravě používala. „Ten můj už začíná být trochu bezzubý."

„Dobře." Obrátil se k odchodu.

„Když už tam jdeš," dodala, „co kdybys mi vzal štůček hedvábí - temně zeleného, jestli ho dokážeš sehnat. Řekli rni, že tu v paláci mají moc šikovného krejčího."

„Uvidím, co se dá dělat." Opět se obrátil.

„A možná pár loktů krajky - hlavně aby nebyla moc přezdobená. Nějakou vkusnou."

„Něco dalšího?"

Usmála se na něj. „Kup mi nějaké překvapení. Já překvapení zbožňuju."

„Hřeben, štůček tmavě zeleného hedvábí, pár loktů vkusné krajky a překvapení." Všechno odpočítal na prstech.

„Kup mi ještě takové šaty, jako máš ty."

Chvíli čekal.

Zamyšleně sešpulila rty. „Nic dalšího mě už nenapadá. Garione, ale mohli byste se se Silkem zeptat Liselle a paní Polgary, jestli něco nepotřebují."

Vzdychl.

„To se prostě sluší, Garione."

„Ano, drahoušku. Snad abych si radši udělal seznam."

Když se vrátil, Silk měl v obličeji zdvořile kamenný výraz.

„Nu?" zeptal se ho.

„Mlčím jako ryba."

„To je dobře."

Vykročili ke dveřím.

„Garione!" zavolala za ním Se'Nedra.

„Ano, drahoušku?"

„Ještě se mi poohlédni po nějakých pralinkách."

Garion vyšel za Silkem do předsíně a pevně za sebou zavřel dveře.

„Tyhle věci zvládáš skvěle," řekl Silk.

„To je praxí."

Samet k jeho postupně narůstajícímu seznamu přidala několik položek a Polgara ještě pár dalších. Silk si ho prohlížel, když kráčeli dlouhou a rozlehlou chodbou k hlavní části paláce. „Možná by nám Brador mohl půjčit nákladní mulu," zabručel.

„Přestaň se snažit být vtipný."

„Copak bych byl něčeho takového schopný?"

„Proč jsme se předtím bavili rukama?"

„Kvůli špehům."

„V našich soukromých komnatách?" Garionem to otřáslo. Vzpomněl si, jak Se'Nedra občas vyzývavě nehledí na to, jak je oblečená - nebo spíše svlečená - když jsou sami.

„Na soukromých místech se dají vyčenichat ta nejzajímavější tajemství. Žádný špeh nikdy nezaváhá, když se mu nabídne příležitost nakukovat do ložnice."

„To je nechutné!" zvolal Garion a tváře měl v jednom ohni.

„Jistěže ano. Přesto se to docela běžně provádí."

Prošli klenutou vstupní halou zbudovanou hned za zlatem obloženým hlavním vchodem paláce a vyšli do jasného jarního rána zpříjemněného vonným vánkem.

„Víš," řekl Silk, „mám Mal Zet rád. Pokaždé je tak hezky cítit. Naše zdejší kancelář sídlí nad pekařským krámkem a jsou rána, kdy bych z těch vůní odspodu málem omdlel." „U bran císařského městečka je zdrželi jen na kratičkou chvíli. Úsečné gesto jednoho ze dvou diskrétních chlapíků, kteří je sledovali, stráže u brány informovalo, že mají Silkovi s Garionem povolit odchod ven, do města.

„Policie občas přece jen přijde člověku k užitku," poznamenal Silk, když se vydali po širokém bulváru, který vedl od paláce.

Ulice Mal Zetu se hemžily lidmi z celého císařství. Bylo tu ovšem i nemálo Západaňanů. Gariona trochu překvapilo, že mezi pestrobarevnými rouchy místních obyvatel zahlédl pár tolnedřanských plášťů, a tu a tam se objevili Sendařané, Drasnijci a slušný počet Nadraků. Neviděl tu nicméně žádného Murga. „Je tu rušno," poznamenal k Silkovi.

„To tedy ano. Vedle Mal Zetu vypadá Tol Honet jako výroční oblastní jarmark a Kamaar jako vesnické tržiště." „Takže je to největší středisko obchodu na světě?" „Ne. To je ve městě Melceně - ovšem v Melcene se samozřejmě obchoduje hlavně s penězi, a ne se zbožím. Tam si nemůžeš koupit málem ani suchou housku. Jediné, co je k dostání, jsou peníze."

„Silku, jak můžeš něco vydělat, když kupuješ peníze za peníze?"

„Je to trochu složitější." Silk přimhouřil oči. „Víš co? Kdybys začal podnikat s královským pokladem Rivy, mohl bych ti ukázat, jak ho na ulici Basa v Melcene za šest měsíců zdvojnásobit - a ještě by nám to oběma vyneslo pěknou provizi nádavkem."

„Ty chceš, abych spekuloval s královským pokladem? Měl bych na krku otevřené povstání, hned jak by na to někdo přišel."

„V tom spočívá podstata tajemství, Garione. Nikomu nedovolíš, aby se ho dozvěděl."

„Napadla tě vůbec za celý život jediná počestná myšlenka?"

Drobný chlapík se zamyslel. „Pokud si vzpomínám, tak ne," odvětil nezakrytě. „Ale alespoň je moje duše na ledacos připravená."

Pobočka Silkova a Yarblekova obchodního impéria v Mal Zetu byla, jak už mužík naznačil, spíše skromná a sídlila nad rušným pekařstvím. Do druhého poschodí se vcházelo po venkovním schodišti, které sloupalo z úzké postranní uličky. Když po něm Silk vykročil, opadlo z něj jisté napětí, kterého si Garion předtím u svého přítele ani nepovšiml. „*Absolutně* nesnáším, když si nemůžu volně popovídat," řekl. „V Mal Zetu je tolik špiclů, že každé slovo, které vypustíš z pusy, má Brador na stole ve třech vyhotoveních, ještě než ji stačíš zavřít."

„Kolem kanceláře jich přece také musí být spousta."

„Jistě, ale nic neuslyší. Dali jsme s Yarblekem do podlahy, stěn a stropu zabudovat pořádnou vrstvu korku."

„Proč korku?"

„Tlumí všechny zvuky."

„To přece muselo stát jmění."

Silk přikývl. „Ale vrátilo se nám zpátky za první týden. Podařilo se nám udržet v tajnosti jistá jednání." Zalovil ve vnitřní kapse a vytáhl veliký kovový klíč. „Podíváme se, jestli nenačapáme Dolmara s rukama v kase." skoro zašeptal.

„Proč? Vždyť už přece víš, že tě okrádá."

„Samozřejmě že ano, ale když ho přistihnu, můžu mu snížit každoroční odměnu."

„Proč mu prostě nevybereš kapsy?"

Silk si poklepával kovovým klíčem po tváři, zatímco o tom přemýšlel. „Ne," rozhodl se nakonec. „To by nedělalo v podniku dobrotu. Takovéhle vztahy jsou založené na důvěře."

Garion se rozchechtal.

„Někde si jisté hranice stanovit musíš, Garione." Silk tichounce vsunul klíč do zámku a pomalu jím otočil. Pak najednou rozrazil dveře a skočil dovnitř.

„Dobré jitro, princi Kheldare," pronesl docela klidně muž usazený za širokým stolem. „Očekával jsem vás."

Silk se zatvářil poněkud sklíčeně.

Muž sedící za stolem byl vyhublý Melceňan s mazanýma upjatýma očima, tenkými rty a neudržovanou pískově hnědou kšticí. Měl ten druh obličeje, kterému člověk začne na první pohled nedůvěřovat.

Silk se narovnal. „Dobré jitro, Dolmare," řekl. „Tohle je Belgarion z Rivy."

„Vaše Veličenstvo." Dolmar se zvedl ze židle a uklonil se. „Dolmare."

Silk zavřel dveře a odtáhl od hnědé, korkem obložené zdi dvě židle. Ačkoliv byla podlaha z obyčejných prken, podle toho, jak tlumené byly všechny zvuky přemísťovaného nábytku, musela být vrstva korku pod nimi pořádně silná.

„Jak jdou obchody?" otázal se Silk, usadil se a nohou přistrčil Garionovi druhou židli. „Platíme nájem." odvětil opatrně Dolmar. „Jsem si jistý, že je pekař dole bez sebe radostí. Mám na mysli konkrétnější čísla, Dolmare. Dost dlouho jsem v Mal Zetu nebyl. Ohrom mě, jak skvěle si tu mé investice vedou." „Oproti loňskému roku jsme se zvedli o patnáct procent." „To je všechno?" Zdálo se, že to Silka zklamalo. „Nedávno jsme investovali větší množství peněz do zásob zboží. Když vezmeme v úvahu jejich nynější hodnotu, bude se to číslo těsně blížit ke čtyřiceti procentům." ,,To už zní mnohem lépe. Pročpak hromadíme zásoby?" „Na Yarblekův příkaz. Právě teď je v Mal Camatu a dojednává lodě, které zboží dopraví na Západ. Očekávám, že tu bude asi za týden - i s tou svojí prostořekou holkou." Dolmar se zvedl, pečlivě sesbíral ze stolu všechny listiny a došel k železným kamínkům, které stály v rohu. Sehnul se, otevřel dvířka a nevzrušeně položil štůsek pergamenů do malého ohně uvnitř.

Ke Garionovu překvapení Silk proti do očí bijícímu žhářství svého faktora vůbec nic nenamítal. „Obhlíželi jsme trh s vlnou," hlásil Melceňan, když se vrátil k uprázdněnému stolu. ,,Armáda zvyšuje stavy, takže Úřad pro zásobování armády bude bezpochyby potřebovat vlnu na uniformy, pláště a přikrývky. Jestli se nám podaří zajistit opce u největších chovatelů ovcí, ovládneme trh a snad i prolomíme monopol, který má na vládní nákupy to melcenské konsorcium. A jestli se nám podaří strčit na ministerstvu nohu mezi dveře, jsem si jistý, že jim pak budeme moci nabídnout obchody všeho druhu."

Silk se popotahoval za svůj dlouhý a špičatý nos a oči měl zamyšleně přimhouřené. „Fazole," řekl stručně. „Prosím?"

„Podívej se, jestli by nebylo možné předem skoupit celou letošní úrodu fazolí. Voják může běhat v otrhané uniformě, ale musí něco jíst. Když budeme mít v rukou většinu fazolí - a možná taky hrubé mouky - nebude mít Úřad pro zásobování armády na výběr. Budou muset zajít za námi." „To je velice mazané, princi Kheldare." „Už jsem nějaký čas v oboru," odvětil Silk .no

„Konsorcium se sejde tento týden v Melcene," hlásil faktor. „Budou tam stanovovat ceny běžných komodit. Opravdu by nám moc prospělo, kdybychom se do toho ceníku mohli podívat."

„Jsem v paláci," řekl Silk. „Možná ho z někoho dokážu vymámit."

„Ještě něco byste měl vědět, princi Kheldare. Také se proslýchá, že se konsorcium chystá navrhnout baronu Vaskovi z ministerstva obchodu jistá opatření. Podají je pod rouškou ochrany domácího hospodářství, ale ve skutečnosti směřují proti vám a Yarblekovi. Chtějí, aby byli západní kupci, kteří vydělají ročně více než milión, omezeni jen na jednu nebo dvě enklávy na západním pobřeží. To by nekomplikovalo život drobným kupcům, ale vás by to pravděpodobně vyřadilo ze hry."

„Můžeme někoho uplatit, aby to zarazil?"

„Už Vaskovi dáváme celé jmění, aby nás nechal na pokoji, ale konsorcium kolem sebe rozhazuje peníze jako suché listí. Je docela možné, že baron za chvíli nebude dost podplacený."

„Dej mi čas a já trochu prošmejdím palác." řekl Silk, „než zdvojnásobíš Vaskovy úplatky nebo něco podobného."

„Uplácení je obvykly postup, princi Kheldare."

„Já vím, ale vydírání někdy funguje ještě lépe." Silk pohlédl na Gariona a pak zase zpátky na svého zástupce. ,,Co víš o těch událostech v Karandě?"

„Dost, aby mi bylo jasné, že to znamená pohromu pro tamější obchod. Všichni jinak naprosto rozumní a úctyhodní kupci zavírají své obchody, sbíhají se v Calidě a vstupují do Menghovy armády. Pak pochoduji dokolečka, prozpěvují Smrt Angarakům! a mávají ve vzduchu zrezivělým mečem."

„Nenašla by se nějaká možnost, jak jim prodat zbraně?" zeptal se honem Silk.

„Nejspíš ne. V severní Karandě není dost peněz, aby se s nimi vyplatilo obchodovat, a kvůli politickým zmatkům se uzavřely všechny doly. Trh s drahokamy je málem na dně."

Silk pochmurně přikývl. „Co se tam vlastně doopravdy děje?" zeptal se. „Zprávy, které nám předal Brador, byly poněkud kusé."

,,Mengha přišel s démony k bránám Calidy." Faktor pokrčil rameny. „Karandů se zmocnila hysterie. Plácli sebou na zem v záchvatu náboženské extáze."

„Brador nám vyprávěl o nějakých zvěrstvech," řekl Garion.

„Očekávám, že zprávy, které obdržel, jsou lehce přehnané. Vaše Veličenstvo," odvětil Dolmar. „Dá se očekával, že dokonce i sebeotrlejší pozorovatel pravděpodobně počet příšerně zohavených těl ležících na ulici znásobí deseti. Ve skutečnosti patřila většina obětí buď mezi Angaraky, nebo Melceňany. Menghovi démoni se poměrně svědomitě vyhýbali Karandům - až na náhody. To se nezměnilo v žádném městě, kterého se zatím zmocnil." Podrbal se na bradě a přimhouřil své zapadlé oči. „Víte, vlastně je to velice mazané. Karandové se na Menghu dívají jako na osvoboditele a na démony jako na neporazitelný předvoj svého vojska. Na jeho *skutečné* úmysly bych přísahat nemohl, ale tamti barbaři věří, že je to spasitel, který přišel do Karandy, aby ji zbavil Angaraků a melcenských byrokratů. Dejte mu dalších šest měsíců a podaří se mu, co nedokázal nikdo před ním."

„To jest?" otázal se Silk.

„Sjednotit celou Karandů."

„Nasazuje démony pokaždé, když dobývá nějaké město?" zeptal se Garion, protože si chtěl ověřit, co jim řekl Brador.

Dolmar zavrtěl hlavou. „Už ne, Vaše Veličenstvo. Po tom, co se přihodilo v Calidě a několika dalších městech, kterých se zmocnil na počátku války, to už dělat nemusí. V poslední době vždycky jen připochoduje k městským zdem. Démoni jsou samozřejmě s ním, ale nemusí dělat nic jiného než stát a pouštět hrůzu. Karandové ve městě podřežou všechny Angaraky a Melceňany, otevřou brány a přivítají ho s otevřenou náručí. Pak démoni zmizí." Na chvíli se zamyslel. „Jednoho zvláštního má ale pořád při sobě -jakousi stínovou postavu, která není tak obrovská, jak si lidé démony obvykle představují. Na veřejnosti vždycky stojí Menghovi hned za levýrn ramenem."

Garionovi náhle bleskla hlavou myšlenka. „Rozbíjejí grolimské chrámy?"

Dolmar zamrkal. „Ne," odpověděl s jistými známkami překvapení, „vlastně ne - a zdá se. že ani mezi mrtvými nejsou žádní Grolimové. Je samozřejmé možné, že Urvon všechny stáhl z Karandy, když nynější potíže začaly."

„To se mi nezdá," zavrtěl Garion hlavou. „Mengha přišel do Cali-

dy bez jakéhokoliv varování. Grolimové by na útěk neměli čas." Zvedl oči ke stropu a snažil se usilovně přemýšlet.

„O co jde, Garione?" zeptal se Silk.

„Jen mám takový mrazivý pocit. Víme, že Mengha je Grolim, souhlasí?"

„To jsem nevěděl," řekl Dolmar překvapeně.

„Máme pár vnitřních informací," řekl mu Silk. „Pokračuj, Garione."

„Urvon pořád sedí v Mal Yasce, že?"

Silk přitakal. „Říká se to. Nechce, aby ho Beldin načapal ve volné krajina."

„Není z něj tedy docela nepoužitelný vůdce? Takže dál. Připusťme, že Mengha po Torakově smrti prodělal období rozčarování a pak vyhledal kouzelníka, který ho naučil, jak vyvolávat démony. Když se vrátil, nabídl svým bývalým bratřím Grolimům náhradu za Urvona - spolu s přístupem k takové moci, jakou zatím neokusili. Démon v rukou negramotného a přihlouplého karandského Šamana je jedna věc, ale démon, kterého ovládá grolimský čaroděj, by byl myslím něco mnohem nebezpečnějšího. Jestli Mehgha kolem sebe shromažďuje vzbouřené Grolimy a učí je provádět kouzla, máme tu *veliký* problém. Nemyslím, že bych se zrovna těšil na setkání s legií složenou ze samých Chabat. Ty ano?"

Silk se otřásl. „Nijak zvlášť," opáčil horlivě.

„Takže se s ním musí zatočit," řekl Dolmar. „A to brzy."

Garion udělal kyselý obličej. „Zakat se nepohne, dokud nestáhne armádu zpátky z Kthol Murgosu. To znamená zhruba po příští tři měsíce."

„Za tři měsíce bude Mengha neporazitelný," řekl mu faktor.

„Takže teď musíme něco udělat my." prohlásil Garion, „se Zakatem nebo bez něj."

„Jak se chceš dostat z města?" otázal se Silk.

„To necháme na Belgaratovi." Garion pohlédl na Silkova agenta. „Můžeš nám prozradit ještě něco dalšího?"

Dolmar úzkostlivě napodobil obvyklé gesto svého zaměstnavatele - popotáhl se za nos. „Je to jen pověst."

„Do toho."

„Z Karandy přicházejí určité náznaky, že se Menghův oblíbený démon jmenuje Nahaz,"

„Je to důležité?"

„To není tak docela jisté. Vaše Veličenstvo. Když Grolimové ve druhém tisíciletí přišli do Karandy, zničili všechny záznamy o karandské mytologii a nikdo se nikdy nepokouše! zapsat těch pár kousků, které to přečkaly. Zůstala jen nejasná ústní podání, ale podle pověsti, které jsem slyšel, byl Nahaz kmenový démon původních Karandů, kteří se do země přistěhovali před tím, než Angarakové přišli do Mallorey. Karandové jdou za Menghou nejen proto, že je politický vůdce, ale také proto, že vzkřísil bytost, která se kdy nejvíce blížila jejích vlastnímu bohu."

„Pána démonů?" zeptal se ho Garion.

„To je velmi trefný popis, Vaše Veličenstvo. Pokud ty zvěsti nelžou, má démon Nahaz téměř nekonečnou moc."

„Obával jsem se, že to řekneš,"

Později, když stáli opět na ulici, se Garion na Silka zvědavě podíval. „Proč jsi nic neřekl, když pálil ty listiny?"

„A nemá potom příliš volné pole, aby tě mohl okrádat?"

„Jistě, ale on to udržuje v rozumných mezích. Kdyby se nějaký psaný účet dostal do rukou Úřadu pro zdanění, mohla by z toho být katastrofa. Chceš se teď vrátit zpátky do paláce?"

Garion vytáhl svůj seznam. „Ne," řekl, „Nejdřív se musíme vypořádat s tímhle." Přelétl svitek zamračenýma očima. „Zajímalo by mě, jak to všechno pobereme."

Silk se ohlédl přes rameno na dva nenápadné špehy, kteří se loudali v jejich stopách. „Pomoc je jen pár kroků daleko." Zasmál se. „Jak už jsem řekl, policie může být člověku k užitku v mnoha směrech."

Během příštích několika dní Garion zjistil, že se císařský dvůr v Mal Zetu nepodobá žádnému jinému dvoru na Západě. Protože veškerou moc držel v rukou Zakat, soupeřili spolu úředníci a palácoví hodnostáři o císařovu přízeň a snažili se často krkolomnými a komplikovanými intrikami očernit své nepřátele. Když do této ponuré arény

vstoupili Silk, Samet a Sadi, dodali palácovým piklům zcela nové rozměry. Všichni tři při několika příležitostech uvedli ve známost, že Garion a Kal Zakat jsou přátelé a jim že patří naprostá důvěra rivanského krále. Pak se stáhli a vyčkávali věcí příštích.

Hodnostářům a dvořanům v imperiálním paláci netrvalo dlouho, než pochopili, jak významná a slibná by tahle nová cesta k císařovu uchu mohla být. Snad aniž by se na tom Západ'ané dohodli, rozdělili si sféry činnosti. Silk soustředil svou pozornost na obchodní záležitosti. Samet se pletla do politiky a Sadi delikátně ponořil své dlouhé kostnaté prsty do světa zločinu na nejvyšší úrovni. Ačkoliv dali všichni nenápadně na vědomost, že jsou ochotní nechat se uplatit, vyjádřili také ochotu prokázat nejrůznější laskavosti výměnou za informace. A tak Garion jednoho dne skoro náhodou zjistil, že má k ruce výkonný špionážní aparát. Silk a Samet jemně a se zručností virtuózů manipulovali s obavami, ambicemi a nepokrytou nenasytností lidi, kteří je vyhledávali, a hráli na čím dál nervóznější hodnostáře jako na dobře naladěné nástroje. Sadiho metody, které získal za dlouholetého působení na dvoře královny Salmissry, byly v určitých ohledech snad ještě jemnější, ovšem v jiných bolestně přímé. Za obsah svého červeného koženého kufříku inkasoval nejvyšší ceny a několik vysoce postavených zločinců, kteří doslova vlastnili celé čety úředníků a dokonce i generálů, zcela neočekávaně a za podezřelých okolností opustilo tento svět - jeden z nich se dokonce zčernalý ve tváři a s vyvalenýma očima skácel k zemi v přítomnosti samotného císaře.

Zakat, který sledoval působení tria se značným, byť tajeným pobavením, v té chvíli usoudil, že vše zašlo příliš daleko. Promluvil si o tom dosti zpříma s Garionem nazítří večer, na jejich každodenním setkání.

„Vlastně mi vůbec nevadí, co dělají, Garione," řekl a roztržitě drbal za ušima předoucí oranžové kotě, které mu leželo na klíně. „Zasévají zmatek mezi ten hmyz, který se hemží v temných koutech paláce, a zmatený brouk si nemůže být jistý svým postavením. Jsem rád. když jsou všichni ti bezcenní patolízalové vyvedení z rovnováhy, protože se pak dají lépe ovládat. Ale proti jedu se opravdu musím ohradit. Nešikovný travič velice snadno šlápne vedle."

„Sadi by dokázal otrávit jednoho určitého člověka na hostině pro stovku hostí," ujistil ho Garion.

„V jeho schopnosti mám naprostou důvěru," přikývl Zakat, „ale potíž je v tom, že netráví on, ale jiní. Prodává ty své míchanice úplným amatérům. V tomhle paláci je přece jen *pár* lidi, které potřebuji. Obecně se ví, o koho jde, a to od jejich útrob odhání dýky. Ovšem nehoda s nějakým jedem může vyhubil celá vládní oddělení. Nepožádal bys ho, aby už v paláci žádný jed neprodával? Promluvil bych s ním sám, ale nerad bych, aby to vypadalo jako oficiální důtka."

„Budu si s ním muset popovídat."

„Byl bych ti vděčný. Garione." V císařových očích záplály uličnické ohníčky. „Ovšem jde mi jen o jedy. To, co působí jeho ostatní sloučeniny, mi připadá docela zábavné. Zrovna včera jsem zahlédl jednoho pětaosmdesátiletého generála, jak celý říčný pronásleduje mladou komornou. Ten starý blázen neměl podobné myšlenky už celé čtvrtstoletí. A především se vedoucí Kanceláře veřejných prací - nafoukaný osel, ze kterého se mi zvedá žaludek, kdykoliv se na něj podivám - pokoušel dobrou půl hodinu před davem diváků chodit po svislé stěně. Tolik jsem se nenasmál celá léta."

„Nyissijské elixíry dělají s lidmi zvláštní věci," usmál se Garion. „Požádám Sadiho, aby své obchodování omezil na kratochvilné látky."

„Kratochvilné látky!" rozchechtal se Zakat. „To je hezký výraz."

„Vždycky jsem to uměl se slovíčky," odvětil Garion skromně.

Rezaté kotě se zvedlo, zívlo a seskočilo císaři z klína. Jeho zlatohnědá mourovatá máma ihned popadla za krkem další, černobílé, a uložila ho přesně na místo, kde předtím leželo rezaté. Pak zvedla oči k Zakatovi a tázavě mňoukla.

„Děkuju ti," zabručel na ni Zakat.

Kočka spokojeně seskočila, chytila rezaté kotě, přidržela si ho tlapkou a začala ho umývat.

„Takhle to dělá pořád?" zeptal se Garion.

Zakat přikývl. „Její mateřské povinnosti ji drží v jednom kole, ale nechce, aby mi bylo smutno."

„To je od ní pozorné."

Zakat sklonit hlavu do klína k černobílé kočičce, která mu zatínala drápky všech čtyř tlapek do ruky a zuřivě mu okusovala palec. „Myslím, že bych se bez toho dokázal obejít." řekl a bolestně syknul.

Kapitola devátá

NEJJEDNODUŠŠÍM ZPŮSOBEM, jak se vyhnout všudypřítomným špehům, kterými se imperiální patác jen hemžil, bylo bavit se o všem významném venku na vzduchu. A tak se Garionovi velmi často přihodilo, že se potuloval kolem palácových zdí s jedním nebo několika svými společníky. Jednoho nádherného jarního dopoledne o pár dní později procházeli s Belgaratem a Polgarou strakatým stínem třešňového sadu a poslouchali Samet, která přinášela nejnovější zprávy o politických pletichách, kterými vřely chodby Zakatova paláce.

„Překvapuje mě, že Brador nejspíš ví o většině z toho, co se děje," říkala blondýnka. „Na pohled se nezdá, že by byl příliš schopný, ale ta jeho tajná policie je všude." Samet si před obličejem přidržovala kvetoucí třešňovou větévku a poněkud okázale vdechovala její vůni.

„Aspoň tady nás nemůžou zaslechnout," řekl Garion.

„Ne, ale stejně nás vidí. Být tebou, Belgarione, nemluvila bych zbytečně otevřeně - dokonce ani venku. Včera jsem narazila na jednoho důmyslného chlapíka. Pilně si zapisoval rozhovor lidí, kteří šeptali asi padesát yardů daleko od něj."

„To je šikovný trik," řekl Belgarat. „Jakpak to dokázal?"

„Je hluchý jako pařez." odvětila. „Za ta léta se naučil odezírat lidem slova ze rtů."

„To je chytré." zabručel stařec. „To proto si pořád tak svědomitě čicháš k těm třešním?"

Přikývla a usmála se dolíčky ve tvářích. „Proto - a také kvůli tomu, že tak nádherně voní."

Čaroděj si prohrábl vousy, přičemž si zakrýval ústa dlaní. „Takže k věci," řekl. „Teď potřebujeme vyprovokovat nějaký rozvrat. Něco, co by tak zaměstnalo Bradorovu policii, abychom se mohli z Mal Zetu vytratit, aniž by nás sledovali. Zakat si postavil hlavu, že nehne ani prstem, dokud se mu armáda nevrátí z Kthol Murgosu, takže je jasné, že budeme muset jednat bez něj. Nechystá se něco, co by mohlo od-

vést pozornost všech těch špiclů kolem nás?"

„Vlastně ne, Starodávný. Králík z Pallie a princ regent z Delchinu intrikují jeden proti druhému, ale to se táhne už celá léta. Starý král z Voresebo se snaží získal pomoc císaře, aby vyrval zpátky trůn svému synovi, který ho zhruba před rokem sesadil. Baron Vaska, ministr obchodu, se pokouší získat pod svou pravomoc Úřad pro zásobování armády, ale generálové ho zatlačili do slepé uličky. Tohle jsou hlavní body na pořadu dne. Ještě probíhá spousta menších spiknutí, ale nic tak světoborného, aby to odvedlo pozornost našich hlídačů."

„Nemohla bys něco vyvolat?" zeptala se Polgara. Sotva přitom pohybovala rty.

„Pokusit se můžu." odpověděla Samet, „ale Brador má přehled o všem, co se v paláci děje. Promluvím si s Kheldarem a se Sadim. Je tu určitá možnost, že se nám všem třem dohromady povede nastrojit něco tak neočekávaného, aby se nám naskytla možnost uniknout z města."

„Začíná to být docela naléhavé. Liselle." řekla Polgara. „Když Zandramas v Ašabě najde, co hledá, zase se vypaří a nám nezbyde, než se opět táhnout v jejích stopách jako předtím v Kthol Murgosu."

„Pokusíme se udělat. co bude v našich silách, má paní." slíbila Samet.

„Vracíš se dovnitř?" zeptal se jí Belgarat.

Přikývla.

„Půjdu s tebou." Znechuceně se kolem sebe rozhlédl. „Tolik pohybu na čerstvém vzduchu na můj vkus příliš prospívá zdraví."

„Pojď se se mnou ještě trochu projít. Garione." řekla Polgara.

„Dobře."

Když se Samet s Belgaratem obrátili zpátky k východnímu křídlu paláce, Garion a jeho teta pomalu vykročili po vzorně zastřiženém zeleném trávníku, který se rozprostíral pod kvetoucími stromy. Na nejvyšší větévce starého pokrouceného stromu seděl střízlík a zpíval, jako by mu mělo puknout srdce.

„O čempak zpívá?" zeptal se Garion, který si z ničeho nic vzpomněl, jak je jeho teta spřízněná s ptáky.

„Pokouší se přilákat nějakou samičku," odvětila a jemně se usmá-

la. „Už je tu zase ten čas. Je velice výmluvný. Chrlí že sebe spoustu slibů - ale většinu z nich poruší, dřív než skončí léto."

Usmál se a láskyplně ji objal kolem ramen.

Šťastně si povzdechla. „Tohle je příjemné," řekla. „Když nejsme spolu, tak si tě z nějakého důvodu pořád představuju jako malého chlapce. Vždycky mě potom překvapí, když zjistím, kam až jsi nám vyrostl."

Na to se nedalo nic pořádného odpovědět. „Jak se má Durnik?" zeptal se. „V poslední době ho skoro nevidím."

„Podařilo se mu s Tothem a Eriondem objevit na jižním konci císařských pozemků jezírko, kam nasadili spoustu pstruhů," odvětila a legračně obrátila oči v sloup. „Vždycky naloví strašné množství ryb, ale v kuchyni už z nich začínají být poněkud mrzutí."

„Na Durnika se můžeš spolehnout, že najde vodu." Garion se zasmál. „Eriond opravdu chytá taky? To by mu nebylo moc podobné."

„Neřekla bych, že bere rybolov příliš vážně. Chodí s nimi, hlavně aby dělal Durnikovi společnost - a také proto, že je rád na vzduchu." Odmlčela se a pak na něj zpříma pohlédla. Jako už tolikrát v minulosti, najednou ho prudce zasáhla její zářivá krása. „Jak se v poslední době daří Se'Nedře?" zeptala se ho.

„Našla si spoustu mladých dam, které jí dělají společnice," odvětil. „Ať jdeme kamkoliv, vždycky se dokáže obklopit společností."

„Dámy mají kolem sebe rády jiné dámy, drahý. Muži jsou sice roztomilí, řekla bych, ale žena si potřebuje popovídat s jinými ženami. Na světě je tolik důležitých věcí. kterým mužští nerozumějí." Náhle zvážněla. „Nevrátily se nějaké příznaky toho, co se přihodilo v K.thol Murgosu?"

„Pokud můžu říct, tak ne. Připadá mi docela normální. Všiml jsem si jediné neobvyklé věcí - od té doby nikdy nemluvila o Geranovi."

„Možná se tím jen chrání, Garione. Nejspíš by to nedokázala přesně pojmenovat, ale je si vědoma, jaká melancholie na ni sedla v Prolgu. Jsem si jistá, že si uvědomuje, jak by ji ochromilo, kdyby se tomu poddala. Na Gerana určitě myslí - pravděpodobně skoro neustále - ale prostě o něm nechce a nebude mluvit." Znovu se odmlčela. „Jak

je to s vaším manželstvím po tělesné stránce?" zeptala se ho zpříma.

Garion zrudl po kořínky vlasů a rozkašlal se. „Uh - vlastně jsme k takovým věcem neměli moc příležitostí, teto Pol - a myslím, že ona má v hlavě spoustu jiných věcí."

Zamyšleně sešpulila rty. „To není příliš šťastný nápad, že to ignoruješ, Garione," řekla mu. „Lidé se po čase začnou jeden druhému odcizovat, když pravidelně neobnovují důvěrnost svého vztahu."

Znovu se rozkašlal. Tvář měl stále v jednom ohni. „Nezdá se mi, že by jevila nějaký zvláštní zájem, teto Pol."

„To je tvoje chyba, drahoušku. Stačí jen trochu plánovat a věnovat pozornost určitým drobnostem."

„Tohle zní strašně vypočítavě a chladnokrevně."

„Spontánnost je moc krásná, drahý, ale dobře připravené svádění má také své kouzlo."

„Teto Pol!" zajíkl se, otřesený do hloubi duše.

„Milý Garione, už jsi dospělý," řekla káravě, „a tohle k povinnostem dospělých lidí prostě patří. Popřemýšlej o tom. Občas dovedeš být velice vynalézavý. Jsem si jistá, že dokážeš na něco přijít." Rozhlédla se po sluncem zalitých trávnících. „Nepůjdeme dovnitř?" navrhla. „Myslím, že už bude skoro čas k obědu."

Odpoledne toho dne se Garion opět procházel v zahradě paláce, tentokrát v doprovodu Silka a eunucha Sadiho. „Belgarat potřebuje odvést pozornost," řekl jim vážně. ,,Myslím, že má plán, jak nás dostat z města, ale musíme nejdřív setřást všechny ty špehy, kteří nás hlídají. Alespoň na tak dlouho, aby mohl svůj plán uvést do pohybu." Během řeči se pilně škrábal na nose a rukou si zakrýval ústa.

„Máš sennou rýmu?" zeptal se ho Silk.

„Ne, Samet nám pověděla, že někteří Bradorovi špehové jsou hluší, ale že dokážou rozeznat, co říkáš, podle pohybu tvých rtů,"

„Skutečně neobyčejné nadání," zabručel Sadi. „Zajímalo by mne, jestli se to může naučit i zdravý člověk."

„Napadá mě také spousta příležitostí, při kterých by přišlo k užitku," přitakal Silk. Zakrýval si ústa, jako by kašlal. Pohlédl na Sadiho. „Dal bys mi na jednu moji otázku poctivou odpověď?"

„Záleží na tom, jak bude znít."

„Víš o našem tajném jazyku?"

„Jistě."

„A rozumíš mu?"

„Obávám se, že nikoliv. Ještě jsem nepotkal Drasnijce, který by mi tak důvěřoval, aby mě ho naučil."

„Rád bych věděl, proč asi."

Sadi se na něj na okamžik zazubil.

„Myslím, že bude stačit, když si při řeči zakryjeme pusu," navrhl Garion.

„Nezačne to ale po čase poněkud bít do očí?" namítl Sadi.

„Co s námi udělají? Řeknou nám, abychom s tím přestali?"

„Nejspíš ne, ale třeba budeme občas chtít vypustit nějakou dezinformaci, a když budou vědět, že víme o jejich triku, nebude to už možné." Eunuch si nad ztracenou příležitostí povzdechl a pak pokrčil rameny. „Nu, co se dá dělat."

Garion pohlédl na Silka. „Nevíš o něčem, co bychom mohli použít, aby se nám policie přestala lepit na paty?"

„Ne, nevím o ničem hodném pozornosti," odvětil mužík. „V téhle chvíli se melcenské konsorcium zřejmě soustředilo na to, aby udrželo v tajnosti svůj letošní ceník, a pokouší se přesvědčit barona Vasku, aby mě a Ýarbleka vykázal do těch enkláv na západním pobřeží. Ovšem my máme Vasku obtočeného kolem prstu - alespoň dokud mu budou stačit naše úplatky. Probíhá spousta tajných manévrů, ale nemyslím, že by to mělo v nejbližší budoucnosti vyplout na povrch. A i kdyby, nejspíš by z toho nebyl takový poprask, aby museli tajní nechat svých úkolů u nás."

„Proč se rovnou neobrátit nejvýš?" navrhl Sadi. „Mohl bych si promluvit s Bradorem a zjistit, jestli by nepřistoupil na úplatek."

„Nemyslím," řekl Garion. ,,Dostal ohledně nás zvláštní rozkazy od Zakata. Pochybuji, že by ho jakákoliv suma přiměla, aby riskoval krk."

„Lidé se dají uplácet i jinak. Belgarione," usmál se Sadí lišácky. „Mám v kufříku jisté látky, po kterých se lidé cítí *velice* příjemně. Je s nimi jediná potíž. Když si je člověk párkrát vezme, nemůže už nikdy přestat. To totiž naprosto nesnesitelně bolí. Za týden bych Bradora

mohl doslova a do písmene *vlastnil* a přimět ho, aby udělal všechno, co mu nařídím."

Garionem náhle z celého nápadu projela vlna pronikavého hnusu. „Něco takového bych si opravdu nepřál," řekl, „nebo alespoň jenom jako poslední možnost."

„Vy Alornové máte prazvláštní představy o morálce," řekl eunuch a podrbal se na vyholené hlavě. „Dokážete rozseknout člověka na dva kusy a ani nehnete brvou, ale když přijde řeč na jedy a drogy, zvedá se vám žaludek."

„To je záležitost národní kultury, Sadi." vysvětlil mu Silk.

„Nenapadá vás nic jiného, co by nám mohlo hrál do karet?" zeptal se Garion.

Sadi se zamyslel. „Ne, samo o sobě ne." opáčil. „Ovšem úřednictvo se oddává nebetyčné korupci. V Mallorei je spousta lidí, kteří toho využívají. Karavanám se často stává, že si na ně v Dalasijských horách nebo na silnici z Maga Renu někdo počíná. Každá karavana musí mít povolení od ministerstva obchodu a o Vaskovi se ví, že občas prodává informace o odjezdech a trasách jistým loupežnickým náčelníkům. Nebo - když mu zaplatí správnou cenu - prodá obchodním baronům v Melceně svoje mlčení." Eunuch se zachichotal. „Onehdy prý prodal hlášku o jedné karavaně třem lupičským bandám najednou. Říká se, že se pak najedná pláni v Delchinu strhla slušná bitva."

Garion se zamyšleně mračil. „Začínám mít pocit, že bychom se měli soustředit na barona Vasku," řekl. „Od Samet víme, že se také pokouší vzít vojákům Úřad pro zásobování armády."

„O tom jsem neměl ani tušení," řekl Silk poněkud překvapeně. „Malá Liselle se nám docela ohání, že?"

„Je to těmi dolíčky, princi Kheldare," řekl Sadi. „Na mne ženské svody skoro vůbec nepůsobí, ale musím přiznat, že když se na mne usměje, roztřesou se mi kolena. Je naprosto rozkošná - a samozřejmě jí chybí veškeré zábrany."

Silk přikývl. „Jistě. Jsme na ni přiměřeně pyšní."

„Pročpak za ní vy dva nezajdete?" navrhl Garion. „Dejte dohromady, co na našeho všemožně prodejného barona víte. Možná, že

se nám podaří něco vyvolat - něco hlučného. Otevřený boj na chodbách paláce. To by mohlo být přesně to pravé, co budeme k útěku potřebovat."

„Máš vytříbený smysl pro politiku, Belgarione," řekl Sadi uznale.

„Rychle se učím," připustil Garion. ,,A samozřejmě se pohybuji ve společnosti jistých lidí s velice pochybnou pověstí."

„Děkuji mnohokrát. Vaše Veličenstvo," řekl naoko vděčně Sadi.

Krátce po večeři procházel Garion sály v paláci, aby si jako každý večer popovídal se Zákalem. Jako vždy ho s určitým odstupem sledoval diskrétní tajný policista.

Zakat měl toho večera zádumčivou náladu, skoro se blížící oné pochmurné, ledové melancholili, kterou se vyznačoval dříve v Rak Hagga.

„Nemáš svůj den?" zeptal se ho Garion a sundal z kobercem potažené podnožky před svým křeslem spící kotě." Pak se opřel do opěradla a položil si na ni nohy.

Zakat udělal kyselý obličej. „Prokousával jsem se prací, která se tu nakupila, zatímco jsem byl v Kthol Murgosu," řekl. „Potíž je v tom, že co jsem zpátky, je ta hromada pořád větší a větší."

„Ten pocit znám," přisvědčil Garion. ,,Až se dostanu zpátky do Rivy, bude mi asi trvat rok. než vyčistím stůl. Jsi ochotný vyslechnout jeden návrh?"

„Do toho, Garione. V téhle chvíli vydržím všechno." Podíval se káravě na černobílé kotě, které ho zase kousalo do kotníku. „Ne tak silně." zabručel a poklepal malé zuřivé bestii ukazováčkem na čenich,

Kotě přitáhlo uši k hlavě a kníkavě na něj zamručelo.

„Nerad bych se tě nějak dotkl," začal Garion opatrně, „ale myslím, že děláš stejnou chybu jako Urgit."

„To je zajímavý postřeh. Pokračuj."

„Zdá se mi, že bys měl začít vládnout jinak."

Zakat zamrkal. „Podívejme, tohle je opravdu závažný návrh," řekl. „Ovšem souvislosti mi unikají. Urgit byl zoufale neschopný - přinejmenším dokud jsi nepřijel ty a nenaučil ho základům vládnutí. Tak jakou že to děláme společnou chybu?"

„Urgit je zbabělec," řekl Garion. „a nejspíš pořád bude. To ty ne-

jsi - občas jsi možná trochu potrhlý, ale zbabělec nikdy. Potíž je v tom, že oba děláte jednu a tu samou chybu: snažíte se všechno rozhodovat sami. Dokonce i drobnosti. I když přestaneš spát úplně, nebude mít pro tebe den dost hodin."

„Toho jsem si už všiml. A jak zní řešení?"

„Přenes odpovědnost na jiné. Tví ministři a generálové jsou schopní - ručím za to, že prodejní, ale své práci rozumějí. Nařiď jim, aby se o všechno starali a chodili za tebou, jen když bude potřeba rozhodnout něco důležitého. A taky jim řekni, že když něco nebude v pořádku, tak je vyměníš."

„Angarakové to takhle nedělají, Garione. Panovník - v mém případě císař - odjakživa o všem rozhoduje sám. Bylo to tak už před praskáním světa. V dávných dobách "všechno řídil Torak a malloreiští císaři to dělají po něm - nehledě na to, co jsme si o něm mysleli v soukromí."

„Urgit dělá přesně tu samou chybu," řekl mu Garion. „Oba dva zapomínáte, že Torak byl bůh a měl neomezenou mysl a vůli. Lidská stvoření můžou sotva doufat, že něco takového napodobí."

„Takovou pravomoc bych nemohl svěřit ani jednomu ze svých ministrů nebo generálů," řekl Zakat a zavrtěl hlavou. „Už takhle si málem dělají, co chtějí."

„Naučí se, kde jsou hranice," ujistil ho Garion. „Až jich pár degraduješ nebo propustíš, ostatním už to dojde."

Zakat se mdle usmál. „Tohle Angarakové také nedělají. Garione. Když z někoho dělám výstražný příklad, účastní se toho i mistr popravčí a jeho špalek."

„To je samozřejmě věcí zvyku." připustil Garion. „Znáš své lidi líp než já. ale pokud je ten dotyčný schopný, nemůžeš ho přece nikdy povolal zpátky, když ho jednou připravíš o hlavu. Neplýtvej talenty, Zakate. Jsou jen těžko k dostání." „„Víš co?" řekl Zakat a věnoval mu lehce pobavený pohled. „Říkají o mně, že jsem z ledu, ale i když se chováš na oko mírně, máš mnohem chladnější krev než já. Praktičtějšího člověka jsem ještě nepotkal."

„Vyrostl jsem v Sendarii, Zakate," připomněl mu. „V tomhle kraji mají praktičnost místo náboženství. Vést království mě naučil člověk

jménem Faldor. Je to opravdu hodně podobné, jako když se člověk stará o statek. Teď vážně. Hlavní cíl každého vladaře spočívá v tom, aby udržel všechno pohromadě - a musí vědět, že nadaní podřízení jsou příliš cenná surovina, než aby jimi plýtval. Musel jsem pár lidí napomenout, ale dál jsem nikdy nezašel. Tak je mám neustále při ruce. kdybych je potřeboval. Možná by ses nad tím mohl *malinko* zamyslet."

„Popřemýšlím o tom." Zakat se narovnal. „Mimochodem, když je řeč o korupci ve vládě -" „Ehm? My o tom mluvíme?"

„Dostáváme se k tomu. Mí ministři jsou všichni více méně nečestní, ale tví tři přátelé jejich bezvýznamné dvorské intriky a podvody pozvedají svými zkušenostmi na úroveň, na kterou tu opravdu nejsme zvyklí." „Tak?"

„Rozkošná markraběnka Liselle v podstatě dokázala přesvědčit pallijského krále i delchinského prince regenta, že se za ně u tebe přimluví. Oba dva jsou teď skálopevně přesvědčení, že by jejich dlouholeté hašteření mělo vystoupit na světlo boží. Nechci, aby si vyhlásili válku. Už takhle mám v Karandě dost problémů."

„Promluvím s ní," slíbil Garion.

„A princ Kheldar zase doslova vlastní celá poschodí na ministerstvu obchodu. Dostává odtud víc informací než já. Každý rok se v Melceně scházejí kupci, aby stanovili ceny na de facto všechno zboží, které se v Mallorei prodává. Je to nejpřísněji střežené království v říši, a Kheldar si ho prostě koupil, teď nasadil o trochu nižší ceny, než mají oni, a narušuje tak celé naše hospodářství."

Garion se zamračil. „O tom mi nic neřekl."

„Nevadí mi, že si přijatelně vydělá - dokud platí daně - ale přece ho nemůžu nechat, aby ovládl všechen malloreánský obchod. Koneckonců je Alorn a jeho oddanost zdejšímu trůnu jaksi leží ve hvězdách."

„Navrhnu mu, aby se trochu mírnil. Ovšem musíš Silka pochopit. Nevěřím, že se vůbec stará o peníze. Zajímá ho jenom hra."

„Nicméně nejvíc vrásek mi stále dělá Sadi."

„Ehm?"

„Pustil se dost náruživě do zemědělství."

„Sadi?"

„V divokých močálech Camalu se vyskytuje jistá rostlina. Sadi za ni platí spoustu peněz a jeden z našich předních lupičských náčelníků poslal všechny své muže, aby ji sklízeli - a samozřejmě také aby bránili úrodu. Pochopil jsem totiž, že už tam došlo k několika bitvám."

„Bandita, který se věnuje zemědělství, nemá čas. aby olupoval pocestné na silnicích," podotkl Garion.

„O to nejde, Garione. Příliš mi nevadilo, když se díky Sadimu pár hodnostářů cílilo příjemně a chovali se jako blázni, ale on tu rostlinu dováží do města po celých vozech a rozprodává ji dělníkům - a vojákům. A to se mi vůbec nechce líbit."

„Uvidím, co dokážu udělat, aby toho nechal." přikývl Garion. Pak přimhouřenýma očima pohlédl na malloreanského císaře. „Musí ti ovšem být jasné, že když těm třem přitáhnu uzdu, najdou si prostě něco nového - a nejspíš stejně tak rušivého. Nebylo by lepší, kdybych je prostě úplně odvedl z Mal Zetu?"

Zakat se usmál. „Dobrý pokus, Garione, ale myslím, že to nepůjde. Počkáme raději, dokud se z Kthol Murgosu nevrátí armáda. Pak můžeme vyjel z Mal Zetu všichni společně."

„Jsi ten nejumíněnější člověk, jakého jsem kdy potkal," řekl mu Garion. Začínal se trochu rozpalovat. „Dochází ti vůbec, že nám čas utíká mezi prsty? Tohle zdržení může znamenat pohromu -nejen pro tebe a pro mě, ale pro celý svět."

„Máš zase na mysli to vybájené setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty? Je mi líto, ale Zandramas na tebe prostě bude muset počkat. Nechci, abyste se mi s Belgaratem potloukali po císařství, jak se vám zachce. Líbíš se mi. Garione, ale vůbec ti nevěřím."

Garionovi se začínala hrnout krev do hlavy. Bojovně vysunul čelist a vyskočil na nohy. „Už mi začíná docházet trpělivost, Zakate. Snažil jsem se, abychom se k sobě chovali víceméně uctivě, ale jsou jisté meze a k těm se už dost přibližujeme. *Nebudu* se v tvém paláci povalovat tři měsíce."

„To jsi na omylu," vyštěkl Zakat a také vyskočil, přičemž bezohledně shodil na podlahu překvapené kotě.

Garion se usilovně snažil držet zuby u sebe a dostat vztek pod

kontrolu. „Až dosud jsem byl zdvořilý, ale rád bych ti připomněl, co se stalo v Rak Hagga. Víš. že odtud můžeme odjel, kdykoliv se nám zachce."

„A jakmile to uděláte, budete mít v patách tři moje pluky!" Zakat teď křičel.

„Ne nadlouho." opáčil výhružně Garion.

„A co s nimi chceš udělat?" otázal se ho posměšně Zakat, „Proměnit všechny moje vojáky v ropuchy? Ne, ne, Garione. znám tě příliš dobře, abych věděl, že bys toho nebyl schopen."

Garion se narovnal. „Máš pravdu," procedil mezi zuby, „nedokázal bych to, ale měl jsem na mysli něco mnohem přímočařejšího. Torak pomocí Orbu rozlomil svět, vzpomínáš? Vím, jak to provedl, a když budu muset, dokážu to sám. Tví vojáci budou nejspíš mít dost potíží, když z ničeho nic doběhnou k příkopu - deset mil hlubokému a padesát širokému - který se potáhne napříč celým prostředkem Mallorey."

„Toho by ses neopovážil!" vydechl Zakal.

„Vyzkoušej si mě." Garion s nadlidským úsilím zkrotil svůj hněv. „Možná je nejvyšší čas, abychom přestali mluvit. Začínáme si vyhrožovat jako dva školáci. Nebudeme v rozhovoru pokračovat někdy jindy, abychom měli oba čas trochu vychladnout?"

Viděl, jak se Zakatovi na rtech převaluje ostrá odpověď, ale pak se císař také napřímil a ovládl se, ačkoliv v obličeji byl stále bledý zlostí. „Myslím, že máš nejspíš pravdu."

Garion mu zdvořile pokynul a vykročil ke dveřím.

„Garione," řekl najednou Zakat.

„Ano?"

„Dobře se vyspi."

„Ty taky." Garion vyšel z místnosti.

Její císařská Výsost, princezna Se'Nedra. královna rivanská a zbožňovaná choť Belgariona, Nejvyššího pána Západu, byla toho večera nabručená. Její císařská Výsost by ovšem pro popis svého rozpoložení slova nabručená obvykle neopoužila. Sklíčená nebo rozladěná by znělo aristokratičtěji, ale Se'Nedra byla k sobě v soukromí natolik upřímná, aby si přiznala, že se nabručená blíží skutečnosti o mnoho

více. Nakvašeně přecházela z jedné komnaty přepychového apartmá, které Zakat jí a Garionovi poskytl, do druhé a lem svého oblíbeného blyštivě zeleného županu vláčela za bosými patami. Najednou jí napadlo, že by se třeba příliš nepříčilo vychování správné dámy, kdyby roztříštila několik talířů.

Do cesty se jí připletlo křeslo. Málem ho nakopla, ale v poslední chvíli si vzpomněla, že není obutá. Místo toho sundala rozvážně z křesla polštář a položila ho na podlahu. Několikrát na něj ze všech sil dupla a pak se narovnala. Nadzvedla si lem županu ke kolenům, párkrát zkusmo máchla nohou a pak polštář nakopla, *až* přeletěl úplně celou místnost. „Tak!" řekla. „Tady máš!" Z nějakého důvodu se teď cítila o něco lépe.

Garion byl právě pryč na obvyklém večerním rozhovoru s císařem Zakatem. Kdyby tu tak byl, přála si Se'Nedra. Mohla by se s ním poprat. Právě teď by jí malá rvačka náladu jisté spravila.

Došla ke dveřím a zahleděla se na kouřící vanu zapuštěnou v podlaze. Možná by jí pomohla koupel. Dokonce se dostala tak daleko, že zkusmo ponořila palec do vody, ale pak nápad zavrhla. Povzdechla si a šla dál. Na pár chvil se v neosvětleném obývacím pokoji zastavila u okna. které vedlo na travnaté atrium uprostřed východního křídla paláce. Toho dne vyšel úplněk brzy. Teď stál vysoko na obloze a naplňoval atrium svým bledým a bezbarvým světlem. Nádrž uprostřed malého soukromého nádvoří odrážela dokonalý stříbrný kruh královny noci. Se'Nedra tak stála hodnou chvíli a ztracená v myšlenkách vyhlížela do noci.

Pak zaslechla, jak se otevřely a zase zabouchly dveře. „Se'Nedro, kdepak jsi?" zazněl nepatrně podrážděný Garionův hlas.

„Tady - drahý."

„Proč tu postáváš takhle potmě?" zeptal se, když vešel do komnaty.

„Jen jsem se dívala na měsíc. Napadlo tě, že to vlastně je stejný měsíc, který svítí na Tol Honet - a taky na Rivu?"

„Na to jsem opravdu nepomyslel." opáčil stroze.

„Proč jsi na mě takový nabručený?"

„Za to nemůžeš, Se'Nedro." omlouval se. „Prostě jsme se zase se

Zakatem chytili."

„Začíná to být pravidlem."

„Proč je tak nesmyslně tvrdohlavý?"

„Králové a císaři už to mají v povaze, drahý."

„Co mělo tohle znamenal?"

„Nic."

„Nechceš se něčeho napít? Myslím, že nám ještě zbylo nějaké víno."

„Ne, myslím, že teď ne."

„Dobře, ale já ano. Po rozpravě s jeho zabedněným majestátem potřebuju něco na zchlazení nervů." Vyšel z pokoje. Pak Se'Nedra zaslechla zacinkat karafu o okraj poháru.

Venku v měsícem osvětleném atriu se ve stínu vysokých stromů se širokými listy něco pohnulo. Byl to Silk. Měl na sobě jen košili, nohavice a osušku přehozenou přes rameno. Pískal si. Na okraji bazénu se ohnul a smočil prsty ve vodě. Pak se narovnal a začal si rozepínat košili.

Se'Nedra se usmála, ucouvla za závěs u okna a sledovala, jak se drobný muž odstrojuje. Pak sestoupil dolů do bazénu a roztříštil odraženou lunu na tisíc jiskřivých úlomků. Se'Nedra ho nepřestávala pozorovat, zatímco líně plaval sem a tam ve vodě poseté drobnými střípky měsíce.

Pak se pod stromy objevil jiný stín a do bledého příšeří vyšla Liselle. Měla na sobě volné roucho a do vlasů si vetkla květinu. Květ byl nepochybně červený, ale sinavé světlo jarního úplňku barvu vysálo, takže se proti světlým vlasům děvčete jevil jako černý. „Jaká je voda?" otázala se docela klidně. Hlas zazněl velice blízko, skoro jako by stála v místnosti, z které ji pozorovala Se'Nedra.

Silk vydal poplašené vyjeknutí a pak se rozkašlal, když mu ústa a nos naplnila voda. Chvíli prskal, než se zase ovládl. „Není špatná," odvětil nevzrušeným hlasem.

„Výborně," řekla Liselle. Došla až na okraj bazénu. „Kheldare, myslím, že je na čase, abychom si popovídali."

„Ehm? A o čem?"

„O tomhle." Úplně samozřejmým pohybem si rozvázala roucho a

nechala ho, aby se svezlo na zem kolem jejích nohou.

Pod ním už nic neměla. „Jak se zdá, daří se ti jen pomalu chápat, že se věci s časem mění." pokračovala a ponořila jednu nohu do vody. Rozvážně ukázala na sebe. „Tohle je jedna z těch věcí."

„Všiml jsem si." řekl s obdivem v hlase.

„To jsem moc ráda. Začínala jsem mít strach, že ti přestávají sloužit oči." Sestoupila dolů do bazénu a zůstala stát po pás ponořená ve vodě. „Takže?" řekla pak.

„Takže co?"

„Co s tím chceš dělat?" Zvedla ruce, vzala květ, který měla ve vlasech, a opatrně ho položila na hladinu bazénu.

Se'Nedra pobosky a rychle jako šipka doběhla tichounce ke dveřím. „Garione!" zašeptala naléhavě. „Pojď sem!"

„Proč?"

„Přestaň mluvit nahlas a pojď sem."

Potichu si postěžoval a vešel do tmavé místnosti. „Copak je?"

Ukázala na okno a potichounku se zachichotala. „Podívej se!" nařídila mu radostným šepotem.

Garion došel k oknu a vyhlédl ven. Po jediném pohledu honem uhnul očima stranou. „Bohové." zašeptal přiškrceně.

Se'Nedra se opět zachichotala, přistoupila k němu a zavrtala se mu do podpaží „Není to kouzelné?" řekla rozněžněným šepotem.

„To určitě ano," zašeptal jí v odpověď, „ale nemyslím, že bychom se nato měli dívat."

„Proč ne?"

Květ, který Liselle položila na hladinu, už přeplul prostor mezi nimi a Silk, se zasněným výrazem v tváři, ho zvedl a přivoněl k němu. „Řekl bych, že je tvůj," pronesl a podal ho bělostné dívce, která s ním stála v bazénu.

„Och ano, myslím, že bude můj," odvětila. „Ale neodpověděl jsi na mojí otázku."

„Na jakou?"

„Co s tím chceš dělat?"

„Na něco přijdu."

„Dobře, Pomůžu ti."

Garion neoblomně popadl závěsy a zatáhl je.

Se'Nedra ohrnula nos. „Jseš protiva."

„Rádo se stalo," řekl jí. „A teď pojď od toho okna dál." Vystrkal ji z pokoje. „Je mi jasné, k čemu se Liselle chystá,"

„Myslela jsem, že to bije do očí."

„Se'Nedro!"

„Svádí ho, Garione. Milovala ho, ještě když byla malá holčička, a konečně se rozhodla, že něco podnikne. Já se snad samým štěstím rozletím na kusy."

Zavrtěl hlavou. „Ženské tedy nikdy nepochopím. Když už si myslím, že jsem na všechno přišel, dáte hlavy dohromady a změníte pravidla. Nevěřila bys, co mi dnes dopoledne řekla teta Pol."

„Ach? Copak ti řekla?"

„Říkala, že bych měl -" Zničehonic se zarazil a tváře mu najednou začaly rudnout. „Víš - jako bych nic neřekl." dodal naivně.

„Co to bylo?"

„Povím ti to někdy jindy." Pak se na ni zvláštně zahleděl. Pomyslela si, že ten pohled poznává. „Už jsi se dnes večer koupala?" zeptal se přehnaně ledabyle.

„Ještč ne. Pročpak?"

„Myslel jsem, že bych se k tobě mohl připojit - jestli bys nebyla proti."

Se'Nedra rafinovaně sklopila řasy. „Pokud opravdu chceš," řekla holčičím hlasem.

„Rosvítím tam pár svíček," řekl. „Lampa má moc ostré světlo, nemyslíš?"

„Jak si přeješ, drahý."

„A myslím, že tam také donesu víno. Pomůže nám, abychom se uvolnili."

Se'Nedru zaplavila vlna rozjásaného triumfu. Podrážděnost ji z nějakého důvodu úplně opustila. „Myslím, že by to bylo báječné, miláčku."

„Takže." řekl a podal jí trochu roztřesenou ruku, „půjdeme?"

„Proč ne?"

Kapitola desátá

PŘÍŠTÍHO RÁNA, KDYŽ SE VŠICHNI SEŠLI u snídaně, měl Silk ve tváři poněkud zadumaný výraz, jako by si právě uvědomil, že ho někdo šeredně převezl. Mužík se očima tvrdošíjně vyhýbal Samet, která ostýchavě zabodávala pohled do misky jahod se smetanou, které jedla.

„Dnes ráno vypadáš poněkud rozladěně, princi Kheldare," prohodila Se'Nedra ledabyle, ale oči jí jiskřily potlačovaným veselím. „Copak se ti přihodilo?"

Dlouze a podezřívavé si ji prohlédl.

„No tak." řekla a mazlivě ho pohladila po ruce. „Jsem si jistá, že se po snídani budeš cítit mnohem lépe."

„Ani nemám hlad," opáčil. Znělo to trošku nevrle. Najednou se zvedl. „Myslím, že se půjdu projít," prohlásil.

„Ale drahý příteli," namítla, „ještě jste nedojedl své jahody. Jsou absolutně skvělé, nemám pravdu, Liselle?"

„Jsou úžasné," přikývla blondýnka a ve tvářích se jí objevil jen nepatrný náznak dolíčků.

Silk se ještě víc zamračil a rezolutně zamířil ke dveřím.

„Můžu si vzít tvoje jahody. Kheldare?" zavolala za ním Samet. „Když už je stejně nebudeš jíst?"

Vyšel ven a práskl za sebou dveřmi. Se'Nedra a Samet vybuchly v bouři zvonivého smíchu.

„Co to má znamenat?" zeptala se jich Polgara.

„Och. nic," řekla Se'Nedra a nepřestávala se chichotat. „Vůbec nic, paní Polgaro. Našemu princi Kheldarovi se včera v noci přihodilo malé dobrodružství, které nedopadlo tak, jak si představoval."

Samet vrhla na Se'Nedru rychlý pohled a trošku zčervenala. Pak se zase rozesmála.

Polgara se chvíli dívala na chichotající se dvojici a pak povytáhla jedno obočí. „Ach tak."

Sametiny tváře ještě o něco více zrudly, ačkoliv se nepřestávala smát.

Polgara vzdychla. ,.Ach bohové!"

„Stalo se něco, Pol?" zeptal se Durnik.

Pohlédla na toho dobrého, počestného muže a odhadovala, kolik snesou jeho přísné sendarské zásady. „Jen malá komplikace, Durniku," opáčila nakonec. „Nic, s čím bychom si nedokázali poradit,"

„To je dobře." Odsunul svou misku. „Budeš mě dnes ráno k něčemu potřebovat?"

„Ne, miláčku," odvětila a políbila ho.

Oplatil jí polibek a vstal. Pohlédl přes stůl na Totha a Erionda, kteří už na něj netrpělivé čekali. „Takže můžeme jít?" zeptal se jich.

Všichni tři se vyhrnuli ven a tváře jim zářily očekáváním.

„Zajímalo by mě, jak dlouho budou muset lovit, než z toho rybníka vytáhnou poslední rybu," přemítala Polgara.

„Pravděpodobně navěky, paní Polgaro," řekl jí Sadi a vložil si delikátním pohybem do úst jahodu. „Zahradníci ho každou noc doplňují."

Povzdechla si. „Toho jsem se obávala."

Někdy uprostřed první poloviny dne si Garion vykračoval sem a tam dlouhými a rozlehlými chodbami. Cítil se podrážděně a připadalo mu, že ho tiskne k zemi jakási bezmocná netrpělivost. Na to, že se potřebují dostat do Ašaby dřív, než mu Zandramas zase unikne, myslel tak často, že už skoro nedokázal přemýšlet o ničem jiném. Ačkoliv Silk, Samet a Sadi přišli s několika příhodnými nápady, stále se pídili po vhodném manévru na odvrácení pozornosti, po něčem tak překvapujícím, aby to na sebe obrátilo zraky Bradorovy tajné policie a oni mohli uskutečnit útěk. Očividně mohl sotva doufat, že se mu podaří přesvědčit Zakata, takže se stále jasněji rýsovalo, že to budou muset provést „tím druhým způsobem", jak tomu občas říkal Belgarat. Ačkoliv Zakatovi čas od času vyhrožoval, nechtěl ve skutečnosti žádnou ze svých hrozeb splnit. Uvědomoval si, že by pak byl navěky konec s rostoucím přátelstvím mezi ním a tím zvláštním mužem, který vládl Mallorei. Byl dostatečně poctivý, aby si připustil, že by litoval nejen ztráty přítele, ale také politických možností, které s sebou přinášelo.

Právě se chystal, že se vrátí do svých komnat, když k němu přistoupil sluha v šarlatové livreji. „Vaše Veličenstvo," řekl mu poté, co se hluboce poklonil, „princ Kheldar mne požádal, abych vás vyhledal. Rád by s vámi hovořil."

„Kde je?"

„V oficiální zahradě poblíž severních zdí komplexu. Vaše Veličenstvo. Je s ním nějaký napůl opilý Nadrak - a jakási ženština s pozoruhodně nevymáchanými ústy. Nevěřil byste, co všechno mi řekla."

„Myslím, že ji znám," odvětil Garion a trošku se usmál. „Věřil bych ti." Pak se obrátil a vydal se svižným tempem po chodbách a ven na pozemky paláce.

Yarblek se nezměnil. Ačkoliv bylo v úhledně pěstěné oficiální zahradě příjemné teplo, stejně měl na sobě svůj ošuntělý plstěný kabát a chundelatou kožešinovou čepici. Rozvaloval se na mramorové lavičce pod listnatým stromem a při ruce měl načatý soudek piva. Vella, svůdná jako vždycky, se roztržitě procházela mezi záhony květin ve své přiléhavé nadrácké kazajce a úzkých kožených nohavicích. Zpoza okrajů bot a za pasem ji vyčuhovaly nadrácké dýky se stříbrnými střenkami a při chůzi se jako vždy vyzývavě, živočišně kroutila. Tuhle manýru už dělala tak dlouho, že ji prováděla jako samozřejmost a snad si ji ani neuvědomovala. Silk seděl na trávníku poblíž Yarblekovy lavičky a také měl v ruce pohár s pivem.

„Zrovinka jsem se chystal, že se po tobě poohlédnu." řekl, když k nim Garion došel.

Dlouhonohý Yarblek na něj opile zamžoural. „Podívejme, podívejme," řekl a přihlouple zamrkal, „jestlipak to není ten chlapec, ten rivanský král. Vidím, že pořád nosíš svůj velikánský meč."

„Mám to už ve zvyku," pokrčil rameny Garion. „Vypadáš dobře. Yarbleku - tedy kromě toho, že jsi trochu namazaný."

„V poslední době to omezuju," řekl Yarblek poněkud zbožně. „Můj žaludek už není, co býval."

„Nezahlédl jsi náhodou po cestě Belgarata?" zeptal se Gariona Silk.

„Ne. Měl jsem?"

„Nechal jsem pro něj taky poslat. Yarblek má pro nás pár zpráv a

já chci, aby je starý pán dostal z první ruky."

Garion pohlédl do ostře řezaného obličeje Silkova společníka. „Jak dlouho už jste v Mal Zetu?"

„Dorazili jsme včera v noci," opáčil Yarblek a zase ponořil pohár do soudku s pivem. „Dolmar mi řekl, že jste všichni tady v paláci, takže jsem ráno zašel, abych se na vás podíval." „Jak dlouho se zdržíš ve městě?" zeptal se ho Silk. Yarblek se zatahal za své řídké vousy a zamžoural do koruny stromu nad sebou. „To ti můžu těžko říct. Dolmar dal dohromady většinu z toho, co potřebuju, ale chci se trochu poohlédnout po trzích. V Boktoru je jeden Tolnedřan a ten říkal, že má zájem o surové drahokamy. Na tom obchodu bych mohl za chvíli trhnout slušné jmění - zvlášť kdybych ty kameny propašoval přes drasnijskou celnici."

„Copak ti celnici královny Porenny neprohledávají zavazadla obzvlášť důkladně?" zeptal se ho Garion.

„Obracejí je naruby," zasmál se Yarblek, „a mě taky prošacují. Ale Velly se ani nedotknou. Už vědí, jak rychle umí zacházet s dýkami. To, co jsem za ni tehdy zaplatil, se mi dávno dvanáctkrát vrátilo jen tím, že jí tu a tam v šatech schovám malinký náklad." Obhrouble se zachechtal. „A při schovávání se taky užije spousta psiny." Burácivě říhnul. „Pardon." dodal na vysvětlenou.

Přes trávník k nim přicházel Belgarat. Starý muž odolal všem Zákalovým zdvořilým nabídkám ohledně důstojnějšího odění a stále měl na sobe svou flekatou blůzu, záplatované kalhoty a boty, které nešly do páru - zřejmě na výraz odporu vůči zbytečnému přepychu, jak se alespoň domníval Garion. „Nu. vidím, že jste sem nakonec dorazili," řekl Yarblekovi bez jakéhokoliv úvodu.

„Vyhodil jsem kotvu v Mal Camatu." odpověděl Nadrak. „Kal Zakat posílá všechny lodí, co jich podél celého západního pobřeží je, pro svoji armádu do smradlavého Kthol Murgosu. Musel jsem najmout lodě a schovat je v močálech na sever od Kthol Mišraku." Ukázal na soudek. „Nedáš si?"

„Přirozeně. Nemáš ještě pohár?"

Yarblek se poplácal na několika místech svého obrovitého plašte, sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl buclatý a promáčknutý plechový korbel.

„Mám rád muže, kteří přicházejí připravení."

„Řádný hostitel je neustále ve střehu. Poslož si. Jen se snaž. ať moc nevybryndáš," Nadrak se podíval na Gariona. „A co ty? Myslím, že bych se mohl poohlédnout ještě po jednom poháru."

„Ne, ale stejně ti děkuju, Yarbleku. Na mě je trochu brzy."

Pak k nim kolem stromu přišel zakrslý, nevkusně oblečený člověk. Jeho šaty byly shlukem barev, které se navzájem tloukly. Jeden rukáv měl zelený, druhý červený. Jednu nohavici měl žlutorůžově pruhovanou a druhou měl žlutou s velikými bílými puntíky. Na hlavě mu seděla vysoká špičatá čepice s rolničkou na dlouhém konci. Ovšem prapodivné oblečení tak překvapivé nebylo. Gariona ze všeho nejdřív uhodilo do očí, že si ten chlapík docela samozřejmě vykračoval po rukou s nohama nataženýma ve vzduchu. „Slyšijó my ušiska správně, že tu kdosi komusi cosi k pití nabízí?" zeptal se podivným zpěvavým nářečím, které Garion vůbec neznal.

Yarblek věnoval malému barvami hýřícímu chlapíkovi kyselý pohled a sáhl do hlubin svého kabátu.

Akrobat pokrčil ruce, prohnul se, vyšvihl do vzduchu, v letu se otočil a přistál na nohou. Čile si oprášil dlaně a vykročil *s* milým úsměvem na tváři k Yarblekovi. Obličej měl těžko popsatelný, ten druh tváře, který si člověk nedokáže vybavit hned, jak z ní spustí oči, ale Garionovi se z nějakého důvodu pořád vtírala myšlenka, že ji dobře zná.

„Ach, předobré majstře Yarbleku," řekl muž Silkovu partnerovi, ,,su si jisté, že tys ten nejlepší z chlapisek, co po světě chodijó. Věřil bes, že sem málem žízní zdechával?" Vzal pohár, ponořil ho do soudku a hlučně se napil. Pak s gustem a uznale vydechl. „Toť jest dobrá várka, majstře Yarbleku," řekl a znovu ponořil nos do poháru.

Belgarat měl na tváři prapodivný výraz, napůl popletený, ale zároveň pobavený.

„Přilepil se na nás, když jsme vyjeli z Mal Camatu," řekl jim Yarblek na vysvětlenou. „Velle připadá zábavný, tak jsem ho zatím nenakopal do zadku. Když není po jejím, začne být trošku jankovitá."

„Feldegast, milí páni, tak sa menuju," představil se jim příšerně nastrojený chlapík a teatrálně se uklonil. „Feldegast žonglér. Su též

akrobat - jak ste sami mohli kapírovat - komediant, ale ne ledasjaké, a též uznávané kózelník. Ošálím vaše zrake mojó nadzemskó dovednosťó eskamotérskó. Svedu též zahrát vášně vzbuzující písně na maló píšťalko ze dřeva vykrájanó - anebo, bude - li vaša nálada tesklivá, svedu vám zahrát písně, keré vám oči naplnijó sladkýma, jemnýma slzama. Bodete si přát stát sa svědkama několika ukázek mého nevypověditelného nadání?"

„Možná o něco později." řekl mu Belgarat. V očích se mu stále trochu pobaveně blýskalo. „Teď si musíme pohovořit o několika vážnějších záležitostech."

„Vezmi si další půllitr a běž bavit Vellu, komediante," řekl mu Yarblek. „Běž jí vyprávět další pikantní příběhy.'"

„To pro mna bode potěšením nekonečným, dobré majstře Yarbleku," pronesl podivuhodný chlapík teatrálně. „Je to skvělé dívče se zdravým smyslem pro psino, keré dokáže košilaté vyprávěnke ocenit." Nabral si pivo a odhopsal po trávníku k černovlasé nadracké dívce.

„Nechutné," zavrčel Yarblek a díval se za ním. „Z některých příběhů, které jí vypraví, dokonce i *mně* rudnou uši, ale čím jsou neslušnější, tím víc se jim Vella směje." Rozmrzele zavrtěl hlavou.

„Pojďme zpátky k vážným věcem," řekl Belgarat. „Musíme vědět, co se právě teď děje v Karandě."

„To je jednoduché," řekl mu Yarblek. „Mengha, to se tam děje. Mengha a jeho proklatí démoni."

„Dolmar nás informoval," řekl Silk. „Víme, co se stalo v Calidě a jak se ze všech sedmi království sbíhají Karandové a vstupují do jeho armády. Podnikl už něco proti jihu?"

„O ničem takovém jsem neslyšel," odvětil Yarblek. „Zdá se, že zatím sbírá síly na severu. Ovšem tou svou hysterií sjednocuje celou Karandu. Jestli Zakat honem nějak nezakročí, za chvilku má na krku rebelii první třídy. Taky vám můžu říct, že cestovat v dnešní době na sever není třikrát bezpečné. Vřískající Menghovi Karandové mají v rukách všechno až k pobřeží Zamadu."

„Musíme jet do Ašaby," řekl mu Garion.

„To bych vám neradil," řekl Yarblek zkrátka. „Karandové si zvykají provádět jisté velice odporné obyčeje."

„Tak?" řekl Silk.

„Já jsem Angarak;" prohlásil Yarblek, „a zvykl jsem si dívat se, jak Grolimové vyřezávají lidská srdce, aby je nabídli Torakovi, už když jsem byl kluk, ale z toho, co se děje v Karandě, se obrací i *můj* žaludek. Karandové přivazují zajatce ke kůlům zaraženým v zemi a pak zavolají své démony. Všichni démoni už tloustnou."

„Nemohl bys být trošku určitější?"

„Nemohl. Zapoj svoji fantazii. Silku. Byl jsi v zemi Morind. Víš, co démoni jedí."

„To nemůžeš myslet vážně!"

„Ale ano - a Karandové zbaští, co zbude. Jak jsem řekl, jsou to velice odporné obyčeje. Taky se proslýchá, že se démoni páří s lidskými ženami."

„To je hnus!" vyrazil ze sebe Garion.

„Ano, jistě," přilákal mu Yarblek. „ty ženy obvykle nepřežijí těhotenství, ale slyšel jsem o několika živých zplozencích."

„Musíme tomu udělat konec," řekl Belgarat mrazivě.

„Hodně štěstí," řekl Yarblek. „Pokud jde o mě, já se vracím do Gar og Nadraku, hned jak dám dohromady karavanu. Nepojedu nikam blízko k Menghovi - nebo tomu ochočenému démonovi, kterého má na vodítku."

„Myslíš Nahaze?" zeptal se Garion.

„Takže jste to jméno slyšeli?"

„Dolmar nám ho pověděl."

„Asi bychom měli začít s ním," řekl Belgarat. „Když dokážeme Nahaze zahnat tam, odkud přišel, ostatní démoni budou svého pána nejspíš následovat."

„Šikovný trik." zabručel Yarblek otráveně.

„Mám jisté možnosti. Jakmile budou démoni pryč, nezbude Menghovi nic víc než armáda zbědovaných karandských fanatiků. Budeme se moct věnovat svým starostem a dočišťování nechat Zakatovi." Kratičce se usmál. ,,To snad dostatečně zaměstná jeho mysl, takže nás přestane obtěžovat."

Ke stromu přicházeli Vella a žonglér Feldegast. Dívka se nevázaně smála. Malý komediant si zase vykračoval po rukou. Ovšem teď

se kymácel a nohama směšně máchal ve vzduchu.

„Vypráví dobré příběhy." řekla jim svůdně rostlá nadracká dívka a stále se otřásala smíchem, „ale pít neumí."

„Nezdálo se mi. že by toho vypil až tak moc," řekl Silk.

„Pivo ho takhle nezřídilo," odpověděla a vytáhla stříbrnou cestovní láhev, klerou měla za pasem. ,,Dala jsem mu lok nebo dva z tohohle." V očích jí náhle zajiskřila neplecha. „Nechceš ochutnat, Silku?" nabídla a napřáhla k němu ruku s čutorou.

„Copak je uvnitř?" zeptal se nedůvěřivě.

„Jen takový nápoj, který vaříme v Gar og Nadraku," řekla nevinně. „Je jemný jako mateřské mléko." Což demonstrovala tím, že si z láhve dlouze zavdala.

„Othlass?"

Přikývla.

„Ne, děkuju pěkně." Otřásl se. „Když jsem ho pil naposled, neměl jsem o sobě celý týden."

„Nesmíš se tak bát o játra, Silku," řekla mu posměšně. Znovu se napila. „Vidíš? Vůbec to nebolí." Pohlédla na Gariona. „Můj pane," řekla mu. „Jak se má tvá krásná malá ženuška?"

„Daří se jí dobře, Vello."

„To ráda slyším. Jestlipak jsi ji zase otěhotněl?"

Garion zrudl. „Ne," vymáčkl ze sebe.

„Plýtváš časem, milý pane. Proč honem neběžíš zpátky do paláce a neproženeš ji jednou nebo dvakrát po ložnici?" Pak se obrátila k Belgaratovi. „Nu?" řekla mu.

„Nu co?"

Elegantním pohybem vytáhla jeden z nožů, které nosila za pasem. „Chceš to zkusit znovu?" otázala se a vyzývavě se natočila, takže měl její skvěle zaoblené pozadí zcela k dispozici.

„Ach, děkuji mnohokrát, Vello," řekl s jistým druhem impozantní důstojnosti, ,,ale je ještě trochu brzy."

„To je v pořádku, staříku." řekla. „Tentokrát jsem na tebe připravená. Kdykoliv dostaneš chuť na poplácávání, poslož si. Než jsme sem přišli, přebrousila jsem nože - speciálně pro tebe."

„Jsi příliš laskavá."

Opilý Feldegast zavrávoral, pokusil se znovu získat rovnováhu a docela nespolečensky se svalil. Když se vyškrábal na nohy, byla jeho bezvýrazná tvář zkřivená a samý flek a stál shrbený se zády tak zlomenými, až skoro vypadal jako mrzák.

„Myslím, že z tebe naše děvče dostalo to nejlepší, příteli," pravil bodře Belgarat a honem přiskočil, aby pomohl opilému žonglérovi narovnat hřbet. „Opravdu by ses měl vzchopit. Když tu budeš stát takhle ohnutý, zauzluješ si vnitřnosti." Garion zahlédl, že dědeček nepatrní pohybuje rty a cosi namazanému komikovi šeptá. Pak, tak slabounce, že ho sotva rozeznal, zaslechl hukot starcovy vůle.

Feldegast se napřímil a tvář měl pohřbenou v dlaních. „Propáníčka, propáníčka, propáníčka." řekl. „Tys mňa otrávilo, dívče moje?" otázal se Velly. „Nepamatuju sa, že by mna kdy sklenka tak rychle zmámila." Dal ruce stranou z obličeje. Už nebyl zkřivený a skvrny z něj zmizely, vypadal dočista stejně jako předtím.

„Už nikdy nezkoušej pít s nadrackou ženou," poradil mu Belgarat, „obzvlášť když pití vařila ona."

„Zdá sa mně, že sem tu zaslech útržek řeči, dyž sem předtím rozesmíval tu holčicu. Mluvili sté o Karandě - a bědných věcách, keře sa tam dějó?"

„Přesně tak." připustil Belgarat.

„Občas stavím své umění na odiv v zájezdních hostincách a putykách - páni vědijó, za pár drobných a sklínku či dvě - a na taková místa přinde spósta pověstí. Někdy, dyž chlapa rozesmějete a on je pak veselé, móžete z něho vytáhnót mnohem více nežli penízem stříbrným či silnó kořalko. No, a na jednom z těchto míst jsem před nedávném pobéval - a oslňoval publikum svým brilantním představením - a zrovinka tehdy dorazil náhodo od východó pocestné jakési. Bel to chlap jak hora silné a veprávěl nám trudné zvěsti z Karande. A dyž sa najedl a veprázdnil více korbeló dobré silné chmelovine, nežli mu zdrávo belo, vehledal sem ho a veptával sa ho dál. Páni vědijó, v mém oboru nemóže člověk nikdá příliš vědět, kam ho povolajó, abe své umění předvedl. Tož tento chlapúň jak hora, které be sa neměl obávat ničeho, co sa po zemi prochází, sa třásl, vylekaně jak děcko, a zapřísahal mňa. abech sa držel strano Karandy, esli si života svého vážit chcu. A pak

mi eště povídá zatroleně podivnó věc, a eště sem nepřišel na to, co značit móže. Říká, že cesty mezi Calidó a Mal Yaskó sa jen hemžijó poslama, keří sem a tam, tam a zpět spěchajó. Není to úžasné? Jak si to má chudák žonglér vysvětlit? Ale na světě sa dějó věci podivné, dobří páni, a lze zřít zázrake, keré žádnému člověku nikdá na mesl nevytanó."

Žonglerovo prapodivné nářečí mělo skoro hypnotickou moc, jak bylo kouzelné a melodické", a Garíon se přistihl, že ho vlastně docela obyčejné vyprávění do sebe úplně vtáhlo. Když nevkusně oblečený malý chlapík svůj příběh dokončil, pocítil zvláštní rozčarování.

„Dófám, že vám moja historka přinesla trochu pobavení a ulehčení, dobří páni," řekl mile Feldgast a sugestivně k nim natáhl ruku. „Potlókám sa po světě jen s vtipem a uměním svým a rozhazuju je do světa volné jako ptáke, ale dycky su vděčné za drobónké odznake uznání, esli mi páni rozumějó."

„Zaplať mu," řekl Garionovi stručně Belgarat.

„Cože?"

„Dej mu nějaké peníze."

Garion si povzdechl a sáhl po koženém váčku, který mu visel u pasu.

„Ať sa na ťa všichni bozi smějó, mladé pane," děkoval mu přemrštěně Feldegast za těch pár drobných mincí, které přešly z ruky do ruky. Pak se uličnicky podíval po Velle. ,,Pověz, dívča." prohodil, „zdali si slyšela příběh o dojičce a kramáři pouličním? Musím ťa poctivá varovat, že je to řádně košilatá historka a mna by hamba polila, kdyby sa tvoje rozkošné tvářičke začervenale."

„Nezrudla jsem od svých čtrnácti let," prohlásila Vella.

„Tož dobrá, což abechom kósek poodešli? Podívám sa, esli bych ťa zteho nedokázal vykurýrovat. Slyšel jsem, že červenání je dobré na pleť."

Vella se zasmála a následovala ho dozadu na trávník.

„Silku," řekl zostra Belgarat, ,,potřebuji to pozdvižení -ihned."

„Ještě jsme vlastně nedali nic dohromady," namítl Silk.

„Tak s tím něco udělejte." Starý pán se obrátil k Yarblekovi. „A byl bych rád, abys neodjížděl z Mal Zetu, dokud ti nedám vědět.

Možná tě tu budu potřebovat."

„O co jde, dědečku?" zeptal se Garion.

„Musíme odjet tak brzy, jak to jen bude možné."

O kus dál na trávníku stála Vella s vyvalenýma očima a s dlaněmi přitisknutými na hořících tvářích.

„Šak mosíš uznal, že sem ťa varoval, dívča moje," smál se vítězoslavně Feldegast. „Což sa ale nedá říct o tom, jak si mi nalila do břucha tu svoju pekelné míchanicu." Se zalíbením si Vellu prohlédl. „Mosím však říct, jaks takto zčervenala, žes rozkvetla jako rudá růža, a je na ťa radost pohledět, takto v panenských rozpacích. Pověz mně, eslipak jsi slyšela tu o pastýřce a rytířů potulném?"

Vella uprchla.

Odpoledne strávil Silk. který se obyčejně vyhýbal všemu, co jen vzdáleně připomínalo fyzickou námahu, několik hodin v atriu s listnatými stromy ve středu východního křídla a pilně vršil kameny přes ústí malého pramínku, který napájel bazén uprostřed malé zahrady. Garion ho zvědavě pozoroval z okna své obývací komnaty, až už to nedokázal déle vydržet. Vyšel za drobným zpoceným Drasnijcem ven do atria. „Našel sis nový koníček - krajinářství?"

„Ne," opáčil Silk a otřel si čelo. „prostě jen provádím jistá opatření."

„Opatření proti čemu?"

Silk ho gestem umlčel. „Počkej." řekl, zatímco očima odhadoval, jak vysoko už v jeho provizorní přehradě vystoupila vodní hladina. Po chvíli začala voda za hlasitého šplouchání a zurčení přepadávat do bazénu. „Dělá randál, co?" pronesl hrdě.

„Nebude se teď lidem, co bydlí v pokojích kolem, trošku těžko usínal?" otázal se ho Garion.

„Ale taky nikdo skoro nic neuslyší." řekl mužík samolibě. „Hned jak se setmí, mohli bychom se tu já a ty a Sadi a Liselle sejít. Musíme si promluvil, a můj malý veselý vodopád by měl nepovolaným uším skrýt, co si budeme povídat."

„Proč po setmění?"

Silk si prstem lišácky promnul svůj dlouhý špičatý nos. „Protože noc skryje naše rty před zdejší policií, která na poslouchání nepotřebu-

je uši."

„Chytré."

„Jistě. Taky si to myslím." Pak udělal kyselý obličej. „Vlastně je to Lisellin nápad," přiznal.

Garion se usmál. „Ale práci ti nechala."

Silk cosi zabručel. „Prohlásila, že si nechce polámal nehty. Už jsem málem odmítal, ale pak na mě vytáhla ty svoje dolíčky a já se vzdal."

„Zachází s nimi velice dobře, že? Jsou nebezpečnější než tvoje nože."

„Snažíš se být vtipný, Garione?"

„Já? Copak bych byl něčeho takového schopen, starý příteli?"

Když se na Mal Zet snesl vlahý letní večer, připojil se Garion v potemnělém atriu poblíž Silkova šplouchajícího vodopádu ke svým třem přátelům.

„Moc se ti to povedlo. Kheldare," pochválila mužíka Samet.

„Buď zticha, prosím."

„No tak, Kheldare!"

„Dobrá," řekl Garion, aby vnesl do schůzky nijaký řád, „máme něco, s čím bychom mohli pracovat? Belgarat chce, abychom z Mal Zetu zmizeli málem hned."

„Řídil jsem se tvými radami, Belgarione." řekl polohlasně Sadi, „a soustředil jsem se na barona Vasku. Je to nanejvýš zkažený člověk a ze svého úřadu ždímá peníze tolika způsoby, až málem ztrácí přehled, od koho se v danou chvíli nechal uplatit."

„K čemu přesně se chystá právě teď?" otázal se Garion.

„Stále se pokouší ovládnout Úřad pro zásobování armády," hlásila Samet. „Úřad ovšem spadá pod generální štáb. Skládá se hlavně z plukovníků, ale v jeho čele stoji generál Bregar. Plukovníci nejsou *příliš* nenasytní, ale Bregar má dlouhou výplatní listinu. Musí mezi kolegy generály rozhazovat spoustu peněz, aby udržel Vasku v šachu."

Garion se nad tím zamyslel. „Vy přece Vasku také uplácíte?" otázal se Silka.

Silk zachmuřeně přikývl. „Ovšem cena jde pořád nahoru. Kon-

sorcium melcenských obchodníků mu do cesty staví hromady peněz. Pokusí se ho přimět, aby mě a Yarbleka vykázal na západní pobřeží."

„Může dát dohromady nějakou sílu? Myslím ozbrojence."

„Má smlouvy se slušným počtem lupičských náčelníků." odvětil Sadi, „a pro ty pracuje značný počet pěkně tvrdých a pohotových chlapíků."

„Pracuje v téhle chvíli v Mal Zetu nějaká z těch band?"

Sadi si poněkud delikátně odkašlal. „Právě dorazila z Camatu kolona mých vozů." přiznal. ,,Vezou hlavně zemědělské výrobky."

Garion na něj upřel přísný pohled. „Myslím, že jsem tě žádal, abys s tím skončil."

„Belgarione, tahle úroda už byla sklizená," bránil se eunuch. „Bylo by přece nesmyslné, kdybych ji nechat jen tak shnít na poli?"

„To je slovo obchodníka. Garione." vložil se do věcí Silk.

„V každém případě," pokračoval honem Sadi, „banda, která se mi stará o sklizeň a dopravu, patří k největším v téhle části Mallorey - rozhodně čítá dvěstě nebo třista hlav a mám ještě slušný počet srdnatých chlapů, kteří zboží rozprodávají zákazníkům."

„To jsi všechno stihnul za těch pár týdnů?" nechtělo se věřit Garionovi.

„Člověk sotva něco vydělá, když nejde rovnou k věci," prohlásil důstojně Sadi.

„Hezky řečeno." přitakal mu Silk.

„Díky, princi Kheldare."

Garion poraženě zavrtěl hlavou. „Dali by se tví lupiči nějak propašovat za zdi paláce?"

„Lupiči?" ohradil se Sadi dotčeně.

„A co jsou podle tebe jiného?"

„Já osobně je považuji za podnikatele."

„Na tom nesejde. Můžeš je dostat dovnitř?"

„Poněkud o tom pochybuji. Belgarione. Co máš na mysli?"

„Myslel jsem, že bychom mohli jejich služby nabídnout baronu Vaskovi, aby mu pomohli v nadcházející srážce s generálním štábem."

„Ono dojde k nějaké srážce?" Sadi vypadal překvapeně. „O tom jsem nic neslyšel."

„To proto, že jsme ji ještě nenastrojili. Vaska zjistí - pravděpodobně zítra - že jeho postup pohnul žlučí generálnímu štábu a že se do jeho úřadoven chystají poslat vojáky, kteří ho mají uvěznit a prohlédnout mu záznamy, aby tam našli takové usvědčující důkazy, se kterými by mohli před císaře."

„Brilantní." řekl Silk.

„Také se mi to líbí - ale pokud Vaška nedostane dost mužů, aby mohl odrazit větší počet vojáků, nebude to fungovat."

„Může to fungovat i jinak," řekl Sadi. „Zhruba v té chvíli, kdy Vaska zjistí, že mu hrozí vězení, nabídnu mu své muže. Do paláce je může dostat třeba převlečené za stavební dělníky. Všichni ministři neustále renovují své úřady. Má to cosi do činění se společenským postavením."

„A jaké máš plány na potom, Garione?" zajímal se Silk.

„Chci otevřený boj přímo na chodbách paláce. To by od nás mělo pozornost Bradorových lidí rozhodně odvést."

„On se opravdu narodil jako král, nemyslíte?" pochválila ho Samet. „Jen lidé královského rodu dokážou zosnovat tak velkolepé spiknutí."

„Díky," opáčil Garion suše. „Ovšem to nebude fungovat, jestli se Vaska jenom opevní ve svých kancelářích. Musíme ho ještě přesvědčit, aby udeřil předem. Vojáci po něm ve skutečnosti nepůjdou, takže ho musíme přimět, aby po zbrani sáhl jako první. Jaký je Vaska člověk?"

„Prolhaný, chamtivý a nepříliš bystrý." odvětil Silk.

„Dá se od něj očekávat nějaká unáhlenost?"

„Nejspíš ne. Byrokrati bývají většinou zbabělci. Nemyslím, že by něco podnikl, dokud by neviděl přicházet vojáky."

„Věděl bych, jak mu dodat odvahy." řekl Sadi. „V kufříku mám zelenou lahvičku s velice rozkošným obsahem, který by přiměl myš, aby zaútočila na lva."

Garion se zamračil. „Tenhle způsob se mi moc nezamlouvá."

„Teď nám jde o výsledky, Belgarione," podotkl Sadi. „Pokud na nás čas tlačí tak, jak říkáš, považuji choulostivé pocity za luxus, který si nemůžeme dovolit."

„No dobře," rozhodl se Garion. „Udělej všechno, co je třeba."

„Jakmile budou věci v pohybu, možná bych dokázala přispět se svým dílem zmatků," řekla Samet. „Pallijský král a princ regent z Delchinu mají oba početné svity a stejně stojí na pokraji regulérní války. Je tu také král z Voresebo, který je tak senilní, že nevěří vůbec nikomu. Možná bych mohla všechny tři přesvědčit, že každé pozdvižení v síních paláce je namířeno přímo proti nim. Pošlou své muže ve zbrani při prvních zvucích boje do chodeb."

„No podívejme, teď se nám rýsují zajímavé možnosti," řekl Silk a škodolibě zamnul rukama. „Pětistranná šarvátka přímo v paláci by nám tedy příležitost k odjezdu z města rozhodně poskytnout měla."

„A nemusela by se nutně omezit jenom na palác." dodal Sadi zamyšleně. „Pár příkazů na uvážlivě volených místech by ji určitě dokázalo rozšířit i do samotného města. Všeobecné výtržnosti v ulicích by přitáhly mnohem víc pozornosti, nemyslíte?"

„Jak dlouho asi bude trvat, než se všechno nachystá?" zeptal se Garion.

Silk se podíval na své spolupachatele. ,,Tři dny?" zeptal se jich. „Možná čtyři?"

Oba se nad tím zamysleli a pak přikývli.

,,Takže platí, Garione," řekl Silk. „Tři nebo čtyři dny."

„Dobře. Dejte se do toho."

Všichni se otočili a vykročili ke vstupu do atria. ,,Markraběnko Liselle," řekl Sadi pevným hlasem.

„Ano. Sadi?"

„Vezmu si zase svého hada, pokud byste nebyla proti."

„Och, jistě, Sadi." A sáhla si pro Zith do výstřihu.

Silk zbělal jako stěna a rychle se klidil stranou.

„Stalo se ti něco, Kheldare?" otázala se ho blondýnka nevinně.

„Ne, ne, vůbec nic." Mužík se otočil na patě, vykročil dál večerem vonícím zelení a po cestě rozhazoval rukama a cosi si pro sebe povídal.

Kapitola jedenáctá

JMENOVAL SE BALSKA BYL PRŮMĚRNĚ šikovný námořník, měl uslzené oči, špatné návyky a pocházel z Kadúzu, rybami nasmrádlého města na jednom ze severních ostrovů Melcenského souostroví. Před šesti léty se nechal zapsat jako obyčejný lodník na rozvrzanou obchodní loď, která se honosila vznešeným jménem *Hvězda Džarotu* a které velel vzteklý kapitán s protézou místo jedné dolní končetiny. Pocházel z Celanty a nechával si říkat Dřevěná noha. Balska ho v soukromí podezříval, že tohle barvité přízvisko mělo skrýt kapitánovu pravou totožnost před námořními úřady.

Balska neměl kapitána Dřevěnou nohu v lásce. Balska neměl v lásce žádného lodního důstojníka od té doby, co ho před deseti lety, když sloužil na palubě bitevní lodi malloreiské armády, dali bez okolků zmrskat, protože kradl z lodního skladiště grog. Balska si musel svůj světobol hýčkat od onoho incidentu až do chvíle, kdy se mu naskytla příležitost a podařilo se mu z lodi utéct. Pak se vydal hledat laskavější pány a chápavější důstojníky k obchodnímu loďstvu.

Na palubě *Hvězdy Džarotu* je nenašel.

Jeho nejčerstvější deziluze pramenily ze skutečnosti, že se jeho názory neshodovaly s míněním lodního bocmana, ničemy z Pannoru v Rengelu, kterého příroda obdařila obzvláště pádnými pěstmi. Z výměny názorů vyšel bez předních zubů a důrazný protest u kapitána vyvolal jen jízlivý posměch, po kterém byl nemilosrdně vykopnut z důstojnické kajuty hřeby pobitou nohou, vyrobenou z pevného dubového dřeva. Ponížení a modřiny byly samy o sobě zlé, ale kvůli třískám, které se v Balskově pozadí začaly podebírat, si nemohl pořádně sednout - a poloha vsedě byla jeho nejmilejší,

Hloubal o lom, opřený o zábradlí na pravoboku a takto v bezpečí před pohledem kapitána Dřevěné nohy, a zíral do táhlých ocelově šedých vln, které stoupaly a klesaly v Perivorské úžině", zatímco si *Hvězda Džarotu* razila cestu na severozápad podél bažinatého pobřeží

jihozápadních Dalasijských protektorátů a dál kolem útesů Turimu zalévaných zběsilým příbojem. Než se probili kolem útesů a změnili kurs na sever podél pustého břehu Findy, došel Balska k závěru, že život půjde dál jako dřív a bude s ním nespravedlivě smýkat a že tedy může pochodit mnohem lépe, když bude hledat štěstí na souši.

Několik noci strávil tím, že s dobře zastíněnou lucernou slídil v nákladních prostorách, až nakonec našel zamaskovanou komůrku, kam Dřevěná noha schoval spoustu drobných, ale cenných předmětů, se kterými nechtěl obtěžovat muže z celní stráže. Té noci nabyl Balskův záplatovaný plátěný námořnický vak hodně na váze.

Když *Hvězda Džarotu* vyhodila kotvy v přístavu v Mal Džemila, Balska předstíral, že je nemocný, a odmítl návrh kolegů námořníků, aby s nimi sel na břeh na obvyklou pitku, kterou slavili konec plavby. Místo toho ulehl do své spací sítí a okázale sténal. Pozdě večer si natáhl svůj námořnický kabát z plachtoviny, jedinou vlastní věc, která měla nějakou cenu, vzal námořnický pytel a po špičkách vyšel na palubu. Jediný strážný, jak Balska předpokládal, ležel na palubě, chrápal do otvoru pro odtok vody a objímal hliněný džbánek. V kajutách na zádi, kde ve sporém přepychu přebýval Dřevená noha a jeho důstojníci, se nesvítilo a měsíc už zapadl. Na pravoboku se houpal lanem připoutaný malý člun a Balska do něj hbitě hodil svůj pytel, přehoupl se přes zábradlí a potichu *Hvězdu Džarotu* navždy opustil. Nepociťoval nad tím žádnou zvláštní lítost. Dokonce se ani nezastavil, aby plavidlo, které mu bylo v posledních šesti letech domovem, proklel. Balska byl filosoficky založený chlapík. Jakmile se dostal z nepříjemné situace, nechoval už v sobě žádnou zášť.

Když dorazil k přístavním dokům, prodal malou šalupu chlapovi s očima jako korálky, kterému chyběla pravá ruka. Balska během transakce předstíral, že je opilý, a zmrzačený muž - kterému ruku nepochybně usekli za krádeže - mu za člun zaplatil o dost víc, než by připadalo v úvahu, kdyby k prodeji došlo za denního světla. Balska hned věděl, co to znamená. Přehodil si námořnický vak přes rameno, dovrávoral na konec přístaviště a začal stoupat příkrou dlážděnou ulicí vedoucí z přístavu. Na prvním rohu náhle zahnul doleva a pelášil jako zajíc, takže se tlupa náhončích, kterou za ním poslal chlapík s pichla-

výma očima, plahočila daleko za ním. Balska byl dozajista hloupý, ale nebyl blázen.

Běžel, dokud mu nedošel dech a dokud nebyl v bezpečné vzdálenosti od přístavu a všech jeho nástrah. Po cestě minul spoustu pivnic, možná s lítostí, ale stále se ještě muset postarat o důležité věci a k tomu potřeboval, aby byl při smyslech.

V malém tmavém podniku dobře schovaném v zatuchlé a páchnoucí uličce prodal kontraband kapitána Dřevěné nohy. S odporně tlustou ženou, která to místo vedla, smlouval o cennosti do posledního měďáku. Dokonce vyměnil i svůj námořnický kabát za suchozemskou blůzu. Z průchodu se tedy vynořil zbaven všech stop moře, až na kolébavou chůzi člověka, jehož chodidla se po několik měsíců nedotkla pevné země.

Přístavu s jeho bandami náhončích a lacinými kořalnami se zdaleka vyhnul a zamířil raději do tiché ulice, která se vinula podél prkenných stěn velkoskladů. Šel po ní, dokud nenarazil na poklidnou dělnickou pivnici, kde ho poněkud nevlídně obsloužila macatá hostinská. Její rozpoložení, usoudil, pramenilo z toho, že byl její jediný zákazník a že měla očividně v úmyslu zavřít a jít do postele - jestli do své nebo do cizí, to nemohl vědět. Žertoval s ní hodinku nebo dvě, až ji dohnal k určitým náznakům dobré nálady, nechal na stole pár drobných a na rozloučenou se jí jakoby náhodou otřel o statnou zadnici. Pak se vykolébal na prázdnou ulici a poohlížel se po dalším dobrodružství.

Pravou lásku nalezl pod čadící pochodní na rohu. Její jméno, řekla, znělo Elowanda. Balska předpokládal, že v tomhle nemluvila úplnou pravdu, ale on měl zájem o poněkud jiné věci. Byla hodně mladá a zcela očividně jí nebylo dobře. Otřásala se kašlem, měla chraptivý, krákoravý hlas a z červeného nosu jí neustále teklo. Nebyla zrovna čistá a zdaleka čpěla týden nebo déle nemytým potem. Ovšem Balska měl jakožto námořník silný žaludek a chuť mu také vzpružila půlroční mořem vynucená abstinence. Elowanda nebyla právě moc hezká, ale byla levná. Po krátkém handrkování ho zavedla do rozviklané chatrče v uličce, která páchla letitými splašky. Ačkoliv byl úplně namol, zápasil s ní Balska na hrbolatém kavalci, dokud se východní nebe nezbar-

vilo svítáním.

Když se s hučící hlavou probudil, bylo poledne. Spal by déle, ale dětský křik, který vycházel z dřevěné bedny v rohu, se mu zařezával do uší jako ostrý nůž. Strčil do bledé ženy, která ležela vedle něj. Doufal, že vstane a svého vřeštícího potomka utiší. Ochable se jeho ruce poddala. Údy měla bezvládné.

Strčil do ní ještě jednou, tentokrát silněji. Pak se nadzdvihl a prohlédl si ji. Její nehybná tvář strnula v příšerné masce - v děsivém úsměvu, ze kterého mu tuhla krev v žilách. Najednou si uvědomil, že její kůže studí jako led. Rychle ruku odtáhl a zaklel pod vousy. Pak se zase naklonil a zatlačil jí jedno víčko. Opět zaklel.

Žena, která si říkala Elowanda, byla mrtvá jako týden stará makrela.

Balska vstal a rychle na sebe navlékl šaty, Pak jizbu důkladně prohledal, ale nepadl na nic, co by stálo za krádež, až na pár mincí, které dal zemřelé předešlou noc. Vzal je a šlehl očima po nahém těle na kavalci. „Prašivá děvko!" ulevil si a nakopl ji do boku. Bezvládně se svalila z postele a zůstala ležet tváří k podlaze.

Balska vyšel do páchnoucí uličky a zabouchl dveře. Kvílení děcka, které nechal za sebou, si vůbec nevšímal.

Na chvíli si dělal starosti kvůli jistým společenským chorobám. Elowandu *něco* zabilo a on s ní včera až takhle hrubě nezacházel. Pro jistotu odříkal staré námořnické zaklínadlo, o kterém se říkalo, že obzvlášť účinně chrání proti syfilidč. Se znovunabytým klidem se vydal hledat něco k pití.

Do půli odpoledne se už stačil příjemně opít. Vypotácel se z malé sympatické hospůdky a zastavil se, trošku rozkymácený, aby zvážil možnosti, které se před ním otevíraly. Dřevěná noha už teď určitě zjistil, že je jeho tajná skříňka prázdná a že Balska uprchl z lodi. Protože Dřevěná noha neměl příliš velkou představivost, bude se svými důstojníky prohledávat především nábřeží. Bude jim chvíli trvat, než si uvědomí, že se jejich kořist uklidila někam, kde není vidět a dokonce ani cítit slaná voda. Balska se obezřetně rozhodl, že pokud si chce před svým pomstychtivým bývalým kapitánem udržet náskok, nadešel nejspíš čas, aby zamířil do vnitrozemí. Co víc, přišlo mu na mysl, že

ho někdo mohl zahlédnout s Elowandou a že už asi objevili i tělo. Nepociťoval za její smrt nějakou zvláštní odpovědnost, ale od přírody se poněkud nerad bavil se strážníky. Suma sumárum, rozhodl se, že je nejvyšší čas opustit Mal Džemilu.

Odhodlaně vyrazil rázným krokem směrem k východní bráně; než obešel pár nároží, začaly ho bolet nohy. Chvíli okouněl před skladištěm, kde několik dělníků nakládalo veliký vůz. Bezpečně se držel z dohledu, dokud nebyla práce skoro hotová, a pak se ochotně nabídl, že přiloží ruku k dílu. Naložil na vůz dvě bedny a vyhledal vozku, chlapa s huňatými vousisky, který silně páchl po mulách.

„Kam máš namířino, kamaráde?" zeptal se ho Balska, jako by byl jenom zvědavý.

„Do Mal Zetu," odsekl vozka.

„No to je ale náhodička," zvolal Balska. „Sám tam mám něco na práci." Popravdě řečeno mu pramálo záleželo, kam měl vozka a jeho vůz namířeno. Chtěl se jenom dostat do vnitrozemí, aby se uklidil před Dřevěnou nohou nebo policií. „Co kdybych jel s tebou — a dělal ti společnost?"

„Tak moc se mi zas nestejská," řekl neotesaně vozka.

Balska si povzdechl. Bude to jeden z *těch* dní. „Snad bych moh i něco zaplatit," nabídl smutně.

„Kolik?"

„Opravdu moc nemám."

„Deset měďáků." prohlásil suše vozka.

„Deset? Tolik nemám."

„Tak to abys radši šel. Je to tudy."

Balska vzdychl a vzdal se. „Dobrá. Deset."

„Předem?"

„To je tvrdý."

„Chození je taky tvrdý."

Balska poodešel za roh, sáhl do kapsy v podšívce a pečlivě odpočítal deset měděných mincí. Slušná sumička, kterou mu vynesla krádež na palubě *Hvězdy Džarotu*, se povážlivě ztenčovala. Ovšem teď se před ním otevírala spousta možností. Posouval pochvu s nožem kolem pasu. dokud ho neměl na zádech. Jestli bude vozka spát dost

tvrdě a jestli se na noc zastaví na nějakém odlehlém místě, byl si Balska docela jistý, že vjede do Mal Zetu jako pyšný majitel vozu a spřežení mezků - nemluvě o tom, co se mohlo skrývat v krabicích. Balska už za svůj život pár lidí zabil - když se to dalo provést bezpečně - a nijak zvlášť se neostýchal prořezávat lidem hrdla, pokud to stálo za námahu.

Vůz se kodrcal a skřípěl po dlážděné ulici zalité šikmými paprsky podvečerního slunce.

„Než vyjedeme, pojďme si ujasnit pár maličkostí," prohlásil vozka. „Nerad si povídám a nesnáším lidi, co pořád něco melou."

„Dobře."

Kočí sáhl za kozlík a vytáhl z vozu hrozivě vyhlížející sekyru. „A teď mi dej tu svoji kudlu."

„Žádnou nemám."

Vozka přitáhl mulám opratě. „Vypadni," řekl stručně.

„Ale já jsem ti zaplatil!"

„To mi nestačí na to, abych s tebou riskoval krk. Sem s nožem, nebo vypadni z mýho vozu."

Balska zlobně pohlédl na vozku, pak na sekyru. Pomalu vysoukal svoji dýku a podal mu ji.

„Dobře. Vrátím ti ji. až přijedem do Mal Zetu. Jo, a mimochodem, spím s jedním okem otevřeným a s tímhle v ruce." Přistrčil Balskovi širočinu pod nos. „Jak tě načapám, že ses ke mně během cesty jenom přiblížil, vytluču ti mozek z hlavy."

Balska ucuknul.

„Jsern rád, že konečně jeden druhýmu rozumíme." Zapráskal opratěmi a začali se kodrcat pryč z Mal Džemily.

Když dorazili do Mal Zetu, nebyl Balska právě ve své kůži. Nejprve usoudil, že za to může prapodivný kolébavý pohyb vozu. Ačkoliv za celá svá námořnická léta neměl nikdy mořskou nemoc, často se mu dělalo nevolno na souši. Tentokrát to ovšem bylo něco jiného. V břišní krajině měl sice obvyklou třesavku a chtělo se mu dávit, ale oproti dřívějším případům si teď všiml, že se silně potí, a také ho tak bolelo v krku, že mohl sotva polykat. Střídaly se u něj záchvaty zimnice a horečky a v ústech měl odpornou pachuť.

Nevrlý vozka ho vysadil u hlavní brány do Mal Zetu, nenuceně mu k nohám hodil jeho dýku a pak na svého bývalého pasažéra zkoumavě zamžoural. „Nevypadáš moc dobře," podotkl. ,,Měl by sis najít doktora nebo tak nějak."

Balska vydal netaktní zvuk. „Doktorům lidi umírají pod rukama," řekl, „nebo když se jim povede přežit, odcházejí s prázdnýma kapsama."

„Dělej, jak myslíš." Vozka pokrčil rameny, a aniž by se ohlédl, zamířil s vozem do města.

Balska za ním zasyčel slušný počet kleteb, shýbl se, zvedl nůž a vešel do Mal Zetu. Nějakou chvíli se jen tak potloukal a pokoušel se zorientovat, až nakonec oslovil muže v námořnickém plášti.

„Promiň, kamaráde." zaskřehotal. protože ho bolelo v krku, „ale hledám místo, kde může člověk dostat pěknou sklenici kořalky za rozumnou cenu."

„Zkus hospodu U červenýho psa," odpověděl námořník. „Je to za rohem o dvě ulice dál."

„Díky, kamaráde," řekl Balska.

„Nevypadáš, že by ti bylo zrovna nejlíp."

„Myslím, že sem se trošku nastyd." Oslnil ho bezzubým úsměvem. ,,Nic. co by nespravilo pár kalíšků kořalky."

„To je svatá pravda." Námořník se souhlasně zachechtal. „Kořalka je nejlepší medicína na světě."

Hospoda U červeného psa byla tmavá kořalna, která vzdáleně připomínala přední nástavbu na korábu. Měla nízký pažený strop z tmavých prken a okna kulatá jako na lodi. Majitelem byl upřímný chlapík s červeným obličejem poletovaný na obou rukou, kterému při řeči z pusy šplouchalo až příliš slané vody. Jeho Ahój a Kamarádíčku začalo jít Balskovi za chvíli na nervy, ale po třech sklenicích grogu už mu to tolik nevadilo. Bolest v krku se utišila, žaludek se uklidnil a přestaly se mu třást ruce. Ovšem hlava ho nepřestala k prasknutí bolet. Dal si ještě dva grogy a pak usnul s hlavou složenou na zkřížených rukách.

„Ahoj, kamarádíčku. Zavíráme." řekl mu majitel Červeného psa o něco později, přičemž mu cloumal ramenem.

Balska se posadil a zamrkal. „Musel sem si na pár minutek

zdřímnout," zamumlal chraplavě.

„Nu. spíš to bylo pár hodin, kamarádíčku." Zamračil se a přiložil Balskovi ruku na čelo. „Úplně hoříš, kamarádíčku," řekl. „Měl bys jít radši do postele."

„Kde bych tu našel slušnou a lacinou kajutu?" zeptal se Balska a nejistě se zvedl. V krku ho teď bolelo víc než předtím a žaludek mu zase dělal kotrmelce.

„Zkus třetí vchod tímhle směrem. Řekni, že jsem tě poslal."

Balska přikývl, koupil si láhev s sebou a po cestě pokradmu štípl z police provazem omotané námořnické šídlo na rozplétání lan. „Dobrá hospoda," zaskřehotal přes rameno k majiteli, než vyšel na ulici. „Líbí se mi, jak je to tu zařízeno."

Potetovaný chlapík hrdě přikývl. „To je můj vlastní nápad," řekl. „Pomyslel jsem si, že by se lidem od slaný vody líbilo, kdyby mohli popíjet v podomácku zařízeným podniku - i když je odtud k hluboký vodě tak daleko. Přijď zas."

„Přijdu," slíbil Balska.

Trvalo mu půl hodiny, než natrefil na osamělého chodce, který se skloněnou hlavou a rukama hluboko zabořenýma v kapsách kazajky pospíchal domů. Balska ho sledoval přes jeden dva rohy. Jeho z provazů spletené námořnické boty nebylo na kočičích hlavách vůbec slyšet. Pak, když kolemjdoucí procházel okolo temného ústí postranní uličky, k němu Balska zezadu přiskočil a šikovně ho klepnul šídlem přes spodní část lebky. Muž se svezl jako vůl pod řeznickou sekerou. Balska se účastnil dostatečného počtu bitek na palubě i hospodských rvaček, aby věděl, kam přesně a jak silně ho má udeřit. Převrátil svého bližního na záda, ještě jednou ho praštit přes hlavu, jen tak pro jistotu, a pak začal bezvládnému metodicky prohledávat kapsy. Našel pár mincí a pořádný nůž. Peníze schoval do kapes, nůž zastrčil za široký kožený opasek a zatáhl svou oběť do přítmí boční uličky. Pak se vydal dál ulicí a hvízdal si starou námořnickou písničku.

Druhého dne se cítil mnohem hůř. V hlavě mu hučelo a hrdlo se mu tak zanítilo, že málem nemohl mluvit. Horečka mu určitě stoupla a z nosu mu neustále teklo. Aby uklidnil žaludek, musel si třikrál vydatně přihnout z láhve. Věděl, že by měl jít ven a sehnat něco k jídlu, ale

při pomyšlení na něj se mu udělalo nevolno. Znovu si zavdal, skácel se zpátky na špinavou postel v pokoji, který si najal, a opět upadl do přerušovaných mrákot.

Když se zase probudil, venku už byla tma a on se prudce třásl. Dopil láhev, aniž by mu to přineslo nějakou zvláštní úlevu, roztřeseně si oblékl šaly, ze kterých - jak si povšiml na okraji vědomí - se linul odporný zápach, a vyklopýtal ven na ulici a o tři vchody dál, kde ho očekávaly dveře Červeného psa.

„Bohové, kamarádíčku." řekl mu tetovaný muž, „vypadáš dočista příšerně."

„Kořalku," zaskřehotal Balska. „Kořalku."

Musel vypít devět grogů, než se zbavil příšerné třesavky, která se ho zmocnila.

Balska je nepočítal.

Když mu došly peníze, vyvrávoral na ulici a utloukl svým šídlem nějakého člověka pro šest měďáků. Potácel se dál, potkal tlustého kupce a zabil ho pro jeho váček. Bylo v něm dokonce i nějaké zlato. Dovrávoral zpátky k Červenému psu a pil až do zavírací hodiny.

„Dej si pozor, kamarádíčku," upozornil ho hostinský, když ho vystrkoval ze dveří. „Říkali, že se tu kolem potlouká nějaký mordýř, a ve zdejších uličkách a průchodech stojí stráže tak hustě jako blechy na prašivým psu."

Balska vzal džbánek kořalky, který si koupil na cestu, do svého špinavého pokoje a zpil se do bezvědomí.

Druhého dne ráno už blouznil a celé hodiny mluvil z cesty. Střídavě pil ze džbánu pálenku a zvracel do postele.

Umíral až do západu slunce. Jeho poslední slova byla: „Maminko, pomoz mi."

Když ho o několik dní později našli, ležel strnule prohnutý dozadu a tvář měl ztuhlou v příšerném šklebu.

O tři dny později našel párek pocestných na cestě" do Mal Džemily tělo bradatého vozky. Leželo v příkopu poblíž jeho vozu. Bylo ztuhlé a prohnuté dozadu a obličej mělo stažený v groteskní masku, která připomínala úsměv. Pocestní usoudili, že už své spřežení ani vůz nebude potřebovat, a tak je ukradli. Pak je napadlo, že by mu ještě

mohli ukrást šaty. Také to provedli a tělo zakryli spadaným listím. Potom obrátili vůz na druhou stranu a vyrazili zpátky do Mal Zetu.

Asi týden poté, co Balska v podstatě bez povšimnutí vypustil duši, vrávoral za bílého dne po zchátralé ulici muž v dehtovaném námořnickém kabátě. Mluvil z cesty a držel se za krk. Potácel se po dlážděné ulici možná sto stop. než se zhroutil a zemřel. Strašidelný úsměv, ve kterém ustrnuly jeho pěnou pokryté rty, té noci několika přihlížejícím přivodil noční můry.

Tetovaného majitele hospody U Červeného psa našli v jeho podniku druhého dne ráno. Ležel uprostřed trosek několika stolů a židlí, které rozbil v předsmrtné agónii. Tvář měl zkroucenou do odporného strnulého úšklebku.

Během dne zemřel v té části ještě další tucet lidí: všichni bylí pravidelnými návštěvníky kořalny U červeného psa. Nazítří nemoci podlehlo přes třicet lidí. O celou záležitost se začaly zajímal úřady.

Ale už bylo příliš pozdě. Podivuhodné míšení vrstev, které je pro veliké město příznačné, znemožnilo, aby se nákaza dala uzavřít do jedné čtvrti. Sloužící, kteří tuhle pošmournou část města obývali, donesli nemoc do domu bohatých a mocných. Dělníci ji donesli na staveniště a jejich kamarádi si ji vzali s sebou domů do ostatních městských částí. Zákazníci ji předali kupcům, kteří ji na oplátku hned vrátili dalším zákazníkům. Nákaze stačil k přenosu i ten nejběžnější styk mezi lidmi.

Mrtví se nejprve počítali na tucty, ale ke konci týdne onemocněly stovky. Domy nemocných se zatloukaly prkny, i když se zevnitř ozývaly chabé výkřiky jejich obyvatel. Po ulicích rachotily pochmurné káry a dělníci s tvářemi zahalenými látkou napuštěnou kafrovým olejem sbírali mrtvé pomocí dlouhých bidel s háky na koncích. Těla rovnali na káry jako klády, vozili je na hřbitovy a tam je bez obřadů pohřbívali do společných hrobů. Ulice Mal Zetu zely prázdnotou. Vyděšení obyvatelé se zabednili uvnitř svých domů.

Na imperiálním dvoře přirozeně také vyvstaly jisté obavy, ale zdmi obehnaný palác byl od zbytku města oddělený. Císař ovšem jako protiopatření nařídil, že nikdo nesmí dovnitř ani ven z palácových pozemků. Mezi těmi, kdo se tak octli uvěznění uvnitř, bylo i několik

set dělníků, které najal baron Vaska, ministr obchodu, aby začali renovovat jeho úřadovny.

Zhruba v poledne druhého dne poté, co byly uzamčeny brány, poslal Zakat pro Polgaru, Belgarata a Gariona. Když vešli do jeho pracovny, zastihli ho přešlého a *s* vpadlýma očima, jak se zabraně sklání nad mapou císařského města. „Pojdte dál, pojďte dál," řekl jim na uvítanou. Vešli dovnitř a rozesadili se do křesel, které jim označil nepřítomným máchnutím ruky.

„Vypadáš unaveně," poznamenala Polgara.

„Poslední čtyři dny jsem nespal," přiznal Zakat. Strhaně pohlédl na Belgarata. „Říkáš, že jsi starý sedm tisíc let."

„Ano, přibližně tak."

„Už jsi tedy zažil nějakou epidemii?"

„Několikrát."

„Jak dlouho obvykle trvá?"

„Záleží na tom, o jakou nemoc se jedná. Některé z nich přejdou za několik měsíců. Jiné se drží tak dlouho, dokud v té oblasti všichni nezemřou. Pol o tom bude vědět víc než já, vyzná se ve všech oborech medicíny."

„Paní Polgaro?" oslovil jí císař.

„Abych mohla rozpoznat, o jakou nemoc se jedná, potřebuji znát příznaky," odvětila.

Zakat se probral stohem dokumentů, které měl před sebou na stole. „Tady je to." Zvedl jeden svitek pergamenu a začal z něj předčítat. „Prudké horečky, žaludeční nevolnosti, zvracení. Zimnice, silné pocení, bolesti v krku, migrény. Nakonec agónie, po které rychle následuje smrt."

Zachmuřeně na něj pohlédla. „To nezní příliš nadějně," řekla. „Je na tělech zemřelých cokoliv pozoruhodného?"

„Všichni mají na tváři příšerný úsměv," řekl jí podle svého pergamenu.

Potřásla hlavou. „Toho jsem se obávala."

„Co je to?"

„Určitý druh moru."

„*Moru?"* Císařova tvář náhle zbělela. „Myslel jsem, že při moru

se člověku na těle objeví vředy. O tom se tu nic nepíše." Zvedl svůj pergamen.

„Tahle nemoc se vyskytuje v několika různých podobách. Zakate. Nejběžnější forma se mimo jiné projevuje otoky, o kterých jsi mluvil. Další napadají plíce, ta, kterou tu teď máme, je sice dost neobvyklá, ale zato prudce nakažlivá."

„Dá se vyléčit?"

„Nedá, bohužel. Některým lidem se ji podaří přežít, ale za to můžou nejspíše vděčit buď mírnějšímu onemocnění, nebo přirozené odolnosti proti chorobě. Zdá se, že některých lidí se ani nedotkne. Nenakazí se, ať se jí vystaví kolikrát chtějí."

„Co s tím můžu dělat?"

Upřeně se na něj zahleděla. „Nebude se ti to zamlouvat," řekla mu.

„Mor se mi zamlouvá ještě míň."

„Neprodyšně uzavři Mal Zet. Zapečeť město stejně tak, jako jsi zapečetil palác."

„To nemůžeš myslet vážně!"

„Smrtelné vážně. Musíš nákazu udržet za zdmi Mal Zetu a tohle je jediný způsob, jak lidem zabránit, aby ji roznesli ven z města na jiná místa," Ve tváři se jí rozhostil zármutek. „A když říkám uzavřít město, Zakate, myslím neprodyšně. *Nikdo se* nesmí dostat ven."

„Musím řídit císařství, Polgaro. Nemůžu se tu zamknout a nechat ho, aby běželo setrvačností. Musím dovnitř pouštět posly a zpátky vysílat rozkazy."

„Potom budeš nevyhnutelně vládnout říši mrtvol. Příznaky nemoci se neprojeví dříve než týden nebo dva po nakažení, ale v posledních dnech tohoto období už nakažený roznáší smrt. Můžeš se nakazit od někoho, kdo vypadá a kdo se cítí naprosto zdráv. Jestli vyšleš posly, dříve nebo později některý z nich onemocní a nemoc se rozšíří po celé Mallorei."

Ramena mu poraženě poklesla, když ho zasáhla plná hrůza toho, co mu popisovala. „Kolik?" otázal se tiše.

„Odpusť, ale té otázce úplně nerozumím."

„Kolik lidí v Mal Zetu zemře. Polgaro?"

Zamyslela se. „Polovina," odpověděla. ..Když budeš mít štěstí."

„Polovina!?" vydralo se mu z úst. ,,Polgaro, tohle je největší město na světě. Mluvíš o nejstrašnější pohromě v dějinách lidského rodu!"

„Já vím - a to jen v případě, že ti bude osud příznivě nakloněn. Podíl zemřelých se může docela dobře přiblížit čtyřem pětinám všeho obyvatelstva."

Ukryl obličej do roztřesených dlaní. „Můžu s tím vůbec něco udělat?" ozval se jeho zdušený hlas.

„Musíš poručit, ať pálí mrtvé." řekla mu. „Nejlepší způsob je jednoduše spálit s nimi i jejich domy, aby se s nimi nemuselo hýbat. Nemoc se pak nebude šířit tak rychle."

„Také bys měl na ulici poslat hlídky." doplnil zamračený Belgarat.

„Určitě bude docházet k rabování, a takoví zloději se nejsnáze nakazí. Vyšli lučišiníky a rozkaž, ať bez okolků zastřelí každého, koho při rabování přistihnou. Pak ať jejich těla nastrkají dlouhými bidly do nakažených domů a spálí je s těly, která už budou uvnitř."

„Vždyť ty mluvíš o zničení Mal Zetu!" ohradil se divoce Zakat a vyskočil na nohy.

„Ne," zavrtěla hlavou Polgara. „Mluvíme o tom, jak zachránit tolik tvých poddaných, kolik bude možné. Teď musí city stranou, Zakate. Možná budeš nakonec muset vytlačit všechny zdravé obyvatele města ven do polí, obklíčit je vojskem, aby se nerozutekli, a pak spálit Mal Zet do základů."

„To je nemyslitelné!"

„Asi bys o tom měl začít přemýšlet," řekla mu. „Ostatní možnosti můžou být mnohem, mnohem horší."

Kapitola dvanáctá

„SILKU," PROHLÁSIL GARION naléhavě, „musíte to zarazit."

„Je mi líto. Garione," opáčil drobný chlapík a obezřetně se rozhlížel kolem atria zalitého měsíčním světlem, jestli nezahlédne ukrytého špeha, „ale věc už je v pohybu. Sadiho loupežníci jsou v paláci a rozkazy dostávají od Vasky. Ten má teď takovou kuráž, že by skoro dokázal zaútočit na samotného Zakata. Generál Bregar z Úřadu pro zásobování armády ví, že se něco chystá, takže se obklopil vojáky. Pallijský král, princ regent z Delchinu a starý král z Voresebo ozbrojili každého člena své družiny. Palác je neprodyšně uzavřený a nikdo si nemůže zavolal žádnou pomoc zvnějšku - dokoce ani Zakat. Věci teď stojí tak. že by je mohlo uvést do pohybu jediné slovo."

Garion začal klít, přecházet po stinném atriu a kopat do nakrátko sestřiženého trávníku.

„Sám jsi nám přece řekl, abychom se do toho dali," připomenul mu Silk.

„Silku, vždyť se v téhle chvíli ani nemůžeme dostat z paláce -a z města ještě míň. Rozdmýchali jsme válku a teď jsme uvázli přesně v jejím středu."

Silk podmračeně přikývl. „Já vím."

„Budu muset jít k Zakatovi," řekl Garion. „Všechno mu pěkně popořádku povím. Pak může poslat císařskou stráž a nechat každého v paláci odzbrojit."

„Pokud sis myslel, že se budeme těžko dostávat z paláce, začni přemýšlet, jak bychom se mohli dostat z císařského žaláře. Protože Zakat je zatím zdvořilost sama, ale nemyslím, že mu jeho trpělivost - nebo pohostinnost - vystačí na tohle."

Garion zaklel.

„Obávám se, že jsme přechytračili sami sebe," poznamenal Silk. Podrbal se ve vlasech a dodal: „Občas se mi to stává."

„Napadá tě něco, jak z toho vybruslit?"

„Bojím se, že ne. Celá situace je poněkud příliš výbušná. Možná bychom měli zajít za Belgaratem."

Garion sebou trhnul, „Nebude mít velkou radost."

„Bude mít ještě menší, když mu o tom nepovíme."

Garion vzdychl. „Asi máš pravdu. Takže pojďme, ať to máme za sebou."

Trvalo jim hodnou chvíli, než Belgarata našli. Nakonec ho objevili, jak stojí u okna v komnatě v horním patře východního křídla. Okno vyhlíželo přes hradby paláce. Za zdí v zasaženém městě svobodně zuřily požáry. Z celých bloků domů šlehaly plameny a sloupy sazí a hvězdnaté nebe zakrýval oblak hustého kouře. „Začíná se jim to vymykat z rukou," řekl starý pán. „Měli by strhávat domy a udělat protipožární pruhy, ale myslím, že se vojáci bojí vyjít ven z kasáren," Zaklel. „Nenávidím ohně."

„Došlo tu k jisté nepříjemnosti," začal Silk opatrně a rozhlížel se kolem sebe, jestli nezahlédne ve stěnách místnosti otvory na špehování.

„O co jde?"

„Ale, nic světoborného," odvětil Silk až příliš ledabyle. „Prostě nás napadlo, že bychom tě měli upozornit, nic víc." Ovšem prsty mu už kmitaly a poškubávaly. Dokonce i když mluvil docela klidně, na oko o nějaké maličkosti týkající se koní, aby trochu povznesl špehy, o kterých všichni věděli, tančící prsty starému pánovi vylíčily celou situaci.

„Vy - *cože jste?"* vykřikl Belgarat a pak výbuch zamaskoval návalem kašle.

- *Řekl jsi nám, abychom zosnovali rozvrat na odvrácení pozornosti, dědečku* - sdělovaly Garionovy ruce, zatímco Silk dál žvanil o koních.

- *Rozvrat ano* - odpověděly mu Belgaratovy prsty - *ale ne aby se tu v paláci strhly bitvy. Co jste si proboha mysleli?*

- *Na nic lepšího jsme nedokázali přijít* - opáčil nepřesvědčivě Garion.

„Počkejte, chvíli o té věci popřemýšlím," řekl starý pán nahlas.

Párkrát přešel komnatu sem a tam, ruce sepjaté za zády a tvář zbrázděnou soustředěním. „Pojďme si promluvit s Durnikem," řekl nakonec. „Více méně má koně na starosti, takže budeme jeho radu potřebovat." Ještě než se obrátil, aby je vyvedl z místnosti, prsty se mu naposled zamíhaly. - *Až půjdeme dolů, snažte se, abyste nenašlapovali moc zlehka* - řekl jim - *Potřebuju vám dát pár instrukcí a kroucení prstů zabírá moc času* -

Když vyšli z místnosti, Garion a Silk šoupali nohama a nechávali boty zvysoka dopadat na mramorovou podlahu, aby zakryli Belgaralovo šeptání.

„Takže," vydechl starý pán, přičemž jen nepatrně pohyboval rty. Kráčeli po chodbě směrem ke schodišti, které vedlo dolů do nižších podlaží. „Situace není tak docela nevyužitelná. Protože už stejně nedokážeme vaší malé šarvátce zabránit, dáme jí volný průchod a necháme ji propuknout. Ovšem budeme nutně potřebovat koně, takže bych byl rád. Garione, kdybys zašel za Zakatem a řekl mu, že bychom rádi svá zvírala oddělili od zbytku stájí. Namluv mu, že to chceme proto, aby také nechytili mor."

„Kůň může taky onemocnět?" zašeptal trochu překvapeně Garion.

„Jak to mám vědět? Ale když to nevím *já*, můžeš si být jistý, že Zakat také ne. Silku, nenápadně obejdi ostatní a všem oznam — tiše - že se chystáme každou chvíli odjet, tak ať se připraví a nenadělají s tím moc velký cirkus."

„My odjíždíme?" zmateně zašeptal Garion. „Dědečku, ty víš, jak se dostat z paláce - až města?"

„Ne, ale znám někoho, kdo to ví. Zajdi k Zakatovi s naší žádostí o koně, jak nejrychleji budeš moci. Má teď v hlavě tolik jiných věcí, že se s tebou nejspíš nebude vůbec hádat."

Pohlédl na Silka. ,,Můžeš mi alespoň přibližně naznačit, na kdy jsi svůj malý výbuch načasoval?"

„Vlastně ne." zašeptal mu Silk v odpověď a stále přitom šoupal nohama o schody, po kterých sestupovali. „Může k tomu dojit každou chvíli, řekl bych."

Belgarat znechuceně zavrtěl hlavou. „Myslím, že by ses měl vrátit do školy," vydechl nakvašeně. ,,Je velice důležité vědět, *JAK* něco

udělat, ale někdy je mnohem důležitější vědět *KDY."*

„Budu se snažit vštípil si to do paměti."

„To udělej. Takže bychom si tedy měli raději pospíšit. Až k tomu tvému nenačasovaněmu výbuchu dojde, měli bychom být připraveni."

Když Gariona vpustili do velké síně s rudými závěsy, ve které císař jednal se svými lidmi, byla právě u Zakata skupina vysokých důstojníků. „Hned se ti budu věnovat, Garione," řekl mu císař, který vypadal na smrt unaveně. Pak se otočil zpátky ke svým generálům. ,,*Musíme* doručit rozkazy vojákům ve městě." řekl jim. „Potřebuji dobrovolníka, který je předá."

Generálové se dívali jeden na druhého a nervózně přešlapovali na silném modrém koberci,

„To musím někomu rozkázat?" otázal se Zakat podrážděně.

„Ehm - promiňte, pánové." vložil se uhlazeně do hovoru Garion, „ale proč by tam vůbec někdo musel chodit?"

,,Protože vojáci sedí na rukou v kasárnách, zatímco Mal Zet hoří," vyštěkl Zakat. ,,Musí začít strhávat domy, aby se požáry nešířily, nebo přijdeme o celé město. A někdo jim to musí přikázat."

„Stojí nějací vojáci hned za zdmi paláce?" zeptal se Garion.

„Ano. Dostali rozkazy, aby od nich odháněli obyvatelstvo."

,,Tak proč na ně prostě nezavoláte seshora z hradeb?" navrhl Garion. „Řekněte jednomu z nich, aby sehnal nějakého plukovníka nebo tak, a tomu pak předejte svoje rozkazy. Řekněte mu, ať pošle vojáky pracovat. Nikdo nemůže chytit mor na vzdálenost sta stop - alespoň si to myslím."

Zakat na něj vyvalil oči a pak se najednou dal do žalostného smíchu. „Proč jsem na to nepomyslet sám?"

„Nejspíš proto, že jsi nevyrostl na statku," odvětil Garion. „Když oráš jiné pole než člověk, se kterým si chceš povídat, prostě na sebe hulákáte. Jinak by se člověk příšerně a zbytečně nachodil."

„Dobře." řekl čile Zakat svým generálům, „Kdo z vás má největší pusu?"

Jeden důstojník s červeným obličejem, mohutným teřichem a sněhobílými vlasy se najednou zazubil. „Když jsem byl mladík, bylo mě slyšet přes celé cvičiště, Vaše Veličenstvo."

„Dobře. Běž si vyzkoušet, jestli to ještě dokážeš. Sežeň nějakého plukovníka, který bude mít v hlavě alespoň záblesk inteligence. Řekni mu, ať opustí každou čtvrť, která už je v plamenech, a ať kolem ní strhnou dost domů, aby se přes tu linii oheň nemohl rozšířit. Řekni mu, že z něj udělám generála, když zachrání alespoň polovinu Mal Zetu."

„Pokud nedostane mor a nezemře," zabručel jeden z ostatních generálů.

„Pánové, za to přece vojáci dostávají žold - aby se vystavovali riziku. Když trubka zavelí, čeká se od vás, že zaútočíte, a já právě troubím - právě teď."

„Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděli jako jeden muž, rychle se otočili a vypochodovali ven,

„To byl chytrý nápad, Garione," řekl Zakat vděčně. „Děkuji ti." Unaveně se rozvalil v křesle.

„Nic víc než trocha selského rozumu." Garion pokrčil rameny a také se posadil.

„U králů a císařů se selský rozum nepředpokládá. Je to příliš neurozené."

„Budeš se muset trochu prospat, Zakate," řekl mu vážně Garion. „Vypadáš, jako bys mlel z posledního."

„Bohové," odvětil Zakat, „teď bych za pár hodin spánku dal půl Karandy - jenže já už samozřejmě půl Karandy nemám."

„Tak si běž lehnout."

„Nemůžu. Mám ještě spoustu práce."

„Kolik jí asi uděláš, když se zhroutíš vyčerpáním? Tví generálové se o všechno postarají, dokud se neprobudíš. Od toho je přece máš, nemám pravdu?"

„Možná." Zakal se v křesle sesul trochu níž. Podíval se na Gariona úkosem. „Neměl jsi něco na srdci? Jsem si jistý, že jsi mi nepřišel jen tak dělal společnost."

„Nu," řekl a snažil se, aby to znělo jen tak, jako malichernost, „Durnik má strach o koně. Bavili jsme se s tetou Pol - s paní Polgarou - a ona si není úplně jistá, jestli kůň může dostat mor nebo ne. Durnik si přál, abych se tě zeptal, jestli bys nenamítal, kdybychom si naše

zvířata vyzvedli z hlavních stájí a uvázali je někde poblíž východního křídla, kde na ně bude moci dávat pozor."

„Koně?" řekl Zakat nevěřícně. ,,On má v takovéhle chvíli starost o koně?"

„Musel bys Durnika znát." opáčil Garion. ,,Lidi jako on berou všechny své úkoly velice vážně. Pokládá to za svoji povinnost a já si myslím, že si toho můžeme oba jenom vážit."

Zakat se unaveně zasmál. ,,Legendární sendarské ctnosti, " řekl. „Povinnost, poctivost a praktičnost." Pokrčil rameny. „Proč ne? Když to udělá mistru Durnikovi radost, může si ty své koně ustájit třeba na chodbách východního křídla."

„Ach, nemyslím, že by si přál něco takového," odvětil Garion po chvilce přemýšlení. „Jedna ze sendarských ctnosti, o které jsi se zapomněl zmínit, je přiměřenost. Koně nepatří do domu. A kromě toho," dodal, „na mramorové podlaze by si mohli poranit kopyta."

Zakat se chabě pousmál. ,,Tebe je rozkoš poslouchat. Garione. Někdy dokážeš tak vážně mluvit o nejmenších drobnostech."

„Velké věci se skládají z malých. Zakate," odvětil rádoby duchaplně. Pohlédl na vyčerpaného muže za stolem a náhle pocítil zvláštní lítost, že musí klamat někoho, koho má upřímně rád. „Dáš se do pořádku?"

„Soudím, že to přežiju." řekl Zakat. ,,Víš, Garione, jednou z největších záhad tohoto světa je, že lidem, kteří zoufale lpějí na životě, je obvykle souzeno zemřít. A protože mně na něm v podstatě nesejde, dožiju se nejspíš stovky."

„Já bych na takové pověře moc nestavěl," řekl mu Garion. Pak ho ještě cosi napadlo. „Rozčililo by tě, kdybychom zavřeli dveře východního křídla zevnitř, dokud se tohle všechno nepřežene?" otázal se. „Já sám se nákazy nebojím, ale dělám si trochu starosti o Se'Nedru a Liselle a Erionda. Nikdo z nich není nijak zvlášť statný a teta Pol říká, že tělesná odolnost je jedna z věcí. která lidem pomáhá mor přežít."

Zakat přikývl. „To je rozumný požadavek." přitakal, „a opravdu velice dobrý nápad. Ženy a chlapce musíme chránit, jak je to jen možné."

Garion se postavil. ,,Musíš se trochu prospat."

„Myslím, že bych to ani nedokázal. Mám teď v hlavě tolik věcí."

„Musím někomu nařídit, aby k tobě poslal Andel." navrhl Garion. „Jestli je jen z poloviny tak dobrá, jak si o ní myslí teta Pol, měla by ti být schopná dát něco, co by uspalo celý regiment." Pohlédl na vyčerpaného muže, kterého opatrně považoval za svého přitele. „Nějaký čas se neuvidíme." řekl. „Hodně štěstí a snaž se o sebe trochu dbát, platí?"

„Budu se snažit, Garione. Snažit určitě."

Vážně si stiskli ruce a pak se Garion otočil a vyšel ze síně.

Příštích několik hodin měli plné ruce práce. Navzdory všem Garionovým uskokům je Bradorovi tajní policisté sledovali na každém kroku. Durnik s Tothem a Eriondem zašli do stájí a vrátili se s koňmi, těsně sledováni všudypřítomnými strážci.

„Kde to vážné" naléhal Belgarat, když se všichni zase shromáždili ve veliké síni nade schody, v té s pódiem a křeslem, které připomínalo trůn.

„Nejsem si jistý." odpověděl opatrně Silk a rozhlížel se přitom na všechny strany. „Myslím ale, že je to jen otázka času."

Pak se v císařském městečku za dveřmi do východního křídla. zavřenými na závoru, ozval křik a dusot běžících nohou, po němž následoval třeskot kovu o kov.

„Zdá se, že se něco děje." řekla okázale nezaujatým hlasem Samet.

„Už byl nejvyšší čas," zabručel Belgarat.

„Nesmíš být tak přísný, Prastarý."

Zevnitř jejich zamčené budovy se také rozlehlo staccato běžících nohou. Dveře, které vedly ven do ostatních částí paláce a do zahrad, se začaly hlučně otevírat a zase zabouchávat.

„Utíkají všichni, Pol?" otázal se Belgarat.

Její oči byly na okamžik prázdné. „Ano, otče," řekla po chvíli.

Hluk běžících nohou a bouchání dveří pokračovalo několik dalších minut.

„Bohové," řekl Sadi sladce, „že jich tu ale bylo!"

„Nemohli byste si vy tři přestat navzájem blahopřát a neotevřeli byste zase tuhle závoru?" pravil Belgarat.

Silk se zazubil a vyklouzl ze dveří. Za pár minut se vrátil. Mračil

se. „Je tu ještě takový menší problém," řekl. „Stráže u hlavních dveří na chodbě z východního křídla mají zřejmě silný smysl pro povinnost. Neopustili svá místa."

„Ohromná diverze, Silku." řekl sarkasticky Belgarat.

„Já a Toth si s nimi poradíme," prohlásil sebejistě Durnik. Došel ke krabici vedle krbu a popadl silné dubové poleno.

„To by mohlo být až příliš přímočaré, drahý," zašeptala Polgara. „Jsem si jistá, že je nechceš zabít - a oni se dříve nebo později zase probudí a poběží rovnou k Zakatovi. Myslím, že musíme přijít s něčím trošku zákeřnějším."

„Tohle slovo se mi zrovna nezamlouvá, Pol," řekl škrobeně.

„Nevrhlo by na věc lepší světlo, kdybych použila slova, diplomatičtější?"

Kovář se zamyslel. „Ne," řekl nakonec, „ve skutečnosti ne, znamená přece to samé?"

„Nu," připustila, „asi ano. Ale má hezčí zvuk. nemyslíš?"

„Polgaro," řekl kovář pevně. Garion poprvé slyšel, že ji oslovil plným jménem. „Já se nesnažím chovat nerozumně, ale jak bychom se mohli postavit světu tváří v tvář, když budeme na každém kroku lhát a podvádět a chovat se zákeřně? Já myslím - vážně, Pol,"

Upírala na něj oči, zatímco mluvil. „Ach, můj Durniku," vydechla pak, „miluju tě." Vrhla se svému choti nevázaně kolem krku jako mladá dívka. „Víš, že jsi pro tenhle svět příliš dobrý?"

„No tak," řekl, poněkud rozpačitý z otevřených projevů citů, o kterých si očividně myslel, že by se měly chovat v přísném soukromí, ,,je to přece otázka slušnosti."

„Jistě,. Durniku," přitakala zvláštně poddajným hlasem. „Jak si budeš přát."

„Takže co tedy provedeme se strážemi?" otázal se Garion.

„Já si s nimi poradím, drahoušku." Polgara se usmála. ,,Můžu zařídit, aby nic neviděli ani neslyšeli. Budeme moci odejít, aniž by o nás kdo věděl - tedy pokud otec ví, o čem mluví."

Belgarat se na ni upřeně zahleděl a pak náhle zamrkal. „Věř mi," řekl. „Durniku, přiveď koně dovnitř."

„Dovnitř?" vzhlédl k němu popleteně kovář.

Belgarat přikývl. „Musíme je zavést dolů do sklepa."

„Nevěděl jsem, že by tohle křídlo mělo sklep," řekl Silk.

Belgarat se samolibě ušklíbl. „Ani Zakat to neví, Nebo Brador."

„Garione," řekla ostře Se'Nedra.

Garion se otočil. Ve středu místnosti spatřil mihotání. Pak se objevila Cyradis se zakrytýma očima.

„Pospěšte," vybídla je. „Musíte do Ašaby dospěti, dříve než uplyne týden."

„Do Ašaby?" vykřikl Silk. „My musíme do Calidy. Muž jménem Mengha tam vyvolává démony."

„Na tom nesejde, princi Kheldare. Démoni až tvojí poslední starostí jsou. Ovšem věz, že ten, který si říká Mengha, míří též k Ašabě. Bude vtažen do jednoho z úkolů, jež musí býti vykonány, dříve než nadejde setkáni Dítěte Světla a Dítěte Temnoty na Místě, jež není více." Obrátila svou nevidomou tvář ke Garionovi. „Čas, kdy tento úkol má být vykonán, se blíží, Belgarione z Rivy, a selžou - li tví společníci, na něž byl onen úkol vložen, a nevyplní - li ho, svět bude ztracen. Proto tě zapřísahám, jed' do Ašaby." A pak se rozplynula.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Všichni zírali na místo, kde předtím stála.

„Takže je to jasné." řekl bezbarvě Belgarat. „Jedeme do Ašaby."

„*Pokud* se dostaneme z paláce." zabručel Sadi.

„Dostaneme se ven. Nech to na mě."

„Jistě, Prastarý."

Starý pán je vedl ven na chodbu, dolů po schodech a hlavní chodbou směrem k bytelným dveřím, kterými se procházelo do ostatních částí paláce.

„Okamžik, otče," řekla Polgara. Nakrátko se soustředila a bílá kadeř na čele jí začala žhnout. Pak Garion ucítil dmutí její vůle. „V pořádku." prohlásila po chvíli. „Stráže spí."

Starý pán pokračoval dále chodbou. „Tady to máme." řekl, když se zastavil před rozměrnou tapisérií zavěšenou na mramorové stěně. Sáhl za ni, vzal do ruky stářím zčernalý železný kruh a zatáhl. Ozvalo se zaskřípění protestujícího kovu a pak solidně znějící zařinčení. „Zatlačte na téhle straně." nařídil a ukázal na druhý konec tapisérie.

Garion ušel těch pár kroků a opřel se ramenem do tapisérie. Ozvalo se zaskřípění kovu o kov, jak se zakrytá mramorová deska začala pomalu otáčet na zrezivělých železných čepech, které byly umístěny v jejím přesném středu na horním a dolním konci.

„Chytré," poznamenal Silk. Mžoural do tmavého, pavučinami opředeného prostoru za deskou. „Kdopak to tu nechal postavit?"

„Kdysi dávno si jeden malloreánský císař nebyl příliš jistý svým postavením," odvětil starý pán. „Chtěl mít nějakou cestu, kterou by mohl rychle prchnout z paláce, kdyby události začaly nabírat špatný směr. Pak se na chodbu zapomnělo, takže nás nejspíš nebude nikdo sledovat. Pojďme sem nanosit zavazadla a ostatní náležitosti. Už se nebudeme vracet."

Trvalo jim asi pět minut, než snesli své věci na hromadu před desku zakrytou tapisérií, a Durnik s Tothem a Eriondem mezitím přiváděli chodbou koně za halasného klapání kopyt po mramorové podlaze.

Garion došel na roh a vykoukl za něj směrem k hlavním dveřím. Dva strážní tam stáli bez hnutí, tváře měli prázdné, oči skelné a upřené najedno místo. Pak se vrátil k ostatním. „Někdy mi budeš muset ukázat, jak se to dělá." řekl Polgaře a ukázal palcem přes rameno směrem ke dvojici otupělých vojáků.

„Je to hrozně jednoduché. Garione,." odvětila.

„Možná pro tebe," řekl. Pak ho najednou cosi napadlo. „Dědečku," zeptal se a ustaraně se zamračil, ,,jestli ta tvá tajná chodba končí ve městě, nebudeme na tom hůř, než kdybychom zůstali v paláci? Víš přece, že tam je mor a brány jsou zamčené."

„V Mal Zetu na povrch nevystupuje," ujistil ho stařec. „Alespoň podle mých informací."

Zvuky boje zuřícího venku kolem paláce přibraly na síle.

„Zdá se, že jsou velice zanícení, že?" poznamenal samolibě Sadi.

„Hola, hola," ozval se ze sklepem za otvorem dobře známý zpěvaný hlas. „Cožpak tu chcete celó hodinu postávat, po rameno se poplácávat a dovolil noci, abe utekla, aniž běste stéblo křížem přeložili? Vědijó - li pánové, že jim jest jíti míle a míle? A esli nevyrazijó, tenhle měsíc se z Mal Zetu nedostánó - tož tedy jdeme?"

„Pojďme," řekl prostě Belgarat.

Koně se do zatuchlé tmy za mramorovou stěnou zdráhali vejít, ale Eriond a jeho kůň otvorem s důvěrou prošli, hned za nimi Garionův mohutný šedák Kristián a ostatní zvířata je plaše následovala.

Garion si uvědomil, že ve skutečnosti nejsou v žádném sklepě. Kráčeli po povlovně sestupujícím schodišti do něčeho, co se dalo nejlépe popsat jako chodba vystavená z hrubě opracovaných kamenů. Koním dělaly schody jisté potíže, ale nakonec doklopýtali za Eriondem, jeho koníkem a Kristiánem až na dno.

Na horním konci schodů se obr Toth opřel do ukryté desky. Když se zavřela, západka hlasitě a zlověstně zařinčela.

„Ještě okamžik, otče," řekla Polgara. V těsné a zatuchlinou páchnoucí temnotě Garion ucítil slabě vlnu její vůle. „Tak. Vojáci jsou zase vzhůru a vůbec nevědí, že jsme tu kdy byli."

Na dolním konci schodiště stál komik a žonglér Feldegast a držel pečlivě zastíněnou lucernu. „Toto je skvělá noc, jako stvořená pro maló procházko." poznamenal. „Můžem teda verazit?"

„Doufám, že víš, co děIáš," řekl rnu Belgarat.

„Jak o mně můžeš pochebovat, staré pane?" řekl komediant a zatvářil se velice dotčeně. „Šak víš, že su vtělená obezřetnost." Rozpačitě se zašklebil. „Je tu než jeden malinké, drobólinké problémek. Zdá sa, že sa jistá časť této chodby před časem zhrótila, tož bodem moset směšňónké kósek cesty projít ulicema nad ňó."

„A čemu ty říkáš směšňónké?" otázal se Belgarat. Nasupeně pohlédl na drzého komedianta. ,,Co tě posedlo, žes vyhrabal dialekt, který zanikl před dvěma tisícovkami let?"

„Patří to k mémo kózlo. Prastaré Belgarate. Vehazovat míčke do vzdocho a hnedle je zas chytat, to svede každé, ale představení dodává zvuk až to, jak umělec kecá."

„Vy dva se už znáte déle, nebo se pletu?" řekla Polgara s jedním obočím pozdviženým.

,,Tvůj ctěné otec a já sme staří, prastaří přátelé, má drahá paní Polgaro," řekl Feldegast a rozmáchle se uklonil. „Celó ťa znám, jak mi ťa popisoval. Mosím však přiznat, že su docela ohromené tvojó nadpozemsko kráso."

„Že jsi ale padl na neobyčejného ničemu, otče," řekla a na tváři jí zahrál zvláštní úsměv. „Myslím, že bych si ho mohla i oblíbit."

„To bych ti opravdu nedoporučoval, Pol. Je prolhaný a zákeřný a má nehezké návyky. Ale Feldegaste - nebo jak tedy chceš, abych ti říkal - vyhýbáš se mé otázce. Jak dlouho budeme muset jít ulicemi?"

„Kratičko, kratičko, můj staré vetché příteli - možná půl míle, pak už je střecha choďby zasa dost festovní, aby udržela dlažební kamene" tam, kde majó bet, místo abe nám padaly na hlavy. Nože pospíchejme. K severní zdi Mal Zetu je daleká, předaleká cesta a noci ubévá."

„Řekl jsi vetchý?" ohradil se zdvořile lielgarat.

„Tož to já jen tak po svém slovíčka skládám, Prastaré," omlouval se Feldegast. „Buď si jisté, že sem ťa nechtěl nijako urazit." Obrátil se k Polgaře. „Pojdeš -li se mnó, dívče moje? Šíříš kolem sebe absolutné úchvaínó vůňu, kerá mně dočista bére dech. Pudu pořád vedle tebe, bodo ju vdechovat a zmírat čiró rozkošó."

Polgara se bezmocně rozesmála a vzala nesnesitelného mužíka za ruku.

„Mně se *líbí,"* pošeptala Se'Nedra Garionovi, když kráčeli dál chodbou plnou pavučin.

„Tož to sa rozumí samo sebó, dívče moje," řekl Garion ne úplně zdařilou napodobeninou žonglérova nářečí. „Šak víš, to jeho kózlo děIá dievy."

„Ach Garione," rozesmála se, „miluju tě."

„Jistě," řekl. ,,Já vím."

Vrhla na něj vzteklý pohled a pak ho svou drobnou pěsti praštila do ramene.

„Au."

„Neublížila jsem ti?" zeptala se a vzala ho starostlivě za ruku.

„Myslím, že to přežiju, miláčku," odvětil. „My vznešení hrdinové vydržíme všechno na světě."

Následovali Feldegastovu lucernu pavučinami ověšenou chodbou asi něco přes míli, za nimi klapali koně Občas zaslechli rachot káry s mrtvými, která se se svým pochmurným nákladem ubírala ulicí nad jejich hlavami. Tady dole, v zatuchlé temnotě, bylo občas slyšet jen kradmé šelestění zatoulané myši a šepotu podobné našlapování bdě-

lých pavouků, opatrně přebíhajících po klenutém stropě,

„Tohle nenávidím," řekl Silk vlastně spíš pro sebe. „Dočista nenávidím."

„Neboj, Kheldare," ozvala se Samet a vzala malého muže za ruku. „Nedovolím, aby ti někdo ublížil."

„Děkuji mnohokrát," řekl, ale ruku přesto nechal v její.

„Kdo je tu?" Hlas přicházel odněkud zeshora.

„To su jen já, dobré majstře Yarbleku," odpověděl Feldegast. „Já a hrstka ztracenéch, poblódilých duší, keré tóží nalézt cestu totó temnó, přetemnó nocí."

„To se ti opravdu tak líbí?" řekl Yarblek kysele někomu jinému.

„Je to světlo mého života," dolehl ze tmy Vellin hlas. „S ním se aspoň nemusím každou minutu dívat na své dýky, abych chránila počestnost."

Yarblek prudce vypustil vzduch z plic. „Měl jsem tušení, že řekneš něco podobného."

„Má paní," řekla Vella a vysekla Polgaře nekonečně ladnou poklonu, když se čarodějka ruku v ruce s žonglérem přiblížili k místu, kde cestu přehraboval mechem porostlý zával.

„Vello," odpověděla Polgara podivným nadrackým přízvukem. „Ať jsou tvé nože vždy lesklé a ostré." Jejich přivítání bylo nějakým způsobem prazvláštně formální a Garion věděl, že poslouchá starodávný rituální způsob oslovení.

„A ať máš vždy po ruce, čím bránit svou osobu před nechtěnou pozorností," odvětila nadrácká tanečnice, čímž rituál dokončila.

„Copak se děje nahoře?" zeptal se Belgarat Yarbleka. který byl samozřejmě navlečený v plstěném kabátě.

„Umírají," odvětil stručně Yarblek, „celé ulice najednou."

„Unikli jste z města?" zeptal se Silk svého partnera.

Yarblek přikývl. ,,Tábořime za branami. Dostali jsme se ven těsně předtím, než je zavřeli na řetězy. Ale Dolmar už nežije. Když zjistil, že má mor, vytáhl statý meč a nalehl na něj."

Silk vzdychl. „Byl to dobry chlapík - možná trošku nepoctivý, ale stejně dobrý."

Yarblek smutně přitakal. „Alespoň zemřel čistě," řekl. Pak zavrtěl

hlavou. ,,Schody nahoru na ulici jsou tady," řekl, přičemž ukazoval kamsi do tmy. „Je už dost pozdě, takže venku bude skoro prázdno - když nebudu počítat káry s mrtvými a pár nešťastníků v deliriu, kteří klopýtají po okolí a hledají teplou škarpu, ve které by vypustili duši." Narovnal se. „Pojďme. Čím rychleji ulice přejdeme, tím dříve se budeme moci vrátit pod zem, do bezpečí."

„Vede chodba až za městské zdi?" zeptal se ho Garion.

Yarblek přikývl. „A ještě asi míli za ně," řekl. „Ústí v jednom opuštěném kamenolomu." Pohlédl na Feldegasta. ,,Nikdy jsi mi neřekl jak jsi na ni přišel."

„Tož, to je jedno z méch tajemství, majstře Yarbleku," odvětil žonglér. „Ať je člověk jak chce počestné, dycky sa hodí, zná - li rychló cesto z města, esli mi rozumíš."

„To dává smysl," řekl Silk.

„To ty musíš vědět nejlíp," opáčil Yarblek. „Pojďme už odsud."

Zavedli koně ke kamennému schodišti, které stoupalo do tmy za kruhem světla linoucího se z Feldegastovy svítilny, a pak po něm pracně vytahovali vzpouzející se zvířata, stupeň po stupni. Schodiště se vynořilo v rozviklané kůlně s podlahou zaneřáděnou senem. Když vytáhli poslední zvíře, Feldegast pečlivě přiklopil dlouhé padací dveře a naházel na ně dost sena, aby je zamaskoval. „Je to užitečná věcička," řekl a ukázal na tajnou chodbu, ,,ale tajemství stojí za staró bačkoro, dyž o ně móže kdokoliv zakopnót."

Yarblek stál ve dveřích a vyhlížel ven do úzké uličky.

„Je tam někdo?" zeptal se ho Silk.

„Jen pár těl," opáčil lakonicky Nadrak. „Zdá se, že se jim z nějakého důvodu vždycky chce umřít na ulici." Zhluboka se nadechl. „Dobrá, pojďme tedy."

Vyšli ven do uličky. Garion odvracel oči od zkroucených těl, která se choulila v rozích nebo povalovala ve strouze.

Noční vzduch byl plný kouře z hořícího města, zápachu spáleného masa a přísterné vůně rozkladu.

Yarblek také začichal a pak se zašklebil. „Podle vůně bych řekl, že kárám na mrtvoly uniklo pěkných pár kousků," řekl. Šel napřed na křižovatku a vykoukl ven do širší ulice. „Poměrně volná," zabručel.

„Jen pár zlodějíčků, co okrádají mrtvoly. Pojďte."

Vyšli z úzkého průchodu a vydali se po ulici osvětlené hořícím domem. Garion zahlédl při zdi jiného staveni kradmý pohyb a pak rozeznal stín otrhaného muže, který se krčil nad ležícím tělem. Hrubě se probíral šaty zemřelého. „Copak to nechytí?" zeptal se Yarbleka a ukázal na okrádače mrtvol.

„Nejspíš ano." Yarblek pokrčil rameny. „Nemyslím, že bude světu nějak moc scházet."

Zahnuli za roh do ulice, kde stála v plamenech dobrá polovina domů. U jedné z hořících budov čekala kára s mrtvými a dva obhrouble vyhlížející muži chladnokrevně a neurvale házeli těla do ohně.

„Zpátky!" houkl na nejeden z nich. „Tady je mor!"

„Mor je všade, v celém tomto městě truchlivém, esli to nevíš," odpověděl mu Feldegasl. „Ale stejně máš naše díke, žes nás varoval. Jen projedeme druhó strano ulice, nebodó -li pánové proti." Pak se na dvojici zvědavě podíval. „Avšak jak to, že sa sami před nákazo netřesete?"

„My už to měli," odpověděl jeden a krátce se zachechtal. „Ještě nikdy tni nebylo tak špatně, ale zatím jsem neumřel - a lidi říkaj, že mor se dá chytit jen jednou."

„Pak si teda přešťastné člověk," poblahopřál mu Feldegast.

Prošli kolem drsné dvojice a dál k dalšímu rohu.

„Teď sa dáme tadyma." řekl jim Feldegast.

„Jak je to ještě daleko?" zeptal se Belgarat.

„Nedaleko, a pak už sa zase vrátíme pod zem, kde je bezpečno."

„Ty si možná pod zemí bezpečně připadáš," řekl Silk kysele, „ale já tedy rozhodně ne."

Napůl cesty ulicí Garion zahlédl náhlý pohyb v jednom hluboce vsazeném vchodu. Zahleděl se do něj. Pak, o ulici dále, se zhroutil hořící dům, vyšlehly plameny a vysoko do vzduchu zavířily jiskry. V tom žalostném světle se mu podařilo rozeznat, co se ve stínech skrývá. Ve dveřích ležela schoulená nehybná ženská postava a vedle těla sedělo plačící dítě, ne starší než jeden rok. Garion zíral na hrůzu před svýma očima a žaludek se mu začal houpat.

Pak se Se'Nedra s tichým výkřikem a rozevřenou náručí vrhla

rychle jako šipka k dítěti.

„Se'Nedro!" zařval a pokusil se vymotat ruku z Kristiánovy uzdy. „Ne!"

Ale než se za ní mohl vrhnout, už tam byla Vella. Popadla Se' Nedru za rameno a hruběji otočila. ,,Se'Nedro!" vyštěkla. „Nikam nepůjdeš!"

„Pusť mě!" skoro zaječela královna. „Copak nevidíš, že to je děťátko?" Pokusila se vyškubnout.

Vella si velice chladnokrevně malou královnu přeměřila a pak jí vlepila ostrý políček. Pokud si Garion vzpomínal, bylo to vůbec poprvé, kdy Se'Nedru někdo uhodil. ,,To dítě je už mrtvé. Se'Nedro," řekla jí Vella s krutou upřímností, „a když se k němu přiblížíš, tak umřeš taky." Začala svého zajatce vláčet nazpět k ostatním. Se'Nedra zírala zpátky přes rameno na smutně kvílející dítě a natahovala k němu ruce.

Pak k ní přistoupila Samet, objala ji kolem ramen a jemně ji obrátila, takže už děcko nemohla zahlédnout. „Se'Nedro," řekla, „musíš nejprve myslet na své vlastní dítě. Copak bys mu chtěla přinést tuhle strašlivou nemoc?"

Se'Nedra na ni vyvalila oči.

„Nebo chceš zemřít dřív, než ho zase uvidíš?"

Se'Nedra z ničeho nic zaúpěla, schoulila se v Sametině náruči a otřásla se hořkými vzlyky.

„Doufám, že vůči mně nebude cítit nějakou zášť." poznamenala tiše Vella.

„Jsi velice rychlá, Vello," řekla Polgara, „a také velice pohotově myslíš, když je třeba."

Velia pokrčila rameny. „Zjistila jsem, že pohotová rána přes tvář je nejlepší lék na hysterii."

Polgara přikývla. „Obyčejně působí," přitakala uznale.

Pokračovali dál ulicí, dokud je Feldegast nezavedl do jiné páchnoucí postranní uličky. Chvílí zápolil se závorou na širokých dveřích prkenného skladiště, až se nakonec otevřela. „Nu, a jsme tu," řekl a všichni za ním vešli dovnitř. Dlouhá plošina klesala do prostorného sklepa, kde Yarblck a drobný žonglér odsunuli horu narovnaných beden, čímž odkryli vchod do další podzemní chodby.

Zavedli do temného otvoru koně. Feldegast zůstal venku, aby chodbu zase ukryl. Když usoudil, že už otvor není vůbec vidět, protáhl se za těsně naskládanými bednami, aby se k nim zase připojil. „Tož to bechom měli." řekl a sám se sebou spokojený zamnul rukama. „Dočista nikdo nemóže zjistil, že jsme tadyma prošli, esli mi pánové rozumějó, takže poďme odsaď."

Garionovy myšlenky, když se plahočil chodbou za Feldegastovou poblikávající lucernou, byly černé jako noc. Oklamal člověka, ke kterému začínal cítit počínající starostlivé přátelství, a zanechal ho za sebou v morem zasaženém a hořícím městě. Nejspíš mohl Zakatovi sotva nějak pomoci, ale útěk ho zrovna nenaplňoval pýchou. Zároveň ale věděl, že vlastně neměl na výběr. Cyradis byla ve svých příkazech příliš neoblomná. Poháněn nutností se otočil k Mal Zetu zády a rozhodně obrátil tvář k Ašabě.

Část třetí

AŠABA

KATAKOR
Severní les
Calida
Jezero karaňa
SEDM
KRÁLOVSTVÍ
Asheba
Akkad
Kordaku
Dakan
Jenn
Mal Yaska
KARANDY
JENNO
ODVĚKÁ
Dorikan
Mankhor
VENNA
PALLIE
Mal Rakuth
Rakuth
Mygon
MALLOREA
RAKUTH
Rakand
Torpikan
Penn Daka
DELCHIN
Mal Zeth
Ann Daka
Ilshad
Dalasijská hory
DALASIJSKÝ PROTEKTORÁT

Kapitola třináctá

CESTA, KTERÁ VEDLA NA SEVER z Mal Zetu, procházela pohlednou, úrodnou rovinou, kde vlhkou hlínu pokrývalo čerstvě vyrašené osení; podobalo se nízkému, jasně zelenému oparu a teplý jarní vzduch byl plný dychtivých vůní. Krajina v mnohém připomínala travnaté planiny Arendie nebo upravená sendarská pole. Samozřejmě tu byly také vesnice, bílá stavení s deskovými střechami a psy, kteří vybíhali a štěkali na ní z okrajů silnice. Jarní obloha byla sytě modrá, narušená několika bílými obláčky, které se pásly jako ovce na azurových pastvinách.

Silnice byla prašná hnědá stuha, která ubíhala přímo, pokud byly okolní zelené pláně ploché, a krabatila se a ohýbala tam, kde se země zvedala v mírných okrouhlých kopcích.

Jeli ránem zalitým třpytivým slunečním světlem. Kolem nich se rozléhalo klinkání zvonců, které měli koleni krku uvázané Yarblekovi mezci a které cinkavě doprovázelo jitřní písničky celých hejn ptáků, rozjásaně prozpěvujících své pozdravy slunci. Za zády se jim zdvihal obrovský sloup hustého černého kouře, který označoval rozlehlé údolí, kde stálo hořící Mal Zet.

Garion se nedokázal přimět, aby se za městem, od kterého ujížděli, ohlédl.

Po silnici nejeli sami. nebyli jedinými uprchlíky z morem zasaženého města. Osamoceně nebo v malých skupinkách táhli ostražití pocestní na sever, bojácně se vyhýbali jeden druhému, opouštěli cestu a zahýbali daleko do polí, kdykoliv dohnali jiné běžence. Na prašnou hnědou silnici se vraceli až tehdy, když byli bezpečně před nimi. Každý osamělý pocestný nebo každá skupinka tedy jela obezřetně oddělená od ostatních a snažila se, aby kolem ní bylo tolik volného vzduchu, kolik bylo možné.

Cesty, které vybíhaly ze silnice a vedly přes jasně zelená pole k

vesnicím, byly do jedné přehrazeny zátarasy z čerstvá posekaného chrastí a za nimi stáli na stráži zachmuření venkované, nešikovně svírali hole a těžké, neohrabané samostříly a hulákali svá varování na každičkého člověka. který kolem projížděl, aby se držel stranou.

„Venkovani," řekl Yarblek a kysele se ušklíbl, když se karavana trmácela kolem jednoho takového zátarasu. „Jsou stejní na celém světě. Moc rádi vás vidí, když máte něco, co chtějí, ale jinak se vás budou ze všech sil snažit vystrnadit. Copak si opravdu myslí, že by někdo chtěl do těch jejich smradlavých hnízd zajet?" Popuzeně si přetáhl svou kožešinovou čapku více přes uši.

„Bojí se," řekla mu Polgara. „Vědí, že jejich vesnice není nijak přepychová, ale je vším co mají, a tak se ji snaží ochránit."

„Jsou jim vůbec tyhle barikády a pokřikování k něčemu platné?" otázal se. „Myslím proti moru?"

„Mohou být." řekla, „pokud je postavili dost brzy."

Yarblek zavrčel a pohlédl na Sílka. „Nechtěl by sis poslechnout jeden návrh?"

„Záleží na tom, jaký bude." Mužík .se vrátil ke svému obvyklému cestovnímu oblečení - tmavému, nezdobenému a nepopsatelnému.

„Zdejší podnebí začíná být nevlídné, takhle mezi morem a démony. Co kdybychom stáhli všechny naše místní investice a počkali, dokud se tu věci nedají do pořádku?"

„Yarbleku, ty snad vůbec nemyslíš," řekl mu Silk. „Zmatky a válka obchodu jen prospívají."

Yarblek se zakabonil. „Tak nějak jsem se bál, že bys na to mohl nahlížet z téhle stránky."

Asi míli před nimi stál další zátaras, ovšem tentokrát přes samotnou hlavní silnici,

„Copak je to?" otázal se Yarblek nakvašeně a přitáhl koni uzdu.

„Půjdu a podívám se," řekl Silk a pobídl koně patami do slabin. Veden náhlým popudem vyrazil Garion za svým přítelem.

Když byli asi padesát yardů od zátarasu, vztyčilo se za ním asi tucet zablácených vesničanů navlečených v kytlicích z hnědé pytloviny a namířilo na ně samostříly. „Už ani krok!" nařídil jeden z nich výhružně. Byl to statný chlapík s rozcuchanými vousy. Jeho oči se díva-

ly každé jiným směrem.

„Jenom projíždíme, příteli." řekl mu Silk.

„Jesli nezaplatíte mýtný, tak nepojedete nikam,"

„*Mýtné?"* zvolal Silk. „Tohle je císařská silnice. Na té se žádné mýto neplatí."

„Teď tu je. Vy lidi z města nás po celý pokolení šidíte a podvádíte a teď k nám ještě chcete zatáhnout svý nemoce. Takže od teď budete pěkně platil. Kolik s sebou máte zlata?"

„Bav se s ním." utrousil kradmo Garion a rozhlížel se po okolí.

„Dobrá," řekl Silk šilhavému venkovanovi tónem, který si obvykle schovával na vážná obchodní jednání, „což kdybychom si o tom promluvili?"

Vesnice stála zhruba čtvrt míle daleko. Vykukovala špinavá a nevzhledná zpoza travnatého pahrbku, Garion se soustředil, svolal svou moc a pak nenápadně máchl rukou směrem k vesnici. „Kouř," řekl potichu, napůl pro sebe.

Silk se stále dohadoval s ozbrojenými venkovany a získával tolik času, kolik se dalo,

„Ehm - promiňte," přerušil je nevinně Garion, „ale nehoří támhle něco?" A ukázal na vesnici.

Venkované se otočili a vyvalili oči na sloup hustého kouře, který stoupal z jejich dědiny. Většina z nich vyděšeně zařvala, zahodila samostříly a rozběhla se přes pole směrem k očividné katastrofě. Šilhavec vyrazil za nimi a hulákal na ně, aby se vrátili na místa, načež se zase rozběhl zpátky a hrozivě přitom mával samostřílem. Pak zoufale zkřivil tvář a začal poskakovat na místě, jak se zmítal mezi touhou po penězích, které mohl z těchhle pocestných vymámit, a hrůznou představou ohně nespoutané zuřícího v jeho domě a hospodářských staveních. Nakonec už to zřejmě nedokázal déle snášet. Také zahodil zbraň a rozběhl se za svými sousedy.

„Opravdu jsi jim zapálil střechy?" ozval se trochu ohromeně Silk.

„Jistěže ne."

„Tak odkud tedy stoupá ten kouř?"

„Ze spousty míst." Garion zamrkal. „Z došků na střechách, z kamení na ulicích, valí se jim ze sklepů a sýpek - z mnoha míst. Ale je to

jen kouř." Seskočil Kristiánovi ze zad a sesbíral poházené samostříly, Srovnal je, předkem od sebe, do úhledné řádky podél zátarasů z křovin. ,,Jak dlouho trvá, než se takový samostříl opatří tětivou?" otázal se.

„Hodiny." Silk se najednou zazubil. ,,Dva muži ohýbají ramena navijákem a další dva musí tětivu zaháknout na místo."

„Taky jsem si to myslel," přikývl Garion. Vytáhl od pasu svůj starý nůž, sehnul se k vyrovnaným zbraním a začal přeřezávat napjaté provazce. Pokaždé se ozvalo hluboké zadrnčení. „Takže můžeme dál?" otázal se

„Co uděláme s tímhle?" ukázal Silk na ježatou hradbu.

Garion pokrčil rameny. „Myslím, že ji můžeme objet."

„O co se to pokoušeli?" zeptal se jich Durnik, když se vrátili.

„Skupina podnikavců z řad místních vesničanů se rozhodla, že silnice potřebuje mýto." Silk pokrčil rameny. „Ovšem postrádali obchodního ducha. Při první drobné rušivé události se rozutekli a nechali podnik bez dozoru."

Projeli kolem opuštěného zátarasu. Yarblekovi naložení mezci se plahočili za nimi a pochmurně klinkali svými zvonci.

„Myslím, že tě budeme muset brzy opustit," řekl Belgarat Nadrakovi v kožešinové čepici. ,,Máme se do týdne dostat do Ašaby a tví mezci nás moc zdržují."

Yarblek přikývl. „Ještě nikdo nikdy nenařkl stádo mezků, že běhá příliš rychle," přitakal. ,,Já zanedlouho stejně zahýbám na západ. Vy si jeďte do Karandy, když, je vám libo, ale já se chci z tohohle břehu dostat tak rychle, jak to jen bude možné."

„Garione," řekla Polgara. Významně pohlédla na kouř, který stoupal z vesnice za nimi.

„Ach, myslím, že jsem zapomněl." Pokusil se, aby to vyznělo působivěji, a tak pozvedl ruku. „Dosti!" pravil a uvolnil svou vůli. Oblak dole se zúžil. Celý sloup dále stoupal, ale jako mrak oddělený od svého zdroje.

„S tou dramatičností to nepřeháněj, drahý." poradila mu Polgara. „Bije do očí."

„Ale ty to děláš pořád," namítl ukřivděně.

„Ano, drahý, ale já vím jak."

Bylo asi poledne, když vyjeli na táhlý kopec, přehoupli se v prudkém slunečním světle přes jeho hřeben a náhle zjistili, že jsou oblíčeni malloreánskými vojáky v krunýřích a rudých blůzách, kteří vyskákali z příkopu a mělkých roklí a hrozivě na ně namířili oštěpy.

„Vy tam! Stát!" poručil jim spatra důstojník, který oddílu velel. Byl malé postavy, dokonce ještě menší než Silk, ačkoliv se naparoval, jako kdyby měřil deset stop.

„Jistě. kapitáne," odpověděl Yarblek a zastavil koně.

„Co budeme dělat?" zašeptal Garion Silkovi.

„Nech to na Yarblekovi," zabručel Silk. „Ví, co dělá."

„Kam máte namířeno?" zeptal se důstojník, když statný Nadrak seskočil z koně.

„Do Mal Dariji," odpověděl Yarblek, „nebo do Mal Camatu - zkrátka někam, kde si budu moct najmout lodě a dopravit svoje zboží do Yar Maraku."

Kapitán zavrčel, jako kdyby se na tom snažil najít něco nedovoleného. „Spíš by mě zajímalo, *odkud* jste přijeli." Zabodl do Yarbleka přimhouřené oči.

Yarhlek pokrčil rameny. „Z Maga Renu."

„Ne z Mal Zetu?" Pohled malého kapitána ještě více zpřísněl a stal se podezřívavějším.

„V Mal Zetu moc často neobchoduju, kapitáne. Je to moc drahé - všechny tyhle úplatky a poplatky a povolení jestli mi rozuníte."

„Předpokládám, že můžeš dokázat všechno, co mi tvrdíš?" Kapitánův hlas zazněl výhružně".

„Řekl bych, že ano - kdybych potřeboval."

„To tedy potřebuješ, Nadraku, protože jestli mě nepřesvědčíš, že nepřijíždíš z Mal Zetu, tak tě obrátím zpátky." Zdálo se, že je na svou moc pyšný.

„Obrátíte!? Ale to nejde! Musím být do letního slunovratu v Boktoru."

„To je *tvůj* problém, kupče." Na malém vojákovi bylo patrné, jak ho těší, že může trápit většího člověka. „V Mal Zetu je mor a *já* mám

na starosti, aby se nerozšířil." Zabušil se důležitě do prsou.

„Mor!" Yarblek vyvalil oči a dokonce doopravdy zbledl ve tváři. „Torakovy zuby! A já se tam málem zastavil!" Najednou luskl prsty. „*Tak proto* jsou všechny zdejší vesnice zabedněné."

„Můžeš prokázat, že přijíždíš z Maga Renu?" trval na svém kapitán.

„Nu -" Yarblek rozepnul odraný sedlový vak u pravého třmenu a začal se v něm přehrabovat. „Tady mám povolení vystavené ministerstvem obchodu," řekl dost nejistě. „Opravňuje mě, že smím dopravit své zboží z Maga Renu do Mal Daríji. Kdybych tam nesehnal lodi, myslím, že budu potřebovat další povolení k cestě do Mal Camatu. Bude vám to stačit?"

„Podívám se na něj." Kapitán nastavil ruku a netrpělivě luskl prsty.

Yarblek mu listinu podal.

„Je to trochu rozmazané," poznamenal kapitán podezřívavě.

„Trošku jsem ho polil pivem v hospodě v Penn Daka." Yarblek pokrčil rameny. „Byla to slabá vodnatá břečka. Dejte na mě, kapitáne. V Penn Daka se nikdy nechtějte pořádně napít. Je to plýtvání časem a penězi."

„To vy Nadrakové pořád myslíte jenom na pití?"

„Za to může podnebí. V Gar og Nadraku se v zimě nedá dělat nic jiného."

„Máš ještě nějaké papíry?"

Yarblek se znovu pohroužil do své sedlové brašny. „Tady je strvzenka od jednoho obchodníka s koberci v Maga Renu, v ulici Joba - je takový poďobaný od neštovic a má mizerné zuby. Neznáte ho náhodou?"

„Proč bych měl znát nějakého obchodníka s koberci z Maga Renu? Já jsem důstojník císařské armády. S chátrou se nestýkám. Je na tom přesné datum?"

„Copak já vím? V Gar og Nadraku máme jiný kalednář. Bylo to asi před dvěma týdny, jestli vám nějak pomůžu."

Kapitán si nechal všechno projít hlavou. Očividně se ze všech sil snažil najít nějakou záminku, aby mohl uplatnil svou pravomoc. Na-

konec se mu na tváři rozhostil lehce zklamaný výraz. „Tak dobře," řekl zdráhavě a podal Yarblekovi zpátky jeho doklady. „Můžeš jet. Ale neuhýbej z cesty a zajisti, aby nikdo z tvých lidí neopustil karavanu."

„To by byli hloupí, kdyby utíkali - tedy jestli chtějí dostat zaplaceno. Děkuji vám, kapitáne." Yarblek se vyšvihl zpátky do sedla.

Důstojník cosi procedil mezi zuby a mávl, ať jedou.

„Malým lidem by se neměla svěřovat žádná moc," řekl Nadrak kysele, když se vzdálili z doslechu. „Příliš jim leze na mozek."

„*Yarbleku!"* ohradil se Silk.

„S výjimkou ctěné společnosti, samozřejmě."

„Ach tak. To je tedy jiná."

„Lžete, jako beste k tomu bel zrozené, dobré majstře Yarbleku," řekl uznale žonglér Feldegast.

„Už se moc dlouho stýkám s jistým Drasnijcem."

„Jak jsi přisel k tomu povolení a stvrzence?" otázal,se ho Silk.

Yarblek zamrkal a lišácky si poklepal na čelo. „Úřední povahy vždycky podlehnou úředně vyhlížející listině, a čím je úředníček bezvýznamnější, tím větší na něj udělá dojem. Mohl jsem tomu otravnému zakrslému kapitánovi dokázat, že jsme přijeli z kteréhokoliv jiného místa - z Melceny, Adumy v Zamadském pohoří, dokonce i z Krol Tibu na pobřeží Gandaháru - až na to, že jediný artikl, který se dá v Krol Tibu pořídit, jsou sloni a já s sebou žádného nemám, takže by to v něm mohlo vzbudit určité podezření."

Silk se rozhlédl po ostatních a usmíval se od ucha k uchu. „Tak teď víte, proč jsem se s ním dal dohromady," řekl jim.

„Zdá se, že se k sobě báječně hodíte," přitakala Samet.

Belgarat si pohrával s ušním lalůčkem. „Myslím, že tě opustíme až po setmění," řekl Yarblekovi. „Byl bych nerad, aby nás zastavil další horlivý voják a přepočítal si nás - nebo se rozhodl, že potřebujeme vojenský doprovod."

Yarblek přikývl. „Budete něco potřebovat?"

„Jen trochu jídla, nic víc." Belgarat pohlédl na obtěžkané nákladní koně, kteří se lopotili po boku mezků. „Jsme na cestách už dost dlouho a už se nám podařilo dát dohromady věci, které opravdu potřebu-

jeme, a vytřídit, co je zbytečné."

„Dohlédnu, abyste měli dost potravin," slíbila Vella, která jela mezi Se'Nedrou a Samet. „Yarblek občas zapomíná, že plné soudky piva nejsou to jediné, co člověk na cestě potřebuje."

„Tož páni, vy teda pojedete na sever?" otázal se Feldegast Belgarata. Malý komediant se převlékl ze svého pestrobarevného kostýmu a měl teď na sobě prosté hnědé šaty.

„Pokud ji nepřestěhovali, tak tím směrem leží Ašaba," opáčil Belgarat.

„Esli nebodó páni proti, jel bech nějaké kusanec cesty s váma."

„Ehm?"

„Když jsem naposled pobéval v Mal Daríji, měl jsem jakési těžkosti s óřadama. Rád bech jim dal čas, abe zase nabeli klidné mesli, až sa vrátím s novým číslem. Ořady bévajó staromódní a nerady zapomínaje, esli mi rozumíte - pořád vyhrabávaje staré velomenine a drobónké rošťárně, keré jeden spáchá pro psino, a strkajó vám je před nosisko."

Belgarat se na něj dlouze a upřeně zadíval a pak pokrčil rameny. „Proč ne?" řekl.

Garion si starce pozorně prohlédl. Připadalo mu, že se tak náhlé svolení nehodí k jeho povaze, když si vzpomněl, jak vehementně protestoval proti tomu, aby se k jejich společnosti přidali Sadi a Samet. Pak se obrátil k Polgaře, ale ta na sobě také nedávala znát žádný zájem. Začalo v něm klíčit zvláštní podezření.

Když se na malloreiské pláně začal snášet večer, odbočili z cesty a rozbili noční tábor v bukovém hájku, který byl úhledný jako sad. Yarblekovi mezkaři seděli kolem táboráku, podávali si hliněný džbán a začínali být čím dál víc obhroublejší. Na horním konci remízku posedávali kolem jiného ohně Garion a jeho přátelé, pojídali večeři a tiše si povídali s Yarblekem a Vellou.

„Až přejedete hranice do Venny, buďte opatrní," varoval Yarblek svého partnera s krysí tváří. „Některé povídačky, které odtamtud přicházejí, jsou dokonce ještě zlověstnější než ty z Karandy."

„Jakže?" "

„Posedlo je všechny nějaké šílenství. Tedy vzato kolem a kolem,

Grolimové samozřejmé nikdy nebývali úplně příčetní."

Sadi ostře vzhlédl. „Grolimové?"

„Venna je stát pod církevní správou," vysvětlil mu Sitk. „Všechna moc se tu odvíjí od Urvona a jeho dvora v Mál Yasce."

„*Odvíjela se,"* opravil ho Yarblek. „Zdá se, že nikdo neví, kdo má moc v téhle chvíli. Sejde se houf Grolimů a povídají si. Povídají si čím dál hlasitěji, až nakonec jeden na druhého křičí, a pak všichni sáhnou po nožích. Nedokázal jsem se dobrat čisté pravdy. Dokonce i Strážci Chrámu se přidávají k různým stranám."

„Představa, jak se Grolimové navzájem rozsekávají na kusy. patří mezi ty, se kterými se dokážu vyrovnat," řekl Silk.

„To je pravda," přikývl Yarblek. „Jen dávej pozor, aby ses nedostal mezi ně."

Feldegast potichounku brnkal na svou loutnu. Najednou zahrál tak falešný tón, že si toho všiml i Garion.

„Ta struna je rozladěná," upozornil ho Durnik.

„Vím." opáčil žonglér. „Kolík sa pořád povoluje."

„Dovol, ať se na něj podívám," nabídl Durnik. „Možná bych ho dokázal dát do pořádku."

„Bojím sa, že je příliš opotřebované, příteli Durniku. Má lótna je skvělé nástroj, avšak staré."

„Právě takové nástroje stojí za záchranu." Durnik vzal loutnu a otáčel volným kolíkem a palcem zkoušel, jak je struna naladěná. Pak vytáhl nůž a uřízl několik malých dřevěných třísek. Pečlivě je nastrkal kolem kolíku a střenkou nože je zaklepal na správné místo. Pak otočil kolíkem a strunu doladil. „To by mělo držet," řekl. Vzal loutnu a několikrát sáhl do strun. Po chvíli začal v pomalém tempu vybrnkávat starodávný motiv, jednotlivé rozechvělé a zvučné tóny. Přehrál melodii jednou a zdálo se, že jeho prsty nabývají stále větší jistotu. Pak se opět vrátil na začátek, ale ke Garionovu úžasu tentokrát doprovodil prostou melodii různým kontrapunktem. Melodie teď byla tak složitá, až se zdálo nemožné, že vychází z jediného nástroje. „Má hezký zvuk," poznamenal k Feldegastovi.

„Vy ste učiněné zázrak, majstře Durniku. Nejprve mó lótnu opravíte, a než sa nadeju, uvrhnete na mňa hambu. Hrajete mnohokrát lé-

pe, než sem sa kdy odvážil dófat."

Polgařiny oči ohromeně zářily. „Pročpak jsi mi o tom nikdy neřekl, Durniku?"

„Nu, vlastně už je to tak dávno, že jsem na to skoro zapomněl." Usmál se. Prsty mu stále tančily po strunách a vyluzovaly onu bohatou kaskádu tónů. „Když jsem byl mladý, pracoval jsem nějaký čas u loutnaře. Byl už starý, měl neohebné prsty, ale potřeboval si poslechnout nástroje, které vyráběl. A tak mě to naučil a já pro něj hrál."

Pohlédl přes oheň na svého mohutného přítele. Zdálo se, jako by mezi nimi cosi proběhlo. Toth přikývl, sáhl pod hrubou přikrývku, kterou měl přehozenou přes rameno, a vytáhl podivuhodně spojené trubice, řadu dutých rákosových stonků, z nichž každý byl delší než předchozí a všechny byly pevně svázané dohromady. Durnik se zatím vrátil na začátek motivu. Němý potichu přiložil píšťaly ke rtům. Zvuk, který vycházel z prostých trubic a vznášel se nad důmyslně složitou hudbou loutny, měl v sobě bolestnou naléhavost, která se Garionovi zabodla hluboko do srdce.

„Začínám sa cítit docela zbytečné," vydechl užaslý Feldegast. „Já sa se svým hraním hodím leda do hospody či na podobná místa, ale těmto dvěma virtuózům sa s píšťaló nebo lótnó rovnat nemožu. Pohlédl na obrovitého Tolha. „Jak je možné, že tak obrovité chlapisko dovede vylodit tak křehké zvuk?"

„Je moc dobrý," řekl mu Eriond. „Někdy pro mě a pro Durnika hraje - když ryby neberou."

„Ach, jaké to čarokrásné tón," řekl Feldegast, „příliš čarokrásné, abesme ho nechali přijít vniveč." Pohlédl přes oheň na Vellu. „Nechtělo bes nám trocha zatančit, dívče moje, takové taneček, co be dnešní večer vhodné zakončil?"

„Proč ne?" Zasmála se a pohodila hlavou. Vyskočila na nohy a došla na druhou stranu ohně. „Držte tenhle rytmus," požádala je, zvedla ohnuté ruce nad hlavu a naznačila tempo luskáním prstů. Feldegast začal podle jejího luskání tleskat.

Garion už Vellu tančit viděl - kdysi dávno v lesní hospodě v Gar og Nadraku - tudíž víceméně věděl, co má očekávat. Byl si ovšem jistý, že by Eriond určitě - a snad také Se'Nedra - neměli tak bezostyš-

ný projev sexuality v žádném případě sledovat.

Jenže Vella z počátku tančila poměrně nevinně, takže si začal myslet, že byl tenkrát přemrštěně citlivý.

Když se ostré staccato jejich luskajících prstů a Feldegastova tleskání dostalo do vyšších obrátek a když začala tančit s větši vervou, uvědomil si, že jeho první názor byl správný. Eriond by se na tenhle výstup opravdu dívat neměl a Se'Nedru by měl téměř okamžitě poslat pryč. Ovšem za nic na světě nemohl přijít na jediný způsob, jak to udělat.

Když se tempo opět zvolnilo a Durnik s Tothem se vrátili k variaci na původní prostý motiv, nadracká dívka zakončila svůj tanec oním pyšným, agresivním pohybem, který byl výzvou každému muži u ohně.

Ke Garionovu naprostému úžasu se Eriond nadšeně roztleskal a na mladé tváří nedal znát nejmenší stopu rozpaků. On sám o sobě věděl, že mu hoří krk a že má zrychlený dech.

Se'Nedřina reakce byla zhruba taková, jakou očekával. Tváře jí hořely a oči měla rozšířené ohromením. Pak se najednou šťasně rozesmála. „Úžasné!" vykřikla. Když vrhla postranní pohled po Garionovi, v očích jí mrkala rozpustilá světýlka. Garion si nervózně odkašlal.

Feldegast zamáčkl slzu a hlučně si vyčistil nos. Pak se zvedl. „Ach, má skvělá, svůdná děvečko." řekl Velle květnatě, lítostivě ji objal kolem krku a - čímž dal v sázku zdravou kůží, vezmeme -li v úvahu její vždy připravené dýky - vtiskl jí na ústa vroucný polibek. ,,Su celé" zničené, že sa mosíme rozejít. Bodeš mi chybět, dívče moje, o tom nepochybuj. Ale skládám ti tu slib, že sa znovu setkáme á že ťa potěším několika ména příběhama košilatéma, ty mi zmámíš mozek tvým čertovským lektvarem a budeme sa spolu smát a zpívat a užívat jaro po jaru v čirém potěšení z naší vzájemné společnosti." Pak ji poněkud familiérně plácl přes zadnici a rychle se odklidil z dosahu, než stačila sáhnout po střence některého z nožů.

„Tančí ti často, Yarbleku?" zeptal se svého partnera Silk. Oči měl v jednom plameni.

„*Příliš č*asto," opáčil Yarblek pochmurně, ,,a pokaždé, když mi tančí, přistihnu se, jak si začínám myslet, že její dýky nejsou *až tak*

ostré a že jedno dvě říznutí by vlastně ani nemuselo tolik bolet."

„Poslož si a vyzkoušej to, kdykoliv si budeš přát," nabídla mu Vella a významně položila ruku na rukověť jednoho z nožů. Pak se podívala na Se'Nedru a zamrkala na ni.

„Proč takhle tančíš?" zeptala se Se'Nedra, stále trošku zardělá. ,,Víš přece, co to dělá s každým mužem, který se na tebe dívá."

„To je součástí zábavy, Se'Nedro. Nejdřív je poblázníš a pak si je držíš od těla svými dýkami. Jsou potom šílenstvím bez sebe. Až se příště sejdeme, naučím tě, jak to provést." Pohlédla na Gariona a zlomyslně se rozesmála.

Belgarat se vrátil k ohni. Odešel od něj před chvílí, když Vella tančila, ale Garionovy oči byly příliš zaměstnané, aby si toho všimly. „Už je dost tma," řekl jim. „Myslím, že teď můžeme odjet, aniž bychom upoutali něčí pozornost."

Všichni se zvedli z míst, kde seděli.

„Víš, co máš dělat?" zeptal se Silk svého partnera.

Yarblek přikývl.

„Dobrá. Udělej všechno, co bude nutné, abych se nezkompromitoval."

„Proč si nedáš říct a pořád si zahráváš s politikou, Silku?"

„Protože mi nabízí přístup k větším příležitostem, jak krást."

„Ech," ušklíbl se Yarblek. „Tak to je potom v pořádku." Napřáhl ruku. „Opatruj se, Silku."

„Ty taky, Yarbleku. Snaž se, abychom byli solventní, a uvidíme se asi za rok."

„Jestli budeš naživu."

„Možné je všechno."

„Moc se mi líbil tvůj tanec, Vello," řekla Polgara a objala nadrackou dívku.

„Je mi ctí, paní," odpověděla Vella poněkud plaše. „A jsem si jistá, že se setkáme."

„Určitě ano."

„Víš jistě, že si nechceš rozmeslit tu svó neskutečnó cenu, majstře Yarbleku?" otázal se Nadraka Feldegast.

„Promluv si o tom s ní," opáčil Yarblek a kývl hlavou k Velle.

„To ona ji stanovila,"

„Dívče moje, ty máš srdca z kamene," řekl jí žonglér vyčítavě.

Pokrčila rameny. „Když si člověk koupí něco levného, tak si toho neváží."

„Nu což, to je bezpochebe pravda. Uvidíme, esli sa mi poštěstí a dostanu sa k nějakém penězom, protože neměj pochyb, mé dívče, chcu sa stát tvým majitelem."

„Uvidíme," odvětila a pousmála se.

Vyšli z kruhu světla, který vrhaly ohně, na místo, kde stáli uvázaní koně - a žonglérova mula - a v tichosti nasedli. Měsíc už zapadl za obzor a v teplém, sametovém lůně noci se jako třpytivé klenoty skvěly hvězdy. Vzdálili se od Yarblekova tábora a opatrně vyrazili na sever. Když o několik hodin později vyšlo slunce, byli na míle daleko a postupovali po dobře udržované silnici severním směrem k Mal Raku tu, angarackému městu, které se rozkládalo na bližším břehu řeky Raku, která vyznačovala jižní hranici Venny. Ráno bylo teplé, nebe bez mráčku a tak se jim dařilo postupovat slušnou rychlostí.

Na cešte byli opět běženci, ale na rozdíl od předešlého dne jich značný počet prchal k jihu.

„Je možné, že na severu také vypukl mor?" otázal se Sadi.

Polgara nakrčila čelo. „Řekla bych, že možné to je."

„Myslím, že ti lidé spíš utíkají před Menghou," namítl Belgarat.

„V okolí bude zanedlouho dosti rušno," poznamenal Silk. „Jestli jedni prchají před morem a jiní opačným směrem před démony, nezbyde jim nic jiného než se motat někde tady, na téhle rovině."

„To nám může hrát do karet, Kheldare," podotkla Samet. „Zakat dříve nebo později zjistí, že jsme z Mal Zetu bez rozloučení odjeli. Dá se očekávat že za námi pošle vojáky, aby nás přivedli zpátky. Trocha chaosu v oblasti by jim hledání mohla o něco ztížit, nemyslíš?"

„V tomhle ti musím dát za pravdu," připustil.

Garion za jízdy napůl dřímal, což byl trik, který se naučil od Belgarata. Ačkoliv mu noční spánek dříve občas scházel, ve skutečnosti si na něj nikdy nenavykl. Jel s hlavou skloněnou a jen mlhavě vnímal, co se děje kolem.

Najednou se mu zdálo, jako by na hranici vědomí zaslechl vytrva-

lý zvuk. Zamračil se, oči držel stále zavřené a pokusil se ho zařadit. Byl to tichý, zoufalý a táhlý nářek. A pak si vzpomněl. Znovu na něj plnou silou dolehla hrůza, kterou zažil při pohledu na dítě umírající v pošmourné ulici v Mal Zetu. Ať se jakkoliv snažil, nemohl se z dřímoty vytrhnout a neustávající kvil mu rval srdce.

Pak ucítil, jak mu čísi mohutná ruka jemně třese ramenem. S vypětím sil pozvedl hlavu, aby pohlédl přímo do smutných očí obrovitého Totha.

„Slyšel jsi to také?" zeptal se ho.

Toth přikývl, tvář plnou porozumění.

„Byl to jen sen. že?"

Toth bezradně rozhodit rukama.

Garion vypjal prsa a narovnal se v sedle. Umínil si, že už neusne.

Poodjeli kus cesty stranou od silnice a ve stínu osamoceného jilmu stojícího uprostřed pole ovsa si dopřáli studený oběd, který se skládal z chleba, sýra a uzené klobásy. Nedaleko vyvěral malý pramínek obklopený zídkou porostlou mechem, takže si mohli nabrat vodu do vaků a napojit koně.

Belgarat stál stranou a hleděl přes pole ke vzdálené vesnici a zatarasené cestě, která k ní vedla. „Kolik s sebou máme jídla, Pol?" otázal se. „Jestli bude každá vesnice podél cesty zabarikádovaná jako ty, kolem kterých jsme zatím projížděli, budeme si moci dost lěžko doplňovat zásoby."

„Myslím, že si nemusíš dělat starosti, otče," odvětila Pol. „Vella byla velice štědrá."

„Mám ji ráda." usmála se Se'Nedra. „I když mluví tak hrubě."

Polgara jí úsměv oplatila. „Nadrakové už jsou takoví, drahoušku," řekla jí, „Když jsem pobývala v Gar og Nadraku, musela jsem z paměti vydolovat všechny barvitější oddíly otcovy slovní zásoby, abych tam jakžtakž obstála."

„Haló!" zavolal na ně čísi hlas.

Silk ukázal na cestu. „Támhle je."

Byl to muž oblečený do jednoho z oněch hnědých rouch, kterými se vyznačovali melcenští úředníci. Seděl na koni a toužebně hleděl jejich směrem.

„Copak si přeješ?" zavolal na něj Durnik.

„Můžete mi nechat trochu jídla?" volal Melceňan. „Nemůžu se přiblížit k žádné z těchhle vesnic a nejedl jsem tři dny. Zaplatím."

Durnik tázavě pohlédl naPolgaru.

Přikývla. „Máme dost."

„Kterým směrem přijížděl?" zeptal se Belgarat.

„Myslím, že jel k jihu," opáčil Silk.

„Řekni mu, že nejsme proti, Durniku," řekl starý muž. „Nejspíš nám může povědět nejnovější zprávy ze severu."

„Pojeď sem," houkl na hladového muže Durnik.

Úředník ho poslechl. Přijel k nim asi na dvacet yardů, ale pak se obezřetně zastavil. „Nejste z Mal Zetu?" otázal se.

„Odjeli jsme, ještě" než vypukl mor," zalhal Silk.

Hodnostář zaváhal. „Položím peníze na tenhle kámen," nabídl a ukázal na velký bílý balvan. „Pak se o kus vzdálím. Můžete si vzít peníze a nechat mi nějaké jídlo. Tak nikdo z nás neohrozí toho druhého."

„Rozumný návrh," odvětil vlídně Silk.

Polgara vzala ze zásob bochník hnědého chleba a štědrý kus sýra a podala je malému Drasnijci s ostře řezanými rysy obličeje.

Melceňan sklouzl ze sedla, položil na kámen pár mincí a pak odvedl koně o kousek nazpět.

„Odkud přijíždíš, příteli?" otázal se ho Silk, zatímco kráčel ke skalce.

„Žil jsem v Katakoru, ve městě Akkad," odpověděl hladovec a nespouštěl oči z chleba a sýra. „Pracoval jsem tam jako vrchní administrátor Úřadu veřejných prací - víte, to jsou hradby, akvadukty, ulice, takové věci. Úplatky nebyly zrovna omračující, ale dokázal jsem s nimi vyjít. Mimochodem, vyvázl jsem jen několik hodin předtím, než se tam dostal Mengha a jeho démoni."

Silk položil jídlo na kámen a zvedl peníze. Pak zamířil zpátky. „Slyšeli jsme, že Akkad padl už před nějakým časem."

Melceňan ke skalce takřka doběhl a dychtivě popadl chleba a sýr. Zakousl se do sýra a utrhl pořádný kus z bochníku. „Schovával jsem se v horách," odpověděl s plnou pusou.

„Neleží v těch místech také Ašaba?" zeptal se Silk naoko lhostejně.

Melceňan mohutně polkl a přikývl. „To proto jsem odtamtud nakonec utekl," řekl a nacpal si do pusy chleba. „Ten kraj se jen hemží obrovitými a divokými psy - jsou to ohavné bestie veliké jako kůň - a taky se tam potulují tlupy Karandů a ti zabíjejí každého, na koho padnou. Tomu všemu bych dokázal uniknout, ale v Ašabě se děje něco děsného. Z hradu vycházejí strašidelné zvuky a v noci jsou na obloze nad ním podivná světla. Nadpřirozené věci zrovna neschvaluji, příteli, a tak jsem vzal do zaječích." Šťastně si povzdechl a utrhl další kusanec chleba. „Před měsícem bych nad hnědým chlebem a sýrem ohrnul nos. A teď si připadám jako na hostině."

„Hlad je nejlepší kuchař," vytasil se Silk se starým příslovím.

,,To je svatá pravda."

„Proč ses nezastavil ve Venně? To jsi nevěděl, že v Mal Zetu vypukl mor?"

Melceňan se otřásl. „To, co se děje ve Venně, je mnohem horší než pohromy v Katakoru nebo v Mal Zetu," opáčil. „Mám z toho dočista zničené nervy. Copak já můžu vědět o démonech a nových bozích a kouzlech? Mně stačí dlažební kostky a trámy a malta a pár skromných úplatků a nemusím nikdy o podobných nesmyslech slyšet."

„Noví bozi?" zeptal se Silk. „Kdo mluví o nových bozích?"

,,Chandim. Slyšel jsi o nich?"

„Nenáleží Urvonu učedníkovi?"

„Nemyslím, že v téhle chvíli někomu patří. Začali ve Venně řádit. Urvona už nikdo neviděl více než měsíc - dokonce ani lidi z Mal Yasky. Chandim se úplně vymkli kontrole. Budují oltáře venku na pláních a slouží dvojité oběti - první srdce Torakovi a druhé novému bohu Angaraku - a když se někdo nepokloní *oběma* oltářům, tak mu srdce bez okolků vyříznou také."

„Jak se zdá, dost dobrý důvod, proč se držet dál od Venny," řekl Silk kysele. „Má ten jejich nový bůh nějaké jméno?"

„Alespoň o žádném nevím. Prostě na něj volají: Nový Bože Angaraku, přijď na místo Toraka a strašlivě ztrestej Bohobijce!"

„Tím myslí tebe," pošeptala Samet Garionovi.

„Vadí ti to?"

„Jen jsem si myslela, že bys to měl vědět, to je vše."

„Ve Venně zuří otevřená válka, příteli." pokračoval Melceňan, „a radím ti dobře, zdaleka se tomu místu vyhněte."

„Říkáš válka?"

„Uvnitř samotné církve. Chandim vraždí všechny staré Grolimy - ty, kteří jsou stále věrní Torakovi. Strážci Chrámu se přidávají k oběma stranám a tady na těch polích svádějí bitvy tedy když nepustoši zdejší kraj, nevypalují statky a nemasakrují celé vesnice. Mohli byste si myslet, že se celá Venna zbláznila. Projíždět tudy může snadno stát člověka život. Zastaví vás a zeptají se, kterého boha vzýváte. Špatná odpověď je osudná." Odmlčel se, ale jíst nepřestal. „Neslyšeli jste o místě, kde by byl klid - a bezpečí?" zeptal se žalostně.

„Zkus pobřeží," navrhli Silk. „Možná Mal Abadu - anebo Mal Camat."

„A kam míříte vy?"

„Jedeme na sever k řece a uvidíme, jestli nesežeme loď, která nás odveze na jezero Penn Daka."

„Nebylo by bezpečné, abyste se tam zdržovali příliš dlouho, příteli. Pokud se tam mor nedostane dřív, tak Menghovi démoni určitě - nebo pobláznění Grolimové a jejich Strážci odtud, z Venny."

„Nechceme se tam zastavovat," vysvětlil mu Silk. „Chceme přejít přes Delchin až do Maga Renu a pak dál dolů po Maganu."

„To je pěkný kus cesty."

„Příteli, jestli to bude nutné, pojedu klidně až do Gandaháru, pokud bych unikl démonům a moru a šíleným Grolimům. A jestli propukne ta hrůza naplno, poschováváme se mezi honáky slonů. Sloni nejsou zase tak špatní."

Melceňan se pousmál. „Děkuji za jídlo," řekl. schoval bochník a sýr pod roucho a ohlédl se za svým pasoucím se koněm. „Hodně štěstí v Gandaháru."

„Ať tě potká to samé na pobřeží," odvětil Silk.

Dívali se, jak Melceňan odjíždí.

„Proč jsi od něj vzal peníze, Kheldare?" zeptal se zvědavě Eriond.

„Myslel jsem, že mu jídlo prostě dáme."

„Neočekávané a nevysvětlené dobré skutky lidem utkví v paměti, Erionde, a zvědavost zvítězí nad vděčností. Vzal jsem od něj peníze, abych se ujistil, že nás zítra nedokáže popsat každému zvědavému vojákovi."

„Ach," řekl chlapec poněkud smutně. „To je ale moc špatné, že to takhle musí být, nemyslíš?"

„Jak říká Sadi, já jsem svět nestvořil; jen se v něm snažím žít."

„Takže co o tom soudíš?" řekl Belgarat žonglérovi.

Feldegast se zahleděl k obzoru. „Páni stále meslijó smrtelně vážně, že pojedó přímo prostředkem Venny - kolem Mal Yasky a tak?"

„Nemáme jinou možnost. Zbývá nám právě tolik času, abychom se dostali do Ašaby."

„Jaksi sem si meslel, že budeš na věc takto nahlížet."

„Víš, jak nás dostat přes Vennu?"

Feldegast se poškrábal na bradě, „Tož, bude to nebezpečné, Prastaré," řekl nejistě, „se všema Groliamma a Chandim a Strážcama Chrámu a tak dále."

„Nebude to ani z poloviny tak nebezpečné, jako kdybychom zmeškali dostaveníčko v Ašabě."

„Nu, dyž si stojíte na svém, meslím, že vás staré Feldegast dokáže provést."

„Výborně," řekl Belgarat. „Takže vyrazíme."

Podivné podezření, které se Gariona zmocnilo včera, ještě zesílilo. Proč dědeček pokládal takové otázky člověku, kterého sotva znal? Čím déle o tom přemýšlel, tím více docházel k přesvědčení, že před jeho zraky probíhá mnohem víc, než může lidské oko spatřit.

Kapitola čtrnáctá

POZDĚ ODPOLEDNE DORAZILI k Mal Rakutu, zamračenému opevněnému městu, které se krčilo na březích kalné řeky. Hradby mělo vysoké a nad nimi se tyčily černé věže. Venku se tísnil mohutný zástup lidí, kteří úpěnlivě prosili měšťany, aby je nechali vejít. Brány byly ale zavřené a cimbuří lemovali lučištníci s napůl napjatými luky, jimiž hrozili uprchlíkům pod sebou.

„Tím nám docela ušetřili rozhodování, že?" poznamenal Garion, když on i jeho společníci přitáhli koním uzdy na temeni kopce nedaleko vystrašeného města.

Belgarat zanadával. „Více méně jsem něco takového očekával," řekl. „V Mal Rakutu stejně nic nepotřebujeme, takže nebude žádné neštěstí, když se nedostaneme dovnitř."

„Jak se ale přepravíme přes řeku?"

„Esli si dobře vzpomínám, jen několik mil proti prúdu je přívoz," řekl mu Feldegast.

„Nebude se převozník také bát moru jako lidé ve městě?" zeptal se ho Durnik.

„Tenhle přívoz táhnó voli, majstře kovářů - na každé straně řeky majó spřežení a só tam lana a kladke a tak. Převozník si može vzít peníze a dopravit nás na druhé břeh, aniž be se k nám přiblížil na padesát krokó. Ale obávám sa, že převoz bude úděsně drahé."

Ukázalo se, že přívoz představuje starý děravý vlečný člun připevněný na tlusté lano natažené přes žlutohnědou řeku.

„Zůstaňte stát. kde jste!" nařídil jim zablácený chlap, který na jejich břehu držel provaz uvázaný kolem krku vedoucího vola spřežení. „Nechci žádný vaše nečistý nemoce."

„Kolik chceš za převezení?" zavolal na něj Silk.

Zablácený chlapík je dychtivě zkoumal a odhadoval, zač stojí jejich oblečení a koně. „Jeden zlaťák," řekl nakonec nevzrušeně.

„To je nestydatost!"

„Tak zkus plavat."

„Zaplať mu," řekl Belgarat.

„Nepřipadá v úvahu." odvětil Silk. „Nenechám se podvádět - dokonce ani tady ne. Nechte mě chvilku přemýšlet." Přísně si hrabivého převozníka měřil a v úzkém obličeji se mu objevil usilovný vyraz. „Durniku." řek! pak zamyšleně, „jestlipak máš při ruce sekyru?"

Kovář přikývl a poplácal sekyru, kterou měl zavěšenou na poutku vzadu na sedle.

„Nemyslíš, že by sis to ještě mohl trochu rozmyslet, příteli?" zavolal malý Drasnijec žalostným hlasem na převozníka.

„Jeden zlaťák," opakoval tvrdohlavě převozník.

Silk si povzdechl. „Nevadilo by ti. kdybychom si nejdřív prohlédli loď? Nezdá se mí, že by byla zrovna bezpečná."

„Poslužte si - ale ani se nehne, dokud nezaplatíte."

Silk se obrátil k Durnikovi. „Vezmi s sebou sekeru," řekl mu.

Durnik seskočil a vytáhl svou širočinu z poutka. Pak oba dva slezli po kluzkém břehu ke člunu a přešli nakloněnou rampu, která vedla na palubu. Silk zkoumavě zadupal na bednční. „Hezká loď," poznamenal k převozníkovi, který okouněl v uctivé vzdálenosti od nich. „Jsi si jistý, že nezměníš svůj názor na cenu?"

„Jeden zlaťák. Berte, nebo nechte být."

Silk vzdychl. „Obával jsem se, že zaujmeš takovýhle postoj." Zašoupal jednou nohou po zablácené palubě. „Kamaráde, ty víš o lodích jisté víc než já." podotkl. „Jak dlouho by se podle tvého názoru tyhle necky potápěly, kdyby jím tuhle můj přítel prosekal díru do dna?"

Převozník na něj zůstal civět s otevřenými ústy.

„Nadzvedni na přídi bednění, Durniku." navrhl Silk medovým hlasem. „Udělej si hodně místa, aby ses mohl pořádně rozmáchnout."

Zoufalý převozník popadl hůl a rozběhl se dolů po břehu.

„Opatrně, příteli," upozornil ho Silk. „Odjeli jsme z Mal Zetu teprve včera a na mě už leze nějaká horečka - musel jsem sníst něco špatného."

Převozník zůstal stát jako přimrazený.

Durnik začal na přídi celý rozesmátý nadzvihovat prkna, která

tvořila palubu.

„Tuhle můj přítel je znamenitý dřevorubec," pokračoval Silk konverzačním tónem, „a má zatraceně ostrou sekyru. Vsadím boty, že dokáže tvoji pramici poslat na dno dřív než za deset minut."

„Už je vidět žebroví," hlásil Durnik a významně zkoušel ostří sekery palcem. „Jak velkou díru bys rád?"

„Ach," odvětil Silk, „to nevím, Durniku - třeba yard na šířku, nebo snad dva? Potopila by ji taková díra?"

„Nejsem si jistý. Ale proč bychom to nemohli vyzkoušet? Uvidíme."

Durnik si vykasal rukávy své krátké kazajky a několikrát potěžkal sekeru.

Převozník vydával přiškrcené zvuky a poskakoval na místě.

„Jaký máš v téhle chvíli názor na vyjednávání, příteli?'" otázal se ho Silk. „Jsem skálopevně přesvědčený, že se můžeme dohodnout - teď, když jsi plně pochopil situaci."

Když byli v půli cesty přes řeku a člun se mohutně kolébal v proudu, Durnik došel na příď a zadíval se na otvor, který vznikl, když odendal bednění. „Zajímalo by mě, jak velká díra by tuhle kocábku skutečné dokázala potopit," přemítal.

„Říkal jsi něco, drahý?" zeptala se ho Polgara.

„Jen jsem přemýšlel nahlas, Pol," opáčil. „Ale víš co? Právě jsem si uvědomil, že jsem ještě nikdy nepotopil žádnou loď."

Obrátila oči k nebesům. „Muži!" vzdychla.

„Myslím, že dám raději ta prkna nazpátek, abychom mohli vyvést koně na druhou stranu," uzavřel Durnik skoro lítostivě.

Toho večera rozbili stany v úkrytu, který jim skýtal cedrový háj poblíž řeky. Obloha, jež byla zatím od chvíle, kdy dorazili do Mallorey, vždy jasná a modravá, začala být za soumraku hrozivá. Na západě se mezi mraky občas objevily krátké ohnivé stužky blesků a doléhalo odtud dunění hromu. Po večeři si Durnik a Toth vyšli ven z lesíka, aby se porozhlédli po okolí. Vrátili se s kyselými obličeji. „Bojím se, že nás čeká období špatného počasí," hlásil kovář. „Ve vzduchu je cítit, že něco přichází."

„Nenávidím jízdu v dešti." postěžoval si Silk.

„Jako každé rozumné člověk, princů Kheldare," řekl mu Feldegast. „Ale špatné počasí obvekle též drží pod střecho i ostatní, esli mi rozumíte, a pokuď nám ten vyhládlé pocestné včera říkal pravdu, nebudeme sa chtít setkat s tím druhem lidí, keří sa za dobrého počasí venko potlókajó."

„Zmiňoval se o Chandim," zeptal se Sadi a zamračil se. „Co jsou vlastně přesně zač?"

„Chandim jsou řád uvnitř grolimské církve," vysvětlil mu Belgarat. „Když Torak postavil Kthol Mišrak, proměnil jisté Grolimy v Ohaře, aby hlídali kraj. Po Vo Mimbre, zatímco Toraka poutal spánek, jich Urvon asi polovinu proměnil zpátky v lidi. Ti, kteří znovu nabyli lidskou podobu, jsou všichni více nebo méně nadaní kouzelníci a dokáží se dorozumět s těmi, kteří zůstali v psí podobě. Jsou k sobě velice těsné připoutaní - jako smečka divokých psů - a všichni jsou fanaticky oddaní Urvonovi."

„A oni só pravé hlavní pilíř Urvonove moci," doplnil Feldegast. „Obyčejní Grolimové odjakživa rádi kujó pikle jeden proti druhému a proti svým představeným, ale Urvonovi Chandim je už dobrech pět set let držijó v lati."

„A Strážci Chrámu?" vyptával se Sadí dál. „Jsou to Grolimové, nebo také Chandim?"

„Obvykle ne," odpověděl Belgarat „Samozřejmě mezi nimi Grolimové jsou, ale většina jsou malloreánští Angarakové. Naverbovali je před Vo Mimbre, aby sloužili jako Torakova osobní garda."

„Na co je bohovi tělesná stráž?"

„Tomu jsem sám nikdy docela neporozuměl," připustil starý pán. „Nu, po Vo Mimbre jich ještě pár zůstalo - noví rekruti, veteráni, kteří se zranili v dřívějších bitvách a poslali je domů, a tak podobně. Urvon je přesvědčil, že teď za Toraka mluví *on* a že mu mají být věrní. Pak najali mnoho mladých Angaraků, aby zaplnili mezery ve svých řadách. Teď ale dělají mnohem víc, než aby jenom hlídali Chrám. Když začal mít Urvon potíže s císaři v Mal Zetu, rozhodl se, že potřebuje ozbrojené síly, takže si z nich udělal armádu."

„Je to praktické uspořádání," podotkl Feldegast. „Chandim Urvonovi zajišťuje magiju, keró potřebuje, abe ostatní Grolimové poslú-

chali jak hodine, a Strážci Chrámu mu slóžijó jako svale, keré bránijó prostým lidem, abe sa bóřili proti svému osudu."

„Tihle gardisté jsou tedy obyčejní vojáci?" otázal se Durnik.

„Ne tak docela. Spíš se podobají rytířům," odvětil Belgarat.

„Myslíš jako Mandorallen - oblečení celí do ocelových plátů, se štíty a dřevci a válečnými koňmi a tím vším?"

„Nikoliv, kovářu," odvětil Feldegast. „Nésó zdaleka tak velkolepí. Májo kopí a přílbě a štíte, to jo, ale co sa zbytku týče, spolíhajó na krózkové brnění. Só nicméně většino skoro tak hlópí jako Arenďané. Všechno to železo spolehlivě vytlačí rozum z hlavě každému rytíři na světě."

Belgarat si zahloubaně měřil Gariona. „Jak moc si připadáš svalnatý?" zeptal se ho.

„Nijak zvlášť - pročpak?"

„Máme menší problém. Je mnohem pravděpodobnější, že narazíme na Strážce než na Chandim, ale když začneme všechny ty plechové chlapy shazovat z koní silou vůle, přitáhne ten hluk Chandim jako psa kus slaniny."

Garion na něj vyvalil oči. „To nemyslíš vážně! Já nejsem Mandorallen, dědečku."

„Ne. Na rozdíl od něj máš zdravý rozum."

„*Nebudu* jen tak poslouchat, jak urážíte mého rytíře!" prohlásila rozhořčeně Se'Nedra.

„Se'Nedro," řekl Belgarat skoro nepřítomně, „pšt."

„Pšt?"

„Slyšelas dobře." Zaškaredil se na ni tak hrozivě, že se zajíkla, ucouvla a schovala se za Polgaru. „Jde o to, Garione," pokračoval stařec, „že se ti v těhle věcech od Mandorallena dostalo jistého výcviku, a máš také trochu zkušeností. To se nedá říct o nikom z nás ostatních."

„Nemám žádné brnění."

„Máš drátěnou košili."

„Nemám přílbici - ani štít."

„S tím bych si možná dokázal poradit, Garione," nabídl se Durnik.

Garion smutně pohlédl na svého starého přítele. „Hrozně jsem se

v tobě zklamal, Durniku."

„Nebojíš se přece. Garione, nebo ano?" zeptala se ho Se'Nedra potichounku.

„Nu, nebojím. Vlastně ne. Jde o to, že je to tak pitomé - a vypadá to úplně nemožně."

„Nemohl bych si půjčit nějaký starší kotlík, Pol?" zeptal se Durnik.

„Jak by měl být veliký?"

„Aby se do něj vešla Garionova hlava."

„Tak to už zachází příliš daleko!" vykřikl Garion. „Nebudu na hlavě místo přílby nosit hrnec. Nedělám to zhruba od té doby, co jsem přestal být malý kluk."

„Trošku ti ho uzpůsobím." ujistil ho Durnik. „A pak vezmeme poklici a vykováme ti štít."

Garion se obrátil a s tichými kletbami na rtech odkráčel stranou.

Samet přimhouřila oči. Pohlédla na Feldegasta a na tváři neměla ani stopy po dolíčcích. ,,Pověz mi, mistře žongléři," řekla zamyšleně, Jak to, že takový potulný komik, který hraje za pár drobných v zájezdních hostincích, toho tolik ví o vnitřním uspořádání grolimské společnosti v Mallorei?"

„Nesu zdaleka lak pošetilé, jak vypadám, paní má." odvětil, ,,a mám oči a uši a též vím, jak se s nima zachází."

„Vyhnul ses tě otázce docela dobře." složil mu kompliment Belgarat.

Žonglér se samolibě zašklebil, „Též si to myslím. Nuže." pokračoval vážně, ,,jak můj starobylé přítel říká, není moc pravděpodobné, že padneme na Chandim, teda pokud' bude pršet, protože každé pes má dost zdravého rozumu, aby zalezl do body, dyž je zlé počasí - esli ho ňáká naléhavá potřeba nenutí, abe pobíhal po kraju. Mnohem spíše potkáme Strážce Chrámu, protože rytíři. Arenďané nebo Malloreánci. zdá sa neposlóchajó jemné pleskání dešťa o krunýř. Nedivil bech sa, kdyby tuhle náš mladé bojovné král bel dosti mocné, aby sa směl poměřit s každým Strážcem, kerého běsme potkali samotného, ale dycky je možné, že jich potkáme celo skupino. Pokud' be k takovému střetnutí došlo, mějte rozum pohotově a pamatujte, že jak rytíři jednó zaú-

točijó, jen velice těžko udělajó kličku či vůbec změnijó směr. Krok stranó a šikovné klepnutí na zadní stranu hlavy, to je obvekle dost, aby sa skulili ze sedla a muž v brnění, jakmile sletí dolů z koňa, je jako želva obrácená na hřbet, esli mi rozumíte."

„Už jsi to párkrát sám vyzkoušel, nebo se mýlím?" zabručel Sadi.

„Moje vztahy se Strážci Chrámu kalijó všelijaká nedorozumnění," připustil Feldegast, „a snáď všichni potvrdíte, že su stále tu a možu o nich vepravovat."

Durnik vzal litý železný kotlík, který mu poskytla Polgara, a vložil ho doprostřed ohně. Po chvíli ho pomocí tlusté hole vytáhl rozžhavený z uhlíků, položil na kulatou skalku ostří zlomeného nože a pak na něj kotlík umístil. Vzal sekeru, obrátil ji a přidržel nad ním její tupý konec.

„Praskne ti," prorokoval Silk. „Litina je moc křehká, aby vydržela takové bouchání."

„Věř mi. Silku." řekl kovář a zamrkal na něj. Zhluboka se nadechl a začal na kotlík zlehka poklepávat. Neozývalo se tupé chřestění litiny, ale jasné ocelové zvonění, zvuk, který si Garion pamatoval od nejútlejšího dětství. Kovář dodal kotlíku tvar přílbice s plochým temenem, nevzhlednou záštitou nosu a těžkými pláty přes tváře. Garion věděl, že jeho starý přítel přece jen trošku podvádí, protože zaslechl slabý šepot jeho vůle a pocítil vlnu, kterou na vznikající helmici napřel.

Pak Durnik ponořil přílbu do vědra s vodou, kde divoce zasyčela, a vyvalil se oblak páry. Ovšem poklice, kterou kovář hodlal proměnit ve štít, představovala oříšek dokonce i pro *jeho* vynalézavost. Začalo být nad slunce jasné, že i kdyžji vyklepe na dostatečnou velikost, která by skýtala potřebnou ochranu, bude tak tenká, že neodrazí ani ránu dýkou, natožpak náraz meče nebo kopí. Přemýšlel o tom, zatímco bušil do zvonivého disku. Po chvíli si přehodil sekeru do druhé ruky a vyslal nejasné gesto směrem k Tolhovi. Obr přikývl, došel na břeh řeky, vrátil se s vědrem plným jílu a vyprázdnil ho doprostřed rozžhaveného štítu. Ozvalo se zlověstné zasyčení a Durnik pokračoval v práci.

„Ehm - Durniku," řekl Garion a snažil se. aby to neznělo ne-

zdvořile. „Víš, hliněný štít není zrovna to, co jsem si představoval."

Durnik na něj vrhl úsměšek plný potlačovaného veselí. „Jen se podívej, Garione," vyzval ho, aniž by změnil rytmus dopadající sekyry.

Garion na štít najednou vyvalil očí. Žhnoucí kruh, do kterého Durnik bušil, tvořila úplně celý pevná třešňově červená ocel. „Jak jsi to provedl?"

„Transmutace!" vyjekla Polgara. „Proměna jedné látky v jinou! Durniku, kde jsi se pro všechno na světě naučil tohle?"

„Přišel jsem na to sám. Pol," Zasmál se. „Když má člověk trochu oceli, se kterou může začít - třeba jako tenhle starý kus nože - může jí pak udělat, kolik se mu zlíbí, z něčeho, co má při ruce: z litiny, jílu, prostě z čehokoliv."

Se'Nedře se náhle velice rozšířily zorničky. „Durniku," pronesla téměř uctivým šepotem, „mohl jsi ten štít udělat také ze zlata?"

Durnik se nad tím zamyslel, ale kovat nepřestával. „Předpokládám, že bych mohl," připustil, „ale zlato je příliš těžké a měkké, než aby z něj byl dobrý štít, nemyslíš?"

„Nemohl bys udělat ještě jeden?" loudila. „Pro mě? Nemusel by být tak veliký - aspoň ne úplně tak veliký. Prosím, Durniku."

Durnik dokončil obrubu štítu sprškou karmínových jisker a zvučným zazvoněním ocele o ocel. „Nemyslím, že to je moc dobrý nápad. Se'Nedro," řekl jí. „Zlato je cenné, protože ho je tak málo. Kdybych ho začal dělat z bláta, netrvalo by dlouho a ztratilo by veškerou cenu. Jsem si jistý, že to chápeš."

„Ale -"

„Ne, Se'Nedro," řekl pevně.

„Garione -" dovolávala *se* Se'Nedra zničeným hlasem zastání u manžela.

„Má pravdu, miláčku."

„Ale -

„Zapomeň na to, Se'Nedro."

Oheň dohořel, až z něj zbyl jen polštář žhnoucích uhlíků. Garion se vylekaně probudil a prudce se posadil. Zaléval ho studený pot a divoce se třásl. Opět slyšel kvílivý nářek, který zaslechl předešlého

dne, a ten zvuk mu rval srdce. Dlouho tak seděl a zíral do ohně. Za čas pot oschl a tělo se přestalo chvět.

Se'Nedra pravidelně oddychovala vedle něj a v jejich dobře ukrytém táboře se žádný jiný zvuk neozýval. Opatrně se vymotal z pokrývek, došel na kraj cedrového háje a posmutněle se zahleděl do dáli, přes pustá a tmou zalitá pole rozprostřená pod inkoustovým nebem. Pak, protože s tím nemohl nic dělal, se vrátil na lůžko a spal trhaným spánkem až do svítání.

Když procitl, mrholilo. Tiše vstal a vyšel ze stanu, aby se připojil k Durnikovi, který v ohništi stavěl hranici dříví. „Mohl bych si půjčit tvoji sekyru?" zeptá! se přítele.

Durnik k němu pozvedl tvář.

„Myslím, že budu k tomu všemu potřebovat ještě kopí." Poněkud znechuceně pohlédl na přílbici a štít. které ležely na smotaném kroužkovém brnění poblíž zavazadel a sedel.

„Ach." řekl kovář. „Na to jsem málem zapomněl. Bude jedno stačit? Víš, občas se lámou - alespoň Mandorallenovi se lámaly pořád."

„Rozhodně se nebudu vláčet s víc než jedním." Ukázal palcem přes rameno, kde vykukovala hruška jeho meče. „A navíc vždycky ještě můžu sáhnout po tomhle velikém noži."

Mrazivé mrholení, které se spustilo krátce před svítáním, patřilo k tomu druhu dešťů, po kterém jsou okolní pole zamlžená a nezřetelná. Po snídani vytáhli z vaků těžké pláště a připravili se na pěkně nepříjemný den. Garion si už oblékl drátěnou košili. Nežli si vmáčkl helmici na hlavu, vystlal její vnitřek starou vestou. Když docinkal až ke Kristiánovi a začal ho sedlat, připadal si neobyčejně přihlouple. Brnění už teď nehezky páchlo a zdálo se, že z nějakého důvodu přitahuje chlad promáčeného rána. Pohlédl na svůj čerstvé useknutý dřevec a kulatý štít. „Budu vypadat trapně," řekl.

„Štít si pověs na rozsochu sedla, Garione," navrhl Durnik, „a patku kopí si postav do třmenu vedle boty. Tak to dělá Mandorallen."

„Pokusím se," řekl Garion. Vyšvihl se do sedla. Už se pod tíhou brnění začínal potit. Durnik mu podal štít a on si ho pověsil za řemen k rozsoše sedla. Pak vzal kopí a nacpal jeho dolní konec do třmenu, přičemž si bolestivě přiskřípnul prsty u nohy.

„Budeš ho muset držet." řekl mu kovář. „Samo svisle stát nezůstane."

Garion zanadával a popadl ratiště kopí do pravé ruky.

„Vypadáš velice působivě, drahý," ujistila ho Se'Nedra.

„To mě strašně těší." opáčil nevrle.

Vyjeli z cedrového háje do mokrého, zbědovaného rána. Garion jel v čele a ve svém válečnickém úboru se cítil nemálo směšně.

Téměř ihned zjistil, že se kopí tvrdohlavě snaží sklonit špičkou k zemi. Posunoval po něm ruku, čímž měnil střed otáčení tak dlouho, dokud nenašel jeho těžiště. Na ratišti kopí se sbíraly kapky deště, stékaly po jeho provlhlé ruce a zatékaly mu do rukávu. Po krátké chvíli mu z podpaží začal vytékat neustávající proud vody. „Připadám si jako okap," postěžoval si.

„Přidejme do kroku." řekl Belgarat. „Do Ašabyje daleko a nezbývá nám už moc času."

Garion patami pobídl Kristiána a veliký šedák vyrazil kupředu, nejprve klusem a pak houpavým cvalem. Z nějakého důvodu si tak Garion začal připadat o něco méně komicky.

Na cestě, kterou jim ukázal Feldegast včera večer, bylo už včera pocestných pomalu a toho rána byla úplně liduprázdná. Procházela kolem opuštěných usedlostí, smutných, ostružiním zadušených podezdívek s plesnivými pozůstatky deskových střech, vše v rozkladu. Několik usedlostí bylo vypáleno, některé teprve nedávno.

Jak země nasákla vytrvalým deštěm, začala se cesta rozbahňovat. Dusající kopyta koní rozstřikovala bláto, které zkrápělo jejich nohy i břicha a pokrylo skvrnami boty a pláště jezdců.

Silk jel vedle Gariona, tvář měl ve střehu a pokaždé, než vystoupali na hřeben kopce, vyrazil tryskem napřed, aby se podíval do mělkého údolí, které se rozkládalo za ním.

Kolem poledne už byl Garion na kost promočený. Jel sklíčeně, snášel nepohodlí a pach čerstvé rzi a vroucně si přál, aby přestalo pršet.

Silk se vrátil z výzvěd na vrcholu dalšího kopce. Tvář měl napjatou náhlým vzrušením a dával jim znamení, aby zastavili.

„Před námi jsou Grolimové," ohlásil stručně.

„Kolik?" zeptal se ho Belgarat.

„Asi dva tucty. Pořádají tam jistý náboženský obřad."

Starý pán zaklel. „Pojďme se podívat." Pohlédl na Gariona. „Nech kopí Durnikovi," řekl. „Ční moc vysoko k obloze a já bych raději nechtěl přitahovat pozornost."

Garion přikývl, podal svůj dřevec kováři a pak se vydal za Silkem, Belgaratem a Feldegastem nahoru do kopce. Těsně před vrcholem stoupání sesedli a obezřetně došli na nejvyšší bod, kde jim skýtal hustý podrost určitý úkryt.

O kus cesty dál pod kopcem klečeli na mokré trávě před dvěma děsivými oltáři Grolimové v černých řízách. Přes každý oltář ležela bezvládná, nehybná postava a všude byly spousty krve. Po stranách oltářů stály prskající koše se žhavým uhlím a vysílaly do vzduchu plného deště dvojitý sloup černého dýmu. Grolimové monotónně prozpěvovali mumlavý popěvek, který už Garion slyšel tolikrát předtím. Nedokázal rozeznat, co říkají.

„Chandim?" otázal se Belgarat tiše žongléra.

„Těžko říct na jistotu, Starodávné," odvětil Feldegast. „Pro svědčijó dva oltáře, ale ten obyčej sa už mohl rozšířit. Grolimové velice rychle přijímajó změny církevní politiky. Šak ať só to Chandim nebo ne, radil bech vám, abechom se jim vyhnuli. Nemá žádné smysl obveselovat sa bezvýznamnýma šarvátkama *s* Grolimama."

„Východní strana údolí je porostlá lesem," řekl Silk a ukázal tam. „Když se v něm budeme držet, nebude na nás vidět."

Belgarat přikývl.

„Jak dlouho eště se asi budou modlit?" zeptal se Garion.

„Přinejmenším ještě hodinu," odpověděl Feldegast.

Garion pohlédl na dvojici oltářů a pocítil, jak v něm kypí mrazivý hněv. „Nejradši bych tu jejich mši korunoval malou osobní náštěvou." procedil skrz zuby.

„Zapomeň na to." řekl mu Belgarat. „Nejsi tu od toho. abys ses prohánět krajem a napravoval nepravosti. Pojeďme zpátky k ostatním. Rád bych měl tyhle Grolimy za zády, než dokončí své modlitby."

Pečlivě volili trasu pásmem stromů, ze kterých na ně kanula voda, po východním svahu mělkého údolí, kde Grolimové prováděli své

ohavné rituály. Na blátivou silnici se vrátili o míli dále. Znovu vyrazili rychlým cvalem polykajícím vzdálenosti. Garion se vrátil do čela.

Několik mil za údolím, kde Grolimové obětovali ony dva nešťastníky, projeli kolem hořící vesnice, ze které stoupal sloup černého dýmu. Zdálo se, že v okolí nikdo není, ale poblíž hořících chalup byly patrné stopy po boji.

Projeli bez zastávky.

V půli odpoledne déšť ustal, ačkoliv nebe zůstalo stále zatažené. Pak, když vystoupali na temeno jednoho z mnoha kopců zvlněné krajiny, spatřili na druhé straně údolí jiného jezdce. Vzdálenost byla příliš velká, aby dokázali rozeznat podrobnosti, ale přesto Garion jasně viděl, že třímá kopí.

„Co uděláme?" zavolal přes rameno na ostatní.

„Právě pro takové příležitosti máš na sobě brnění a taháš se s kopím, Garione," odvětil Belgarat.

„Neměl bych mu dát alespoň možnost, aby se nám klidil z cesty?"

„A k čemu be to belo dobré?" otázal se ho Feldegast. „Tohle oni nedělajó. Pouhá tvá přítomnost, tvůj dřevec a štít só pro něj výzvo, keró neodmítne. Rozjeď sa na něj bez cavykó, mladé majstře. Den sa krátí, esli mi rozumíš."

„Dobrá, dobrá." řekl Garion nešťastně. Připevnil si štít k levé ruce, narazil si helmici více do čela a zvedl patku kopí ze třmenu. Kristián už hrabal kopyty a vyzývavě frkal.

„Fanatiku," zabručel Garion. „Dobře, tak tedy do toho."

Velký šedý hřebec divoce zaútočil. Neběžel tryskem, neběžel přísně vzato ani ze všech sil, ale neúprosným a nezařaditelným krokem, který se nedal pojmenovat jinak než útok,

Muže v brnění na druhé straně údolí nevyprovokovaný výpad očividně poněkud překvapil. Chyběly tu všechny obvyklé výzvy, hrozby nebo urážky. Chvíli nervózně zápolil s výzbroji, ale podařilo se mu připravit štít a správně sklonit kopí. Zdálo se, že je dost tělnatý, ale to mohlo mít na svědomí brnění. Měl na sobě drátěnou košili, která mu sahala ke kolenům. Helmici měl kulatou a vybavenou hledím a u pasu mu visel veliký meč. Sklopil hledí, zabodl svému koni ostruhy do slabin a také vyrazil.

Pole podél cesty se slila v barevnou šmouhu. Garion se přikrčil za štítem, sklonil kopí a namířil ho přímo na svého protivníka. Viděl Mandorallena při téhle činnosti tolikrát, aby pochopil základy. Prostor mezi ním a cizincem se rychle zužoval, dokázal už jasné rozeznat, jak kůň jeho nepřítele rozstřikuje kopyty bláto. V poslední chvíli, těsně předtím, než se střetli, se Garion postavil ve třmenech, jak mu poradil Mandorallen, naklonil se dopředu, takže se celým tělem napřel proti nárazu, a pečlivě zamířil špičkou kopí přesné doprostřed soupeřova štítu.

Pocítil strašlivý náraz a třesk a najednou byl vzduch kolem něj plný třísek, jak se roztříštil soupeřův dřevec. Jeho kopí, ačkoliv nebylo silnější než strážcovo, představoval čerstvě poražený cedrový kmínek a bylo velice pružné. Prohnulo se do vysokého oblouku, jako když se napne luk, a pak se zase prudce vymrštilo. Překvapený cizinec náhle vylétl ze sedla. Jeho tělo opsalo vzduchem dlouhý a ladný oblouk, který byl rázem zakončen, když sebou po hlavě plácl doprostřed cesty.

Garion se jako bouře hnal dál, až se mu nakonec podařilo svému velikému šedému oři přitáhnout uzdu. Otočil se a zastavil. Druhý muž ležel na zádech v blátě cesty. Nehýbal se. Garion si připravil kopí a opatrně došel s Kristiánem zpátky k třískami posetému místu, kde se srazili.

„Jsi v pořádku?" zeptal se gardisty rozvaleného v bahně".

Nedostal žádnou odpovčď.

Garion opatrně sesedl, položil kopí a vytáhl meč Železné ruky. „Povídám, chlape, jsi v pořádku?" otázal se znovu. Natáhl nohu a strčil do něj.

Gardista měl zavřené hledí, takže pod něj Garion zasadil špičku meče a nadzvedl ho. Muž měl oči obrácené v sloup, bylo vidět jen bělma a z nosu mu hojně prýštila krev.

Přihnali se ostatní. Se'Nedra sklouzla ze sedla málem dřív, než její kůň zastavil, a vrhla se manželovi do náručí. „Byl jsi úžasný. Garione! Naprosto úžasný!"

„Šlo to docela snadno, ne?" odpověděl skromně, zatímco se pokoušel pobrat najednou meč, štít a svoji ženu. Pohlédl na Polgaru, která také sesedala. „Myslíš, že bude v pořádku, teto Pol?" zeptal se.

„Doufám, že jsem mu příliš neublížil."

Čarodějka bezvládného muže ležícího na cestě zběžné prohlédla. „Bude mu hej, drahý," ujistila ho. „Jen tím pádem ztratil vědomí, nic víc."

„Dobrá práce." řekl Silk.

Garion se najednou zazubil od ucha k uchu. „Víte co?" řekl. „Myslím, že začínám chápat, proč se to Mandorallenovi tak líbí. Je to opravdu docela osvěžující."

„Hádám, že za to opravdu může ta váha brnění," poznamenal Feldegast smutně k Belgaratovi. „Doléhá na ně tak ztěžka, že jim vymačkává všechnu šťávu z mozka, či cosi takového."

„Pojeďme dál," navrhl Belgarat.

Dopoledne druhého dne dojeli do rozlehlého údolí, kde stála Mal Yaska, církevní metropole Mallorey a sídlo Urvona učedníka a jeho paláce.

Ačkoliv byla obloha stále zatažená, déšť už se vypršel a vytrvalý vánek začal vysoušet trávu i bláto, které ochromovalo cesty. Po údolí byly roztroušené tábory, malé skupinky lidí, kteří uprchli před démony ze severu a morem na jihu. Každá skupinka se úzkostlivě stranila svých sousedů a všichni měli zbraně přichystané blízko při ruce.

Na rozdíl od Mal Rakutu byly brány Mal Yasky otevřené, ale střežily je oddíly obrněných gardistů, Strážců Chrámu.

„Proč nejdou do města?" zeptal se Durnik a rozhlížel se po skupinkách běženců.

„Mal Yaska nepatří k místám, kam lidi chodijó dobrovolně, majstře kováři," odvětil Feldegast. „Dyž se Grolimové poohlížejó po někom, koho by mohli obětovat na oltářů, není právě moudré, je - li jeden hned' při ruce." Pohlédl na Belgarata. „Co bes řekl takovému návrhu, můj starodávné příteli?"

„Do toho."

„Bodem potřebovat čerstvé zprávě o tom, co sa děje támhle." Ukázal na hory s bílými čepicemi, které se nezřetelně rýsovaly za severním obzorem. „A protože já sa v Mál Yasce veznám a vím, jak sa protáhnót kolem Grolimó, nemeslíš, že be sa veplatilo tak hodinko si odpočinót? Trocha bech čenichal na hlavním tržišfu. Snad' bech doká-

zal přinést užitečné novinke."

„Má pravdu, Belgarate," souhlasil Silk vážně. „Nemám rád, když se do něčeho řítím poslepu."

Belgarat se zamyslel. „No dobře," řekl žonglérovi, „ale dávej pozor - a drž se v bezpečné vzdálenosti od pivnic."

Feldegast si povzdechl. „Takové přístavy v Mal Yasce nésó, Belgarate. Zdejší Grolimové tahle prostá potěšení úzkostlivě a přísně zakazujó." Pobídl svou mulu a rozjel se přes pláň k černým zdem Urvonova hlavního města.

„Cožpak si neprotiřečí?" zeptal se Sadi. „Nejdřív prohlásí, že chodit do města by bylo příliš nebezpečné, a pak tam sám jede."

„Ví, co dělá." řekl Belgarat. „Jemu nehrozí žádné nebezpečí."

„Takže se. zatímco budeme čekat, můžeme klidně naobědvat, otče," navrhla Polgara.

Přikývl. Odjeli kus cesty do otevřené pláně a sesedli.

Garion odložil kopí, stáhl si přílbu ze zpocené hlavy, zastavil se a zadíval přes volný prostor na střed církevní moci v Mallorei. Město bylo samozřejmě veliké, ale ani zdaleka tak rozlehlé jako Mal Zet. Hradby mělo vysoké a silné, nahoře obehnané cimbuřím, a věže, které se vypínaly za nimi, byly hranaté a zavalité. Ze všeho čišela podivná monotónní ošklivost a zdálo se, jako by se nade vším vznášela jakási hrozba - jako kdyby se celé věky krutostí a tuhy po krvi vsákly do samotných kamenů. Z nějakého místa poblíž středu města stoupal sloup černého kouře a Garion měl pocit, že k němu přes pláň s roztroušenými tábory vyděšených uprchlíků slabě doléhá pochmurné dunění gongu z Torakova chrámu. Nakonec si povzdechl a odvrátil hlavu.

„Nebude to trvat navěky," řekl s jistotou Eriond, který k němu mezitím přistoupil. „Konec už je nedaleko. Všechny oltáře budou strženy a Grolimové zahodí své nože a nechají je zrezivět."

„Jsi si tím jistý, Erionde?"

„Ano, Belgarione. Úplně jistý."

Snědli studený oběd a zanedlouho potom se vrátil Feldegast. Tvářil se zasmušile. „Věci só možná vážnější, než sme očekávali, Prastaré." hlásil, když seskakoval z muly. „Chandim úplně ovládajó město a

dávajó rozkaze přímo Strážcům Chrámu. Grolimové, keří sa drželi starách obyčejó, sa všichni ukryli, ale slídijó po nich smečke Torakovéch Ohařó, a kdykoliv na ně padnó, roztrhajó je na kusy."

„Zjišťuji, že mohu sotva soucítit s Grolimy," zabručel Sadi.

„Já sa také s jejich nesnázema dokážo verovnat," přitakal Feldegast, „ale po tržišťu sa prosléchalo, že sa Chandim a jejich Psi a Gardisti *také* přesóvajó přes hranicu do Katakoru."

„I když tam jsou Karandové a Menghovi démoni?" otázal se překvapeně Silk.

„Tož to je prává něco, s čím si nevím rady," odvětil žonglér. „Nikdo mně nedokázal říct, jak nebo proč, ale zdá sa, že si Chandim a Gardisti ani s Menghou, ani s jeho armádo démonů nedělajó žádné starosti."

„Začíná to zavánět nějakou dohodou," řekl Silk.

„Už tu bele dříve jisté náznake," připomněl mu Feldegast.

„Že by spojenectví?" zamračil se Belgarat.

„To ti nemožu říct jistě. Starodávné, ale Urvon je pletichář a odjakživa vedl spory s císařským trůnem v Mal Zetu. Pokuď sa mu podařilo získat na svoju stranu Menghu, měl be Kal Zakat raději pečlivě zkontrolovat své hraďby."

„Urvon je ve městě?" zeptal se Begarat.

„Ne. Nikdo neví jistě, kam vlastně odjel, ale tu v palácu není."

„To je velice zvláštní."

„To je," opáčil žonglér, „ale ať dělá či připravuje cokoliv, měli bechom raději našlapoval zlehýnka, až přejedem hranicu do Katakoru. Dyž sa k démonům a Karandum, keři tam už só, přidajó Ohaři a Strážci, začíná bét přístupová cesta k Domu Torakovu v Ašabě velice nebezpečná."

„Tohle riziko budeme muset podstoupit," řekl stařec neradostně. „Jedeme do Ašaby a pokud nám kdokoliv - Ohař nebo člověk nebo démon - zastoupí cestu, budeme se s ním prostě muset vypořádat."

Kapitola patnáctá

OBLOHA SE ŠKAREDILA ČÍM DÁL víc, zatímco projížděli pod podezřívavými pohledy gardistů v brnění u brány a Grolimů v kápích na hradbách kolem mateřského města grolimské církve.

„Dá se očekávat, že nás budou pronásledovat?" zeptal se Durnik.

,.To není příliš pravděpodobné, kováři," odpověděl Sadi. „Podívej se kolem sebe. Táboří tu tisíce lidí a pochybuji, že by se Grolimové nebo Strážci obtěžovali a sledovali každého, kdo odjede."

„Řekl bych, že máš pravdu," přikývl kovář.

Pozdě odpoledne byli daleko za Mal Yaskou a zasněžené vrcholky katakorských štítů, chladně vystupující proti špinavě šedavým mrakům, které hnal vítr od severu, se nad nimi tyčily do větší výšky.

„Bodó sa pánové chtět na noc zastavit, než přejedó hranicu?" zeptal se Feldegast Belgarata.

,,Jak je odtud daleko?"

,,Nepatrně, Prastaré."

„Je střežená?"

„Většino bévá."

„Silku," řekl starý pán, ,,jeď napřed a obhlédni to."

Drobný chlapík přikývl a pobídl koně do trysku.

„Takže," řekl Belgarat a pokynul jim, aby zastavili a mohli ho poslouchat. „Každý, koho jsme dnes odpoledne viděli, mířil na jih. Nikdo neprchá směrem do Katakoru. Ovšem člověk, který odněkud utíká, se nebude zastavovat, když má hranicí na dohled. Pojede dál. To znamená, že je dost pravděpodobné, že na katakorské straně hranice nebude na míle daleko nikdo. Pokud nebude hranice střežená, prostě ji jenom přejedeme a ukryjeme se na noc na druhé straně."

„A když *bude* střežená?" otázal se Sadi.

Belgaratův pohled ztvrdl. „Tak stejně pojedeme na druhou stranu," odpověděl.

Silk se vrátil asi za čtvrt hodiny. „Na přechodu je asi deset Strážců," hlásil.

„Můžeme doufat, že se nám je podaří zaskočit nepřipravené?" zeptal se Belgarat.

„Snad, ale cesta k hranici je úplně rovná čtvrt míle na každé straně od strážnice."

Starý pán zabručel pod vousy kletbu. „Nu, co se dá dělat. Budou mít přinejmenším čas, aby nasedli na koně. Ale nechceme jim ho nechat tolik, aby se stihli nachystat. Nezapomínejte, jak říkal Feldegast, vzít rozum do hrstí. Nedělejte žádné pošetilosti, ale chci, aby se po prvním útoku všichni Strážci váleli na zádech. Pol, budeš se s dámami držet pozadu - a s Eriondem."

„Ale -" začala protestovat Samet.

„Nehádej se se mnou, Liselle - alespoň protentokrát. "

„Nemohla by je paní Polgara prosíc uspat?" zeptal se Sadi. „Tak jako to prováděla se špehy v Mal Zetu?"

Belgarat zavrtěl hlavou. „Mezi Strážci je pár Grolimů a na ty tenhle trik nepůsobí. Tentokrát si budeme muset vystačit s hrubou sílou - prostě pro jistotu."

Sadi podmračeně přikývl, sesedl a zvedl z okraje cesty silnou větev. Několikrát s ní zkusmo bacil do trávy. „Chtěl bych, abyste všichni věděli, že jinak tomuto způsobu řešení konfliktů rozhodně přednost nedávám."

Ostatní také seskočili z koní a ozbrojili se klacky a holemi. Pak jeli dál.

Hranicí vyznačovala bíle natřená kamenná bouda a brána, což byla jednoduchá bílá závora a dva sloupky na krajích cesty. Přímo před stavením stál uvázaný asi tucet koní a o zeď se opírala kopí. Na bližší straně brány přecházel sem a tam přes cestu jediný Strážce v kroužkovém brnění. Na rameni měl položený meč.

„Dobrá," řekl Belgarat. „Pojeďme tak rychle, jak to půjde. Pol, vy počkejte tady."

Garion vzdychl. „Hádám, že bych měl vyjet jako první."

Silk stáhl rty do napjatého úsměšku. „Doufali jsme, že se nabídneš."

Garion si toho nevšímal. Připevnil si štít, narovnal si přílbu a opět vytáhl patku svého kopí ze třmenu. „Všichni připraveni?" otázal se a rozhlédl se kolem sebe. Pak sklopil kopí a pobídl koně do útoku. Ostatní ho těsně následovali.

Gardista u závory vrhl na bojechtivou skupinku, která se na něj řítila, jediný vylekaný pohled, doběhl ke dveřím boudy a zařval na spolubojovníky uvnitř. Pak se vyškrábal do sedla svého koní uvázaného u kůlu. nahnul se, popadl kopí a vyjel na cestu. Ostatní Strážci se vyhrnuli ze stavení, zápolili s výzbrojí a vráželi jeden do druhého.

Garion urazil polovinu vzdálenosti k závoře dřív, než se dva nebo tři obrnění muži dostali do sedel, takže se mu musel muž, který předtím držel stráž, postavit sám.

Výsledek dopadl zhruba podle očekávání.

Když se Garion s hromovým duněním hnal kolem z koně spadlého protivníka, přiřítil se na cestu další Strážce, ale Garion mu nedal čas, aby se připravil nebo obrátil. Ničivý náraz na štít, který držel nepřipravený muž, povalil na zem i koně. Strážce dopadl dříve než jeho zvíře a to se přes něj převalilo, přičemž zděšeně řičelo a kopalo.

Garion se pokusil přitáhnout Kristiánovi uzdu, ale kůň se vzbouřil. Závoru překonal dlouhým a ladným obloukem a hnal se dál. Garion zaklel a uzdu pustil. Naklonil se dopředu, popadl velikého šedáka za ucho a prudce zatáhl. Polekaný Kristián zastavil tak rychle, že smýkl zadkem po cestě.

„Bojuje se támhle za námi," pravil Garion svému oři, „nebo jsi už zapomněl?"

Kristián na něj vyčítavě pohlédl, obrátil se a vyrazil zpátky k závoře.

Díky rychlosti útoku dorazili Garionovi přátelé ke Strážcům, ještě než mohli vložit do hry svá kopí, takže se boj pro církevní vojáky vyvíjel ne právě příznivě. Durnik tupým koncem své sekery rozdrtil jednomu Strážci hledí. Promáčkl ho takovou silou, že muž přestal vidět. Jezdil bezmocně v kruzích a oběma rukama svíral helmici, dokud nedojel pod nízkou větev, klerá ho elegantně smetla z koně.

Silk se vyhnul rozmáchlému úderu obouručního meče, sehnul se a dýkou čistě přeřízl útočníkův podpěnkový pás. Kůň poskočil kupředu

a zanechal svého jezdce ve vzduchu. Gardista se tak, jak byl, i se sedlem, rozplácl na cestu. Vyškrabal se sice s mečem v ruce na nohy, ale pak k němu zezadu dojel Feldegasi a srazil ho zpátky k zemi nehezky vyhlížejícím olověným obuškem.

Pod největším náporem se nicméně ocitl Toth. Zaútočili na něj tři Strážci. Když Kristián podruhé přeskakoval závoru, Garion si stačil všimnout, že obr kolem sebe nemotorně buší svou holí, jako by ji držel v rukou poprvé v životě. Když se ovšem ona trojice přiblížila na dosah, Tothovi se zručnost zázračně vrátila. Těžký klacek zavířil v rozmazaném kruhu. Jeden Strážce se se zasípěním zhroutil k zemi a svíral si zlámané žebro. Druhý se svižně popadl za břicho, když mu Toth zasadil úder koncem hole na žaludek. Třetí zoufale pozvedl meč, ale obr mu ho ledabyle vyrazil z ruky, pak se natáhl a popadl překvapeného muže zepředu za kroužkově brnění. Garion jasně zaslechl zaskřípění ocele o ocel, když se Tothovy pěstí sevřely. Pak se obr rozhlédl a téměř nenuceně mrštil obrněným mužem proti stromu na kraji cesty. Náraz měl takovou sílu, že setřásl jarní listy z nejhořejších větévek.

Tři zbývající Strážci začali ustupovat; pokoušeli se tak získat prostor, aby mohli využít svá kopí, ale zdálo se, že si nepovšimli Gariona, který se vracel do boje - za jejich zády.

Když se Kristián vyřítil proti nic netušící trojici, Gariona náhle cosi napadlo. Rychle obrátil kopí napříč, takže jeho „střed ležel právě nad hruškou sedla, a vrazil gardistům do zad. Čerstvý cedrový dřevec všechny tři smetl přes hlavy koní ze sedel. Než se stačili postavit na nohy, byli u nich Sadi, Feldegast a Durnik a boj skončil stejně rychle, jako začal.

„.Nemyslím, že bych někdy někoho viděl, aby zacházel s kopím takovýmhle způsobem," řekl Garionovi rozzářený Silk.

„Právě jsem ho vynalezl," odvalil Garion a vesele se zazubil.

„Vsadím se, že odporuje alespoň půl tuctu pravidel."

„Tak bychom se o tom nejraději neměli nikde zmiňovat."

„Když ne ty, tak já to nikomu neřeknu."

Durnik se kriticky rozhlédl po okolí. Země byla posetá Strážci Chrámu, kteří byli buď v bezvědomí nebo sténali a svírali nejrůznější

přelámaně kosti. Pouze ten, kterého Toth bodl do žaludku, se stále držel v sedle, ačkoliv se popadal za břicho a lapal po dechu. Durnik k němu přijel a řekl zdvořile: „Promiň." Pak sundal ubožákovi helmici a rázně ho klepl tupým koncem sekery do temene. Gardistův pohledl pohasl, načež se bezvládně skulil z koně.

Belgarat najednou zavyl smíchy a popadl se za břicho. „Řekl jsi *promiň?"* vypravil ze sebe.

„Nevidím důvod, proč bych se měl k ostatním lidem chovat nezdvořile," opáčil škrobeně Durnik.

Z kopce k nim volným krokem přijížděli Polgara se Se'Nedrou, Samet a Eriondem. „Velice hezké, pánové," složila jim poklonu a rozhlížela se po ležících Strážcích. Pak dojela k závoře. „Garione, drahoušku," řekla milým hlasem, „byl bys tak hodný?"

Zasmál se, dojel s Kristiánem ke kládě a odkopl ji z cesty.

„Ale povez mi, proč jsi jenom uprostřed boje skákal přes překážky?" zeptala se zvědavě.

„Nebyl to tak docela můj nápad," odvětil.

„Ach," povzdechla si a káravě pohlédla na velkého hřebce. „Myslím, že ti rozumím."

Kristiánovi se nějakým záhadným způsobem podařilo zatvářit se lehce zahanbeně.

Přejeli hranici. Začal se nezadržitelně snášet večer a ponuré nebe bylo stále tmavší. Feldegast se zařadil po bok Belgaratovi. ,,Zdali be sa nějak dotklo vaší morálke a ótlocitu, kdebe vám staré Feldegast pro tuto noc nabídl přístřeší v malé útulné jeskyni pašerácké? Vím o jedné, kerá je jen o pár mil dále."

Belgarat se usmál a zakroutil hlavou. „Ani v nejmenším," opáčil. „Když potřebuju jeskyni, nikdy se nestarám, jaké měla nájemníky přede mnou." Pak se zachechtal. „Bydlel jsem jednou celý týden se spícím medvědem - vlastně to byl docela roztomilý medvěd, když jsem si zvykl na jeho chrápáni."

,,Toť dozajista kózelné příběh, a rád si ho někdá veslechno -ale noc přinde co nevidět. Móžeš mi o tom říct nad večeřó. Takže pojedem?" Žonglér pobídl svou mulu patami a vedl je kodrcavým cvalem dál po vyjetých kolejích cesty, zatímco se rychle snášel soumrak.

Když dojeli k prvním kopcům předhůří, zjistili, že chabě udržovanou cestu po obou stranách lemují truchlivě vyhlížející jehličnaté stromy. Cesta sama byla opuštěná, ačkoliv jevila známky nedávného hustého provozu. Všechny stopy mířily k jihu.

„Jak je ještě daleko do té tvé jeskyně?" zavolal Belgarat na žongléra.

„Už sme nedaleko," ujistil ho Feldegast. „Před náma cesta překračuje veschlé koryto. Po něm páni pojedó kus hore a só tam."

„Doufám, že víš, co děláš."

„Mosíš mně věřit."

Belgarat poněkud překvapivě přešel jeho poznámku bez povšimnutí.

Hlučně klusali dál nahoru po silnici, zatímco se okolní kopce začínaly halit do kalného přítmí a pod kmeny stromů se sbíraly lemné stíny.

„No, tu ho máme." řekl Feldegast a ukázal na skalnaté řečiště vyschlého potoka. „Půda je tu zrádná, tož zvířata raději povedem." Seskočil ze sedla své muly a opatrně se vydal nahoru korytem. Byla čím dál větší tma, ze zatažené oblohy se světlo ztrácelo velice rychle. Řečiště se zúžilo a opsalo ostrý oblouk. Žonglér se začal přehrabovat v plátěném vaku. který měl připoutaný na zadku své muly. Vytáhl oharek svíčky a pohlédl na Durnika. „Majstře kovářů, potřeboval bech malinké plamének." požádal ho. „Rozdělal bech ho sám, ale zdá sa, že sem někam založil tród."

Durnik otevřel svůj váček, vytáhl křemen, ocílku a kus troudu a po několika pokusech rozfoukal vykřesanou jiskérku do drobného plamínku. Nastavil ho, zastíněný dlaněmi, Feldegastovi a ten si od nčho zapálil svůj kousek svíčky.

„A tu ju máme," pronesl žonglér velkolepě a pozvedl svíčku, aby osvětlil strmé břehy koryta.

Silk se zmateně rozhlížel po okolí. „Kde?" zeptal se.

„Víš, princů Kheldare, to be nebela pravá tajná jeskyňa, dyby její otvor moh objevit každé, kdo na nu náhodo narazí, není - liž pravda?" Feldegast došel ke strmému svahu koryta, kde se o břeh opíral mohutný blok vodou omleté žuly. Spustil ruku se svíčkou, zastínil ji dlaní,

trochu sklonil hlavu a zmizel za balvanem, následován svou mulou.

Vnitřek jeskyně byl vystlán čistým bílým pískem a stěny byly chlazené staletími vířící vody. Feldegast stanul s planoucí svíci uprostřed dutiny. Podél stěn stály hrubé dřevené pryčny, v prostředku stůl a několik lavic a poblíž druhé zdi bylo hrubé ohniště, na kterém už stála připravená hranice. Feldegast k němu došel, sehnul se k drsnému kamennému roštu a zapálil plamenem svíce jemné chrastí pod naštípanými poleny, které na roštu leželo. „Tož to je lepší," řekl a nastavil dlaně nad prskající plameny. „Není toto hnízdečko útulné?"

Právě za ohništěm zela klenutá chodba, napůl dílo přírody, napůl lidských rukou. Vstup do ní zahrazovalo několik vodorovných břeven. Feldegast na ni ukázal. „Tam só maštale pro koně - a vzadu též malé pramínek. Toto je bezesporu nejlepší pašerácká jeskyňa v této části Mallorey."

„Šikovné místečko," rozhlédl se kolem Belgarat.

„Co se tudy pašuje?" otázal se s jistým profesionálním zájmem Silk.

„Hlavně drahé kameně. V katakorských stěnách só bohatá ložiska. Často tu nandeš celé náplavke štěrko plného málech zářivéch drahóškó, keré si jen tak ležijó na dně potoka a stojijó jen to námaho, dyž jich člověk zvedá. Místní daně só ovšem nechvalně známé svó krulosťó, takže neohrožení chlapci z téhle části hor přišli na několik cest, po kerých dopravujó svoje zboží přes hranice, aniž be rušili klidné spánek těžce pracujících vébčrčích daní."

Polgara prohlížela ohniště. Ze stěn uvnitř vystupovalo několik železných háků na kotlíky a na jedné straně byl na solidních nohou upevněný veliký železný rožeň. „Moc hezké," zabručela spokojeně. „Je tu dost dříví na topení?"

„Víc než dost, má drahá paní," odvětil žonglér. „Je narovnané ve stáji, a též stelivo a seno pro koně."

„Výborně," řekla, zatímco si svlékala modrý plášť a pokládala ho přes jeden z kavalců. „Tak myslím, že budu moci rozšířit menu, se kterým jsem dnes večer počítala na večeři. Když tu máme všechny potřebné propriety, řekla bych, že by jich bylo hřích nevyužít. Budu potřebovat, aby mi někdo nanosil dříví na topení - a samozřejmě vo-

du." Vydala se k nákladnímu koni pro kuchyňské náčiní a tichounce si přitom pobrukovala.

Durnik s Tothem a Eriondem zavedli koně do stáje a začali je odsedlávat. Garion, který nechal kopí venku, přistoupil k jednomu kavalci, sundal si přílbu a položil ji spolu se štítem pod kavalec. Pak se pustil do boje s drátěnou košilí. Se'Nedra mu přispěchala na pomoc.

„Dnes jsi byl báječný, miláčku," řekla mu vřele.

Zabručel něco vyhýbavého, předklonil se a natáhl ruce za hlavu, aby mu mohla kroužkovou zbroj stáhnout.

Usilovně se do ní opřela, až nakonec košile povolila. Její váha vyvedla královnu z rovnováhy, takže ztěžka dosedla na písečnou podlahu s kroužky na klíně.

Garion se rozesmál a rychle k ní přičapl. „Ach, Se'Nedro," řekl a stále se smál, „ já tě miluju." Políbil ji a pak jí pomohl na nohy.

„Je příšerně těžká, že?" řekla, když se snažila drátěnou košili zvednout.

„Těší mě, že sis toho konečně všimla," řekl a třel si bolavé rameno. „A to sis snad myslela, že se prostě jen tak bavím?"

„No tak. drahoušku, bud' hodný. Chceš, abych ti ji pověsila?"

Pokrčil rameny. „Prostěji odkopni pod lehátko."

Sjela ho pohoršeným pohledem.

„Nemyslím, že by se přitom zmačkala, Se'Nedro."

„Ale bylo by to lajdácké, drahý." Vyvinula jisté úsilí, aby nepoddajné železo složila, pak se vzdala, srolovala košilí do jakés takés koule a postrčila ji nohou hluboko pod kavalec.

Toho večera sestávala tabule z tlustých smažených řízků odkrojených z kýly, kterou je vybavila Vella, dále z vydatné husté polévky a velikých krajíců chleba, který nechali ohřát před ohněm, a ještě z pečených jablek s medem a skořicí.

Když se najedli, Polgara vstala a znovu se rozhlédla po jeskyni. „Dámy a já teď budeme potřebovat trochu soukromí," řekla, „a několik umyvadel horké vody."

Belgarat si povzdechl. „Zase, Pol?"

„Zajisté, otče. Je načase, abychom se umyli a převlékli do čistých šatů - a to všichni." Významně několikrát nasála vzduch v malé jesky-

ni. „Rozhodně je načase," dodala.

Oddělili část jeskyně závěsem, aby poskytli Polgaře, Se'Nedře a Samet soukromí, které požadovaly, a začali na ohni ohřívat vodu.

Ačkoliv se Garionovi zpočátku nechtělo ani pohnout, musel připustit, že se cítil mnohem lépe, když se umyl a převlékl do čistých a suchých šatů. Uvelebil se na jednom kavalci vedle Se'Nedry a vůbec si nestěžoval na vůni jejích vlhkých vlasů. Zmocnil se ho ten pohodlný pocit z čistoty, dobrého a vydatného jídla a tepla po dni stráveném venku v mizerném počasí. Popravdě řečeno už málem začínal klimbat, když úzkým korytem před jeskyní dolehl nesmírný řev. který se zdál být napůl lidský a napůl zvířecí, výkřik lak strašlivý, že mu při něm stydla krev a vstávaly vlasy na hlavě.

„Co je to?" vykřikla polekaně Se'Nedra.

„Tiše, dítě," varoval ji jemně Feldegast. Vyskočil na nohy a rychle zajistil otvor ohniště kusem plachtoviny, takže se jeskyně pohroužila do polotmy.

Korytem se rozlehl další nelidský skřek. Zvuk byl. zdálo se, plný úděsné zlovůle.

„Můžeme tomu dát jméno, ať je to cokoliv?" zeptal se potichu Sadi.

„Není to nic, co bych kdy v životě slyšel," ujistil ho Durnik.

„Myslím, že já ho už zaslechl," řekl pochmurně Belgarat. „Když jsem pobýval v zemi Morind, býval tam jeden šaman, kterému připadalo zábavné, když v noci vypouštěl svého démona na lov. Vydával přitom takovéhle zvuky."

„Jaký nešťastný obyčej," zabručel eunuch. „Co ale démoni jedí?"

„Opravdu to radši nechtěj vědět," opáčil Silk. Obrátil se k Belgaratovi. „Troufl by sis odhadnout, jak velká ta věc může být?"

„To se různí. Ovšem soudě podle hluku, který vydává, řekl bych, že je slušně veliký."

„Takže by to nemělo být schopné dostat se do jeskyně, nemám pravdu?"

„Na to bych raději příliš nesázel."

„Hádám, že dokáže vyčenichat naše stopy?"

Starý muž přikývl.

„Události se nám bezpochyby začínají vymykat z rukou, Belgarate. Můžeš udělal něco, co by to odehnalo?" Mužik se obrátil k Polgaře. „Nebo snad ty, Polgaro? Poradila sis přece s démonem, kterého Chabat vyvolala v přístavu Rak Urga."

„Měla jsem pomocníka, Silku," připomněla mu. „Přišel mi na pomoc Aldur."

Belgarat začal rázovat sem a tam s očima zabodnutýma do podlahy.

„Nu?" naléhal Silk.

„Nevyrušuj mě," odsekl stařec. „*Snad* bych mohl něco udělat." řekl zdráhavě, „ale kdybych to provedl, natropil bych takový randál, že by ho slyšel každičký Grolim v Katakoru - a nejspíš i Zandramas. Měli bychom ihned za patami Chandim anebo její Grolimy, a to celou cestu až do Ašaby."

„Proč nepoužít Orb?" navrhl Eriond a vzhlédl od uzdy, kterou opravoval.

„Protože Orb by natropil ještě větší rámus nežli já. Kdyby Garion použil Orb, aby odehnal démona, uslyší to na druhém konci světadílu v Gandaháru."

„Ale působil by, nebo se mýlím?"

Belgarat pohlédl na Polgaru.

„Myslím, že má pravdu, otče," řekla. „Démon by před Orbem bezpochyby utekl - dokonce i kdyby byl spoután svým pánem. Nespoutaný démon by utekl ještě rychleji."

„Nenapadá tě ještě něco jiného?"

„Bůh." Pokrčila rameny. „Všichni démoni - ať jsou jakkoliv mocní - před bohy utíkají. Neznáš náhodou nějakého?"

„Pár," odvětil, „ale jsou právě zaneprázdnění."

Horami se znovu rozlehl burácející řev. Zdálo se, že se ozývá přímo před jeskyní.

„Je na čase, abychom se nějak rozhodli, starý vlku," řekl naléhavě Silk.

„Dělá ti starosti hluk, který Orb vydává?" otázal se Eriond. „To, a ještě světlo. Ten modrý maják, který se rozzáří, kdykoliv Garion vytasí meč, přitahuje spoustu pozornosti, jestli mi rozumíš."

„Nesnažíte se právě navrhnout, že mám s démonem bojovat já, že ne?" zeptal se rozhořčeně Garion.

„Ovšemže ne," odfrkl Belgarat. „Nikdo nebojuje s démony - nikdo to totiž nedovede. Probíráme pouze možnosti, jak ho zahnat." Začal opět přecházet po jeskyni, přičemž šoural nohama v písku. „Hrozně nerad bych všem oznámil, že jsme tady," zabručel.

Venku démon opět zařval a mohutný granitový blok, který zčásti zakrýval ústí jeskyně", se začal se skřípěním viklat sem a tam, jako by ho rozhoupala nějaká strašná síla a snažila se ho odsranit.

„Dochází nám možnosti, Belgarate," řekl mu Silk. „A čas také. Pokud něco rychle neuděláš, bude ta věc co nevidět s námi v jeskyni."

„Snaž se, abys Grolimům prozradil naši polohu s co nejmenší

přesností," řek! Belgarat Garionovi. „Ty po mně opravdu chceš", abych šel ven a udělal to?" „Samozřejmě, že ano. Silk měl pravdu. Čas na nás tlačí." Garion došel ke svému kavalci a vylovil zpod něho drátěnou

košili.

„Tohle potřebovat nebudeš. Stejně by to nepřineslo nic dobrého."

Garion sáhl přes rameno a vytáhl svůj veliký meč. Opřel ho Špičkou do písku a z jeho hrušky odmotal měkké kožené pouzdro. „Myslím, že je to celé omyl," prohlásil. Pak natáhl ruku a položil dlaň na Orb.

„Dovol, Garione," řekl Eriond. Vstal, došel k němu a překryl Garionovu dlaň svou vlastní.

Garion na něj překvapeně pohlédl.

„Zná mě, vzpomínáš,?'" vysvětlil mu mladík, „a já jsem dostal takový nápad."

Garionovou dlaní a paží proběhl prazvláštní chvějivý vjem. Uvědomil si, že se Eriond dorozumívá s Orbem ještě přímočařejším způsobem, než dokázal on. Jako kdyby kámen chlapce v měsících, kdy ho nesl, nějakým podivným způsobem naučil svému vlastnímu jazyku.

Z ústí jeskyně se ozývalo úděsné škrábání, jak kamenný blok drásaly mocné spáry.

„Buď tam venku opatrný," varoval ho Belgarat. „Nic neriskuj. Jen podrž meč tak, aby ho viděl. Orb se postará o zbytek."

Garion si povzdechl. „No dobře," řekl a vykročil ke vchodu do jeskyně, s Eriondem těsně v patách.

„Kam jdeš?" zeptala se mladíka Polgara.

„S Belgarionem," odpověděl Eriond. „Aby všechno proběhlo tak, jak má, musíme si s Orbem povídat oba. Vysvětlím ti to později, Polgaro."

Balvan v ústí jeskyně sebou opět kýval sem a tam. Garion se kolem něj rychle protáhl a odběhl s Eriondem za zády korytem několik yardů. Pak se otočil a pozvedl meč.

„Ještě ne," varoval ho Eriond. „Ještě nás to nezahlédlo."

V rokli byl omračující nečistý zápach a později, když se Garionovy oči zvolna přizpůsobily tmě, rozeznal proti mrakům, které se převalovaly nad hlavou, démona. Byl ohromný, jeho ramena začernila polovinu oblohy. Měl dlouhé špičaté uši jako obludné veliká kočka a přízračné oči mu hořely zeleným plamenem, který vrhal na dno vyschlého koryta mihotavou záři.

Zařval a ohnal se po Garionovi a Eriondovi velikým, šupinatým pařátem.

„Teď, Belgarione," řekl docela vyrovnaným hlasem Eriond.

Garion zvedl ruce, takže držel meč přímo před sebou s hrotem mířícím do nebes a pak uvolnil kryt, kterým byl chráněn Orb.

Ani v nejmenším nebyl připraven na to, co následovalo. Zemí zacloumal nesmírný rachot, který se odrazil od blízkých hor a způsobil, že se na míle vzdálené obří stromy roztřásly. Nejenže samotný meč vzplál modrým plamenem, ale celé nebe se najednou zatřpytilo nesmírnou nazelenalou modří, jako kdyby se samo také vznítilo. Od obzoru k obzoru vyšlehl modrý oheň a zemí nepřestával otřásat nesmírný hluk.

Démon ztuhl, jeho obrovitá, zuby se ježící tlama se plna úzkosti obrátila k hořící obloze. Garion zamračeně postoupil blíže k němu, svůj planoucí meč držel stále přes sebou. Běs před ním ucukl a pokusil se zastínit si před intenzívním modrým světlem obličej. Zařval, jako kdyby ho náhle sevřela nesnesitelná muka. Zapotácel se dozadu, upadl a zase se vyškrábal na nohy. Pak se ještě jednou podíval na zářící nebe, obrátil se a dal se *s* vytím na úprk dolů korytem. Běžel zvláštním

klátivým pohybem, jak drásal zemi všemi čtyřmi pařáty.

„*Takhle* si představujete klid?" zahřímal z ústí jeskyně Belgarat. „A co to mělo všechno znamenat?" Ukázal třesoucím se prstem na stále zářící nebe.

„Opravdu je všechno v pořádku," řekl Eriond rozčilenému starci. „Nechtěl jsi, aby k nám hluk přivedl Grolimy, takže jsme ho prostě museli udělat všude po kraji. Jeho zdroj nedokáže přesně určit nikdo."

Belgarat zamrkal. Pak se na okamžik zamračil. „A co všechno tohle světlo?" otázal se mírnějším hlasem.

„S tím se to má více méně stejně," vysvětloval klidně Eriond. „Kdyby v horách za temné noci vyšlehl jediný modrý plamen, viděl by ho každý. Ale když zapálíš celou oblohu, tak už nikdo nedokáže říct, odkud záře přichází."

„Dává to určitý smysl, dědečku," řekl Garion.

„Jsou v pořádku, otče?" ozvala se za starcem Polgara.

„Co by jim tak mohlo ublížil? Garion by tím svým mečem dokázal přesouvat hory. Vlastně to doopravdy provedl. Celé Karandské pohoří dunělo jako zvon." Pohlédl na stále doutnající nebe. „Nemohl bys to zhasnout?"

„Ach." řekl Garion. Obrátil meč a zasunul ho zpátky do pochvy, kterou nosil na popruhu přes rameno. Oheň na obloze pohasl.

„Opravdu jsme to tak museli provést, Belgarate," pokračoval Eriond. „Potřebovali jsme světlo a zvuk, aby se démon vyděsil, a museli jsme to zařídit tak, aby nás podle nich Grolimové nemohli objevit, takže -" Rozpřáhl obě ruce a pokrčil rameny.

„Věděl jsi o tom?" otázal se Belgarat svého vnuka.

„Samozřejmě, dědečku," zalhal Garion,

Belgarat si ulevil. „V pořádku. Pojďme zpátky dovnitř," řekl.

Garion se nenápadně přitočil k Eriondovu uchu. „Pročpak jsi mi neřekl, co se chystáme provést?" zašeptal.

„Na to opravdu nebyl čas, Belgarione."

„Až budeme příště dělat něco takového, tak si ho *udělej*. Když se pode mnou začala třásl země. málem jsem upustil meč."

„To by vůbec nebyl šťastný nápad."

„Já vím."

Ze stropu jeskyně se uvolnil slušný počet úlomků, které teď ležely na písečné podlaze. Vzduch ztěžkl hustým prachem.

„Co se semlelo tam venku?" otázal se Silk otřeseným hlasem.

„Ach, nic zvláštního." odvětil Garion záměrně ledabyle. „Prostě jsme ho odehnali."

„Asi proti tomu nebylo žádné pomoci, řekl bych," pravil Belgarat, „ale teď všichni v Katakoru vědí, že se v těchle horách *něco* pohybuje, takže si budeme muset začít počínat velice obezřetně."

„Jak je ještě daleko do Ašaby?" zeptal se ho Sadi.

„Zhruba den jízdy."

„Dorazíme tam včas?"

„Jen tak tak. Pojďme se teď všichni trochu prospat."

Garion měl té noci opět stejný sen. Nebyl si vlastně docela jistý. že to byl opravdový sen, protože v těch obvykle vystupoval obraz stejně jako zvuk. V tomhle nebylo nic než vytrvalý, srdce drásající kvil a pocit hrůzy, kterou ho naplňoval. Posadil se na pryčně. Třásl se a zaléval ho ledový pot. Po chvíli si zahalil ramena přikrývkou, sepjal ruce kolem kolen a upřel pohled do ruměných uhlíků v ohništi, dokud zase neupadl v dřímotu.

Druhého dne ráno bylo nebe opět zatažené. Jeli opatrně zpátky dolů vyschlým korytem na cestu s vyježděnými kolejemi, která vedla dál do podhůří. Silk s Feldegastem vyjížděli jako předsunuté hlídky, aby je varovali, kdyby vyvstalo nějaké nebezpečí.

Když ujeli asi tři míle, vrátili se k nim oba zpátky úzkou cestou dolů. Tvářili se vážně a posunky jim naznačovali, aby se chovali tiše.

„Nahoře na cestě před námi táboří skupina Karandů," hlásil Silk hlasem sotva silnějším než šepot.

„Je to léčka?" zeptal se Sadi.

,,Nikoliv," odpověděl potichu Feldegast. „Z větší části chrápajó. Jak sa mně vše jevilo, hádám, že strávili noc jistým druhem nábo ženských rituálů, takže só asi vyčerpaní - nebo pořád eště zpití."

,,Můžeme projet kolem nich?" zeptal se Belgarat.

,,S tím by neměla být žádná zvláštní potíž," odvětil Silk. „Můžeme jednoduše zajet mezi stromy a objet je obloukem kolem místa, kde spí."

Starý muž přikývl. „Jeď první."

Opustili cestu a odbočili stranou do vysokého lesa. Pohybovali se obezřetnou chůzí.

„Jakou slavnost to tam pořádají?" zeptal se tiše Durnik.

Silk pokrčil rameny. „Vypadala pěkně obskurně," pravil. „Mají oltář, opatřený podél zadní strany lebkami na kůlech. Zdá se, že se tam velice náruživě popíjelo - stejně jako prováděly jiné věci."

„Jakého druhu?"

Silk se zatvářil lehce ztrápeně. ,,Mají s sebou ženské." opáčil zhnuseně. ,,Z jistých známek je patrné, že se při slavnosti právě neohlíželi, jaké mohou způsobit pohoršení."

Durnikovy tváře náhle polila jasná červeň.

„Nepřeháníš trošku. Kheldare?" otázala se ho Samet.

„Ne. opravdu ne. Někteří z nich stále ještě slaví."

„O něco důležitější nežli místní malebné náboženské zveke," dodal Feldegast stáíe tichým hlasem, „só prazvláštní zvířecí mazlíčci, keré ti Karandové chovajó."

„Mazlíčci?'" otázal se Belgarat.

„Možná to néni nejlíp zvolené slovo, Prastaré, ale kolem krajů tábora seděl slušné počet Ohařó - a nejevili žádno snaho, abe oslavence sežrali."

Belgarat se na něj zostra podíval. „Jsi si jistý?"

„Už sem viděl dosť Ohařó Torakovéch, abech je poznal, dyž na nějakého natrefím."

„Takže mezi Menghou a Urvonem *opravdu existuje* nějaké spojenectví." řekl starý pán.

„Tvůj ostrovtip jest čiré zázrak, staróši. Mosí to bét slast, kerá sa příčí představivosti lidské, dyž užíváš plodů deseti tisíc let zkušeností, keré ťa vedó k takovémto závěrům."

,,*Sedmi* tisíců," opravil ho Belgarat.

„Sedm nebo deset - co na tom sende?"

„*Sedm* tisíc," opakoval Belgarat a zatvářil se poněkud dotčeně.

Kapitola šestnáctá

TOHO ODPOLEDNE DOJELI DO PUSTINY, zkaženého a páchnoucího kraje, kde bílé pahýly stromů pozvedaly kostem podobné prsty svých větví k tmavému, neklidnému nebi a kde se ze zatuchlých jezírek mastné, nehybné vody linul hnilobný zápach. Kmeny dlouho mrtvých stromů hojně pokrývaly chumáče hub a popelavou půdou se k obloze bez slunce dralo slehlé býlí.

„Vypadá to tu skoro jako v Kthol Mišraku, že?" prohodil Silk a znechuceně se kolem sebe rozhlížel.

„Už se blížíme k Ašabě." řekl mu Belgarat. „Tohle provedlo se zemí Torakovo působení."

„On o tom nevěděl?" zeptala se Samet smutně.

„O čem?" otázala se jí Se'Nedra.

„Že samotná jeho přítomnost pošpinila zemi?"

„Ne," odtušila Se'Nedra, „myslím, že ne. Myslel tak pokřiveně. že to ani nevnímal. Slunce se před ním skrývalo a on v tom viděl jen znamení své moci. Nepřipustil si, že je to znamení odporu přírody vůči němu."

Byl to nezvykle bystrý postřeh, který Gariona do jisté míry překvapil. Často se mu zdálo, že má jeho žena v povaze značné sklony k ztřeštěnosti, které ho pak snadno sváděly, aby o ní uvažoval jako o dítěti. Tahle mylná představa se vnucovala také kvůli Se' Nedřině nepatrnému vzrůstu. Ale jako už mnohokrát zjistil, že musí na svou drobnou, často tvrdohlavou ženušku, která s ním kráčela životem, změnit názor. Se'Nedra se snad někdy chovala ztřeštěně, ale nikdy přihlouple. Na svět kolem sebe hleděla jasným, neochvějným zrakem, který viděl víc než nákladná roucha a šperky a drahocenné parfémy. Zničehonic se ho zmocnila taková hrdost na ni, až si myslel, že se mu rozskočí srdce.

„Jak je ještě daleko do Ašaby?" otázal se tlumeným hlasem Sadi.

„Nerad to přiznávám, ale tahle mokřina na mě působí skličujícím dojmem."

„Na tebe?" řekl Durnik. „Myslel jsem, že máš mokřiny rád."

„Močál má být zelený a přeplněný životem, kováři," odvětil eunuch. „Tady není nic jiného nežli smrt." Pohlédl na Samet. „Kdepak máte Zith, markraběnko?" zeptal se jaksi posmutněle. „Cítím se teď trošičku opuštěný."

„Ona zrovna spí, Sadi," řekla mu. Zvláštním způsobem pozvedla ruku před živůtek, jako by chtěla hádka chránit. „Je v bezpečí a v teple a je velice spokojená. Dokonce i přede."

„Odpočívá si ve své malé navoněné komnatě." Povzdechl si. „Jsou chvíle, kdy jí závidím."

„No tak, Sadi," řekla, trošku zčervenala, sklopila řasy a pak ho oslnila svými dolíčky.

„To nebylo nic víc než čistě objektivní postřeh, má drahá Liselle," řekl jí poněkud smutně. „Jsou okamžiky, kdy si přeji, aby to mohlo být jinak, ale -" Opět si povzdechl.

„Opravdu musíš pořád nosit toho hada právě tam?" otázal se blondýnky Silk.

„Ano, Kheldare," opáčila, „vzato kolem a kolem, musím."

„Neodpověděl jsi na mou otázku, Prastarý." řekl Sadi Belgaratovi. „Jak daleko je ještě do Ašaby?"

„Je to tudy," opáčil kuse starý čaroděj a ukázal k rokli, která se ostře klikatila nahoru z páchnoucí pusté kotliny. „Měli bychom to stihnout do setmění."

„Což je obzvláště nepříjemné čas na návštěvo strašidelného doma," dodal Feldegast.

Když se vydali vzhůru vyschlým korytem, ozvalo se náhle z podrostu na straně bylím zarostlé pěšiny úděsné zavrčení, Z křoví vyskočil veliký černý Ohař, oči mu plály a z ukrutných tesáků mu kanula pěna. „A teď jste mí!" zavrčel. Jeho čelisti odměřovaly slova, jako by kousal.

Se'Nedra vykřikla a Garionova paže vylétla přes rameno; ale přestože byl rychlý, Sadi byl ještě rychlejší. Eunuch pobodl svého vyděšeného koně přímo k mohutnému psu. Bestie se vztyčila, otevřela čelisti

dokořán, ale Sadi mu přímo do tváře mrštil podivně zabarvený prášek, hrubý asi jako obyčejná mouka.

Ohař zatřásl hlavou, ovšem nepřestal hrůzostrašně vrčet. Pak najednou otřesně lidským hlasem zavřeštěl. Oči se mu rozšířily hrůzou. Začal zoufale chňapat po prázdném vzduchu kolem sebe. kňučel a snažil se od nich odplazit. Nakonec se obrátil stejně náhle jako zaútočil, zavyl a dal se na úprk zpátky do podrostu.

„Co jsi mu provedl?" otázal se Silk.

Přes Sadiho útlé rysy přelétl lehký úsměv. „Když mi prastarý Belgarat pověděl o Torakových Ohařích, připravil jsem proti nim jisté prostředky," opáčil. Pozvedl trochu vítězoslavně bradu a zaposlouchal se do vyděšeného štěkání ohromného psa, který mizel v dáli.

„Jed?"

„Ne. Otrávit pejska, není - li to nevyhnutelné, je čin hodný značného opovržení. Ohař prostě vdechl určité množství prášku, který jsem mu vmetl do tváře. Pak začal vidět velice znepokojující věci - *velice* znepokojující." Opět se usmál. „Jednou jsem spatřil krávu, která si náhodou přičichla ke květině, jež je nejdůležitější přísadou prášku. Když jsem ji zahlédl naposledy, snažila se právě vylézt na strom." Ohlédl se po Belgaratovi. „Doufám, že se nehněváš, že jsem jednal bez toho, abych se s tebou poradil. Starodávný? Jak jsi zdůrazňoval, tvé čáry by mohly vyburcovat ostatní obyvatele tohoto kraje - a já se musel se situaci vypořádat rychle, dříve než tě donutila, abys použil svého umění."

„To je v naprostém pořádku, Sadi." odvětil Belgarat. „Měl jsem to asi říct už dřív, ale jsi velice všestranný chlapík."

„Pouhý student farmakologie, Belgarate. Zjistil jsem, že skoro pro každou situaci se hodí nějaká chemikálie.'"

„Neohlásí Ohař své smečce, že přijíždíme?" zeptal se Durnik a znepokojeně se rozhlédl.

„Ještě pár dní ne," zachichotal se Sadi. Třel dlaněmi o sebe, přičemž je držel tak daleko od obličeje, jak mohl.

Jeli pomalu vzhůru zaplevelenou pěšinou, která se vinula dnem rokle. Nad nimi rozprostíraly truchlivé černavé stromy své větve a naplňovaly hluboký příkop dusivým přítmím. Z veliké dálky k jejich

uším doléhalo vytí Torakových Ohařů, kteří pobíhali po lesích. Nad nimi z větve na větev přelétávali jako saze černí krkavci, pleskali křídly a hladově krákali.

,,Pěkně znepokojivé místo." řekla tiše Samet.

„A tenhle mu nasazuje dokonalou korunu." podotkl Silk a ukázal na velikánského supa, který seděl na větvi mrtvého stromu na konci rokle.

„Nejsme už dost blízko Ašabě, abys dokázala rozeznal, jestli tam Zandramas stále je?" zeptal se Garion Polgary.

„Možná." odpověděla. „Ale dokonce i tak slabý zvuk by mohla zaslechnout."

„Už jsme tak blízko, že můžeme počkat," řekl Belgarat. „Ale řeknu vám jednu věc," dodal. „Jestli můj prapravnuk je v Ašabě, rozeberu to místo kámen po kameni, dokud ho nenajdu - a nebudu se starat, jaký tím nadělám rámus."

Se'Nedra, poslušná náhlého podnětu, pobídla svého koně po bok starcova, naklonila se a objala ho kolem pasu. ,,Ach. Belgarate," řekla, „miluju tě." A zavrtala mu hlavu do ramene.

,,Copak je to?" V hlase mu zaznělo lehké překvapení.

Opět se od něj odtáhla. V očích měla slzy. Otřela je hřbetem ruky a pak na starce upřela šelmovský pohled. „Jsi ten nejmilejší muž na celém světe," řekla mu. „Dokonce bych mohla začít přemýšlet, že kvůli tobě pošlu k vodě Gariona," dodala, „jen kdybys nebyl dvanáct tisíc let starý."

„Sedm," opravil jí automaticky.

Vrhla na něj zvláštně smutný pohled, melancholické znamení svého konečného vítězství v předlouhém zápasu, který už pro ni neměl žádný význam. „Na tom nesejde." povzdechla si.

A pak čaroděj udělal něco obzvlášť nezvyklého. Sevřel ji v náručí a jemně ji políbil. „Mé milé dítě," řekl se slzami v očích. Pak se ohlédl přes rameno k Polgaře. „Jak jsme se bez ní mohli obejít?"

Polgaře se v pohledu skrývalo tajemství. „Nevím, otče," odvětila. „Opravdu nevím."

Na konci rokle Sadi sesedl a posypal svým práškem listy nevysokého keře, který vyrůstal uprostřed pěšiny, po níž jeli. „Pro jistotu."

řekl na vysvětlenou a vylezl zpátky do sedla.

Jejich další cesta pod zamračeným nebem vedla náhorní planinou, pokrytou lesem. Jeli zhruba severním směrem po sotva patrné stezce a do plášťů se jim opíral sílící vítr. Vytí Torakových Ohařů k nim stále vzdáleně doléhalo, ale zdálo se. že se nepřibližuje.

Jako předtím jeli Silk a Feldegast coby předvoj a pátrali po možném nebezpečí. Garion opět vedl jejich krátký zástup. Helmici měl na hlavě a patku kopí ve třmeni. Když projel jedním ostrým ohybem stezky, spatřil před sebou Silka a žongléra. Sesedli z koní a krčili se za křovisky. Silk se rychle otočil a zamával na něj, ať se vrátí. Garion znamení rychle předal dále a krok za krokem vycouval se svým hřebcem za zatáčku. Sesedl, opřel kopí o strom a sundal si přílbu.

„Copak se děje?" zeptal se Belgarat, který také seskočil z koně.

„Nevím." opáčil Garion. „Silk dával znamení, abychom se klidili z dohledu.

„Pojďme se podívat, řekl starý pán.

Oba dva se přikrčili a vydali se obezřetným krokem za mužem s krysím obličejem a žonglérem. Když se přiblížili, Silk si přiložil prst na ústa. Garion přičapl ke křovisku, opatrně odhrnul suché listy a vyhlédl ven.

Vedla tam cesta, silnice, přetínající stezku, po které cestovali. Po ní jelo na padesát mužů oblečených většinou v kožešinách, s rezatými helmami na hlavách a zahnutými a zubatými meči. Ovšem muži v čele kolony měli kroužková brnění, blýskavé přílbice a nesli kopí a štíty.

Garion a jeho přátelé napjatě a beze slova sledovali, jak neuspořádaný oddíl projíždí kolem a pokračuje dál po cestě.

Když byli nepřátelé z dohledu, Feldegast se obrátil k Belgaratovi. „Tvoje podezření sa potvrdilo, staré příteli." řekl mu.

„Kdo to byl?" otázal se potichu Garion.

„Ti v kůžích só Karandové," odpověděl Feldegast, „a ti v železe Strážci Chrámu. Jak vidíš, další důkaz o spojenectví Urvona a Menghy."

„Můžeme si být jistí, že ti Karandové patřili k Menghovi?"

„Katakor už dobyl celé a jediní ozbrojení Karandové v kraji só ti jeho. Urvon a jeho Chandim poróčejó Strážcům - *a* Ohařům. Dyž vidí-

te Karande a Ohaře pohromadě, jako včera, je to pěkné důkaz o spojenectví, ale dyž vidíte, jak karandské fanatike provází eskorta ozbrojenéch Strážcó, neostává pro pochybnosti ani skulinka."

„Co má ten blázen za lubem?" zabručel Belgarat.

„Kdo?" otázal se Silk.

„Urvon. Už v životě provedl dost pěkných špinavostí, ale ještě nikdy se nespolčil s démony."

„Možná proto, že to zakázal Torak," usoudil Feldegast. „A včíl, dyž je s Torakem amen, třebas odhazuje staré zábrane. Démoni be mohli bét mocným činitelom, esli be nakonec došlo ke konečnému střetnutí církve a císařského trůnu, keré sa už chystá celá léta."

„Dobrá," zavrčel Belgarat, „teď není čas, abychom to řešili. Pojďme pro ostatní, ať se pohneme dál."

Rychle přejeli cestu, po které se ubírali Karandové a církevní gardisté, a pokračovali po úzké pěšině. Po dalších pár mílích překonali nízký pahorek, který někdy v minulosti oheň připravil o stromy. Na druhém konci plošiny, přímo před hradbou nehostinných útesů prudce stoupajících do hor, stála ohromná černá stavba, která se vypínala téměř tak, jako by sama byla horou. Nahoře ji korunovaly větrem ošlehané věže a obklopovala ji zubatá hradba, napůl zakrytá vegetací.

„Ašaba," řekl stručně Belgarat a oči měl tvrdé jako křemen.

„Myslel jsem, že uvidím zříceninu," řekl poněkud překvapeně Silk.

„Zčásti je rozpadlá, jak jsem slyšel," odpověděl stařec. „Horní poschodí už nejsou obyvatelná, ale přízemí je více méně neporušené - nebo si to někteří alespoň myslí. I větru a vodě trvá velice dlouho, než zboří takhle veliký dům." Starý pán pobídl svého koně a vedl je dolů z pahorku a zpátky do větrem zmítaného lesa.

Když dorazili na kraj volného prostranství, které obklopovalo Dům Torakův, byla už téměř tma. Garion si povšiml, že rostlinstvo, které napůl pokrývalo zdi černého hradu, sestávalo z ostružiní a houževnatého břečťanu. Skleněné výplně oken už dávno podlehly větru a počasí. Připadalo mu, že jejich prázdné otvory zírají na paseku před sebou jako očnice temné lebky.

„Nu, otče?" řekla Polgara.

Belgarat se podrbal ve vousech a zaposlouchal se do vytí Ohařů vzadu v lese.

„Esli si ochotné vyslechnót pár rad, můj starodávné příteli," řekl Feldegast, „nebelo be módřejší počkat na tmu, než pudem dovnitř? Pokud bodó v domě hlídke, noc nás schová před jejich zrakama. A pak, jakmile sa snese tma, pokud' v dome někdo bývá, dozajista rozsvítí světla. To nám napoví, co máme čekat."

„To dává smysl, Belgarate," přitakal Silk. „Vykračovat si otevřeně k nepřátelskému stavení za denního světla se příčí mým společenským zásadám."

„To proto, že máš duši podomního zloděje. Ale asi to stejně bude nejlepší plán. Pojďme se stáhnout kus do lesa. Počkáme na tmu."

Ačkoliv na pláních Venny a Rakutu bylo teplé jarní počasí, tady na úpatí Karandských hor se stále držel pronikavý chlad, protože zima pouštěla vrchovinu ze svého sevření jen neochotně. Vál lezavý vítr a pod stromy na několika místech ležely od poslední chumelenice hluboké závěje špinavého a tvrdého sněhu.

„Bude nám ta zeď kolem domu působit nějaké problémy?" zeptal se Garion.

„Ne, pokud někdo neopravil brány," odvětil Belgarat. „Když jsme sem přišli s Beldinem po Vo Mimbre, byly všechny zamčené, takže jsme je museli rozbít, abychom se dostali dovnitř."

„Otevřeně napochodovat k bráně be nemusel bét právě nejlepší nápad na světě, Belgarate." řekl Feldegast, „neboť só - li v domě Chandim nebo Karandové nebo Strážci, dá sa čekat, že u bran bodó stráže, a i v nejtemnější noci je dycky trochu světla. Na východní straně domu je ale branka, keró mohli obránci hradu vpadnót do zad útočníkům, a tó sa lze dostat na vnitřní nádvoří. To mosí bét jistojistě plné hlubokéch stínů, hneď jak sa snese noc."

„Nebude zavřená?" otázal se ho Silk.

„Popravdě řečeno, princů Kheldare, skutečná bévá zavřená. Ovšem zámek nečiní žádné potíže někomu, kdo má prste tak ohebné jak já."

„Takže jsi už uvnitř byl?"

„Čas od času rád prošmejdím nějaké opuštěné dům. Jeden nikdá

neví, co tam mohli bévalí nájemníci zapomenót, a nalézání často přináší stejné zisk jako práca nebo zlodějny."

„To zní přijatelně," přikývl Silk.

Z okraje lesa, odkud pozoroval hrad, se vrátil Durnik. Ve tváři měl lehce ustaraný výraz. „Nejsem si úplně jistý," řekl. „ale zdá se, že z věží toho staveni stoupají oblaka kouře."

„Pudu s tebó, obhlédnem to," řekl žonglér a spolu s kovářem se vnořili do houstnoucích stínů pod stromy. Po několika minutách přišli zpátky. Durnik se tvářil poněkud znechuceně.„Je to kouř?" zeptal se Belgarat.

Feldegast zavrtěl hlavou. „Netopýři,"" odvětil. „Tisíce těch drobněch potvor. Vylitávajó z věží jako veliké černé mrak."

„Netopýři?" vykřikla Se'Nedra. Ruce jí bezděčně vylétly k vlasům.

„Není to nic neobvyklého," řekla jí Polgara, „Netopýři potřebují pro hnízdění chráněná místa, a rozvalina nebo opuštěné stavení je pro ně úplný ráj."

„Ale oni jsou tak ohavní!'" prohlásila Se'Nedra a otřásla se.

„Só to jen létající myši, mé malé srdéčko." řekl jí Feldegast.

„Myši já také nesnáším."

„Vzal sis velice nesmiřitelnó ženo, mladé pane," řekl Feldegast Garionovi. „překypujúcí předsudkama a neopodstatněnýma antipatijema." „Co je důležitější, zahlédl jsi zevnitř vycházet nějaké světlo?" otázal se Belgarat.

„Ani záblesk, Prastaré, ale dům je rozlehlé a některé komnatě nemajó žádná okna. Torak neměl slunce v lásce, jak si jistě vzpomínáš."

„Řekl bych, že bychom se teď měli vydat lesem kolem domu, abychom se přiblížili k té tvé výpadové brance," navrhl stařec, „dokud je ještě trochu světla."

Skryti za hranicí stromů obcházeli volné prostranství s ohrom" ným černavým domem uprostřed. Ze zamračené oblohy mizelo poslední světlo. Pak se zastavili a opatrně vyhlíželi z okraje lesa.

Silk napínal zraky směrem k domu. „Já žádnou branku nevidím," zabručel.

„Je jaksi zakrytá," řekl mu Feldegast. „Dyž dáte břečťanu jen malinko skulinko, za pár století dokáže pohltit celé dům. Utiš své obave, princu Kheldare. Vím, kadyma sa dát, a vstup do Domu Torakova svedu najít ají za nejčernější nocí."

„Dá se očekávat, že kolem domu budou po setmění hlídat Ohaři, nemám pravdu?" řekl Garion. Pohlédl na Sadiho. „Doufám, že jsi předtím nespotřeboval všechen prášek."

„Zbylo ho víc než dost, Belgarione." Eunuch se usmál a poplácal svůj váček. „Když trochu popráším vchod do výpadové branky mistra Feldegasta. neměl by nás, až budeme uvnitř, nikdo vyrušovat."

Durnik mžoural do temné oblohy. „Co myslíte?"

„Jsme už dost blízko," zabručel nervózně Belgarat. „Chci se dostat dovnitř." Vedli své koně přes prostranství zarostlé býlím, dokud nedošli k

přízračné zdi.

„Je to kósek tímto směrem," řekl Feldegast potichu a začal po hmatu hledat cestu podél hrubě opracovaných temných kamenů, ze kterých byla zeď postavená.

Šli tak za ním několik minut, vedeni spíše než zrakem tichým šelestem, jak se jeho nohy prodíraly rostlinstvem.

„A tady ju máme," řekl Feldegast s jistým uspokojením. Byl to nízký, klenutý otvor ve zdi, skoro úplně přikrytý břečťanem a ostružiním. Durnik a obr Toth pomalými pohyby, aby nenadělali příliš rámusu, odsunuli překážející výhonky na stranu, aby ostatní mohli i s koňmi vejít dovnitř. Pak šlahouny urovnali na místo, aby vchod zase zakryli, a vydali se za nimi.

Jakmile vešli dovnitř, ocitli se v naprosté tmě. Vzduch tu byl plný zatuchlého pachu plesniviny a hub. „Moh bech si znovu vypučit tvůj křemen, ocílko a tród, majstře Durniku?" zašeptal Feldegast. Ozvalo se jedno tiché klapnutí, po kterém následovala kaskáda rychlých úderů doprovázených sprškami jisker, jak Feldegast - na kolenou, aby zakryl tělem dokonce i tyto malé záblesky - pracoval s Durnikovým křemenem a ocílkou. Po chvíli zafoukal na troud a rozdmýchal drobný plamínek k životu. Ozvalo se další klapnutí, když otevřel přední dvířka hranaté lucerny, kterou vzal z malého výklenku ve stene.

„Je to moudré?" zeptal se pochybovačné Durnik, když žonglér uvnitř lucerny zapálil kousek svíčky a vrátil mu křesací náčiní.

„Víš, toto je velmi dobře zastíněné malé světélko, kováře," řekl mu Feldegast, „a uvidíš, že tu bude větší tma nežli uvnitř tvojí boty. V tom mi můžeš věřit, protože já ju dokážo tak obratně zakrévat, že mna neunikne ani paprsek."

„Není tohle tak zvaná zlodějská lucerna?" zeptal se zvědavě Sílk.

„Tož, teda." zašeptal trošku dotčeně Feldegast, „přesně řečeno nevím, esli bech sám toho jména užil. To slovo v sobě skrévá jakési nehezké význam."

„Belgarate," zachechtal se tichounce Silk. „Myslím, že tuhle tvůj přítel má mnohem pestřejší minulost, než by se mohlo na první pohled zdát. Hned mi bylo divné, proč se mi tak zamlouvá."

Feldegast přivřel plechová dvířka malé lucerny a dovolil jí, aby vrhala jedinou matnou skvrnu světla na podlahu přímo před jeho nohama. „Nuže, poďte," řekl jím. „Chodba vede kus cesty pod hradbo a pak přindem k mříži, keró sa dříve uzavírala. Pak zatáčí doprava a o kósek dál zase doleva - pak vestupuje na hradním nádvoří."

„Proč se tolik kroutí?" zeptal se ho Garion.

„Torak měl pokřivené charakter, esli mi rozumíš. Meslím, že nenáviděl přímé linie skoro jako nenáviděl slunce."

Sledovali matnou skrvnu světla, kterou vrhala lucerna. Vstupním otvorem sem za staletí nalétalo suché listí a teď tu leželo jako tlustý, vodou nasáklý koberec, a účinně dusilo klapot kopyt jejich koní.

Mříž, která chodbu přehrazovala, byla bytelná a skládala se z překřížených rezatých železných tyčí. Feldegast si chvilku pohrával s mohutnou petlicí a pak ji odklopil. „A teď, můj rozložité příteli," řekl Tothovi, „bodem potřebovat tvó velikó sílu. Mosím ťa varovat, že brána je ukrutně těžká a pante só tak zarezlé, že sa nepohnó pravě snadno." Na chvilku se zarazil. „A to mně připomnělo - kam sem enem dal hlavo? Bodem potřebovat něco, co zakreje to hrozné skřípění, až bodeš mříž otevírat," Ohlédl se po ostatních. „Chyťte koním pevně ohlávky," upozornil je, „protože tohle s nima asi trochu zahébá."

Toth položil své obrovité dlaně na těžkou mříž *a* pak pohlédl na

žongléra.

„Teď," řekl zostra Feldegast, pak zvedl hlavu a zavyl. Téměř dokonale napodobil vytí velikých Ohařů. kteří pobíhali před domem, zatímco obr pomalu otáčel bránou na skřípějících závěsech. Kristián zafrkal a začal před strašlivým skučením poplašeně ustupovat, ale Garion držel uzdu pevně.

„Eh, to bylo chytré," řekl tiše a s obdivem v hlase Sílk.

„Čas od času na mna přindó světlé chvilke," připustil Feldegast. „Dyž před branama pobíhá tolik velikéch psisek a tropijó takové příšerné řev, jedno malinké zaštěkání navíc sotva vzbudí nějako pozornost, ale skřípění těchto závěsů be belo něco docela jiného."

Vedl je otevřenou mříží a dál zatuchlou chodbou k ostré zatáčce doprava. O něco dále chodba zahnula opět, tentokrát doleva. Než obešli tenhle roh, žonglér úplně uzavřel svoji svítilnu, takže se ocitli v naprosté tmě. „Teď přindem na hlavní rynek," zašeptal. „Mosíme bet poticho a velice opatrní, protože je -li v domě kromě nás eště někdo, bode dávat moc dobré pozor, abe mel jistoto, že sa k němu někdo neplíží. Na této zdi je zábradlí a meslím, že bode nejlepší, dyž k němu přiváženi koně. Kopyta be na kamenném nádvoří příšerně klapala - a přece sa na nich pánové nechtějó prohánět sem a tam po chodbách tohoto proklatého stavení."

V tichosti uvázali uzdy svých zvířat k rezaté železné tyči a pak se po špičkách připlížili k ohybu chodby. Za ním se chodba rozjasnila - venku samozřejmě nebylo světlo, ale skličující temnota podzemí se viditelně zmírnila. A pak došli k vnitřnímu vstupu do výpadové branky a vyhlédli přes rozlehlé nádvoří k hrozivě se rýsujícímu černému domu na jeho druhé straně. Na stavbě nebyl patrný jediný rys, který by byl jakýmkoliv způsobem krásný. Tyčila se před nimi ošklivá a hranatá, jako by její stavitelé vůbec nevěděli, co to krása je, a namísto toho ze všech sil usilovali o hrubou domýšlivost, která by odrážela nebetyčnou pýchu jejích pána. ,,Tak," zašeptal zamračeně Belgarat, „tohle je Ašaba."

Garion hleděl na temnou stavbu před sebou, napůl s obavami a napůl se strašlivou nedočkavostí.

Pak se jeho pohled na něčem zachytil. Prudce vystrčil hlavu z

chodby a pohlédl podél průčelí budovy do nejvzdálenějšího rohu nádvoří. Tady, v okně v nejnižším patře, zářilo mdlé světlo a vyhlíželo na nádvoří jako bdělé oko.

Kapitola sedmnáctá

„CO TEĎ?" VYDECHL SILK. Hleděl na mdle osvětlené okno. „Nádvoří přejít musíme, pokud se chceme dostat dovnitř, ale nemůžeme si být jisti, jestli se z toho okna někdo dívá nebo ne."

„Už jsi moc dlouho z akademie, Kheldare," zašeptala Samet. „Zapomněl jsi, co tě tam učili. Pokud nelze projít nepozorovaně, zkus projít drze."

„To navrhuješ, abychom prostě došli ke dveřím a zaklepali?"

„Nu, přesněji řečeno jsem neměla v úmyslu klepat."

„Co máš za lubem, Liselle?" otázala se tiše Polgara.

„Jestli jsou v domě lidé, budou to nejspíš Grolimové, nemám pravdu?"

„Je to více než pravděpodobné," řekl Belgarat. „Většina ostatních lidí se tomuhle místu vyhýbá."

„Grolimové sotva věnují pozornost jiným Grolimům, jak jsem si všimla." pokračovala.

„Zapomínáš, že s sebou nemáme žádná grolimská roucha," podotkl Silk.

„Na nádvoří je tma, Kheldare, a nevypadá v tak hlubokém stínu každá barva jako černá?"

„Myslím, že ano."

„A pokud se nemýlím, my přece ještě máme ve vacích ty zelené hedvábné otrokářské hábity."

Silk na ni chvíli ve tmě zamyšleně mžoural a pak pohlédl na Belgarata. „Příčí se to všem mým instinktům, ale myslím, že by to takhle přece jen mohlo vyjit."

„Ať tak nebo tak. musíme se dostat dovnitř. Než o čemkoliv rozhodneme, musíme zjistit, kdo je v domě - a proč tam je."

„Měla by s sebou Zandramas Grolimy?" zeptala se Se'Nedra. „Jestli je v domě sama a uvidí přes nádvoří přicházet zástup Grolimů,

nevyděsí ji to a neuteče s mým děťátkem pryč?"

Belgarat zavrtěl hlavou. „I kdyby utekla, byli bychom dost blízko, abychom jí dokázali chytit - zvlášť když ji Orb umí sledovat, ať bude jakkoliv kličkovat a uhýbat. Mimo to, pokud tu je, má s sebou určité pár svých Grolimů. Do Daršivy není tak daleko, aby pro ně nemohla poslal."

„A co s ním?" zašeptal Durnik a ukázal na Feldegasta. „On otrokářský plášť nemá."

„Nějak ho nahradíme," zabručela Samet. Pak se na žongléra usmála. „Mám rozkošný tmavě modrý župánek, který mu báječně padne k očím. Můžeme mu ještě uvázat šátek, aby vypadal jako kápě. Pak snad proklouzneme - když se bude držet mezi námi."

„To be bélo pod moju důstojnost." ohradil se Feldegast.

„To bys raději zůstal tady a dával pozor na koně?" zeptala se ho medovým hlasem.

„Vy ste ale nelítostná ženština, paní má," postěžoval si.

„Jistě, někdy."

„Dejme se do práce," rozhodl Belgarat. „Musím se dostat dovnitř." Trvalo jen pár chvil, než se vrátili po svých stopách na místo, kde zanechali uvázané koně, a než vytáhli v mdlém světle Feldegastovy lucerny z vaků úhledně složené otrokářské pláště.

„Nevypadám snad nemožně?" reptal rozhořčený žonglér a ukazoval na modrý saténový župan, do kterého ho Samet zabalila.

„Já myslím, že vypadáš docela roztomile," řekla Se'Nedra.

„Jestli jsou v domě lidé, není pravděpodobné, že budou hlídkovat na chodbách?" otázal se Durnik.

„Jen u hlavních dveří, majstře." odpověděl Feldegast. „Horní poschodí só skoro bez výjimky neobévatelná - kvůli všem těm rozbitém oknám a větru, keře sa prohání po chodbách. Dočista jako be bele sóčástí venkovní krajiny. Hned naproti hlavnímu vchodu je veliké schodiště, a s trochó štěstí sa nám snáď podaří proklóznot nahoru a klidit sa z dohledu, aniž be o nás někdo věděl. Jakmile bodem nahoře, sotva potkáme živo dušu - dyž nepočítám netopýry a myši a sem tam nějakó krysu dobrodružku."

„To jsi opravdu musel říkat, viď?" řekla kousavě Se'Nedra.

„Ach. můj ubohé malé drahóško." Zazubil se na ni. „Ale utiš svůj strach. Bodo stále při tobě - a ještě sem nenatrefil na takového netopýra nebo myš, kerého bech v poctivém sóboju nedokázal porazit."

„To zní rozumně, Belgarate," řekl Silk. „Když budeme všichni pochodovat dolními sály, musí si nás dříve nebo později nutně někdo všimnout. Ale jakmile budeme nahoře a z dohledu, máme příležitost, abychom to tu prozkoumali a zjistili, proti komu přesně stojíme."

„V pořádku," přilákal starý pán, „ale ze všeho nejdřív se musíme dostat dovnitř."

„Tož teda poďme," řekl Feldegast a okázale kolem sebe zavířil svým županem.

„Schovej to světlo." řekl mu Belgarat.

Vypochodovali z chodby a vykročili do potemnělého nádvoří. Šli tím odměřeným, kolébavým krokem, který grolimští kněží užívali pří slavnostních příležitostech. Osvětlené okno na konci domu jim připadalo jako nějaké planoucí oko. které sleduje každé jejich hnulí.

Nádvoří nebylo ve skutečnosti příliš rozlehlé, ale Garionovi se zdálo, že ho přecházeli celé hodiny. Nakonec dorazili ke hlavním dveřím. Byly veliké, černé a pobité hřeby, jako dveře každého grolimského chrámu, který kdy Garion viděl. Ocelovou masku, která byla připevněná nad nimi, už ovšem dlouhý čas nikdo nepřeleštil. V kalném světle okna na druhém konci domu Garion viděl, za se za staletí pokryla rzí, takže ona chladně půvabná tvář působila odporně a zkaženě. Co ji činilo ještě strašlivější, byly dva pruhy hrudkovité, polotekuté rzi. které jí stékaly z očních jamek po tvářích. Garion se otřásl při vzpomínce na ohnivé slzy, které kanuly po tváři umírajícího boha, dříve než padl.

Vystoupili po třech stupních k pochmurným dveřím. Toth do nich strčil a pomalu je otevřel.

Chodba uvnitř byla chabě osvětlená jedinou mihotavou pochodní na druhém konci. Proti dveřím, jak jim řekl Feldegast, bylo široké schodiště, které stoupalo kamsi nahoru, do tmy. Schody byly poseté spadanými kameny a ze stropu ztraceného ve stínech visely dlouhé girlandy pavučin. Belgarat je - stále onou majestátní grolimskou chůzí - vedl přes chodbu a začal stoupat nahoru po stupních schodiště. Gari-

on šel vyrovnaným krokem těsně za ním, ačkoliv v něm každičký nerv křičel, aby se rozběhl. Vystoupili zhruba do poloviny schodiště, když za sebou zaslechli zacinkání. Dole pod schody se najednou rozlilo světlo. „Co tu pohledáváte?" otázal se hrubý hlas. ,,Co jste zač?"

V Garionovi by se krve nedořezal. Obrátil se. Muž pod schodištěm měl na sobě kroužkové brnění dlouhé jako plášť. Na hlavě mu seděla helmice a na levé paži měl připevněný štít. V pravé držel praskající pochodeň.

„Vraťte se ihned dolů," nařídil jim muž v brnění.

Obr Toth se poslušně otočil. Kápi měl zataženou hluboko pres tvář a ruce zkřížené na břiše, takže měl dlaně ukryté uvnitř rukávů. Začal pokorně sestupovat zpátky ze schodů.

„Myslel jsem všichni," trval na svém Strážce Chrámu. „Nařizuju vám to jménem boha Angaraku."

Když Toth došel na konec schodiště, gardista vytřeštil oči. Uvědomil si, že roucho, které měl obrovitý muž na sobě, není černé, jako nosí Grolimové. „Co je to?" vykřikl. „Vy nejste Chandim! Vy jste -" Náhle zmlkl, když ho jedna Tothova mohutná tlapa popadla za hrdlo a zvedla z podlahy. Upustil pochodeň a začal se zmítat a kopat. Pak mu Toth téměř ledabylým pohybem sundal druhou rukou přílbu a několikrát jím udeřil hlavou o kamennou zeď chodby. Obrněný muž sebou zaškubal a pak bezvládně svěsil končetiny. Toth si nehybného přehodil přes rameno a vydal se znovu do schodů.

Silk seběhl zpátky dolů do chodby, sebral ocelovou přílbu a pohaslou pochodeň a vrátil se k ostatním. „Nikdy po sobě nezapomeň zahladit důkazy," pozeptal Tothovi. „Žádný zločin není dokonalý, dokud jsi po sobě neuklidil."

Toth se na něj zazubil.

Jak se blížili vrcholu schodiště, zjistili, že stupně pokrývá spadané listí, které sem nafoukal vítr zvenčí. Pavučiny visely v cárech jako zpuchřelé záclony a houpaly se ve větru, který sem se skučením vanul rozbitými okny.

Síň nad schodištěm byla zaneřáděná. Na podlaze se v hlubokých závějích válelo suché listí a dovádělo ve větru. Veliké a prázdné křídlové okno na konci chodby za nimi napůl zakrýval hustý břečťan, třásl

se a šelestil v mrazivém nočním vánku, který vál z horských svahů. Dveře částečně zetlely a visely v kusech na zrezivělých pantech. Místnosti za nimi byly plné listí a prachu, nábytek a lůžkoviny už dávno padly za oběť tisícům generací podnikavých myší, které pátraly po měkkém materiálu na vystlání hnízd. Toth do jedné z těchto místností zanesl svého bezvládného zajatce, spoutal mu ruce a nohy a pak mu nacpal do úst roubík, aby nemohl ztropit žádný poplach, kdyby se probudil před svítáním.

„To světlo bylo na druhém konci domu, že?" otázal se Garion. ,,Co je v těch místech?[1]"

„Tam só obytné komnaty samotného Toraka," odpověděl Feldegast a nastavil svou malou svítilnu, aby vypouštěla slabý paprsek světla. „Též jeho trůn a sókromá kaple. Dokonce bech ti mohl okázat Torakovu sókromó ložnicu. Móžeš si zahopsat na jeho veliké posteli - nebo na tom, co z ní zbelo - jen tak, pro psinu, esli bes měl náladu."

„Myslím, že můžu žít i bez toho,"

Belgarat si mnul ušní lalůček. „Byl jsi tu nedávno?"

„Zhruba před šesti měsíci."

„Byl tu někdo?" zeptala se naléhavě Se'Nedra.

„Obávám sa, že nikoliv, můj malé drahóško. Belo tu pusto jak v hrobě."

„To bylo před tím, než sem Zandramas dorazila. Se'Nedro," připomnělají jemně Polgara.

„Proč sa ptáš, Belgarate?" řekl Feldegast.

„Nebyl jsem tu od Vo Mimbre," řekl Belgarat. zatímco kráčeli dál zaneřaděnou chodbou. „Tehdy byl dům poměrná zachovalý, ale Angarakové nejsou zrovna vyhlášení trvanlivostí svých staveb. Jak je zachovalá zdejší malta?"

„Drobí sa jak rok staré chleba."

Belgarat přikývl. „Myslel jsem si, že by to tak mohlo být," řekl. ,,Takže, jsme tu kvůli informacím, ne abychom tu válčili po chodbách."

„Ovšem jen pokud se neukáže, že ten člověk, co je tady, není Zandramas," opravil ho Garion. ,,Jestli tu s mým synem ještě je, začnu válku, vedle které bude Vo Mimbre vypadat jako vesnická rvačka."

„A já se postarám o každého, kdo mu proklouzne," dodala ohnivě Se'Nedra.

„Nemůžeš jim zchladit hlavy?" zeptal se Belgaral své dcery.

„Ne, za těchto okolností ne." odvětila. „Možná se dokonce rozhodnu, že se k nim sama připojím."

„Myslel jsem, že jsme alornskou stránku tvé povahy už více méně vymazali, Pol."

„To není ta stránka, která pravě mluvila, otče."

„Chci vám říci." pronesl Belgarat, „nebo jsem se alespoň snažil, než tu všichni začali napínat svaly, že je docela možné, že odtud budeme moci vyslechnout a možná i zahlédnout, co se děje v hlavní části paláce. Jestli je malta tak křehká, jak tvrdí Feldegast, nebude těžké najit - nebo udělat - pár malých skulinek v podlaze jedné z těchhle místností a zjistit, co potřebujeme vědět. Jestli tu Zandramas je, to je jedna věc a v tom případe se ní vypořádáme, jak uznáme za vhodné. Ale pokud jsou tam dole jen nějací Urvonovi Chandim a Strážci nebo potulná banda Menghových karandských fanatiků, zachytíme Zandramasinu stopu a půjdeme si po svých záležitostech, aniž bychom o sobč dávali vědět."

„To zní rozumně," přitakal Durnik. „Nemá žádný smysl, abychom se zaplétali do bojů, když to nebude nezbytné."

„Těší mě, že alespoň *někdo* v téhle krvelačné skupince má trochu zdravého rozumu." řekl starý muž.

„Ovšem, pokud tu Zandramas je," dodal kovář, „podniknu sám jisté kroky."

„Ty také?" zaúpěl Belgarat.

„Přirozeně. Konec konců, Belgarate, mám na to právo."

Procházeli dál listy zapadanou chodbou, kde ze stropu visely cáry pavučin a z rohů se ozývaly cupitavé šelesty.

Když míjeli veliké dvojité dveře, tak silné, že státe držely pohromadě, zdálo se. že si Belgarat na cosi vzpomněl. ,,Chci se sem podívat," zabručel. V okamžiku, kdy dveře otevřel, meč, který měl Garion jako vždy na zádech, sebou prudce škubnul, až svého pána málem porazil na podlahu. „Dědečku!" zajíkl se Garion. Natáhl se přes rameno, přičemž Orbu nařizoval, aby se krotil, a vytasil veliké ostří. Hrot

se sklonil k podlaze a pak jím byl téměř vtažen do místnosti. „Byla tu." vydechl triumfálně.

„Cože?" zeptal se Durnik.

„Zandramas. Byla v téhle komnatě s Geranem."

Feldegast pootevřel přední stranu lucerny, aby do místnosti padlo více světla. Byla to knihovna, rozlehlá a klenutá. Od podlahy ke stropu stoupaly regály plné zapražených a tlejících knih a svitků.

„Takže *tohle* tu hledala," řekl Belgarat.

„Co to znamená, *tohle?"* otázal se Silk.

„Nějakou knihu. Tedy spíše nějaké proroctví." Tvář se mu zachmuřila. „Sleduje tu samou stopu jako já a tohle by docela dobře mohlo být jediné místo, kde mohla najít nezkomolený exemplář Ašabských proroctví."

„Och!" Se'Nedřin přidušený výkřik byl plný pohnutí. Třesoucí se rukou ukazovala na prachem pokrytou podlahu. Byly tam otisky nohou. Některé očividně pocházely od ženské obuvi, ale byly tu i jiné - docela malinké. „Bylo tu mé děťátko," řekla Se'Nedra hlasem, který neměl daleko k pláči, a pak tichounce zakvílela a začala vzlykat. „On - on už chodí," zaštkala, „a já nikdy neuvidím jeho první krůčky."

Polgarak ní přistoupila a vzala ji chlácholivě do náruče.

Garionovy oči se také naplnily slzami. Sevřel rukověť meče tak silně, že mu zbělaly klouby. Pocítil skoro nepřekonatelnou touhu rozbíjet a ničit.

Belgarat drtil kletby mezi zuby.

„Copak se stalo?" zeptal se ho Silk.

„To je hlavní důvod, proč jsem sem musel přijet," zaskřípěl stařec zuby. „Potřeboval jsem úplný opis Ašabských proroctví, a Zandramas mě předešla."

„Možná je tu ještě jeden."

„Ani náhodou. Pořád běží o kus přede mnou a na každém kroku pálí knihy. Pokud tu byl více než jeden opis, ujistila se, že se mi nedostane do rukou. To proto se tu zdržela tak dlouho — musela to tu skrz naskrz prohledat, aby měla jistotu, že má jediný exemplář." Dal se znovu do klení.

„Mohlo by tohle být nějak důležité?" řekl Eriond. Kráčel ke stolu,

který byl na rozdíl od ostatních v místnosti oprášený a dokonce i naleštěný. V jeho přesném středu ležela kniha vázaná v černé kůži. Po každé její straně stál svícen. Eriond ji vzal do rukou. V tom okamžiku z jejích listů vypadl pečlivě složený kousek pergamenu. Mladík se sehnul, zvedl ho a přelétl ho očima.

„Co je to?" otázal se Belgarat.

„Vzkaz," odvětil Eriond. „Pro tebe." Podal svitek a knihu starému pánovi.

Belgarat si lístek přečetl. Náhle prudce zbledl a pak hned zrudl jako rak. Stiskl čelisti, až mu na tvářích a na krku naběhly žíly. Garion pocítil, jak se vůle starého čaroděje náhle vzedmula.

„Otče!" vyštěkla Polgara. „Vzpamatuj se! Víš, že tu nejsme sami!"

S nesmírným úsilím se ovládl, pak zmuchlal pergamen do kuličky a mrštil jím o podlahu tak prudce, že se odrazil vysoko do vzduchu a kutálel se přes celou místnost. Napřáhl ruku, ve které držel knihu, jako by ji chtěl poslat za pergamenem, ale pak si to zřejmé rozmyslel. Otevřel ji na náhodné stránce, párkrát zalistoval a pak se začal opět vztekat. Podal ji Garionovi. „Tumáš" řekl, „podrž to." Začal rázovat sem a tam. Tvář mál zlověstnou jako bouřkový mrak, potichu nadával a máchal kolem sebe rukama. Garion otevřel knihu a naklonil ji, aby na ni dopadalo světlo. Ihned viděl, co Belgarata tak rozzuřilo. Někdo z ní úhledně odstranil celé pasáže - ne jednoduše vytrhl, ale vyřízl břitvou nebo velice ostrým nožem. Garion také začal klít.

Silk zvědavě přešel místnost, zvedl pergamen a prohlédl si ho. Ztěžka polkl a chápavě si soptícího Belgarata prohlédl. „To jsou mi věci!" řekl.

„Co je tam napsáno?" zeptal se Garion,

„Myslím, že bychom se tvému dědečkovi měli na chvíli klidit z cesty," odvětil muž s tváří lasičky. „Bude mu asi trvat nějaký čas, než se zase začne ovládat."

„Prostě to přečti, Silku." řekla Polgara. „Nemusíš to komentovat."

Silk opět pohlédl na Belgarata, který teď stál na druhém konci knihovny a bušil pěstí do kamenné stěny. „ Belgarate," četl, „ Porazila jsem tě, stařečku. Nyní mířím na Místo, jež není více, ke konečnému

střetnutí. Sleduj mě, jestli to dokážeš. Snad ti pomůže tahle kniha."

„Je to podepsané?" otázala se ho Samet.

„Zandramas," opáčil. „Kdo jiný?"

„To je opravdu urážlivé psaní," zabručel Sadi. Pohlédl na Belgarata, který v bezmocném vzteku nepřestával tlouci pěstí do steny. „Překvapuje mě, že to bere poměrně dobře - když uvážím všechny okolnosti."

„Ovšem dává nám to odpověď na spoustu otázek," řekla zamyšleně Samet.

„Jako například?" otázal se Silk.

„Lámali jsme si hlavu, jestli zde Zandramas ještě je. Očividně tomu tak není. Ani úplný idiot by nenechal Belgaratovi takový vzkaz a pak zůstal nablízku, aby mu padl do rukou."

„To je pravda." přikývl. „Takže potom tedy nemáme žádný důvod, abychom se tu zdržovali. Orb zase zachytil stopu, takže proč bychom jednoduše opět nevyklouzli z domu a nejeli za Zandramas?"

„Aniž bechom očíhli, kdo tu je?" namítl Feldegast. „Zmocňuje sa mňa zvědavost a hrozně nerad bech odsuď odjel, aniž bech ju upokojil."Pohlédl přes místnost na soptícího Belgarata. „Kromě teho bude eště řádnó chvilu trvat, než tuto náš starodávné přítel zkrotí svůj hněv. Meslím, že pudu na druhé konec chodbe a podívám sa, esli nenandu místečko, odkaď bech moh nahlédnót do spodního patra - prostě abech dostal odpovědi na někeré palčivé otázke, keré mňa sužujú." Přistoupil ke stolu a zapálil plamenem své lucerny jednu ze svící. „Nechtěl bes jít se mnó, princu Kheldare?" vyzval Silka.

Silk pokrčil rameny. „Proč ne?"

„Já půjdu také," řekl Garion. Podal knihu Polgaře a pak vyslal významný pohled k běsnícímu Belgaratovi. „Dokáže se s tím někdy vyrovnat?"

„Promluvím s ním, drahý. Nebuďte tam moc dlouho."

Přikývl a pak se Silkem a žonglérem tiše vyšli z knihovny.

Na druhém konci chodby byla místnost. Nebyla nijak zvlášť veliká a podél zdí stály police. Garion si pomyslel, že to kdysi bývala špižírna nebo komora na prádlo. Feldegast si zkoumavě prohlédl listím zaneřáděnou podlahu a pak zavřel dvířka lucerny.

V rozích a podél zdí se v silných vrstvách nakupilo listí, ale v nastalé tmě jím zespodu prosvitala slabá záře a doléhal šum hlasů.

„Můj staré a popudlivé přítel měl jak sa zdá pravdu," zašeptal Feldegast. ,,Vypadá to, že sa malta podél zdí úplně vedrolila. Néni nic snazšího než odhrabat listí a najít si příhodnó dírko na špehování. Poďme sa podívat, ať zjistíme, kdo sa usídlil v Domě Torakově."

Gariona se najednou zmocnil onen zvláštní pocit, když člověk prožívá něco, co se mu už kdysi dávno přihodilo. Stalo se to v paláci krále Anhega ve Val Alornu, když sledoval neobývaným horním podlažím muže v zeleném plášti, dokud nedošli na místo, kde vydrolená malta umožnila, aby k nim dolehly hlasy odspodu. Pak si vzpomněl ještě na cosi jiného. Když byli v Tol Honetu, neříkal tehdy Belgarat, že se většina událostí, ke kterým došlo, když stíhali Zedara a Orb, nejspíš přihodí znovu, protože všechno spěje k novému setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty? Pokusil se ten pocit setřást, ale s pramalým úspěchem.

Opatrně odhrabali listy z praskliny, která probíhala podél protější zdi špižírny, a snažili se, aby žádný neshodili do síně pod sebou. Pak si každý z nich vybral výhodnou polohu, ze které se mohl pohodlně dívat a naslouchat.

Místnost, do které nahlíželi, byla velice rozlehlá. Na oknech visely potrhané závěsy a rohy byly plné pavučin. V železných kruzích na stěnách hořely čadivé pochodně a na podlaze ležela tlustá vrstva prachu a letitého nepořádku. Síň byla plná Grolimů v černých hábitech a spolu s nimi tam stálo několik nevzhledně oblečených Karandů a velký počet blýskavých Strážců Chrámu. Poblíž čelní stěny netrpělivá po psím způsobu posedávala početná smečka mohutných Torakových Ohařů, vyrovnaná jako oddíl vojáků. Před Ohaři stál temný oltář, který jevil stopy nedávného používání, a vedle něho po každé straně žhnoucí koš s dřevěným uhlím. Naproti se skvěl na vysoké podestě pozlacený trůn, za nimž visely husté, potrhané drapérie a obrovitá replika Torakovy tváře.

„To béval trůnní sál Spálené tváře, esli beste nevěděli," zašeptal Feldegast.

„To jsou Chandim, že?" zašeptal mu Garion místo odpovědi.

„Přesně tak - lidští i jako zvířata - spolu se svými hošíky v brnění. Poněkud mna udivuje, že sa Urvon rozhodl bývá v jednom domě spolu se svými psíky - i dyž nejlepší použití pro Ašabu asi vždycky béla bodá pro psa."

Bylo zřejmé, že lidé v sále něco očekávají, soudě podle nervozity, s jakou hleděli k trůnu.

Pak se zezdola rozezněl obrovitý gong a v zakouřeném vzduchu dlouho rezonoval.

„Na kolena!" nařídil zástupu v sále mohutný hlas. „Pokloňte se a vzdejte úctu novému bohu Angaraku!"

„*Cože?"* zašeptal Silk ohromeně.

„Dívé se a buď ticho!" vyštěkl Feldegast.

Zespoda dolehlo mohutné dunění bubnů, po kterém následovala břeskná fanfára. Zpuchřelé drapérie poblíž zlatého trůnu se rozestoupily a dovnitř vešel dvojitý zástup slavnostně oděných Grolimů. Zaníceně prozpěvovali, a to i poté, co shromáždění Chandim a Gardisté padli na kolena a Ohaři a Karandové je přikrčili k zemi a začali kňučet.

Dunění bubnů neustávalo. Vtom zpoza rozhrnutých závěsů vyšla majestátním krokem postava oblečená ve zlatě a s korunou na hlavé. Obklopovalaji aureola, ačkoliv Garion zřetelně cítil, že vůle, která svatozář udržovala, pocházela ze samotného zlatě oděného muže. Pak muž samolibě arogantním pohybem pozvedl hlavu. Jeho obličej byl poset skvrnami - některá místa měla barvu zdravé kůže a jiná byla ohavně smrtelně bledá. Ovšem co Garionovi zmrazilo všechnu krev nejvíce, byla skutečnost, že oči onoho muže byly očima naprostého šílence.

„Urvone!" vyjekl Feidegast a prudce se nadechl. „Ty flekatý spratku prašivého psa!" Po jeho zpěvavém přízvuku najednou nebylo ani stopy.

Přímo za mužem se skvrnitým obličejem přicházela jiná postava, s kápí nasazenou tak nízko do čela, že její tvář zůstala docela skrytá. Čerň, která ji obklopovala, nebyla obyčejnou černí grolimského roucha, ale zdálo se, jako by vycházela z postavy samotné, a Garion pocítil mrazivý děs, neboť vzduch kolem černého tvaru prostupovalo cosi

jako absolutní zlo.

Urvon vystoupil na pódium a usadil se na trůně. Nepříčetné oči měl vyvalené a tvář strnulou ve výrazu majestátní pýchy. Stíny zahalená postava zaujala místo za jeho levým ramenem, nahnula se k jeho uchu a šeptala a šeptala.

Chandim, Strážci i Karandové se v trůnním sále stále váleli tváří v prachu, plazili se a kňučeli docela jako Ohaři, a poslední Torakův učedník se nadouval v ohnisku jejich posvátné bázně. Asi tucet Chandim v černých róbách se připlazilo po kolenou do popředí s pozlacenými truhlami a uctivě je položili na oltář vedle pódia. Když je otevřeli, Garion viděl, že jsou všechny po okraj plné rudého angarackého zlata a drahých kamenů.

„Tyto oběti těší mé zraky." prohlásil učedník na trůně ječivým hlasem. „Nechť také ostatní předstoupí a předloží své oběti novému bohu Angaraku."

Mezi Chandim projela zřejmá vlna zděšení a pak došlo k několika spěšným poradám.

Další oběti byly v obyčejných dřevěných krabicích, a když je otevřeli, ukázaly se jen oblázky a větvičky. Každý z Chandim. kteří nesli tuto truhlici, pokradmu odklidil jednu z pozlacených, když složil své břemeno na černý kámen.

Urvon se pásl očima na truhlách a bednách. Zjevně nedokázal rozeznat zlato a kamení. Řada kněží zatím přistupovala k oltáři, přičemž každý z nich na něj položil jeden dar a odklidil jiný, aby ho zase předal na konci řady.

„Velice jste mě potěšili, mí kněží." řekl Urvon svým vysoko posazeným hlasem, když ho fraška omrzela. „Vskutku jste k mým nohám položili bohatství cennější celých národů."

Zatímco Chandim, Karandové a gardisté opět vstávali, temná postava za Urvonovým ramenem nepřestávala šeptat.

„A nyní přijmu pána Menghu," oznámil šílenec, „nejoblíbenějšího z těch, kdož mi slouží, neboť mi přivedl tuto přátelskou bytost, jež mi vyjevila pravdu o mé vznešené božské podstatě." Ukázal na stín, který stál za ním.

„Povolejte pána Menghu, aby mohl vzdát poctu bohu Urvonovi a

aby mohl být laskavě přijat novým bohem Angaraku." Hlas, který houkl rozkaz, byl dutý, jako by doléhal z hrobu.

Od dveří v zadní části sálu zazněla další fanfára a dutý hlas opět oznámil: „Všichni pozdravte Urvona, nového boha Angaraku. „Přichází pán Mengha, aby mu vzdal hold a zasedl s živoucím bohem k poradě."

Opět zavřeštěly trubky a pak se v široké uličce ve středu sálu objevil muž v grolimské černi. Když došel k oltáři, poklekl před šílencem na Torakově trůně.

„Pohleďte nyní do strašlivé tváře pána Menghy, nejoblíbenějšího služebníka boha Urvona, jenž se zakrátko stane prvním z jeho učedníků!" zaburácel dutý hlas.

Muž před oltářem se otočil a shodil kápi. aby odhalil svou tvář davu.

Garion sebou trhl a potlačil překvapené vyjeknutí. Muž, který stál před oltářem, byl Harakan.

Kapitola osmnáctá

„U BELARA!" ZAKLEL POD VOUSY SILK.

„Všichni se pokloňte prvnímu učedníku svého Boha!" zvolal svým vysokým hlasem Urvon. „Rozkazují vám, abyste mu vzdali úctu."

Mezi shromážděnými Chandim to zmatené zašumělo a Garion, ačkoliv se díval seshora, si pomyslel, že v některých tvářích pod sebou postřehl jistou dávku vzpurnosti.

„Pokloňte se mu!" zavřeštěl Urvon a vyskočil na nohy. „Je to můj učedník!"

Chandim pohlédli nejprve na ječícího šílence na pódiu a pak do Harakanovy kruté tváře. Potom padli bojácně na kolena.

„Těší mě, že vidím, jak ochotné naslouchá te příkazům svého boha," poznamenal jízlivě Harakan. „Budu si to navždy pamatovat," V jeho hlase zazněla jen chabě skrývaná hrozba.

„Vězte, že můj učedník hovoří mým hlasem," oznámil Urvon a znovu se usadil na trůně. „Jeho slova jsou i mými slovy a vy ho budete poslušní, tak jako byste byli poslušní mě."

„Poslyšte slova svého boha," pronesl Harakan ledově jízlivým hlasem, „protože bůh Angaraku je mocný a rychle se hněvá, neprokáže - li mu někdo úctu. Vězte taktéž, že já, Mengha, jsem teď nejen hlasem Urvonovým, nýbrž i jeho mečem, a ztrestání neposluáných spočívá v *mých* rukou." Hrozba už nebyla skrytá. Harakan přejel očima tváře shromážděných kněží, jako by každého z nich vyzýval, aby se postavil proti jeho povýšení.

„Sláva Menghovi, učedníku živoucího boha!" zvolal jeden z obrněných Strážců.

„Sláva Menghovi!" zavřeštěli Karandové,

„Sláva Menghovi!" řekli konečně klečící Chandim, v posledku donucení se podřídil. A pak se kupředu po břiše připlazili velicí Ohaři,

aby se Harakanovi schoulili u nohou a olizovali mu ruce.

„Tak je to dobré," řekl šílenec na trůně svým ječivým hlasem, „Vezte, že vaše skutky potěšily boha Angaraku."

A tu se v trůnním sále objevila jiná, ženská postava. Vystoupila z těch samých zpuchřelých drapérií, kterými vešel Urvon. Byla štíhlá a oblečená v přiléhavě říze z černého saténu. Hlavu jí z větší částí zakrývala černá kápě a pod lemem roucha nesla cosi ukrytého. Když došla k oltáři, zaklonila hlavu a posupně se zasmála. Objevila se její jako mramor bledá tvář, která byla současně nadpozemsky krásná i nadpozemsky krutá. „Vy ubozí blázni," zaskřípal její hlas. „Myslíte si, že nový bůh Angaraku povstane bez mého svolení?"

„Nepovolal jsem tě, Zandramas!" zaječel Urvon.

„Nevím, proč bych měla poslouchat tvá předvolání,Urvone," odvětila hlasem plným opovržení, „Či na ně čekat. Nejsem tvá stvůra, jako tihle psi. Sloužím bohu Angaraku, s jehož příchodem budeš svržen!"

„Já jsem bůh Angaraku!" zavřeštěl Urvon.

Harakan vykročil kolem oltáře směrem k ní.

„Hodláš snad změřit svou směšnou vůli s vůlí Dítěte Temnoty, Harakane?" otázala se chladně. „Můžeš změnit své jméno, avšak tím tvá moc nevzroste." Její hlas mrazil jako led.

Harakan se okamžitě zastavil a oči se mu najednou naplnily strachem.

Zandramas se obrátila nazpět k Urvonovi. „Jsem zdrcena, že se mi nedoneslo zpráv o tvém zbožštění, Urvone," pokračovala, „protože kdybych o něm věděla, předstoupila bych před tebe, vzdala ti poctu a požádala tě o požehnání." Pak se její ústa zkřivila v jízlivém úsměšku, který jí ohavně znetvořil tvář. „Ty?" řekla. „*Ty* a bůh? Můžeš na trůnu Torakově vysedávat třeba celou věčnost, dokud se ti tahle ošuntělá ruina nesesype na hlavu, a přesto se nikdy bohem nestaneš. Můžeš se třeba mazlit se smetím a říkat mu zlato, ale nikdy se nestaneš bohem. Můžeš se hřát ve zvířecím obdivu svých schoulených psisek, která dokonce i nyní znečišťují tvůj trůnní sál svými výkaly, ale nikdy se nestaneš bohem. Můžeš hladově naslouchat slovům zkroceného démona Nahaze, který ti i teď šeptá do ucha šílené rady, ale bohem se nestaneš

nikdy."

„Já *jsem* bůh!" zavřeštěl Urvon a opět vyskočil na nohy.

„Tak? Může být, jak říkáš. Urvone." téměř zapředla. „Avšak *jsi -li* bůh, musím ti tedy prozradit - abych potěšila tvůj boží majestát, dokud ještě mohu - že jsi odsouzen, stejně jako zohavený Torak, k záhubě."

„Kdo by mohl vládnout takovou mocí. aby zhubil boha?" vyšlékl na ni nepříčetně.

Strašlivě se zasmála. „Kdo by mohl vládnout takovou mocí? Přece ten, kdo zbavil života samotného Toraka. Připrav se na smrtelný úder planoucího meče Železné ruky, protože *tímto* přivolávám Bohobijce!"

Vykročila kupředu a položila na černý oltář látkou ovinutý uzlíček, který dosud skrývala pod rouchem. Zvedla hlavu a pohlédla přímo na prasklinu, kterou zíral Garion, ochromený úžasem. „Hle, zde je tvůj syn, Belgarione," zavolala na něj, ,,a poslyš jeho pláč!" Odhrnula" látku, aby odhalila maličkého Gerana. Tvář dítěte byla zkřivená strachem a pak začalo naříkat, beznadějně a opuštěně.

Z Garionovy hlavy zmizely všechny myšlenky. To *tenhle* nářek slyšel znovu a znovu od té chvíle, co uprchlí z Mal Zetu! Nebylo to kvílení k smrti odsouzeného nemluvněte v morem stižené ulici, co ho pronásledovalo ve snech. Byl to hlas jeho vlastního syna! Nedokázal tomu naříkavému volání odolal. Vyskočil na nohy. Zdálo se mu, jako by mu najednou před očima vyšlehla ohnivá stěna: plameny, které v jeho mysli spálily všechno kromě zoufalé nutnosti běžet k dítěti, jež plakalo na oltáři pod ním.

Mlhavě si uvědomil že utíká ponurými, listím vystlanými síněmi, a když vytrhl meč Železné ruky z pochvy, z úst se mu vydral nepříčetný řev.

Zpráchnivělé dveře dlouho neobývaných komnat se kolem něj rychle míhaly dozadu, zatímco se vší silou řítil liduprázdnou chodbou. Jakoby za závojem mlhy za sebou slyšel Silkův polekaný výkřik: „Garione! Ne!" Nedbal ničeho a dál se hnal s planoucím velikým mečem Rivy napřaženým před sebou.

Ani po letech si nedokázal vzpomenout, jak zdolal schody. Neurčitě si pamatoval jen to, že se šílený hněvem vynořil v dolní chodbě.

Stáli tam Strážci Chrámu a Karandové, ustupovali před ním a pokoušeli se mu chabě postavit na odpor, ale on popadl jílec meče do obou rukou a zaútočil na ně, jako kdyby kosil obílí. Padali ve sprškách krve a on si jejich řadami prosekával cestu ke dveřím.

Veliké veřeje, které vedly do trůnní síně mrtvého boha, byly zavřené na závoru, ale Garion se ani neuchýlil ke kouzlům. Prostě je zničil - a s nimi ty, kdo se je zoufale pokoušeli udržet zavřené - svým planoucím mečem.

Oheň šílenství mu zalil oči, když vpadl do trůnního sálu a zařval na vyděšené muže. kteří ochromeni úžasem hleděli s otevřenými ústy na strašlivou postavu Bohobijce, jenž se k nim blížil obklopený aureolou modrého světla. Ve vzteklé grimase vycenil zuby a jeho strašný planoucí meč se před ním míhal ze strany na stranu jako ostří smrti.

Skočil před něj Grolim s jednou paží pozvednutou. Garion soustředil svou vůli proti hlučné vlně, kterou však sotva poslouchal. Nezastavil se a ostatní Grolimové v trůnním sále zděšeně ucouvli, když hrot jeho ohnivého meče vyšel mezi lopatkami z těla nerozvážného kněze. Smrtelně zraněný Grolim zíral na syčící ostří, které se mu vnořilo do hrudi. Pokusil se ho třesoucíma rukama uchopit, ale Garion ho z meče prostě skopl a pokračoval ve svém nelítostném postupu.

V cestě mu stál Karand s lebkou nastrčenou na holi a zoufale mumlal zaříkávání. Jeho slova se ovšem náhle přetrhla, když mu Garicmův meč projel hrdlem.

„Pohleď na Bohobijce, Urvone!" zvolala vítězoslavně Zandramas. „Tvůj život se naplnil, bože Angaraku, protože Belgarion přišel prolít tvou krev, tak jako prolil krev Torakovu!" Pak se ke schoulenému šílenci otočila zády. „Nechť všichni pozdravují Dítě Světla!" provolala zvučným hlasem. Pak se krutě ušklíbla a pohlédla Garionovi přímo do očí. „Buď zdáv, Belgarione. Zhub ještě jednou boha Angaraku, neboť to bylo odjakživa tvým úkolem. Budu tě čekat na Místě, které není více." A pak vzala naříkající děcko do náručí, znovu ho zahalila do svého pláště, zachvěla se a zmizela.

Gariona najednou polila vlna zklamání, když si uvědomil, že ho krutě obelstila. Zandramas a Geran tu ve skutečnosti vůbec nebyli ajeho nezvladatelná zuřivost se zaměřila na nicotný odraz skutečnosti.

Co víc, pohrávala si s ním pomocí noční můry naříkajícího děcka, kterou mu, jak si teď uvědomoval, do duše nasadila ona, aby ho donutila uposlechnout svých příkazů. Nejistě se zapotácel, jeho ostří pokleslo a plamen pohasl.

„Zabte ho!" zařval Harakan. „Zabte toho, který zhubil Toraka!"

„Zabte ho!" ječel šílený Urvon jako ozvěna. „Zabte ho a předložte mi jeho srdce coby oběť!"

Půl tuctu Strážců Chrámu se k němu začalo opatrně, očividně neochotně přibližovat. Garion opět pozvedl svůj meč; jeho ostří nanovo vzplálo a gardisté uskočili nazpět.

Harakan se ušklíbl a pohlédl na muže v brnění. „Pohleďte, jak odměňuji zbabělost!" vyštěkl. Pozvedl ruku a zamumlal jediné slovo. Jeden ze Strážců zaúpěl a padl v křečích na podlahu, protože se jeho brnění a přílba v jediném okamžiku rozpálily do bělá a zaživa ho upekly.

„A teď poslechněte!" zahřímal Harakan. „Zabte ho!"

Vyděšení Strážci pak zaútočili o něco zaníceněji a donutili Gariona, aby začal krok za krokem ustupovat. Pak na chodbě za sebou zaslechl zvuk běžících nohou. Ohlédl se rychle přes rameno a viděl, že se do trůnního sálu vřítili ostatní.

„Přišel jsi o rozum?" vyštěkl na něj zlostně Belgarat.

„Vysvětlím to později," řekl mu Garion, který byl ještě napůl ochromený zklamáním. Soustředil se opět na muže v brnění, kteří na něj doráželi zepředu. Začal svým velikým mečem mávat v širokých obloucích a zase je obracel k ústupu.

Belgarat se obrátil proti Chandim po jedné straně ústřední uličky, na okamžik se soustředil a pak provedl rychlé gesto. Najednou podél celé jedné strany uličky vyšlehla z kamenné podlahy stěna ohně. Zdálo se, že mezi starcem a Polgarou něco proběhlo. Přikývla - a z ničeho nic stála i druhá strana uličky v plamenech.

Dva ze Strážců pod Garionovým mečem padli, ale ostatní, spolu s rozběsněnými Karandy, spěchali svým kamarádům na pomoc. Ovšem před plameny zase rychle zaváhali. Prostor mezi nimi teď byl jedinou cestou, po které mohli útočit.

„Spojte své vůle!" křičel Harakan na Chandim. „Zaduste pla-

meny!"

Ačkoliv na něj zle doráželi gardisté a Karandové, ačkoliv musel stále odrážet dopadající meče a sekat do nepřátel ostřím Železné ruky, pocítil Garion nápor a hučení spojených myslí. Belgarat a Polgara napínali veškerou svou moc, přesto však ohně lemující uličku zaplápolaly a znatelně poklesly.

Přes řady Strážců před Gariona skočil jeden z ohromných Ohařů. Oči mu svítily, strašidelně vrčel a zuby se ježící mordu měl doširoka otevřenou. Vrhl se přímo proti jeho tváři, ale padl v křečích na podlahu a zběsile kolem sebe chňapal, když mu Garion rozpoltil mečem lebku.

A pak se mezi Strážci a Karandy prodral Harakan a postavil se proti Garionovi. „Tak se opět setkáváme, Belgarione," zavrčel skoro psím hlasem. „Zahoď meč. nebo zabiju všechny tvé přátele - a tvou ženu. Mám s sebou stovku Chandim a ani ty se nedokážeš postavit takovému počtu." A začal sbírat svou moc.

Pak, ke Garionovu překvapení, kolem něj proběhla Samet s rukama nataženýma ke strašlivému Grolimovi. „Prosím!" zaúpěla. „Prosím, nezabíjej mě!" A vrhla se Harakanovi k nohám, popadla ho úpěnlivě za lem černého roucha, krčila se a plazila se před ním.

Harakana náhlý a neočekávaný projev poddajnosti vyvedl z rovnováhy. Nechal svou vůli rozptýlit a začal couval. Pokoušel se setřást dívčinu ruku ze svého roucha a kopl do ní, aby se osvobodil. Ale ona se ho pevně držela, ronila slzy a prosila ho o život.

„Sundejte ji ze mě!" vyštěkl na své muže a trochu otočil hlavu. A tahle kratičká nepozornost mu byla osudná. Sametina ruka se pohnula tak rychle, až se zdálo, že se ve vzduchu rozmazala. Hbitá si sáhla do živůtku, a když dlaň vyláhla, držela v ní malého, jasně zeleného hádka.

„Mám pro tebe dárek, Harakane!" vykřikla vítězně. „Dárek od Lovce pro vůdce Medvědího kultu!" A mrštila mu Zith přímo do obličeje.

Když ho Zilh poprvé kousla, okamžitě zařval a ruce mu vylétly, aby ji odtrhl, ale výkřik se zdusil v hrůzné zachrčení a dlaně bezmocně sevřely prázdný vzduch. Vřeštěl a trhal sebou a potácel se do-

zadu, zatímco do něj rozzuřený hádek znovu a znovu nořil své jedovaté zuby. Pak ztuhl a skácel se dozadu přes oltář, jen jeho nohy kopaly a hrabaly po podlaze a ruce kolem něj tloukly v marném boji. Hlava dopadla na temný kámen, vypoulil oči a z úst mu vyhřezl naběhlý jazyk. Na rtech se objevila černá pěna, naposledy sebou slabě škubl a pak jeho tělo bezvládně sklouzlo z olláře.

„A *tohle* bylo za Bethru," řekla Samet zhroucené postavě mrtvého muže, která ležela na podlaze před oltářem.

Chandim a jejich ozbrojenci opět ve strachu ustoupili a vyděšené zírali na padlé tělo svého vůdce.

„Jejich pár!" zavřiskl na ně Urvon. „Nás je mnoho! Všechny je pobijte! Váš bůh vám lo přikazuje!'"

Chandim zírali na Harakanovo znetvořené tělo, na korunovaného šílence na trůně a také na strašného malého hada, který se stočil s hrozivě zdviženou hlavou nahoře na oltáři a rozčileně posykával.

„Tak už by toho mohlo být dost," řekl ostře Belgarat. Nechal poslední z plamenů uhasnout a začal svou vůli zaměřoval jinam. Garion se také napřímil a začal sbírat svou vlastni moc, i když cítil, že vyděšení Chandim také soustředují svou sílu na strašlivé konečné utkání.

Náhle vykročil do popředí Feldegast a zastavil se až mezi Garionem a jeho nepřáteli. „Copak sa to s váma děje?" zasmál se. „Su si jisté, dobří páni, že môžeme zapomenót na tuto zášť a sváry. Povím vám, co teď provedu. Dovolíte - li, předvede své umění a pak sa společně zasmějem a projednó a navždy sa smíříme. Žádné člověk nemože v srdci chovat tak hluboko nenávist, dyž sa otřásá smíchy, esli mi rozumíte."

Pak začal žonglovat. Zdálo se, jako by jen tak ze vzduchu vytahoval pestře zbarvené míče. Grolimové na něj vytřeštili oči. Garion nevěřícně sledoval komedianta, který docela vědomě směřoval k sebevraždě. Aniž přestal žonglovat, hodil sebou Feldegast na opěradlo jedné těžké lavice. Zůstal na něm stát hlavou dolů na jedné ruce, zatímco druhou rukou a nohama nepřestával pohazovat koulemi. Míče vířily rychleji a rychleji a stále se objevovaly nové -, jak se zdálo, z nicoty. Čím zběsileji míče vířily, tím jasnější měly barvy, až se rozžhavily doběla a mužík žongloval koulemi čistého ohně.

Pak pokrčil ruku, na které stál, a vyšvihl se vysoko nad lavici. Když se jeho nohy dotkly země, nebyl to už žonglér Feldegast. Namísto rozpustilého komedianta tu stál hrbatý a znetvořený čaroděj Beldin. Zlověstně se zachechtal a začal vrhat své ohnivé koule po úžasem zkoprnělých Grolimech a jejich vojácích.

Jeho ruka nikdy neminula cíl a smrtonosné ohnivé koule procházely rouchy Grolimů, kroužkovým brněním Strážců a kožešinami Karandů se stejnou lehkostí. V hrudích jeho obětí se objevovaly čadící otvory a on je vraždil po celých tuctech. Trůnní sál se naplnil kouřem a pachem pálícího se masa, zatímco zubící se drobný kouzelník nepolevoval ve své úděsné palbě.

„*Ty!*" zavřeštěl zděšeně Urvon. Náhlý příchod muže, kterého se obával tolik tisíc let, jím otřásl natolik, že se probral k jakémusi zdání příčetnosli. Vůbec nevnímal, že jeho Chandim a jejich bojovníci přestávali bojoval a za poděšeného křiku prchali.

„Jak rád *tě* zase vidím, Urvone." řekl mu hrbáč medovým hlasem. „Když jsme si spolu povídali posledně, přetrhl se rozhovor, pokud si dobře vzpomínám, právě když jsem ti sliboval, že ti zabořím do břicha doběla rozžhavený hák a vytrhnu ti všechna střeva." Napřáhl k němu pokřivenou pravou ruku a luskl prsty. Náhle se zablesklo a v pěsti se mu objevil ukrutný hák, žhnoucí a kouřící. „Což kdybychom v tomhle duchu pokračovali teď?" navrhl a vykročil k muži se skvrnitou tváří, který se ochromeně krčil na trůnu.

Pak vyšel zpoza trůnu stín, který se skrýval za šílencovým ramenem. „Zadrž," řekl hlasem, který nebyl ničím víc než sípavým šepotem. Takový zvuk nemohlo vydávat hrdlo žádné živé bytosti. „Potřebuji tuhle věc," řekl a mávl přízračnou rukou směrem k jektajícímu Torakovu učedníku. „Slouží mým účelům. Nedovolím ti, abys ji zabil."

„Takže ty budeš Nahaz," řekl zlověstným hlasem Beldin.

„Tak jest," zašeptala postava. „Jsem Nahaz, Pán démonů a Vládce temnot."

„Běž si najít jinou hračku, Pane démonů," zaskřípěl zuby hrbáč. „Tahle patří mně."

„Hodláš se mnou změřit svou vůli, čaroději?"

„Bude - li to nutné, ano."

„Pak tedy pohlédni do mé tváře a připrav se na smrt." Démon odhodil svou kápi z temnoty. Garion náhle zadržel dech a bezděčně o krok ustoupil, Nahozova tvář byla ohyzdná, ale nejstrašlivější nebyly její zrůdné rysy. Děs vyvolávaly planoucí oči a jejich nenávistná zloba tak nesmírná, že z ní tuhla krev v žilách. Oči plály čím dál jasněji zlověstným zeleným ohněm, až z nich nakonec vyšlehly vstříc Beldinovi dva paprsky. Znetvořený čaroděj se napjal a pozvedl ruku. Paže se náhle rozzářila jasným modrým světlem, které jako by splývalo dolů po jeho těle, aby vytvořilo štít proti démonově moci.

„Tvá mysl je mocná," zasyčel Nahaz. „Ale má je mocnější."

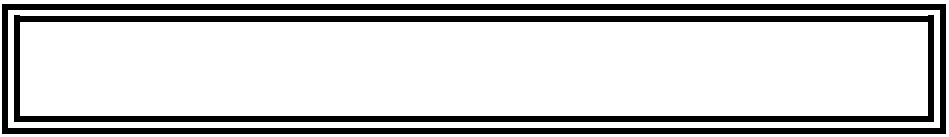
Pak troskami posetou uličkou přišla Polgara a bílá kadeř na čele se jí třpytila. Po jednom boku jí kráčel Belgarat a po druhém Durnik. Když došli ke Garionovi, připojil se k nim. Pomalu tak kráčeli vpřed a postavili se vedle Beldina. Garion si povšiml, že se k nim také přidal Eriond, který se držel poněkud stranou.

„Nuže, démone," řekla Polgara smrtelně vážným hlasem, „postavíš se nám všem?"

Garion pozvedl svůj meč a nechal jeho oheň vzplál. „A také *tomuhle*?" dodal a odstranil vše, co krylo Orb.

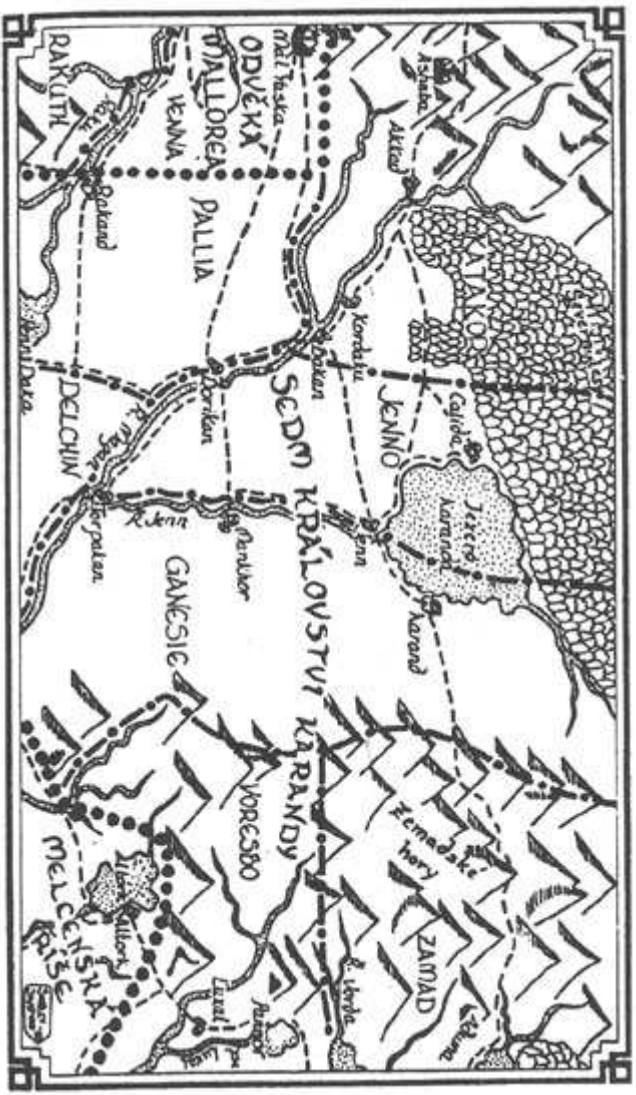
Démon na okamžik ucouvl a pak se opět vztyčil a jeho úděsná tvář se koupala v hrůzostrašném zeleném ohni. Zpod svého stínového šatu vyňal cosi, co vypadalo jako žezlo nebo kouzelnická hůl a vyzařovalo intenzivní zelené světlo. Když ho však chtěl pozdvihnout, zdálo se, jako by zahlédl něco, co předtím uniklo jeho pozornosti. Přes strašlivou tvář mu přelétl vyděšený výraz a oheň žezla pohasl, dokonce i silné zelené světlo, které mu zalévalo tvář, zesinalo a zesláblo. Pak pozvedl hlavu ke klenutému stropu a pří šerně zavyl. Rychle se obrátil a zamířil k vyděšenému Urvonovi. Natáhl k němu přízračné ruce, popadl šílence ve zlaceném rouchu a lehce ho zvedl z trůnu. Pak uprchl. Svůj oheň tlačil před sebou jako mohutné ničivé beranidlo, kterým po cestě rozrážel zdi Domu Torakova.

Koruna, která trůnila Urvonovi na hlavě, spadla na zem. když ho Nahaz nesl z rozpadajícího se domu, a teď se kutálela po podlaze a plechově řinčela.

Část čtvrtá

HORY ZAMADU

SEDM KRÁLOVSTVÍ KARANDY
ODVĚKÁ MALLOREA
PALLIA
VENNA
RAKUTH
DELCHIN
GANESIE
JENNO
ZAMAD
VORESSO
MELCENSKÁ

Kapitola devatenáctá

BELDIN VYCHRLIL ODPORNOU NADÁVKU a mrštil svým rozžhaveným hákem ke trůnu. Pak se rozběhl k čadícímu otvoru, který prchající démon prorazil ve zdi trůnního sálu.

Ovšem Belgarat se stihl před rozzuřeného hrbáče postavit. „Ne, Beldine," řekl pevně.

„Jdi mi z cesty, Belgarate."

„Nedovolím ti, aby ses hnal za démonem, který na tebe může každou chvíli udeřit."

„Dovedu se o sebe postarat. Ustup mi z cesty."

„Vždyť ty nemyslíš. Beldine. Na to, aby ses vypořádal s Urvonem, budeš mít ještě spoustu času. V téhle chvíli musíme udělat pár rozhodnutí."

„O čem se chceš rozhodovat? Vy jdete po Zandramas a já po Urvonovi. To je přece všechno dávno jasné, ne?"

„Ne tak docela. Nedovolím ti, abys pronásledoval Nahaze po setmění. Víš stejně dobře jako já, že tma znásobuje jeho moc, a já nemám tolik bratrů, abych si mohl dovolit o jednoho přijít jen proto, že je rozčilený."

Upřeně se zadívali jeden druhému do očí, až ošklivý hrbáč nakonec odvrátil hlavu. Dobelhal se k pódiu, zastavil se jen na chvíli, aby mohl odkopnout židli, která se mu připletla do cesty, a nepřestával pod vousy chrlit kletby.

„Jsou všichni v pořádku?" zeptal se Silk. Rozhlédl se kolem sebe a zasunul nůž do pochvy.

Polgara si shodila kápi modrého pláště z hlavy. „Zdá se, že ano."

„Byl to chvílemi pěkně těsný souboj, což?" Mužíkova očka se vesele blýskala.

„A hlavně k němu vůbec nemuselo dojít," řekla a přísně si změřila Gariona. „Raději bys měl v rychlosti prohlédnout zbytek domu. Kheldare. Abychom měli jistotu, že je opravdu prázdný. Durniku, Tothe, běžte s ním."

Silk přikývl, otočil se a vyrazil krví postříkanou uličkou. Po cesta překračoval mrtvá těla. Durnik s Tothem šli za ním.

„Tomu nerozumím." řekla Se'Nedra, která popleteně zírala na Beldina. Byl oblečený ve svých obvyklých cárech, ve kterých měl jako obyčejné zamotané větvičky a stébla trávy. „Jak jste se vyměnili s Feldegastem - a kam ten se poděl?"

Beldin se šibalsky usmál. „Ach, můj malé drahošku," řekl jí žonglérovým zpívavým nářečím, „stojím přímo před tebó. A bodeš - li si přát, možu ťa stále okózlovat svým umem nadpozemským."

Se'Nedra téměř zakňourala. „Ale mně se *líbil* Feldegast!"

„Tož jediné, co ti zbévá, je přenést svůj cit na mňa."

„To není to samé," namítla.

Belgarat upřeně hleděl na znetvořeného čaroděje. „Máš vůbec tušení, jak moc mě právě tohle nářečí rozčiluje?" řekl mu.

„No ovšem, bratře." Beldin se zazubil. „Popravdě řečeno ano. To je totiž jeden z důvodů, proč jsem si ho vybral."

„Není mi tak docela jasné, proč jsi sáhl po tak důkladném přestrojení," zeptal se Sadi, když schoval svou malou jedem napuštěnou dýku.

„Mou podobu zná v téhle části Mallorey příliš mnoho lidí. Urvon nechal za poslední dvě tisícovky let můj popis vyvěsit na každý strom a na každý kůl v plotě sto leguí od Mal Yasky, a mám-li být k sobě upřímný, mě není těžké rozeznat i podle nejzběžnějšího popisu."

„Jsi jedinečná osobnost, strýčku." řekla mu Polgara a láskyplně se na něj usmála.

,,Och, tys příliš laskavé, dívče moje." odvětil a přidal přemrštěnou poklonu,

„*Nemohli* byste s tím přestat?" řekl Belgarat. Pak se obrátil ke Garionovi. „Jestli si dobře vzpomínám, říkal jsi, že mi něco později vysvětlíš. Nuže - teď je později."

„Napálila mě," připustil podmračeně Garion.

„Kdo?"

„Zandramas."

,,Ona tu ještě je?" vykřikla Se'Nedra.

Garion zavrtěl hlavou. „Ne, poslala sem svůj obraz - a také Geranův."

„Cožpak nedokážeš poznat rozdíl mezi obrazem a skutečnou věcí?" otázal se přísně Belgarat.

„Když se to seběhlo, nebyl jsem v takovém stavu, abych to dokázal."

„Předpokládám, že to můžeš vysvětlit."

Garion se zhluboka nadechl a posadil se na jednu z lavic. Přitom si všiml, jak se jeho krví potřísněné ruce třesou. „Je moc mazaná." řekl. „Od té doby, co jsme odjeli z Mal Zetu, jsem měl znovu a znovu ten samý sen."

„Sen?" Zeptala se ostře Polgara. „Jaký sen?"

„Možná, že sen není to nejpřesnější slovo," odpověděl, „ale neustále jsem slyšel dětský pláč. Nejdřív jsem se domníval, že je to vzpomínka na nemocné dítě, které jsme viděli na ulici v Mal Zetu, ale bylo to úplně jinak. Když jsme se Silkem a Beldinem přišli do té komory přímo nad námi, zjistili jsme, že se můžeme dívat sem dolů, do trůnního sálu. Viděli jsme, jak přišel Urvon s Nahazem hned za zády. Je teď dočista šílený. Myslí si. že je bůh. Nu, pak zavolal Menghu - jenže z Menghy se vyklubal Harakan - a pak -"

„Počkej chvilku," skočil mu do řeči Belgarat. ,,*Harakan* je Mengha?"

Garion pohlédl na bezvládnou postavu ležící před oltářem. Na černém kameni stále ještě trůnila Zith, pobrukovala a nazlobeně sykala. „Přesněji řečeno, *byl* to Mengha."

„Urvon to ohlásil, ještě než tohle všechno vypuklo," dodal Beldin. „Neměli jsme čas. abychom tě informovali."

„Tím se vysvětluje spousta věcí, nemám pravdu?" uvažoval Belgarat nahlas. Pak se obrátil k Samet. „Ty jsi o tom věděla?"

„Ne, Prastarý," odvětila, „opravdu ne. Prostě jsem popadla příležitost za pačesy."

Silk, Durnik a Toth se vrátili do těly poseté trůnní síně. „Dům je

prázdný." hlásil drobný chlapík. „Máme ho celý sami pro sebe,"

„Dobře," řekl Belgarat. „Garion nám právě vysvětluje, proč uznal za vhodné zahájit soukromou válku."

„Poručila mu to Zandramas," pokrčil Silk rameny. „Nejsem si jistý, proč ji poslechl, ale bylo to tak."

„Právě jsem se k tomu dostával," řekl Garion. „Urvon zrovna říkal všem těm Chandim, že se Harakan - Mengha - stane jeho prvním učedníkem. V tu chvíli přišla Zandramas - nebo to tak alespoň vypadalo. Pod pláštěm nesla nějaký raneček. Nejdřív jsem to nevěděl, ale byl to Geran. Chvíli na sebe s Urvonem křičeli a Urvon pořád trval na tom, že je bůh. Zandramas řekla něco jako: V pořádku. Takže zavolám Bohobijce, aby s tebou zatočil. V tu chvíli položila raneček na oltář. Rozhalila ho a ukázal se Geran. Začal plakat a já si ihned uvědomil, že to *jeho* křik jsem slyšel celou tu dobu. V ten okamžik jsem prostě úplně přestal myslet."

„Všimli jsme si," řekl Belgarat.

„Nu, a zbytek už znáte." Garion se rozhlédl po trůnním sále plném mrtvol a pokrčil rameny. „Vůbec jsem si neuvědomoval, co se se mnou děje," řekl. „Myslím, že jsem se na chvíli zbláznil."

„Takovým lidem se říká berserk, Garione," řekl mu Belgarat. „U Alornů k tomu dochází poměrně často. Tak nějak jsem si myslel, že bys mohl být imunní, ale jak se zdá, spletl jsem se."

„Jsou tu jisté polehčující okolnosti, otče." řekla Polgara.

„Nedá se nijak ospravedlnit, když člověk přestane myslet, Pol," odsekl.

„Přinutila ho." Zamyšleně sešpulila rty. pak přistoupila ke Garionovi a zlehka mu přiložila dlaně na spánky. „Už je to pryč."

„Co je pryč?" V Se'Nedřině hlase zazněly obavy.

„Posedlost."

„Posedlost?"

Polgara přikývla. „Ano. Tak ho Zandramas oklamala. Naplnila jeho mysl hlasem plačícího dítěte. A pak, když položila na oltář raneček, který *vypadal* jako Geran, a když Garion uslyšel stejný nářek, neměl na vybranou a musel udělat to, co po něm chtěla." Pohlédla na Belgarata. „Tohle je moc vážné, otče. Už si zahrávala se Se'Nedřou a

teď je to Garion. Může se stejné tak pokusit o někoho dalšího."

„Proč by to dělala?" otázal se. „Můžeš ji při tom přece chytit, nebo se mýlím?"

„Ano, obvykle - ovšem pokud vím, co se děje. Ale Zandramas je v tomhle směru velmi zručná a dokáže pracovat nenápadně. V mnoha směrech je v tomhle oboru lepší, než býval Murgo Ašarak." Rozhlédla se po ostatních, kteří postávali kolem. „Teď mě všichni dobře poslouchejte. Pokud se s vámi začne dít něco neobvyklého - sny, představy, zvláštní myšlenky, podivné pocity -prostě cokoliv, chci, abyste mi o tom ihned pověděli. Zandramas ví, že jí jsme v patách, a tímhle nás chce zdržet. Pokusila se o to se Se'Nedrou, když jsme jeli do Rak Hagga, a teď -"

„Se mnou?" ozvala se překvapeně Se'Nedra. „To jsem nevěděla."

„Vzpomínáš si, jak jsi onemocněla na cestě z Rak Verkatu?" řekla Polgara. „Přesně řečeno o žádnou nemoc nešlo. To se Zandramas pokoušela ovládnout tvé vědomí."

„Ale mne o tom nikdo neřekl."

„Když jsme s Andel Zandramas zapudili, nebyl už žádný důvod k obavám. Tak tedy, Zandramas se poprvé pokusila o Se'Nedru a teď to byl Garion. Může to zkusit na komkoliv dalším z nás, takže mi dejte vědět, pokud začnete cítit cokoliv jen trochu mimořádného."

„Plech," řekl Durnik.

„Copak je, drahý?" otázala se ho Polgara.

Kovář zvedl Urvonovu korunu. „Ta věc je plechová," řekl. „A trůn také. Stejné by mě nikdy nenapadlo, že by tu mohlo zůstat nějaké zlato. Dům je opuštěný a otevřený všem pobertům dokořán už příliš mnoho staletí."

„Tak to obyčejně chodí s dary od démonů." řekl mu Beldin. „Umějí moc dobře vytvářet iluze." Rozhlédl se kolem. „Urvon tu všude nejspíš viděl nadpozemský luxus. Neviděl zteřelé drapérie ani pavučiny ani smetí na podlaze. Viděl jen nádheru, jak to po něm chtěl Nahaz." Umouněný hrbáč se zachechtal. „Myšlenka, že Urvon tráví své poslední dny jako blouznící šílenec, se mi docela zamlouvá," dodal, „tedy jen do chvíle, kdy mu ponořím hák mezi střeva."

Silk si přísně měřil Samet. „Myslíš, že bys mi mohla něco vy-

světlit?"

„Pokusím se."

„Než jsi hodila Harakanovi do tváře Zith, řekla jsi něco poněkud zvláštního."

„Já jsem něco řekla?"

„Řekla jsi: Dárek od Lovce pro vůdce Medvědího kultu."

„Ach tohle." Usmála se a nechala rozehrát své dolíčky. „Chtěla jsem, aby věděl, kdo ho zabíjí, to je vše."

Vyvalil na ni očí.

„Můj milý Kheldare, ty opravdu začínáš rezivět." vyčetla mu. „Byla jsem přesvědčená, že jsi se to už dávno dovtípil sám. Udělala jsem snad všechno kromě toho, že jsem tě s tím nepřetáhla přes hlavu."

„Lovec?" řekl nevěřícně. *„Ty?"*

„Jsem Lovec poměrně dlouho. To proto jsem měla tak naspěch, abych vás stihla v Tol Honetu." Uhladila si předek svých prostých šedých cestovních šatů.

„V Tol Honetu jsi nám řekla, že Lovec je Bethra."

„Ta byla, ale její poslání skončilo. Měla zajistit, aby po Ran Borunovi nastoupil na trůn přijatelný člověk. Nejprve musela vyřadit několik členů rodiny Honetů, dříve než si stačili upevnit postavení, a pak předložila Ran Borunovi pár návrhů ohledně Varany, když spolu“ – zaváhala, pohlédla na Se'Nedru a pak si odkašlala, „ehm - když spolu, řekněme, když se spolu bavili?" dokončila větu.

Se'Nedra prudce zrudla.

„Och, drahoušku," řekla blondýnka a popadla se za tváře. „Neřekla jsem, to právě nejlépe, že ne? No nic," pokračovala honem dál, "„Oštěp se rozhodl, že Bethra už svůj úkol splnila a že přišel čas pro nového Lovce s novým posláním. Královnu Porennu *velice* popudilo, co Harakan prováděl na západě - úklady o Se' Nedřin život, Brandova vražda, všechno, co se seběhlo v Rheonu - takže Oštěpovi nařídila, aby na něm vykonal trest. Jako vykonavatele vybral mě. Bylo docela jisté, že se Harakan vrátí do Mallorey. Věděla jsem, že tam - konec konců - také jedete, takže proto jsem se k vám připojila." Kývla směrem k rozvalenému Harakanovu tělu. „Když jsem ho spatřila stát před

oltářem, byla jsem překvapením bez sebe, ale nemohla jsem si dovolit, aby mi utekla taková příležitost." Usmála se. „Vlastně to dopadlo nadobyčej dobře. Právě jsem uvažovala, že vás opustím a pojedu se po něm poohlédnout do Mal Yasky. Nakonec se tedy ukázalo, ře je Mengha. Byla to pro mě svým způsobem odměna za vytrvalost."

„Myslel jsem. že ses na nás přilepila, abys dohlížela *na mě."*

„Je mi to moc líto, princi Kheldare. Tohle jsem si prostě vymyslela. Potřebovala jsem mít nějakou záminku, abych se k vám mohla přidat, a Belgarat někdy dovede být pěkná tvrdohlavý." Roztomile se na starého čaroděje usmála a pak se opět obrátila k zaraženě vypadajícímu Silkovi. „Můj strýček," pokračovala, „na tebe vlastně ve skutečnosti není vůbec rozhněvaný."

,,Ale tys říkala -" Vyvalil na ni oči. „Ty jsi *lhala."*

„Lež je takové škaredé slovo, Kheldare," odvětila a zamilovaně ho pohladila po tváři. „Nemohli bychom prostě říct, že jsem trošku přeháněla? Chtěla jsem na tebe dohlížet, to ano, ale ze svých vlastních důvodů, které nemají s drasnijskou státní politikou dočista nic společného."

Silkovy tváře pomalu polila červeň.

„Copak je to, Kheldare?" zvolala radostně, „Ty jsi skutečně zrudl - skoro jako prosté venkovské děvče, které právě někdo svedl."

Gariona cosi trápilo. „Jaký to všechno mělo smysl, teto Pol?" otázal se. „Myslím to, co mi provedla Zandramas."

„Jednak zdržení," opáčila, „ale co je důležitější, nabídla se jí možnost, že nás porazí dříve, než se dopracujeme ke konečnému střetnutí."

„Tomu nerozumím."

Povzdechla si. „Víme, že má jeden z nás zemřít. Řekla nám to Cyradis v Rheonu. Ale pořád existuje možnost, že v nějaké z takových náhodných šarvátek zemře *ještě* někdo jiný - že prostě dojde k takové nehodě. Pokud se Dítě Světla - tedy ty - setká s Dítětem Temnoty a ztratí někoho, jehož úkol ještě nebyl vykonán, nebude mít žádnou naději na vítězství. Zandramas by vyhrála bez boje. Celá pointa téhle kruté hry spočívala v tom, že tě chtěla vlákat do boje s Chandim a Nahazem. Bylo nad slunce jasné, že ti my ostatní přiběhneme na po-

moc. V takovém boji je vždycky možné, že se přihodí nějaká nehoda."

„Nehoda? Jak může docházet k nehodám, když všechno podléhá proroctví?"

„Na něco zapomínáš, Belgarione," řekl Beldin. „Celá tahle záležitost začala nehodou. Právě nehoda stála na počátku rozdělených proroctví. Mohl bys je číst, až by ti zešedivěly vlasy, ale pořád v nich bude místo pro rušivé zásahy náhodných událostí."

„Všimněte si všichni, že můj bratr je filosof," řekl Belgarat. „vždycky je připravený dívat se na věci z temné strany."

„Jste vy dva opravdu bratři?" otázala se zvědavě Se'Nedra.

„Ano." odpověděl Beldin, „ale takovým způsobem, kterému bys nikdy nemohla porozumět. Vštípil nám ho náš Pán."

„A Zedar byl také váš bratr." Zničehonic upřela na Belgarata pohled plný zděšení.

Stařec zaťal zuby. „Ano," připustil.

„Ale tys ho -"

„Neboj se, Se'Nedro, a pověz to," řekl jí. „Nemůžeš mi říct nic, co bych si už neřekl sám."

„Někdy," pronesla velice tichým hlasem, „někdy, až tohle všechno skončí, pustíš ho?"

Belgaratovy oči byly jako dva kameny. „Ne, nemyslím."

„A jestli ho pustí, najdu si ho já a nacpu ho bez okolků zpátky," dodal Beldin.

„Nemá žádný smysl, abychom teď probírali staré historie," ukončil téma Belgarat. Na chvíli se zamyslel. „Myslím, že je načase, abychom si popovídali s mladou dámou z Kellu." Obrátil se k Tothovi. „Zavolal bys svou paní?"

Obr se zavtářil nešťastně. Když nakonec přikývl, bylo to očividně s jistou neochotou.

„Je mi líto, příteli," řekl mu Belgarat, „ale opravdu není vyhnutí."

Toth vzdychl, Pak poklesl na jedno koleno a zavřel oči, jako by se modlil. Tak jako na ostrově Verkat a později v Rak Hagga zaslechl i teď Garion mumlání nespočetných hlasů. Pak se ve vzduchu nedaleko Urvonova trůnu z pozlátka objevilo mnohobarevné mihotání. Když se vzduch opět projasnil, objevila se na pódiu nepohnutá postava věštky-

ně z Kellu. Garion si ji poprvé mohl prohlédnout zblízka. Byla útlá a vypadala velice zranitelně, její bezmocnost podtrhovalo bílé roucho a zavázané oči. Ovšem ve tváři se jí zračila nesmírná vyrovnanost, duševní klid člověka, který zpříma pohlédl do tváře osudu a přijal ho bez otázek a bez výhrad. Z nějakého důvodu cítil, že ho v její zářivé přítomnosti téměř přemohla posvátná bázeň.

„Díky, žes přišla, Cyradis," oslovil ji prostě Belgarat. „Nerad tě vyrušuji, vím, jak je tohle pro tebe namáhavé, ale než se budeme moci vydat na další cestu, potřebuji od tebe pár odpovědí."

„Prozradím ti, kolik mi dovoleno jest, Prastarý," odvětila. Hlas měla poměrně slabý a melodický, ovšem zazněl v nám také pevný tón, který prozrazoval nadpozemskou houževnatost. „Musím ti však říci, že ti je třeba spěchu, neboť čas konečného střetnutí se blíží."

„To je jedna z věcí, o kterých jsem s tebou chtěl mluvit. Nemohla bys mi přesněji prozradit, kdy ten stanovený okamžik přijde?"

Zdálo se, že o tom uvažuje, jako kdyby se radila s nějakou mocností - tak nesmírnou, že Garionova představivost ucukla, jen se na ni pokusil pomyslet. „Neznám čas takový, jak ho měříš ty, Svatý Belgarate," pravila prostě, „leč zbývá jen toliko dní, jak dlouho spočívá dítě pod srdcem matčiným. Poté se Dítě Světla a Dítě Temnoty musí proti sobě postaviti na Místě, jež není více a můj úkol dokonán býti musí."

„V pořádku," řekl. „To je myslím dost jasně řečeno. Takže, když jsi k nám přišla v Mal Zetu, řekla jsi, že v Ašabě musí být splněn nějaký úkol, než se budeme moci vydat dál. Seběhla se tu spousta věcí, nevím, v čem přesně ten úkol spočíval. Mohla by ses vyjádřit přesněji?"

„Ten úkol je již vykonán. Věčný, protože Kniha Nebes říká, že Lovkyně musí v šestnáctém měsíci dostihnout svou kořist a seslat ji dolů do Domu Temnoty. A hle, stalo se, přesně jak prozradily hvězdy."

Starý pán se zatvářil poněkud popleteně.

„Ptej se dále, učedníku Aldurův," řekla mu. ,,Čas, který s tebou stráviti mohu, se krátí."

„Mám sledovat stopu mystérií, ale Zandramas vyřízla z opisu Ašabských proroctví, který mi tu nechala, jisté stránky."

„Nikoliv, Prastarý. Nebyla to ruka Zandramas, která tvou knihu poškodila, nýbrž ruka samotného autora."

Čaroděje to očividně zaskočilo. *„Torak?"*

„Přesně tak. Neboť věz, že slova proroctví přicházejí nežádána a jejich smysl věštce začasto pramálo potěší. A tak tomu bylo i s pánem tohoto domu."

„Ale Zandramas padl do rukou opis, který nebyl zkomolen?"

Věštkyně přikývla.

„Jsou na světě ještě nějaké exempláře, se kterými si Spálená tvář nezahrával?" otázal se napjaté Beldin.

„Jen dva,"odvětila. „Jeden se nachází v domě Urvona učedníka, leč len má v rukou prokletý Nahaz. Nevyhledávej s ním boj, sic zemřeš."

„A ten druhý?" naléhal hrbáč.

„Vyhledej muže s koňskou nohou, ten ti v pátrání pomůže."

„Víš. to jsi mi příliš nepomohla."

„Mluvím k tobě slovy, jež stojí v Knize Nebes a jež byla sepsána, než počal svět. Nemají jazyk, ale hovoří přímo k duši."

„Přirozeně," řekl. „Dobrá. Mluvilas o Nahazovi. Bude se nám se svými démony plést pod nohy celou cestu přes Karandu?"

„Nikoliv, vznešený Beldine. Nahaze již Karanda nezajímá. Jeho legie temnoty tu déle nesetrvávají ani neposlouchají volání, ať je jakkoliv mocné. Místo toho nyní zamořily pláně Daršivy, kdež počaly válku proti nohsledům Zandramas."

„Kde je Zandramas v téhle chvíli?" zeptal se Belgarat.

„Směřuje k místu, kde vskrytu po nesčetná staletí spočíval Sardion. Ačkoliv tam již není, doufá, že dokáže najíti stopu jeho v samotné skále ukrytou a sledovat ji na Místo, jež není více."

„Je to v jejích silách?"

Tvář věštkyně se ani nepohnula, „To ti nemohu povědět," odvětila. Pak zvážněla. „V této chvíli ti již nesmím prozradit více, Belgarate. Vyhledej místo toho mystérium, které tě povede. Avšak pospěš, neboť čas se ani nezastaví, ani nezvolní svůj odměřený krok." A pak se obrátila k černému oltáři, kde ležela stočená Zith. Hádek stále popuzeně reptal a posykával. „Zůstávej v pokoji, sestřičko." pravila,

„neboť smysl všech dnů tvých je nyní dokonán a to, co se opozdilo, může se již státi." Pak, ačkoliv měla zavázané oči, obrátila svou poklidnou tvář ke každému z nich. Zastavila se jen u Polgary, před kterou v hluboké úctě sklonila hlavu. Nakonec se otočila k Tothovi. Do tvářejí vstoupila bolest, ale neřekla nic. A pak vzdychla - a byla pryč.

Beldin se mračil. „Jako obyčejně," řekl. „Nenávidím hádanky. Lidi se jimi bavili v dobách, ze kterých nejsou písemné prameny."

„Přestaň předvádět, jak jsi vzdělaný, a raději se pojď zamyslet, co si z toho dokážeme vybrat," řekl mu Belgarat. „Víme, že se to celé rozhodne do devíti měsíců - ať už tak, nebo onak. To bylo číslo, které jsem potřeboval."

Sadí rozpačitě vraštil čelo. „Jak jsi k tomu číslu dospěl?" otázal se. „Mám -li být naprosto upřímný, tomu, co věštkyně říkala, jsem příliš nerozuměl."

„Řekla, že nám zbývá jen tolik času, jak dlouho leží dítě v matčině lůně," vysvětlila Polgara. „To je devět měsíců."

„Ach tak." Poněkud nevesele se usmál. „Soudím, že těmto otázkám nevěnuji příliš pozornosti."

„Co tam bylo s těmi šestnácti měsíci?" chtěl vědět Silk. „To jsem tak docela nechápal."

„Celá tahle patálie začala, když se Belgarionovi narodil syn," řekl mu Beldin. „Našli jsme o tom zmínku v Mrinském Kodexu. Tvá přítelkyně s hadem měla být v Ašabě o šestnáct měsíců později."

Silk se zamračil a začal počítat na prstech. „Ještě to není šestnáct měsíců," namítl.

„Kheldare, je rozdíl mezi měsícem podle kalendáře a měsícem podle přírody," vysvětlil mu hrbáč.

„Ach tak. Tím se to myslím vysvětluje."

„Kdo je ta koňská noha, který má mít třetí nezkomolený opis proroctví?" řekl Belgarat.

„Připadá mi to nějak známé," odpověděl Beldin. „Nech mě, ať o tom popřemýšlím."

„Co dělá Nahaz v Daršivě?" otázal se Garion.

„Očividně napadl tamní Grolimy," opáčil Belgarat. „Víme, že Zandramas pochází z Daršivy a že jí patří církev toho kraje. Pokud Na-

haz chce dát Urvonovi do rukou Sardion, bude ji muset zastavit. Jinak se k němu dostane jako první."

Zdálo se, že si Se'Nedra náhle na něco vzpomněla. Obrátila se se žádostí v očích ke Garionovi. „Říkal jsi, že když tě Zandramas vodila za nos, viděl jsi Gerana."

„Ano, jeho obraz."

„Stejně. Od poslední chvíle, kdy jsem ho viděl, se ani trochu nezměnil."

„Garione, drahoušku," řekla jemně Polgara. „Víš, že to není ve skutečnosti možné. Geran je teď skoro o rok starší. Nemůže v žádném případě vypadat stejně. Během prvních let děti hodně rostou a mění se."

Podmračeně přikývl. „Už je mi to jasné," opáčil. „Ale v té chvíli jsem nebyl v takovém stavu, abych na to přišel sám." Pak se zarazil. „Proč nevyslala jeho obraz takový, jak vypadá teď?"

„Protože ti chtěla ukázat něco, o čem si mohla být jistá, že to poznáš."

„Okamžitě s tím přestaň!" vykřikl Sadi. Stál u oltáře a právě ucukl rukou ze Zithina dosahu. Malý zelený hádek na něj zlověstně syčel. Eunuch se vyčítavě obrátil k Samet. „Vidíte, co jste provedla? Kvůli vám je příšerně rozzlobená." Samet se zatvářila nevinně. „Kvůli mně?" „Jak by se vám líbilo, kdyby vás někdo vytáhl z leplé postýlky a mrštil do něčího obličeje?"

„Myslím, že jsem na to nepomyslela. Omluvím se jí. Sadi - hned jak se trošku uklidní. Vlezla by sama do láhve?"

„Ano, obyčejně to dělá."

„Tak by to mohlo být nejbezpečnější. Polož láhev na oltář a nech ji, ať do ní zaleze a trochu si zatrucuje." Sadi přikývl. „Asi budete mít pravdu."

Polgara pohlédla na Silka. „Jsou v domě nějaké obyvatelné místnosti?"

Přikývl. „Více méně. Bydleli v nich Chandim a Strážci." Polgara se rozhlédla po mrtvolami posetém trůnním sále, „Tak proč tedy odsud neodejdeme?" navrhla Belgaratovi. „Vypadá to tu jako na bojišti a pach krve nepatří k nejpříjemnějším."

„K čemu si dělat starosti?" zeptala se Se'Nedra. „Přece odjíždíme za Zandramas?"

„Počkáme do rána, drahá," odvětila Polgara. „Venku je zima a tma a my jsme unavení a hladoví."

„Ale –„

„Se Nedro. Chandim a Strážci sice utekli, ale nemůžeme si být jistí, jak daleko. A také tu jsou samozřejmě ještě Ohaři. Nebylo by právě moudré, abychom vyklopýtali do lesa v noci, když nemůžeme vědět, kdo se bude skrývat za nejbližším stromem."

„To je rozumný návrh. Se Nedro," řekla jí Samet. „Pojďme se teď zkusit trochu vyspat a vyrazíme brzy ráno." Královnička vzdychla. „Asi máte pravdu," připustila,, jen jsem -" „Zandramas mi nemůže utéct. Se Nedro," ujistil ji Garion. „Orb pozná, kudy se dala."

Silk je vedl ven z trůnního sálu a dál skrz předsíň posetou mrtvými těly. Garion dělal, co mohl, aby Se Nedru uchránil pohledu na zhroucené postavy Strážců a Karandů, které zabil, když se jako smyslů zbavený hnal do Torakovy síně. Zhruba v polovině chodby Silk strčil do jedněch dveří a pozvedl prskající pochodeň, kterou vzal z železného kruhu zavěšeného na stěně. „Tohle je asi nejlepší, co se dalo sehnat," řekl Polgaře. „Přinejmenším se tu někdo alespoň pokusil uklidit."

Polgara se rozhlédla kolem sebe. Místnost byla zařízena po vojensku. Ze stěn vystupovaly kavalce a uprostřed stál veliký stůl a lavice. Na druhém konci zelo ohniště, ve kterém ještě žhnulo posledních pár řeřavých uhlíků. „Přijatelné." prohlásila.

„Raději se půjdu podívat na koně," řekl Durnik. „Jsou v tomhle domě nějaké stáje?"

„Na druhé straně nádvoří," řekl mu Beldin, „a Strážci tam nejspíš nanosili zásobu píce a vody pro svá vlastní zvířata."

„Dobře." řekl Durnik.

„Přinesl bys ještě vaky s kuchyňským náčiním a zásobami, drahý?" požádala ho Polgara.

„Jistě." Pak vyšel z místnosti a za ním Toth a Eriond.

„Najednou na mě padla taková únava, že sotva vydržím stát," řekl Garion a sesul se na lavici.

„Já bych nebyl až tak překvapený," zabručel Beldin. „Tenhle večer ses opravdu nenudil."

„Pojedeš dál s námi?" zeptal se ho Belgarat.

„Ne, nemyslím," opáčil Beldin a také se uvelebil na lavici. „Chtěl bych se dozvědět, kam vzal Nahaz Urvona."

„Dokážeš ho sledovat?"

„Ach, to ano." Beldin si poklepal na nos. „Démona cítím ještě šest dní potom, co přešel kolem. Budu Nahaze sledovat jako pes barvář. Nebudu pryč moc dlouho. Běžte dál za Zandramas a já vás dohoním někde po cestě." Hrbáč se zamyšleně podrbal na bradě. „Myslím, že si můžeme být docela jistí, že Nahaz nepustí Urvona z dohledu. Urvon přece jen je - nebo byl - Torakův učedník. Ať ho nenávidím jak chci, musím připustit, že má velice silnou mysl. Nahaz s ním bude muset mluvit téměř neustále, pokud se mu nemá vrátit zdravý rozum. Takže jestli se Pán démonů vydal do Daršivy dohlížet na své stvůry, je docela jisté, že vzal Urvona s sebou."

„Dáš na sebe pozor, viď?"

„S city na mě nechoď, Belgarate. Prostě mi jen za sebou nechávej nějakou stopu, podle které bych vás mohl sledovat. Nechci vás hledat po celé Mallorei."

Z trůnní síně přišel Sadi. V jedné ruce nesl svůj červený kožený kufřík a ve druhé malou Zithinu láhev. „Stále je velice rozzlobená," řekl Samet. „Dotkne se jí, když ji někdo používá místo zbraně."

„Sadí, řekla jsem ti přece, že se jí omluvím," opáčila. „Všechno jí vysvětlím. Jsem si jistá, že mě pochopí."

Silk si světlovlasou dívku měřil s podivným výrazem ve tváři. „Pověz mi," oslovil ji. „Když sis Zith poprvé zastrčila za výstřih, nečinilo ti to vůbec žádné obtíže?"

Zasmála se. Jestli k tobě mám být naprosto upřímná, princi Kheldare, poprvé jsem se sotva udržela, abych nezačala křičet."

Kapitola dvacátá

S PRVNÍM RANNÍM SVĚTLEM, KTERÉ bylo sotva něčím víc než rozjasněním temné oblohy, kde mrazivý vítr vanoucí z hor před sebou hnal hustý mrak, se do místnosti, ve které strávili noc, vrátil Silk. „Dům je pod dozorem," oznámil jim.

„Kolik jich je?" zeptal se Belgarat.

„Viděl jsem jednoho. Jsem si ale jistý, že je jich tam víc."

„Kde je? Myslím ten, kterého jsi viděl."

Silk se škodolibě zazubil. „Pozoruje oblohu. Tedy alespoň tak vypadá. Má otevřené oči a leží na zádech." Sáhl za okraj boty, vytáhl jednu ze svých dýk a lítostivě si prohlédl její kdysi ostrou čepel. „Dokážete si vůbec představit, jak je těžké propíchnout kroužkové brnění nožem?"

„Myslím, že pravě proto je lidé nosí, Kheldare." řekla mu Samet. „Měl jsi použít něco takového." Odněkud ze svého měkkého ženského oblečení vytáhla dlouhou úzkou dýku se špičkou tenkou jako jehla.

„Já myslel, že dáváš přednost hadům."

„Vždycky používej přiměřenou zbraň, Kheldare. Já bych přece nechtěla, aby si Zith polámala zuby na železné košili."

„Nemohli byste si vy dva povídat o svém povolání někdy jindy?" řekl jim Belgarat. „Můžeš toho chlapíka, který se tak náhle začal zajímat o oblohu, nějak pojmenovat?"

„Opravdu jsme neměli čas, abychom se představili," opáčil Silk a zasunul zubatý nůž zpátky do boty.

„Myslel jsem, co byl zač, ne kdo to byl."

„Ach tak. Strážce Chrámu."

„Ne jeden z Chandim?"

„Jediné, čím jsem se mohl řídit, bylo jeho oblečení."

Starý pán cosi zavrčel.

„Nepojedeme moc rychle, když se budeme muset dívat za každý strom nebo keř u cesty." řekl Sadi.

„To je mi jasné," odpověděl Belgarat a začal se popotahovat za ušní lalůček. „Dejte mi čas. Promyslím to."

„A zatímco se budeš rozhodovat, připravím něco k snídani," prohlásila Polgara a odložila kartáč na vlasy. „Co byste tak rádi?"

„Ovesnou kaši?" otázal se s nadějí v hlase Eriond.

Silk si povzdechl. „To pravé slovo zní kejda, Erionde. Kejda." Pak se rychle ohlédl po Polgaře, která si ho měřila mrazivým pohledem. „Promiň, Polgaro," omlouval se, „ale vzdělávat mládež je naší povinností, nemyslíš?"

„Já si myslím, že potřebuju donést dřevo na topení," opáčila.

„Ihned to zařídím."

„To jsi moc hodný."

Silk se poměrně rychle vytratil z místnosti.

„Napadá tě něco?" zeptal se hrbáč Beldin Belgarata.

„To ano. Ale každý nápad v soba skrývá nějaký háček."

Znetvořený čaroděj se rozvaloval na lavici a roztržitě se drbal na břiše. „Proč bych to nemohl zařídit já? Tys měl namáhavou noc a deset tisíc let staří pánové už musí šetřit silami."

„Tobě to opravdu připadá zábavné, co? Proč neřekneš rovnou dvacet tisíc? Nebo padesát tisíc? Nač troškařit?"

„No tak." řekl Beldin. „Nejsi dnes po ránu trochu podrážděný? Pol, nemáš při ruce trochu piva?"

Polgara seděla vedle ohniště a míchala ve velikém kotlíku kaši. „Před snídaní, strýčku?"

„Aby měla kejda nějaký podklad."

Velice upřeně se na něj zadívala.

Beldin se na ni zazubil a pak se obrátil zpátky k Belgaratovi. „Tak, teď vážně," pokračoval v načatém hovoru, „proč bych se nemohl vypořádat se všemi, co se schovávají v houštinách okolo hradu? Kheldar by mohl ztupit všechny nože, které u sebe nosí, a Liselle by mohla obrousit jedovaté zuby toho nešťastného malého hádka až k dásním a pořád bys neměl jistotu, jestli je celý les kolem čistý. Já stej-

ně vyrážím jiným směrem než vy, takže proč bych neprovedl něco okázalého, co by odehnalo Strážce a Karandy a zanechalo pěknou širokou stopu pro Chandim a Ohaře? Půjdou za mnou a vám zůstane jen volný les."

Belgarat na něj hloubavě" pohlédl. „Co přesně máš na mysli?"

„Ještě" se na tom pracuje." Hrbáč se zamyšleně opřel lokty o lavici. „Podívej, Belgarate. Chandim a Zandramas už stejně vědí, že tu jsme, takže nemá smysl, abychom pořád chodili po špičkách. Trocha hluku nemůže nijak uškodit."

„To je pravda, řekl bych," přikývl Belgarat. Pohlédl na Gariona. „Naznačil Orb něco o směru, kterým se pustila Zandramas, když odtud odjela?"

„Zdá se, že slabě, ale vytrvale táhne k východu."

Beldin si odfrkl. ,,To dává smysl. Protože se Urvonovi lidé potulovali po celém Katakoru, chtěla se nejspíš co nejrychleji dostat k nejbližší nestřežené hranici. A to by mohlo být Jenno."

„Takže hranici mezi Katakorem a Jennem nikdo nehlídá?" otázala se Samet.

„Nikdo vlastně ani neví, kudy přesně prochází," Beldin se pohrdavě zasmál. ,,Alespoň v místech, kde běží lesem. Ale stejně tam není nic než stromy, takže to nikoho příliš netrápí." Otočil se zpátky k Belgaratovi. „Co se těchto záležitosti týče, nikdy neber nic jako přesně dané," varoval ho. „Tehdy v Mal Zetu jsme přišli se spoustou dohadů a nakonec se ukázalo, že se naše teorie blíží pravdě jen v náznacích. Tady v Mallorei je rozehrána spousta pletich, takže je rozumnější očekávat, že se věci nevyvinou přesně tak, jak jsi předpokládal."

„Garione." ozvala se od ohniště Polgara, „nešel by ses podívat, kde se toulá Silk? Snídaně je skoro hotová."

„Ano, teto Pol," odvětil Garion bez přemýšlení a vyšel ven.

Když se najedli, sbalili se a vynesli vaky ven do stájí.

„Odjeďte výpadovou brankou, kterou jsme přišli," řekl jim Beldin, zatímco přecházeli zpátky přes nádvoří. „Dejte mi tak hodinku, než vyrazíte."

,,Odjíždíš teď hned?" otázal se ho Belgarat.

„Nemám nač čekat. Když tu budeme vysedávat a debatovat, moc

toho nedokážeme. Nezapomeňte za sebou nechávat stopu. abych vás našel."

„Postarám se o to. Byl bych rád, kdybys mi řekl, co máš teď v úmyslu provést."

„Věř mi." Ohyzdný čaroděj zamrkal. „Někde se schovejte a nechoďte ven, dokud neustane všechen rámus." Uličnicky se zazubil a nedočkavě zamnul rukama. Pak se zamihotal a odlétl v podobě jestřába s modrým kroužkem na noze.

„Myslím, že bychom měli raději jít dovnitř," navrhl Belgarat. „Ať provede cokoliv, dá se očekávat, že bude zdejší povětří plné létajících trosek."

Vešli zpátky do domu a do místnosti, ve které přečkali noc. „Durniku," řekl Belgarat, „mohl bys pozavírat okenice? Nemyslím, že bychom si přáli, aby po pokoji svištělo rozbité sklo."

„Ale to pak nic neuvidíme," namítl Silk.

„Jsem si jistý, že můžeš žít i bez toho. Vlastně by ses na to nejspíš stejně *nechtěl* dívat, věř mi."

Durnik došel k oknu. trochu ho pootevřel a přirazil okenice.

Pak k nim z výšky nad jejich hlavami, kde kroužil jestřáb, dolehl mohutný rachot, téměř podobný neustávajícímu dunění hromu, který doprovázel prudký nápor vůle. Dům Torakův se otřásl, jako by se do něj opřel strašný orkán, a mdlé světlo, které dosud přicházelo ze štěrbiny mezi zavřenými okenicemi, vystřídala inkoustová tma. Pak se z povětří nad domem rozlehl nesmírný řev.

„Démon?" zajíkla se Se'Nedra. „Je to démon?"

„Jen *iluze* démona," opravila ji Polgara.

„Jak ho může někdo vidět, když je venku taková tma?" zajímal se Sadi.

„Kolem domu je tma. protože je uvnitř iluze. Lidé, kteří se schovávají v lese, by ho měli vidět docela zřetelně - vlastně až příliš zřetelně."

„To je tak veliký?" Sadi se rozhlédl po místnosti. „Ale dům je přece obrovský."

Belgarat se usmál. „Beldin se nikdy nespokojil s polovičatými měřítky."

„Co teď dělá?" zeptala se Se'Nedra.

„Představuji si, že jistý druh názorné ukázky." Belgarat pokrčil rameny. „Pravděpodobně dost křiklavé. Hádám, že bratr pro každého v okolí domu uspořádal představení, v němž imaginární démon požírá imaginární lidi zaživa."

„Vyděsí je to tak, aby utekli?" zeptal se Silk.

„Tebe by to nevyděsilo?"

Z veliké výšky nad nimi zaburácel příšerný dunivý hlas. „Hlad!" zahřměl. „Hlad! Chci jídlo! Moc jídla!" Zemí otřásla dunivá rána. zvuk dopadu gigantického chodidla, které rozdrtilo celý akr lesa. Pak se ozval další a ještě další, jak Beldinova obrovitá iluze vykročila od domu. Opět se rozjasnilo a Silk honem spěchal k oknu.

„Nedělal bych to," varoval ho Belgarat.

„Ale -"

„Nechceš to vidět, Silku. Věř mi. Opravdu to nechceš vidět."

Gigantická chodidla nepřestávala ničivě dopadat na okolní lesy.

„Jak dlouho ještě?" otázal se nejistým hlasem Sadi.

„Říkal asi hodinku," opáčil Belgarat. „Pravděpodobně tu dobu využije celou. Chce na každého v tomhle koutu světa udělat neutuchající dojem."

Nyní se z lesa ozvaly vyděšené výkřiky. Rachot neustával. Pak se ozval jiný zvuk - hlasité burácení, které pomalu odeznívalo do dáli směrem k jihozápadu a které doprovázelo utichající hřmění Beldinovy vůle.

„Teď odvádí Chandim," řekl Belgarat. „To znamená, že už zahnal Strážce a Karandy. Pojďme se přichystat k odjezdu."

Trvalo jim hodnou chvíli, než uklidnili rozrušené koně, ale nakonec mohli nasednout a vyjet ven na nádvoří. Garion si opět oblékl drátěnou košili a nasadil helmici a Kristiánovi visel u hrušky sedla jeho těžký štít. „Musím se ještě táhnout s kopím?" zeptal se.

„Nejspíš ne," odvětil Belgarat. „Není moc pravděpodobné, že bychom tu dnes někoho potkali."

Vyjeli výpadovou brankou a dál do křovin kolem hradeb. Objížděli černý dům, dokud se nedostali na východní stranu, a pak Garion vytáhl meč Železné ruky. Držel ho jen lehce a natáčel ho sem a

tam, dokud v ruce neucílil tah. „Stopa vede tudy," řekl a ukázal k sotva patrné pěšině, která mizela mezi stromy.

„Výborně," řekl Belgarat. „Alespoň se nebudeme muset prosekávat houštím."

Přejeli bylím zarostlou paseku, která se rozprostírala kolem Domu Torakova, a vnořili se do lesa. Stezka, po níž se vydali, nejevila žádné zvláštní známky, že by ji někdo nedávno používal, a občas jí málem nedokázali rozeznat.

„To vypadá, jako by odtud někdo ve spěchu odjel," ušklíbl se Silk a ukázal na nejrůznější sečné zbraně a části vybavení, které se povalovaly podél stezky.

Pak vystoupali na temeno kopce a spatřili široký pruh zničeného lesa, který se táhl na jihozápad.

„Že by větrná smršť?" otázal se Sadi.

„Ne," řekl Belgarat. „Beldin. Najít jeho stopu nebude Chandim činit moc potíží."

Meč, který držel Garion v ruce, stále neochvějně ukazoval stejným směrem jako stezka, kterou sledovali. Jel s jistotou jako první. Za chvíli zrychlili do klusu a hnali se lesem stále dál. Když urazili zhruba tři míle, začala se pěšina sklánět z předhůří směrem k hustě zalesněným nížinám, které se rozbíhaly na východ od Karandských hor.

Sadi vyhlížel přes vrcholky stromů do dáli. „Jsou tu nějaká města?" zajímal se.

„Téhle velikosti dosahuje odtud až ke hranici jen Akkad," řekl mu Silk.

„Nemyslím, že jsem o něm někdy slyšel. Jak vypadá?"

„Jako veliká prasečárna," opáčil Silk. „Většina karandských měst je taková. Zdá se, že domorodci nalézají velikou zálibu v bahně."

„Nebyl ten melcenský úředník právě z Akkadu?" zeptala se Samet.

„Tak to říkal," odvětil Silk.

„A neříkal také, za tam jsou démoni?"

„*Byli* tam," opravil ji Belgarat. „Cyradis nám prozradila, že Nahaz odvolal všechny své démony z Karandy a poslal je do Daršivy, aby se pustili do boje s tamními Grolimy." Podrbal se ve vousech.

„Myslím, že se Akkadu stejně vyhneme. Démoni jsou možná pryč, ale stále tam budou karandští fanatici a já si nemyslím, že je už stačila dostihnout zpráva o Menghově smrti. V každém případě bude v Karandě pořádný zmatek, dokud se z Kthol Murgosu nevrátí Zakatova armáda, nepřitáhne sem a neobnoví tu pořádek."

Jeli dál a zastavili se jen krátce, aby poobědvali.

Odpledne se mračna, která zakrývala oblohu nad Ašabou, roztrhala a opět vykouklo slunce. Pěšina, po které spěchali, byla čím dál širší, jevila větší známky používání a nakonec se z ní stala jakás takás silnice. Pak mohli přidat do kroku a postupovat o něco rychleji.

Když se začal snášet večer, odjeli stranou od cesty a rozbili na noc tábor v malé úžlabině, která dobře ukryla světlo jejich ohně. Najedli se a Garion hned po večeři zalezl do postele. Z nějakého důvodu se cítil k smrti unavený.

Po půlhodině se k němu v jejich stanu připojila Se'Nedra. Zavrtala se do přikrývek a pohodlně se schoulila s hlavou na jeho rameni. Pak sklíčení vzdychla, „Bylo to celé ztráta času, viď?" Řekla. „Myslím cestu do Ašaby."

„Ne, Se Nedro, ve skutečnosti ne," odpověděl, i když už málem usínal. „Museli jsme tam, aby mohla Samet zabít Harakana. Byl to jeden z úkolů, které musí být splněny, než se dostaneme na Místo, které není více."

„Garione, má to všechno opravdu nějaký význam? Chvíli se chováš, jako bys tomu věřil, a chvíli zas, jako že tomu nevěříš. Kdybychom v Ašabě našli Zandramas a našeho syna, nenechal bys ji přece odejít jen proto, že nebyly plněny všechny podmínky?"

„Nedovolil bych jí ani krok." řekl zlověstně.

„Takže tomu doopravdy nevěříš?"

„Nejsem úplný fatalista, jestli máš na mysli tohle, ale viděl jsem příliš často, jak věci dopadají přesně podle proroctví, než abych je mohl docela přehlížet."

„Někdy si myslím, že naše děťátko už nikdy neuvidím," zašeptala.

„Na něco takového nesmíš vůbec myslet. Zandramas *dohoníme* a *vrátíme* se s Geranem zpátky domů."

„Domů," vzdychla. „Jsme tak dlouho na cestách, že si sotva dokážu vzpomenout, jak domov vypadá."

Objal ji, zabořil hlavu do jejích vlasů a přitiskl ji k sobě. Po chvíli vydechla a usnula. Ačkoliv byl velice unavený, trvalo dlouho, než začal sám klimbat.

Nazítří slunce vyšlo do jasného a teplého dne, Vrátili se na cestu a pokračovali na východ, po cestě, kterou jim ukázal meč Železné ruky.

Asi uprostřed dopoledne zavolala Polgara dopředu na Belgarata. ,,Otče, na kraji cesty přímo před námi se někdo schovává."

Čaroděj přitáhl koni uzdu do kroku. „Chandim?" zeptal se úsečně.

„Ne. Je to malloreánský Angarak. Má veliký strach - a není docela duševně zdráv."

„Má za lubem nějakou lumpárnu?"

„Vlastně nemá za luhem nic, otče. Nedokáže myslet tak souvisle, aby byl něčeho takového schopen."

„Silku, co kdybys k němu zajel a vyhnal ho z úkrytu?" navrhl stařec. „Nemám rád. když se mi za zády někdo schovává - ať je příčetný nebo není."

„Kde zhruba je?" zeptal se mužík Polgary.

„Mezi stromy kus támhle od té soušky," odvětila.

Přikývl. „Půjdu si s ním promluvit." Pobídl koně do lehkého klusu a přitáhl mu uzdu poblíž suchého kmenu. „Víme, že jsi tu, příteli," zavolal přívětivě. „Nechceme ti v nejmenším ublížit, tak co kdybys vyšel na cestu, abychom tě viděli?"

Dlouhou chvíli bylo ticho.

„No tak, pojď," zvolal Silk. „Nestyď se."

„Máte s sebou démony?" V hlase byl patrný velký strach.

„Vypadám snad jako někdo, kdo se stýká s démony?"

„A nezabiješ mě, že ne?"

„Samozřejmě že ne. Chceme si s tebou jen popovídat, nic víc."

Zase byla dlouhá, bojácná odmlka. „Máte něco k jídlu?" Hlas byl plný zoufalé žádostivosti.

„Myslím, že můžeme něco postrádat."

Schovaný muž se nad tím zamyslel. „Dobrá," řekl nakonec. ,,Jdu ven. Nezapomeň, slíbil jsi, že mě nezabiješ." Pak se z houští ozvalo

zapraskání a na cestu se vypotácel malloreánský voják. Rudá blůza na něm visela v cárech, přílbu už někde ztratil a k nohám měl koženými řemínky přivázané zbytky bot. Očividně se nejméně měsíc neholil ani nemyl. Oči mu těkaly z místa na místo a hlava sebou na krku nekontrolované škubala. Pohlédl na Silka s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Nevypadáš právě nejlíp, příteli." řekl mu Silk. „Kde máš svoji jednotku?"

„Mrtví, všichni jsou mrtví, sežrali je démoni." Vojákovy oči se naplnily strachem. „Byl jsi v Akkadu?" otázal se třaslavým hlasem. „Byl jsi tam, když přišli démoni?"

„Nebyl, kamaráde. Právě jsme přijeli z Venny,"

„Říkal jsi, že máš pro mě něco k jídlu."

„Durniku," zavolal Silk. „mohl bys donést nějaké jídlo pro tohohle chudáka?"

Dumik dojel k nákladnímu koni, který nesl jejich zásoby, a vzal odtud kus chleba a sušené maso. Pak se rozjel dopředu k Silkovi a vojákovi šílenému strachem.

„A ty jsi byl v Akkadu, když tam přišli démoni?" zeptal se ubožák kováře.

Durnik zavrtěl hlavou. „Ne," odvětil. „Já jedu s ním." Ukázal na Silka. Pak vojákovi podal chleba a maso.

Chudák mu je vytrhl a začal je po velikých kusancích hltat.

„Copak se stalo v Akkadu?" zeptal se Silk.

„Přišli démoni," odpověděl voják, aniž si přestal cpát jídlo do pusy. Pak se zarazil. Pohled se mu vyděšeně zastavil na Durnikovi, „Chceš mě zabít?" zeptal se ho úpěnlivě.

Durnik na něj vyvalil oči. „Ne, člověče," odpověděl sklíčeným hlasem.

„Děkuju ti." Voják se posadil na okraj cesty a pokračoval v jídle.

Garion a ostatní se přibližovali jen pomalu, aby bázlivého chlapíka nevyplašili.

„Tak co se tedy stalo v Akkadu?" naléhal Silk. „Jedeme tím směrem, a tak bychom jaksi rádi věděli, co můžeme očekávat."

„Nejezděte tam," otřásl se voják. „Je to strašné - strašné. Démoni prošli branami. Všude kolem nich byli ječící Karandové. Karandové

začali rozsekávat lidi na kusy a pak ty kusy dávali sežrat démonům. Mému kapitánovi usekli obě ruce i obě nohy a pak jeden démon popadl, co z něj zbylo, a snědl mu hlavu. A on po celou dobu křičel." Nechal klesnout ruku s krajícem chleba a bojácně vyvalil oči na Se Nedru. „Paní, zabijete mě?"

„Jistěže ne!" vyjekla otřeseně.

„Pokud ano, prosím vás, ať se na to nemusím dívat. A pohřběte mě prosím někde, kde mě démoni nevyhrabou a nesnědí."

„Ona tě nezabije," řekla mu pevným hlasem Polgara.

Pak se jeho oči naplnily jakousi zoufalou touhou. „Takže to uděláte *vy*, paní?" řekl úpěnlivě. „Už tu hrůzu nemůžu vydržet. Prosím, zabijte mě něžně, jako by to udělala moje matka, a pak mě schovejte, aby mě nedostali démoni." Ukryl obličej do roztřesených rukou a začal vzlykat.

„Dej mu ještě nějaké jídlo, Durniku," řekl Belgarat, jehož oči se náhle naplnily soucitem. „Je dočista šílený. Nic víc pro něj udělat nemůžeme."

„Myslím, že bych mu mohl nějak pomoci. Prastarý," ozval se Sadi. Otevřel svůj kufřík a vytáhl z něj lahvičku s jantarově žlutou tekutinou. „Nakapej pár kapek na chleba, který mu dáváš, kováři," řekl Durnikovi. „Uklidni ho to a přinese mu to několik pokojných hodin."

„Soucit se mi k tobě nějak nehodí, Sadi," podotkl Silk.

„Snad," zabručel eunuch, „ale to mě možná úplně neznáš, princi Kheldare."

Durnik vzal z vaku pro nepříčetného vojáka další bochník chleba a kus masa a velkoryse je pokapal Sadiho elixírem. Podal je ubožákovi a pak kolem něj všichni pomalu projeli a pokračovali dál po cestě. Když už od něj byli poměrně daleko, zaslechl Garion, jak za nimi křičí: „Vraťte se! Vraťte se! Někdo - kdokoli - prosím, vraťte se a zabijte mě. Matko, prosím, zabij mě!"

Gariona bodlo u srdce a zalila ho téměř ochromující lítost. Zaťal zuby, jel dál a snažil se neslyšel zoufalé prosby, které se k němu zezadu nesly.

Toho dne odpoledne dojeli k Akkadu. Odbočili na sever, objeli město a vrátili se na silnici několik leguí za ním. Meč, který Garion

držel na hrušce sedla, potvrdil, že se Zandramas ubírala stejnou cestou a pokračovala po této silnici směrem na severovýchod, do relativního bezpečí hranice mezi Katakorem a Jennem.

Na noc se utábořili v lese pár mil na sever od cesty a druhý den brzy zrána se opět vydali na cestu. Silnice se nijakou chvíli vinula otevřenou krajinou. Byly v ní hluboké výmoly a na krajích nebyla vůbec zpevněná.

„Karandové se s údržbou silnic moc nezatěžují," podotkl Silk, aniž přestal mžourat do ranního sluníčka.

„Všiml jsem si," opáčil Durnik.

„Myslel jsem si, že bys mohl,"

O několik mil dále se cesta vrátila do lesa a pak už projížděli chladným a vlhkým stínem pod vysokými jehličnatými stromy.

Najednou zaslechli odněkud zepředu duté dunění.

„Myslím, že bychom se měli chovat dost opatrně, než kolem toho projedeme." řekl tiše Silk.

„Co je to za zvuk?" otázal se Sadi.

„Dunění bubnu. Před námi je chrám."

„Uprostřed lesa?" Eunuch vypadal překvapeně. „Myslel jsem, že se Grolimové obvykle zdržuji ve městech."

„Tohle není grolimský chrám, Sadi. Nemá nic do činění s uctíváním Toraka. Grolimové vlastně takovéhle stavby vypalovali, kdykoliv na ně narazili. Patřily ke starodávnému náboženství zdejšího kraje."

„Máš na mysli uctívání démonů?"

Silk přitakal. „Většina z nich je dlouho opuštěná, ale dost často narazíš na nějaký, který se stále užívá. To bubnování jasně svědčí o tom, že je ten před námi v provozu."

„Můžeme kolem něj projet tak blízko?" zeptal se Durnik.

„S tím by neměla být velká potíž," odvětil drobný chlapík. „Karandové v obřadních ohních pálí jisté houby. Kouř, který při tom vzniká, má prazvláštní účinky na lidské smysly."

„Tak?" zajímal se živě Sadi.

„Zapomeň na to," řekl mu Belgarat. „Ten tvůj červený kufřík už toho v sobě obsahuje víc než dost."

„Ptám se z čistě vědeckého zájmu, Belgarate."

„Jak jinak."

„Koho tam vzývají?" zajímalo Samet. „Já myslela, že všichni démoni z Karandy odešli."

Silk se mračil. „To není správný rytmus."

„Stal se z tebe najednou hudební kritik, Kheldare?" otázala se Samet.

Zavrtěl hlavou. „Už jsem poblíž takových míst byl. Když provádějí své rituály, bubnují obvykle pěkně šíleně. Tenhle rytmus je moc odměřený. Skoro to vypadá, jako by na něco čekali."

Sadi pokrčil rameny. „Nechme je čekat," řekl. ..Nic nám do toho není, nemám pravdu?"

„To nevíme jistě, Sadi." ozvala se Polgara. Pohlédla na Belgarata. „Počkejte tu, otče," navrhla. „Já půjdu napřed a obhlédnu situaci."

„To je příliš nebezpečné, Pol," namítl Durnik.

Usmála se. „Vůbec si mě nebudou všímat, Durniku." Sesedla z koně a poodešla kousek po cestě. Pak ji najednou na okamžik obklopila zářící gloriola, skvrna mlhavého světla, která tam předtím nebyla. Když se světlo projasnilo, mezi stromy se ladně vznášela veliká snažná sova, která se neslyšně vytratila do dáli.

„Vždycky, když tohle udělá, tuhne mi z nějakého důvodu krev v žilách," zabručel Sadi.

Čekali, zatímco pomalé bubnování neustávalo. Garion sesedl a zkontroloval sedlový řemen. Pak se trochu prošel, aby si protáhl nohy.

Polgara se vrátila asi za deset minut. Snášela se klouzavým letem na bílých křídlech pod nízkými větvemi. Když se proměnila do obvyklé podoby, byla pobledlá a oči měla plné nenávisti. „To je odporné!" prohlásila. „Odporné!"

„Copak je. Pol?" zeptal se starostlivě Durnik.

„V tom chrámu rodí žena."

„Nevím, jestli je chrám pro takovou věc to pravé místo, ale pokud nenašla jiné útočiště..." Kovář pokrčil rameny.

„Chrám si vybrala docela záměrně," odpověděla. „Novorozeně, které přijde každou chvíli na svět, není člověk."

„Ale -"

„Je to démon."

Se'Nedra poděšeně vyjekla.

Polgara pohlédla na Belgarata. „Musíme se do toho vložit, otče. *Musíme* to zarazit."

„Jak bys to chtěla zastavit?" zeptala se zmateně Samet. „Chci říct, když ta žena už rodí..." Bezradně rozpřáhla ruce.

„Možná ji budeme muset zabít," řekla mrazivě Polgara. „Ani to nemusí ten nestvůrný porod zmařit. Možná budeme muset to démonské dítě přivést na svět a pak ho udusit."

„Ne!" vykřikla Se'Nedra. „Vždyť je to děťátko! Nemůžete ho zavraždit."

„Není to dítě, jak si ho přestavuješ ty. Je to napůl člověk a napůl démon, stvoření z *tohoto* světa i zplozenec toho druhého. Pokud bychom mu dovolili žít, nebylo by ho možné zapudit. Stal by se z něj stálý děs."

„Garione!" zaúpěla Se'Nedra. „Nesmíš to dovolit."

„Polgara má pravdu, Se'Nedro," řekl Belgarat. „To stvoření nesmíme nechat přežít."

„Kolik Karandů se tam sešlo?" otázal se Silk.

„Před chrámem jich je asi půl tuctu. Uvnitř mohou být další."

„Ať jich je kolik chce, musíme je zlikvidovat," prohlásil Silk.

„Čekají na příchod bytosti, kterou považují za boha. Budou novorozeného démona bránit s nasazením života."

„Takže," řekl podmračeně Garion, „pojďme je odklidit z cesty."

„Ty to neodsuzuješ?" vykřikla Se'Nedra.

„Nelíbí se mi to," připustil, „ale nemyslím, že bychom měli moc možností na výběr." Obrátil se k Polgaře. „Opravdu neexistuje žádný způsob, jak to poslat zpátky tam, odkud démoni pocházejí?"

„Vůbec žádná," řekla rozhodně. „*Tenhle* svět je jeho domovem. Nikdo ho nevyvolal a nemá žádného pána. Za dva roky z něj bude děs, jaký tenhle, svět ještě neviděl. *Musíme* ho zničit."

„Dokážeš to, Pol?" zeptal se jí Belgarat.

„Nemám na výběr, otče," opáčila. „Prostě to musím udělat."

„Nuže," oslovil starý pán ostatní ostatní, „musíme dostat Pol do chrámu - a to znamená, že se vypořádáte s Karandy."

Silk sáhl do boty a vytáhl svou dýku. „Měl jsem si ji nabrousit," zabručel a žalostně si prohlížel zubaté ostři.

„Nechtěl by sis půjčit jednu z mých?" nabídla se Samet.

„Ne, to není nutné, Liselle. Mám pár náhradních." Vrátil nůž do holínky, vytáhl jiný z úkrytu na kříži a ještě další, který měl pověšený v pochvě vzadu na krku.

Durnik odvázal sekyru ze smyčky u sedla. Tvářil se nešťastně. „Opravdu to musíme udělat, Pol?"

„Ano, Durniku. Obávám se, že musíme."

Vzdychl. „Tak dobrá," řekl. „Dejme se do toho, ať je to za námi."

Vydali se kupředu. Jeli jen pomalým krokem, aby na sebe neupozornili fanatiky před sebou.

Karandové seděli kolem veliké vydlabané klády a všichni ve stejném rytmu do ní bušili palicemi. Kláda vydávala dutý tupý zvuk. Oblečeni byli v hrubě vyčiněných kůžích a nohy měli omotané onucemi ze špinavé pytloviny. Měli rozcuchané vousy a slepené mastné vlasy. Ve tvářích byli hrůzostrašně pomalovaní, ale pohledy měli skelné a tvářili se nepřítomně.

„Pojedu jako první," řekl Garion polohlasně ostatním.

„Předpokládám, že je chceš vyzvat, aby se vzdali," zašeptal Silk.

„Nejsem vrah, Silku." opáčil tiše Garion. „Jeden nebo dva možná budou mít dost rozumu a utečou a to by znamenalo, že jich musíme zabít o něco méně."

„Poslouž si, ale očekávat u Karanda rozum je čirý nerozum."

Garion v rychlosti obhlédl paseku. Dřevěný chrám byl postavený z napůl zpráchnivělých klád, které byly na jednom konci zle zborcené. Nejhořejší kládu lemovala řada mechem obrostlých lebek, které na ně shlížely prázdnými očnicemi. Prostranství před srubem tvořila do tvrdá udusaná hlína a nedaleko od bubeníků zela v zemi jáma s dýmajícím ohništěm.

„Snažte se, ať se nedostanete do toho kouře." varoval je šeptem Silk. „Mohli byste začít vidět nejrůznější prapodivné věci, kdybyste se ho příliš nadýchali."

Garion kývl a rozhlédl se. „Všichni připraveni?"

Přikývli.

„Dobře." Pobídl Kristiána k pasece. „Zahoďte zbraně!" houkl na překvapené Karandy.

Místo aby ho poslechli, pustili z rukou palice, popadli nejrůznější sekery, sudlice a meče a začali ze sebe vyrážet vzdorovité výkřiky.

„Vidíš?" řekl Silk.

Garion zaťal zuby, zatočil mečem a zaútočil. Když se řítil na muže obleřené do kožešin, všiml si, že z chrámu vybíhají další čtyři.

Ani s posilami se ovšem nemohli Garionovi a jeho společníkům sedícím v sedle rovnat. Při Garionově prvním výpadu klesli pod úderem meče Železné ruky dva Karandové. Další, ozbrojený širokou sudlicí, se mu pokusil vpadnout do zad, zhroutil se ale, když mu Durnik sekerou vyrazil mozek z hlavy. Sadi zachytil seknutí meče rychlým máchnutím pláště a pak, delikátním pohybem. vnořil svůj jedem napuštěný nůž do útočníkova hrdla. Toth, který se svou těžkou holí zacházel jako s palicí, doslova přibil dva muže k zemi. Zvuk úderů podtrhovalo praskání drcených kostí a zuřivé výkřiky se při dopadu kyje měnily v bolestné sténání. Silk se vymrštil ze sedla, se zručností akrobata se překulil, prvním ze svých nožů rozpárat jednoho fanatika a současně vrazil druhý do prsou tlouštíkovi, který se neohrabané snažil mávat sekerou. Garion málem vylétl ze sedla, když se Kristián prudce otočil a svými okovanými kopyty zadupal jednoho Karanda do hlíny.

Jediný živý fanatik stál ještě ve vchodu do chrámu. Byl mnohem starší než jeho společníci a tvář měl potetovanou, takže vypadala jako groteskní maska. Neměl jinou zbraň nežli hůl s lebkou na konci. Hrozivě se s ní proti nim oháněl, aniž přestal odříkávat inkarnaci. Proud jeho slov se ovšem záhy přetrhl, když po něm Samet ladným spodním obloukem hodila jeden ze svých nožů. Kouzelník vyjeveně vyvalil oči na střenku, která mu trčela z prsou. Pak se pomalu skácel zády napřed na zem.

Chvíli bylo ticho, podtrhované pouze sténáním dvou nešťastníků, které Toth zmrzačil. A pak se z chrámu ozval hrubý výkřik. Ženský výkřik.

Garion seskočil ze sedla, překročil tělo ve dveřích a nahlédl do veliké zakouřené místnosti.

„Na primitivním oltáři u protější stěny ležela polonahá žena. Byla

k němu připoutaná s roztaženýma rukama a nohama. Napůl ji zakrývala špinavá houně. Rysy měla zkřivené a břicho nesmírně, až nemožně zvětšené. Opět vykřikla a pak trhaně promluvila: *„Nahaz! Margraš klat grišak! Nahaz!"*

„Zařídím to sama. Garione," řekla nesmlouvavě Polgara za jeho zády. „Počkej venku s ostatními."

„Byl tam ještě někdo?" zajímal se Silk, když vyšel před srub.

„Jen ta žena. Teta Pol zůstala s ní." Garion si najednou uvědomil, že se divoce třese.

„Jakým to mluvila jazykem?" zeptal se Sadi, který si opatrně čistil otrávenou dýku.

„Jazykem démonů," odpověděl Belgarat. „Volala otce svého dítěte."

„Nahaze?" otázal se Garion překvapeně.

„Ona si myslí, že to byl Nahaz," řekl starý pán. „Může se mýlit - nebo také nemusí."

Zevnitř chrámu se opět ozval ženský křik.

„Stalo se někomu něco?" zeptal se Durnik.

„Jen jim," opáčil Silk a ukázal na poražené Karandy. Pak přičapl a několikrát zabodl své dýky do hlíny, aby z nich otřel krev.

„Kheldare," řekla Samet nezvykle slabým hlasem. „Přinesl bys mi můj nůž?" Garion na ni pohlédl a viděl, že je bledá a že se jí trošku třesou ruce. Uvědomil si, že tahle sebejistá mladá dáma možná není tak nemilosrdná, jak si o ní zatím myslel. „Samozřejmě, Liselle," odvětil Silk bezbarvým hlasem. Drobný chlapík očividně také chápal příčinu její úzkosti. Vstal, došel ke vchodu do chrámu a vytáhl z šamanova těla nůž. Pečlivě ho očistil a vrátil jí ho. „Proč se nevrátíš k Se Nedře?" vybídl ji. „My už si tu poradíme."

„Děkuji ti, Kheldare," řekla, obrátila koně a odjela z paseky.

„Je to jen děvče," řekl Silk Garionovi, jako by se obhajoval. „Ovšem je opravdu schopná," dodal s jistým zadostiučiněním.

„Ano," přitakal Garion. „Velice schopná." Rozhlédl se kolem sebe po zkroucených tělech, která se povalovala na pasece. „Co kdybychom ta těla odtahali za chrám?" navrhl, „Už takhle je to tady dost odporné."

Z chrámu se opět ozval výkřik.

Přišlo poledne a bez povšimnutí zase odešlo. Garion a jeho přátelé trpělivě snášeli křik rodící ženy. V půli odpoledne znatelně zeslábl, a když se slunce sklánělo k obzoru, donesl se zevnitř poslední strašidelný skřek, který se jako by vytratil do ticha. Neozvat se žádný jiný zvuk a po několika minutách vyšla ven Polgara. Byla bledá a ruce a oblečení měla zbrocené krvi.

„Nu, Pol?" otázal se Belgarat.

„Zemřela."

„A démon?"

„Narodil se mrtvý. Nikdo z nich nepřežil porod." Pohlédla na své oblečení. „Durniku, prosím tě, přines mi přikrývku a vodu na umytí."

„Hned, Pol."

Za zástěnou, kterou představoval její manžel držící přikrývku si Polgara pomalu svlékla všechny šaty. Každou jejich součást hodila vchodem do chrámu. Pak se zabalila do přikrývky. A teď to všechno spalte," řekla jim. „Spalte to do základů."

Kapitola dvacátá první

HRANICI MEZI JENNEM A KATAKOREM překročili kolem poledního druhého dne. Stále jeli stejnou cestou jako Zandramas. Po zážitcích ze včerejšího odpoledne byli všichni zaražení, a tak postupovali beze slov. Pár milí za poněkud neurčitou hranicí poodjeli od kraje cesty, aby se najedli. Jarní sluníčko svítilo velice jasně a den byl příjemně vlahý. Garion odešel kus od ostatních a začal zahloubané pozorovat mračno žlutě pruhovaných včel, které horlivě pracovaly na paloučku plném divokých květů.

„Garione," ozvala se za jeho zády tichým hlasem Se'Nedra, která k němu nepozorované přistoupila.

Objal ji kolem ramen. „Copak, Se Nedro?"

„Co se tam doopravdy stalo?"

„Viděla jsi toho zhruba stejně jako já."

„Nemyslím tohle. Co se stalo uvnitř chrámu? To ta nešťastná žena a její děťátko opravdu jen tak zemřeli - nebo je Polgara zabila?"

„Se Nedro!"

„Musím to vědět, Garione. Než vešla dovnitř, tvářila se tak strašlivě. Chystala se to dítě zabít. Pak vyšla ven a řekla nám, že dítě i matka zemřeli při porodu. Copak by to nebylo příliš pohodlné?"

Zhluboka nabral dech do plic. „Se Nedro, vzpomeň si. Znáš tetu Pol už moc dlouho. Copak ti někdy lhala - jen jedinkrát?"

„Nu - někdy mi neřekla celou pravdu. Řekla mi jen část, a zbytek si nechala pro sebe."

„Ale to není to samé jako lež. Se Nedro, a ty to víš."

„Ale -"

„Zlobíš se, protože řekla, že tu věc možná bude muset zabít."

„Dítě," opravila ho neoblomně.

Vzal ji kolem ramen a pohlédl jí zpříma do tváře. „Ne, Se Nedro. Byla to věc - napůl člověk, napůl démon a dohromady příšera."

„Ale bylo tak malé - a bezmocné." „Jak to víš?"

„Všechny děti jsou takové, když se narodí." „Nemyslím, že tohle bylo stejné. Viděl jsem tu ženu jen chvíli, než ně teta Pol vykázala před chrám. Vzpomínáš si, jak veliká jsi byla, než se narodil Geran? Ale břicho téhle ženy bylo aspoň pětkrát větší než tvoje - a to nebyla o mnoho vyšší než ty." „To nemůže být pravda!"

„Ale ano. Démon se nemohl narodit bez toho, že by zabil svou matku. Pokud vím, mohl si třeba cestu ven jednoduše prokousat." Se'Nedra se zajíkla. „Svou vlastní maminkou?" „Copak si myslíš, že by svou matku miloval? Démoni neznají lásku, Se Nedro. Právě to dělá démona démonem. Tenhle je naštěstí po smrti. Je veliká škoda, že ta žena musela zemřít také, ale když jsme přijeli, bylo už příliš pozdě, abychom pro ni mohli něco udělat."

„Jsi chladný a bezcitný chlap, Garione."

„No tak, Se Nedro, víš, že to není pravda. To, co se tam seběhlo, bylo určitě nepříjemné, ale nikdo z nás neměl jinou možnost než udělat přesně to, co jsme udělali." Obrátila se k němu zády a pomalu vykročila pryč. Rozběhl se za ní a chytil ji za ruku. „Se Nedro." „Co chceš?" řekla a pokusila se mu vytrhnout. „Neměli jsme na výběr." opakoval. „Chtěla bys, aby Geran vyrostl do světa plného démonů?"

Chvíli na něj vyjeveně zírala. „Ne," připustila konečně. „Já jen..."

„Já vím." Vzal ji do náručí.

„Ach, Garione." Najednou se k němu přivinula a všechno bylo opět v pořádku.

Když se najedli, vydali se lesní cestou dál. Občas projížděli kolem vesnic rozhozených bez ladu a skladu pod stromy. Byly primitivní, většinou je tvořila zhruba desítka srubů a obklopovala je palisáda z neotesaných klád. Mezi pařezy kolem vesnice obyčejně přerýval zemi překvapivě veliký počet prasat. „Zdá se, že tu nemají právě moc psů," podotkl Durnik. „Tihle chovají jako domácí mazlíčky raději čuníky," poučil ho Silk. „Národ Karandů nachází veliké zalíbení ve špíně - a prasata uspokojuji jisté jejich hluboké vnitřní potřeby."

„Víš, co si myslím, Silku?" řekl pak kovář. „Byl bys mnohem pří-

jemnější společník, kdyby ses nesnažit všechno obrátit v žert."

„To je jedna z mých slabostí. Už se na svět dívám pěkných pár let a zjistil jsem, že kdybych se nesmál, musel bych nakonec začít brečet."

„Tohle myslíš opravdu vážně, nemám pravdu?" „Copak bych mohl něco takového udělat starému příteli?"

Odpoledne se jejich cesta trochu stočila a zanedlouho dojeli na kraj lesa a na místo, kde se rozježděné koleje rozcházely.

„Takže kudy teď?" otázal se Belgarat.

Garion pozvedl meč z hrušky sedla a pomalu ho natáčel sem a tam, dokud nepocítil staré známé trhnutí. „Pravou cestou."

„Jsem moc rád, žes to řekl," oddechl si Silk. „Levá cesta vede do Calidy. Očekávám, že se tam už donesla zvěst o Harakanově smrti. I bez démonů na mě město plné fanatiků nepůsobí takovým dojmem, abych toužil po jeho návštěvě. Následovníky pána Menghy asi poněkud rozruší, když se doslechnou, že je navždy opustil."

„Kam vede pravá cesta?" zeptal se ho Belgarat.

„Dolů k jezeru." opáčil Silk. „K jezeru Karanda. Je to největší jezero na světě. Když stojíte na jeho břehu, vypadá jako oceán."

Garion se zamračil. Cosi mu začalo nepříjemně vrtat hlavou. „Dědečku, myslíš, že Zandramas ví, že ji Orb dokáže sledovat?"

„Ano, je to možné."

„A ví také, že ji Orb nedokáže sledovat přes vodu?"

„To nemůžu říct jistě."

„Ale jestli ano, není možné, že jela k jezeru, aby před námi skryla svou stopu? Mohla odplout kus od břehu, tam obrátit a vystoupit na břeh v podstatě kdekoliv. Potom mohla vyrazit jiným směrem. Tak bychom její stopu nikdy nenašli."

Belgarat se drbal na bradě a mžoural do slunečního světla. „Pol," řekl. „Jsou v okolí nějací Grolimové?"

Polgara se na chvíli soustředila. „V nejbližším okolí žádní, otče."

„Dobře. Když se Zandramas tehdy v Rak Hagga pokoušela ovládnout Se Nedru, nepodařilo se ti na okamžik spojit se s její myslí?"

„Ano, na kratičkou chvíli."

„Tehdy byla v Ašabě, nemám pravdu?"

Přikývla.

„Nerozeznala jsi tam nějakou představu, kterým směrem se chtěla vydat, až odjede?"

Zamračila se. „Nic moc určitého, otče. Snad jen mlhavý náznak, že chce jet domů."

„Daršiva," luskl prsty Silk. „Víme, že Zandramas je daršivské jméno, a Zakat řekl Garionovi, že pravě v Daršivě začala vyvolávat nepokoje."

Belgarat zaláteřil. „To je pěkně hubené vodítko," zabručel. „Cítil bych se o mnoho lépe, kdybychom si to mohli nějak ověřit." Pohlédl na Polgaru. „Myslíš, že by ses s ní mohla opět spojit? Jenom na okamžik. Jediné, co potřebuji, je směr."

„Nemyslím, otče. Pokusím se, ale..." Pokrčila rameny. Pak jí do tváře vstoupil nebetyčný klid a Garion pocítil její mysl, jak se natahuje do dáli a jemně tápe. Po pár minutách svou vůlí uvolnila. „Ukrývá se přede mnou, otče." řekla starému pánovi. „Nemůžu vůbec nic zachytit."

Čaroděj zabručel kletbu pod vousy. „Prostě se budeme muset vyptávat u jezera. Možná ji někdo zahlédl."

„Jsem si jistý, že ano," řekl Silk, „ale vzpomínáš si, jak Zandramas ráda topí námořníky? Každý, kdo viděl, kde přistála, už pravděpodobně odpočívá s třiceti stopami vody nad hlavou." „Napadá tě nějaký jiný plán?" „Takhle bez přemýšlení ne." „Takže jedeme k jezeru."

Když za nimi začalo pomalu zapadat slunce, projížděli kolem slušně velikého města, které stálo možná čtvrt míle daleko od cesty. Před kolovou hradbou, kterou bylo město obehnané, se shromáždili jeho obyvatelé. Hořel tam veliký oheň a hned u hranice stál hrubý, lebkami ověnčený oltář z klád. Před ním stál vychrtlý muž s několika ptačími brky ve vlasech. Tvář i celé tělo měl pomalované odpudivými ornamenty a z plných plic prozpěvoval zaříkávání. Paže upínal úpěnlivě k obloze a v hlase mu zaznívál zoufalý tón. „Co to provádí?" zajímala se Se'Nedra.

„Pokouší se vyvolat démona, aby ho lidé z města mohli uctívat,"

řekl chladně Eriond.

„Garione!" řekla polekaně. ,,Neměli bychom utéct?" „Nebude mít úspěch," ujistil ji Eriond. „Démon už k němu nepřijde. Všem jim to nařídil Nahaz."

Kouzelník přestal zaříkávat. Dokonce i na takovou vzdálenost Garion viděl, jak se vyděšeně rozhlíží kolem sebe. Od shromážděných měšťanů dolehlo zlobné reptání. „Ten dav začíná být netrpělivý." poznamenal Silk. „Šaman by měl vyvolat démona hned na další pokus, jinak se může octnout v pěkné šlamastyce."

Křiklavě pomalovaný muž s péry ve vlasech začal opět zaříkávat, tedy vlastně chrlit slova a skřeky k nebesům. Dokončil rituál, narovnal se a napjatě očekával, co se stane. Nestalo se nic.

Po chvíli se z davu ozval popuzený řev a pak se lidé vrhli kupředu. Popadli schouleného kouzelníka a rozvalili jeho roubený oltář. Pak ho za zlověstného smíchu přibili dlouhými hřeby za ruce a za nohy na jednu z klád a s hlasitým výkřikem ho hodili na vrchol hořící hranice.

„Pojďme odsud," řekl Belgarat. „Když chátra ochutná krev, obvykle se rozdivočí." A vyrazili tryskem dál.

Té noci rozbili tábor ve vrbovém háji na břehu malého potůčku a snažili se zakrýt oheň, jak nejlépe dovedli.

Ráno bylo mlhavé. Jeli obezřetně a ruce měli přichystané poblíž zbraní.

„Jak je ještě daleko k jezeru?" otázal se Belgarat, když se mlhou začalo prokousávat slunce.

Silk se rozhlédl po okolí, které stále halila řídnoucí mlha. ,,Těžko říct. Hádám, že přinejmenším ještě dobrých pár mil."

„Tak přidejme do kroku. Až tam dorazíme, budeme se muset pooohlédnout po lodi a to se může nějakou chvíli protáhnout."

Pobídli koně do klusu. Po chvíli se cesta začala znatelně sklánět do údolí.

„Jsme o něco blíž, než jsem myslel." zavolal na ně Silk. „Na tenhle kus cesty si vzpomínám. U jezera bychom měli být zhruba za hodinku."

Občas míjeli Karandy, oblečené většinou v hnědých kožešinách a

po zuby ozbrojené. Pohledy místních lidí byly podezřívavé, dokonce až nepřátelské, ale Garionovo kroužkové brnění, přílba a meč dokázaly družině zajistit bezpečný průchod.

Byl zhruba čas k svačině, když se šedává mlha úplně rozpustila. Právě vyjeli na hřeben kopce a Garion přitáhl koni uzdu. Před ním se rozkládala obrovská vodní masa, modrá a v dopoledním slunci jiskřivá. Jezero vypadalo úplně jako rozlehlé vnitrozemské moře, po protějším břehu nebylo ani památky, ale scházela mu slaná mořská vůně.

„Je veliké, že?" řekl Silk, který zastavil svého koně vedle Kristiána. Ukázal k roubené vesnici s doškovými střechami, která stála asi míli daleko na břehu jezera. U plovoucích doků, které vybíhaly daleko do vody, kotvila spousta poměrně velikých lodí. „Tady jsem si obvykle najímal plavidla, když jsem potřeboval přes jezero."

„Takže ty jsi v tomhle kraji obchodoval?"

„Ach ano. V Zamadských horách jsou zlaté doly a. v lesích ložiska drahých kamenů."

„Jak jsou ty lodě veliké?"

„Dostatečně. Budeme se muset trochu zmáčknout, ale počasí je dost klidné, takže plavba bude bezpečná, i když bude loď trochu přetížená." Pak se zamračil. „Co to tam provádějí?"

Garion pohlédl na svah, který klesal k vesnici. Ke břehu jezera scházel početný zástup lidí. Zdálo se. že v jejich šatníku mají velké zastoupení kožešiny nejrůznějších odstínů červené a hnědé, ačkoliv mnoho z nich nosilo pláště, všechny obarvené na rezavo nebo vybledle modré. Z temene kopce jich přicházelo čím dál víc a jiní jim šli naproti z vesnice.

„Belgarate," zavolal drobný Drasnijec. „Myslím, že tu máme problém,"

Belgarat se klusem vykodrcal na vrchol stoupání. Pohlédl na početný dav, který se scházel před vesnicí.

„Potřebujeme se dostat do vesnice, abychom si najali loď," řekl mu Silk. „Jsme dost vyzbrojení na to, abychom zastrašili pár desítek chasníků, ale támhle je dvěstě třista lidí. To by mohlo vyžadovat poněkud pádnější odstrašovací metodu."

„Že by se tu konal trh?" navrhl starý pán.

Silk zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Ted' na něj není správná roční doba a ti lidé s sebou nemají žádné vozíky." Sesunul se se sedla a vydal se dozadu k nákladním koním. O chvíli později se vrátil s vestou z prachbídně vydělané kožešiny a vytahanou koženou čapkou. Navlékl si je, sehnul se, omotal si kolem lýtek pár onucí z pytloviny a převázal je dlouhým provázkem. ,,Jakpak vypadám?" otázal se ostatních.

„Ošuntěle," řekl mu Garion.

,,O to tady kráčí. Ošuntělost se v Karandě nosí." Opět se vyšvihl na koně.

„Odkud máš to oblečení?" zeptal se zvědavě Belgarat.

„Půjčil jsem si je od jednoho z chlapíků, které jsme potkali onehdy u chrámu." Pokrčil rameny. „Rád mám vždycky pár převleků po ruce. Pojedu se poohlédnout, co se tam pod kopcem děje." Vrazil koni paty do slabin a vyjel smírem k zástupu, který se scházel poblíž dědiny na pobřeží jezera.

„Pojďme se vzdálit z dohledu," navrhl Belgarat. „Raději bych nepřitahoval příliš pozornosti."

Pomalu zavedli koně dolů po druhé straně terénní vlny a pak ještě kus dál od silnice, do mělké úžlabiny, která nabízela dobrý úkryt. Sesedli. Garion pak po svých vylezl ven z rokle a lehl si na stráž do vysoké trávy.

Asi o půl hodiny později se přes hřeben kopce přehoupl Silk. Garion se v trávě vztyčil a zamával na něj.

Když mužík dojel do rokle a seskočil z koně, tvářil se znechuceně. „Náboženství." odfrkl. „Zajímalo by mě, jak by svět vypadal bez něj. Ti tam dole se sešli, aby byli svědky představení mocného kouzelníka, který jistojistě prohlašuje, že dokáže vyvolat démona, nehledě na značný nedostatek úspěchu, který v poslední době zaznamenávali jeho kolegové. Dokonce naznačuje, že by mohl přesvědčit samotného Vládce démonů Nahaze, aby se přišel ukázat. Ten dav tu nejspíš bude celý den."

„A co teď?" otázal se Sadi.

Belgarat poodešel roklí o kus dál a zamyšleně přitom civěl do nebe. Když se vrátil, tvářil se rozhodně. „Budeme potřebovat ještě dva takové převleky," ukázal na Silkův oděv.

„Není nic snazšího," opáčil Silk. „Z kopce pořád schází dost opozdilců, takže si na pár z nich můžu počíhat. Co máš v úmyslu?"

„Ty, já a Garion se půjdeme podívat dolů."

„Zajímavý nápad, ale jaksi mi uniká pointa."

„Ten šaman, ať už je jakkoliv mocný, slibuje, že vyvolá Nahaze, - ale ten je s Urvonem a není znova pravděpodobné, že se dostaví. Jak jsme viděli včera u toho městečka, je očividně vážná chyba, když se kouzelníkovi nepodaří démona přivolat. Pokud je náš přítel tam dole tak sebejistý, znamená to, že chce vytvořit iluzi. Skutečnost přece v poslední době nikdo ukázat nedokázal. Já jsem na tom s iluzemi také dobře, tak jednoduše sejdu dolů a vyzvu ho." „Nepadnou potom prostě k zemi a nezačnou uctívat tvoji iluzi?" namítla Samet.

Belgarat se mrazivě usmál. „To si opravdu nemyslím, Liselle," odvětil. „Víš, jsou démoni a *démoni.* Když to provedu správně, nebude do západu slunce v okruhu pěti mil ani jeden Karand - tedy samozřejmě podle toho, jak rychle umějí utíkat." Pohlédl na Silka. „Ty jsi tu ještě?" otázal se významně.

Zatímco byl Silk pryč shánět převleky, starý čaroděj připravil několik dalších rekvizit. Našel dlouhou, trochu zahnutou větev, která měla představovat kouzelnickou hůl, a do vlasů si zastrčil pár pírek. Pak se posadil a opřel si hlavu o vak se zásobami. „Nuže, Pol," vybídl svou dceru, „udělej ze mě ohavu."

Polgara se pousmála a začala zvedat ruku.

„Ne *takhle.* Prostě si vezmi inkoust a namaluj mi na obličej nějaké ornamenty. Nemusí vypadat příliš věrohodně. Karandové své náboženství tak zkomolili, že by ty pravé nepoznali, kdybych jim je otloukl o hlavy."

Zasmála se a poodešla k jednomu z vaků. O chvíli později se vrátila s kalamářem a brkem na psaní.

„Proč s sebou pro všechno na zemi vozíš inkoust, paní Polgaro?" otázala se Se'Nedra.

„Jsem ráda připravená na všechno, co mě může potkat. Jednou jsem byla na dlouhé cestě a potřebovala jsem pro někoho nechat za sebou vzkaz. Neměla jsem s sebou inkoust, takže jsem si nakonec musela otevřít žílu, abych mohla vůbec něco napsat. Málokdy dělám

stejnou chybu dvakrát. Zavři oči, otče. Nejraději začínám od víček."

Belgarat zavřel oči. „Durniku," řekl, když mu Polgara začala husím brkem pomalovávat obličej ornamenty, „vy ostatní zůstanete tady. Podívej se, jestli bys nenašel nějaké místo, které by bylo lépe schované než tahle rokle."

„Dobře, Belgarate," přikývl kovář. „Jak poznáme, že můžeme bezpečně sejít na břeh jezera?"

„Až dozní výkřiky."

„Nehýbej rty, otče," řekla mu Polgara. Při malování se soustředěně mračila. „Chceš, abych ti také začernila vousy?"

„Nech je, jaké jsou. Pověrčiví lidé vždycky cítí před věkovitostí úctu a já vypadám věkovitěji než kdokoliv jiný."

Polgara přikývla. „Popravdě řečeno vypadáš starší než hlína, otče."

„To bylo moc vtipné, Pol," řekl kysele. „Nejseš už náhodou hotová?"

„Chceš na čelo namalovat symbol smrti?"

„Může být," zabručel. „Ti tupci tam u vody ho stejně nepoznají, ale vypadá působivě."

Zatímco Polgara dokončovala svou práci, vrátil se Silk s nejrůznějšími kusy oblečení.

„Nějaké problémy?" zeptal se ho Durnik,

„Byla to jednoduchost sama," pokrčil Silk rameny. „Člověk, který poulí oči k nebi, nedává pozor, jestli se k němu nčkdo neplíží zezadu, a jedna šikovná rána do temene ho obyčejně pošle do říše snů."

„Nech tady drátěnou košili a přílbu, Garione," řekl Belgarat. „Karandové je nenosí. Ale vezmi si meč."

„Měl jsem to v úmyslu." Garion začal zápolit se svou drátěnou košilí. Po chvíli mu přišla na pomoc Se'Nedra.

„Začínáš rezavět," řekla mu, když z něj těžký kus oceli konečně stáhli. Ukázala na početné červenohnědé skvrny na vatované vestě", kterou nosil pod brněním. „To je jedna z nevýhod brnění," opáčil.

„A ještě ten zápach," dodala a ohrnula nos. „*Rozhodně* potřebuješ koupel, Garione."

„Uvidím, jestli se v nejbližší době k nějaké dostanu," řekl. Natáhl

si jednu z kožešinových vest, které Silk ukradl. Pak si omotal primitivní onuce a narazil zatuchle páchnoucí koženou čapku, „Jak vypadám?" zeptal se Se Nedry.

„Jako barbar," odpověděla.

„V tom spočívá celý nápad."

„Pro tebe jsem čepici neukradl," říkal právě Silk Belgaratovi. „Myslel jsem, že si raději vezmeš pírka."

Belgarat přikývl. „My všichni mocní kouzelníci nosíme pírka," přitakal. „Jsem si jistý, že je to povrchní móda, ale já si vždycky rád oblékám, co se nosí." Pohlédl ke koním. „Myslím, že půjdeme pěšky," rozhodl se. „Až začne rámus, mohou koně začít být poněkud jankovití." Obrátil se k Polgaře a ostatním, kteří stáli za ní. „Nemělo by nám to trvat příliš dlouho," řekl jim sebejistě a vykročil roklí k cestě s Garionem a Silkem v těsném závěsu.

Na jižním konci pahorku se z rokle vynořili a vydali se dolů z kopce směrem k davu, který se shromažďoval na břehu jezera.

„Po tom jejich šamanovi zatím není ani vidu ani slechu," řekl Garion a napínal oči kupředu.

„Rádi nechávají své obecenstvo trochu čekat," řekl Belgarat. „Má se za to, že tak povzbudí jejich očekávání nebo tak nějak."

Den byl docela teplý a zatuchlý pach, který se linul z jejích oblečení, byl čím dál silnější. Ačkoliv nevypadali docela jako Karandové, lidé v davu, ke kterému se potichu připojili, si jich pramálo všímali. Upírali oči na pódium a na jeden z oněch dřevěných oltářů s řadou lebek na kůlech v pozadí.

„Odkud mají všechny ty lebky?" zašeptal Garion Silkovi.

„Bývali to lovci lebek," opáčil Silk. „Angarakové tenhle obyčej zakázali, takže se teď po nocích plíží po hřbitovech a vykrádají hroby. Pochybuju, že bys na nějakém pohřebišti po celé Karandě našel celou kostru."

„Pojďme blíž k oltáři," zabručel Belgarat. „Nechci se prodírat touhle chátrou, až se věci dají do pohybu." Začali se cpát davem dopředu. Několik fanatiků s mastnými vlasy začalo cosi namítat, když je někdo z nich odstrčil stranou, ale jediný pohled na Belgaratovu tvář pomalovanou strašidelnými Polgařinými ornamenty je přesvědčil, že

před sebou mají kouzelníka, který vládne strašlivou mocí, a že by možná bylo moudřejší, aby se mu nepletli do cesty.

Právě když se dostali přímo před oltář, vyšel z brány pobřežní vesnice muž v černé grolimské říze a zamířil přímo k oltáři.

„Myslím, že tu máme našeho šamana," řekl tiše Belgarat.

„Grolim?" ozval se poněkud překvapeně Silk.

„Nechme se překvapit, co má za lubem."

Černě oděný muž došel k pódiu a postavil se před oltář. Pozvedl obě ruce a promluvil hrubým jazykem, kterému Garion nerozuměl. Jeho slova mohla být kletbou stejně jako požehnáním. Zástup okamžitě ztichl. Grolim pomalým pohybem shodil z hlavy kápi a nechal své roucho sklouznout na pódium. Měl na sobě jen bederní roušku a hlavu měl vyholenou. Tělo mu od hlavy až k patě pokrývalo spletité tetování.

Silk zamrkal. „To ale muselo pořádně bolet," poznamenal.

„Připravte se. Za okamžik pohlédnete do tváře svého Boha," oznámil Grolim silným hlasem a pak se sehnul a začal na podstavci před oltářem kreslit obrazce.

„Je to, jak jsem si myslel," zašeptal Belgarat. „Nenamaloval to celé. Pokud by opravdu chtěl vyvolat démona, tuhle chybu by neudělal."

Grolim se napřímil a začal zvučným a obřadním hlasem odříkávat slova inkarnace.

„Je velice opatrný," řekl jim Belgarat. „Vypouští celé klíčové fráze. Nechce náhodou vyvolat opravdového démona! Počkejte." Starý pán se pochmurně ušklíbl. „Tady to máme."

Garion také cítil vzepětí soustředěné Grolimovy vůle a pak zaslechl staré známé hučení.

„Hle, Vládce démonů Nahaz," zvolal tetovaný Grolim. Před oltářem vyšlehl plamen, zaburácel hrom a vyvalil se oblak sírou čpícího dýmu. Pak se objevila stíny obklopená postava. Ačkoliv nebyla větší než obyčejný člověk, z nějakého důvodu vypadala velice hmatatelně.

„To není špatné, opravdu," připustil neochotně Belgarat.

„Mně připadá hrozně skutečný, Belgarate," řekl nervózně Silk.

„Je to jen iluze, Silku," ujistil ho potichu starý pán. „Dobrá iluze, ale nic víc."

Stíny zahalená postava na oltáři se vztyčila do plné výše a pak shodila kápi z temnoty, aby odhalila strašlivou tvář, kterou Garion viděl v Torakově trůnním sále v Ašabě.

Zatímco dav se za hlasitého zaúpění vrhl na kolena, Belgarat se rychle nadechl. „Až se zástup začne rozbíhat, nenechte toho Grolima utéct," nařídil. „Opravdu někdy viděl skutečného Nahaze, a to znamená, že je to jeden z Harakanových kompliců. Chci z něj dostat pár odpovědí." Pak se stařec vztyčil. „Nu, řekl bych, že se klidně můžu dát do díla." Vystoupil ven z davu před pódium. „Humbuk!" zvolal silným hlasem. „Humbuk a podvod!"

Grolim na něj vyvalil oči a pak je přimhouřil, když si všiml znamení, která měl namalovaná na tváři. „Na kolena před Pánem démonů," zaburácel.

„Humbuk!" obvinil ho znovu Belgarat. Vystoupil na pódium a obrátil se ke zkoprnělému davu. „Tohle není žádný kouzelník, ale jen grolimský šejdíř," prohlásil.

„Pán démonů ti serve všechno maso z kostí!" zavřeštěl Grolim.

„Tak dobře," opáčil Belgarat s chladným opovržením. „Podívejme se, jak to provede. Tak. Dokonce mu pomohu." Vyhrnul si rukáv, přistoupil k nehmotné iluzi, která se neškodně vznášela před oltářem, a docela chladnokrevně zastrčil holou ruku do zející mordy. O chvíli později se opět objevila, - zdálo se, jako by vyšla démonovým týlem. Zastrčil ruku hlouběji, dokud z iluze vzadu netrčelo zápěstí a celé předloktí. A pak na lidi shromážděné před oltářem uličnicky zamával.

Davem projelo nervózní zachichotání.

„Myslím, že jsi zapomněl na pár kousků masa, Naházi." oslovil neskutečnou postavu stojící před ním. „Zdá se, že mi na ruce a na prstech ještě nějaké zůstalo." Vytáhl ruku zpátky ze stínu a pak Grolimovou iluzí projel sem a tam oběma rukama. „Vypadá to, že mu chybí trocha hmoty, příteli," řekl tetovanému. „Co kdybychom ho poslali zpátky tam, kde jsi ho našel? Pak tobě a tuhle tvým farníkům předvedu *skutečného* démona."

Dal si ruce výsměšně v bok, nahnul se v pase trochu kupředu a foukl na stín. Iluze zmizela a tetovaný Grolim bojácně ustoupil.

„Připravuje se, že uteče," zašeptal Garionovi Silk. „Ty běž na

tamtu stranu pódia a já budu na téhle. Jestli kolem tebe poběží, prašť ho do hlavy."

Garion přikývl a začal se pomalu sunout ke vzdálenější straně pódia.

Belgarat opět promluvil zvýšeným hlasem k zástupu. „Padli jste na kolena před přeludem Pána démonů," zahřímal. „Co byste dělali, kdybych před vás přivedl Krále Pekel?" Sehnul se a rychle kolem nohou načrtl kruh a pentagram. Tetovaný kněz se od něj odsunul o něco dále.

„Stůj, Grolime," řekl Belgarat a nelítostně se zasmál. „Král Pekel má stále hlad a já si myslím, že by tě mohl chtít zhltnout, až k nám dorazí." Jednou rukou provedl posunek, jako by někoho před sebou popadl za krk, a Grolim sebou začal zmítat, když ho sevřela mocná a neviditelná ruka.

Pak Belgarat začal prozpěvovat inkarnaci, která se velice lišila od té, kterou přednesl Grolim. Mluvil čím dál hlasitěji a hlasitěji, až měla jeho slova tak nesmírnou sílu, že se odrážela od nebeské klenby. Od obzoru k obzoru vyšlehla bouřící stěna mnohobarevného ohně.

„Hle, brány pekelné!" zahřměl Belgarat a pozvedl ruku. V dáli nad jezerem se objevily dva ohromné sloupy. Mezi nimi se vzdouvala ohromná oblaka dýmu a ohně. Z planoucí brány dolehl zvuk nesčetného počtu hlasů, které vřeštěly jakousi nestvůrnou oslavnou hymnu.

„A nyní vyzývám Krále Pekel, aby odhalil svůj majestát!" zvolal stařec a pozvedl svou pokroucenou hůl. Kypící vlna jeho vůle byla nesmírná a zdálo se, že obrovské plamenné jazyky, které se mihotaly na obloze, doopravdy zakryly slunce a nahradily jeho záři svým vlastním strašidelným světlem.

Zpoza ohnivé brány se ozval mohutný svist, který přešel v řev. Plameny se rozestoupily a mezi dvěma pilíři se protáhl trychtýř mocné smršti. Tornádo vířilo čím dál rychleji a měnilo barvu z inkoustové černi na mrazivě bílou. Pak se jako nebetyčný bílý mrak těžkopádně vydalo přes jezero a přitom tuhlo mrazem. Po chvíli se zdálo, že je to nějaký sněžný přízrak s prázdnýma očima a zející tlamou. Byl doslova stovky stop vysoký a jeho dech svištěl přes poděšený zástup před oltářem jako mrazivá sněhová bouře.

„Okusili jste led," řekl jim Belgarat. „A teď ochutnejte oheň! Vzývali jste nepravého Pána démonů, a to urazilo Krále Pekel. Nyní vás upeče ve věčném plameni!" Udělal holí jiné rozmáchlé gesto a ve středu bouřícího bílého přízraku, který právě v té chvíli dorazil na břeh jezera, se objevila temně rudá záře. Čadivý rudý uhlík se čím dál víc rozjasňoval a rozpínal, dokud docela nepohltil všechnu okolní běl. Pak přízračná postava z plamene a vířícího ledu pozvedla své sto stop dlouhé paže a vydala ohlušující řev. Led se roztříštil na kusy a přízrak tu stál jako bytost celá z ohně. Plameny mu šlehaly z tlamy a nozder, a když překonával posledních pár sáhů vody ke břehu, z hladiny jezera stoupala pára.

Sehnul se a položil jednu obludnou ruku na oltář, dlaní vzhůru. Belgarat na planoucí tlapu chladnokrevně vystoupil a iluze ho zvedla vysoko do vzduchu. „Bezvěrci!" zahřměl ohlušujícím hlasem na lidi stojící pod ním. „Připravte se na hněv Krále Pekel, kterým ztrestá vaše hnusné odpadlictví!"

Mezi Karandy se rozlehlo zaúpění plné děsu a pak polekané výkřiky, když ohnivý přízrak vztáhl k davu druhou planoucí paži. Pak se jako jeden muž otočili a dali se na útěk, přičemž vyráželi výkřiky čiré hrůzy.

Možná proto, že Belgarat soustředil tolik pozornosti na nesmírnou postavu, kterou vytvořil a ze všech sil udržoval, Grolim se osvobodil a seskočil z pódia.

Ovšem dole na něj čekal Garion. Natáhl se a zachytil prchajícího muže rukou přes prsa. druhou se rozpřáhl a pak jí máchl v širokém oblouku, který skončil mohutným úderem do mužova potetovaného spánku.

Grolim se bezvládně zhroutil na zem. Gariona to z nějakého důvodu velice uspokojilo.

Kapitola dvacátá druhá

„KTEROU LOĎ JSI CHTĚL UKRÁST?" otázal se Silk, když Garion shodil bezvládného Grolima na plovoucí dok, který se vypínal do jezera.

„Proč se ptáš mě?" opáčil Garion, kterému se příliš nezamlouvalo, jaká Silk volil slova.

„Protože ty a Durnik jste tu jediní, kdo ji bude řídit. Já nevím jedinou věc o tom, jak vést loď po vodě, aby se nezvrhla"

„Nepřekotila," opravil ho bezděčně Garion, aniž odtrhl oči od nejrůznějších plavidel, která u doku kotvila.

„Cože?"

„Správně se říká překotit, Silku. Zvrhává se náklad z vozu. Lod' se může překotit."

„Ale znamená to přece stejnou věc?"

„Ano, přibližně."

„Tak proč se o to hádat? Co třeba tahle?" Mužík ukázal na bachraté plavidlo, kterému příď zdobil namalovaný pár očí.

„Má málo volného boku," poučil ho Garion po námořnicku. „To znamená, že sedí nízko nad hladinou. Koně jsou těžcí a každá loď pod nimi trochu poklesne."

Silk pokrčil rameny. „Ty jsi tu odborník. Začínáš mluvit tak profesionálně jako Barak nebo Greldik." Najednou se zazubil, „Víš, Garione, ještě nikdy jsem neukradl něco tak velikého, jako je loď. Je to pro mě opravdová výzva."

„Byl bych rád, kdybys přestal používal slovo ukrást. Nemohli bychom prostě říct, že si loď půjčujeme?"

„Máš v úmyslu připlout s ní zpátky a vrátit ji, až ji nebudeme potřebovat?"

„Ne. Vlastně ne."

„Tak potom je slovo ukrást naprosto na místě. Ty jsi odborník na lodě a mořeplavbu, já zase na zlodějny."

Kráčeli po molu dál od břehu.

„Pojďme se podívat na palubu téhle," řekl Garion a ukázal na těžkopádně vyhlížející nákladní bárku, natřenou nezdravě zelenou barvou.

„Vypadá jako necky."

„Já s ní nechci vyhrávat žádné závody." Skočil na palubu bárky. „Je dost velká pro koně a boky jsou dostatečně vysoké, aby ji jejich váha nepotopila." Prohlédl stěžňoví a lanoví. „Je trochu primitivní," poznamenal, „ale měli bychom ji s Durnikem zvládnout."

„Zkontroluj ještě, jestli nemá ve dnu díry," navrhl Silk, „nikdo by nenatřel loď takovou barvou, kdyby neprosakovala."

Garion sešel pod palubu a zkontroloval žebroví a dno. Když vyšel zpátky nahoru, byl už rozhodnutý. „Myslím, že si půjčíme tuhle," řekl a skočil zpátky na molo. „Správné slovo je ukradneme, Garione."

Garion si povzdechl, „V pořádku, ukradneme, když ti to udělá radost."

„Jen se snažím mluvit přesně, nic víc."

„Teď bychom mohli dojít pro našeho Grolima a dotáhnout ho sem," navrhl Garion. „Hodíme ho na palubu a svážeme ho. *Nemyslím,* že se v nejbližší době probere, ale nemá smysl riskovat." „Jak silně jsi ho praštil?"

„Popravdě řečeno dost silně. Z nějakého důvodu mi nebyl sympatický."

„Jseš každý den čím dál víc jako Belgarat," poznamenal Silk. „Naděláš vetší paseku, když tě někdo jednoduše rozčiluje, než většina ostatních, když je bez sebe zlostí."

Garion pokrčil rameny a nohou převrátil potetovaného Grolima na záda. Popadl jeden jeho kotník. „Chytni ho za druhou nohu."

Oba dva pak kráčeli zpátky ke člunu a bezvládného Grolima vlekli mezi sebou. Vyholená hlava mu nadskakovala na trámech mola. Když došli k lodi, Garion ho vzal za ruce a Silk za kolníky. Párkrát ho zhoupli a pak ho přehodili vysokým obloukem přes zábradlí jako pytel brambor. Garion skočil za ním na palubu a svázal ho na rukou a na

nohou. „Jde sem Belgarat a ostatní," ozval se Silk z mola. „Výborně. Tumáš - chyť se druhého konce téhle lávky." Postavil neskladnou lodní lávku, otočil ji a postrčil k čekajícímu malému Drasnijci. Silk ji zachytil, trochu ji popotáhl a pustil konec na trámy mola.

„Našli jste něco?" obrátil se na ostatní, když k němu došli. „Vlastně jsme pochodili dost dobře," odvětil Durnik. ‚Jedno z těch stavení je skladiště. Bylo až po krovy nacpané jídlem."

„Výborně. Bál jsem se, že strávíme zbytek tohohle výletu o snížených přídělech."

Belgarat si prohlížel bárku. „Tohle nevypadá zrovna jako loď, Garione." namítl. „Když už nějakou kradeš, proč neukradneš nějakou o trochu elegantnější?"

„Vidíš?" řekl Garionovi Silk. „Říkal jsem ti, že je to správné slovo."

„Nekradu ji proto, jak vypadá, dědečku," řekl Garion. „Nechci si ji nechat. Je dost velká, aby unesla koně, a plachty jsou tak jednoduché, abychom si s nimi s Durnikem dokázali poradit. Jestli se ti nelíbí, běž si ukrást nějakou sám."

„Nejsme dnes nějak nabručení?" řekl starý pán mile. „Copak jste provedli s mým Grolimem?“

„Leží tady pod zábradlím."

„Už se probudil?"

Ještě si, myslím, nějakou chvíli pospí. Uštědřil jsem mu pěknou ránu. Jdeš na palubu, nebo si půjdeš ukrást jinou loď?"

„Buď zdvořilý, drahý," napomenula ho Polgara.

„Ne, Garione," řekl Belgarat. Jestli ti padla do oka tahle, tak si ji vezmeme."

Chvilku trvalo, než dostali koně na palubu, a pak se všichni oddali úkolu nachystat ráhnoví a vykasat plachty. Když je vytáhli a nastavili ke Garionově spokojenosti, chopil se kormidla. „Nuže," houkl. „Uvolněte lana."

„Tos řekl jako opravdový námořník, miláčku," řekla obdivně Se'Nedra.

Jsem rád, že to uznáváš." Pak dodal o něco hlasitěji: „Tothe, vzal bys prosím tě ten lodní hák a odstrčil nás od mola? Nechci se prodírat

všemi těmi loděmi, abych se dostal na volnou vodu."

Obr přikývl, popadl veliký lodní hák a opřel se dok. Příď se pomalým obloukem odlepila od mola a zplihlé plachty zapleskaly v nestálém vánku.

„Neměl jsi správně říct čluny, Garione?" otázala se Se'Nedra.

„Cože?"

„Mluvil jsi o lodích. Neříká se jim správně čluny?"

Věnoval jí dlouhý a upřený pohled.

„Jen jsem se ptala," bránila se.

„Nedělej to. Prosím tě,"

„Čím jsi toho chlapa praštil, Garione?" zeptal se nervózně Belgarat. Klečel vedle bezvládného Grolima.

„Pěstí." opáčil Garion.

„Příště si vezmi sekeru nebo palici. Málem jsi ho zabil."

„Chtěl by ještě někdo přednést nějaké stížnosti?" otázal se Garion zvýšeným hlasem. „Ať je máme všechny pěkně pohromadě."

Všichni se k němu otočili a vypadali poněkud popleteně.

Vzdal se. „Zapomeňte, že jsem něco řekl." Zvedl oči k plachtám a snažil se natočit loď do přesného úhlu. ve kterém by plachty zachytily od břehu vanoucí brízu. Pak se zničehonic vyboulily a napjaly a bárka začala nabírat rychlost. Minuli konec mola a vypluli na volnou hladinu.

„Pol," řekl Belgarat. „Co kdybys sem zašla a zkusila s tím člověkem něco udělat? Nedokážu ho přimět, aby se pohnul, a chtěl bych ho vyslechnout."

„V pořádku, otče." Došla ke Grolimovi, poklekla vedle něj a přiložila mu dlaně na spánky. Na okamžik se soustředila a Garion pocítil dmutí její vůle.

Grolim zasténal.

„Sadi," řekla zamyšleně, „neměl bys v tom tvém kufříku nějakou nefaru?"

Eunuch přikývl. „Právě jsem to chtěl sám navrhnout, paní Polgaro," Poklekl a otevřel červený kufřík. Belgarat tázavě pohlédl na svou dceru. „To je látka, která způsobuje pravdomluvnost," vysvětlila. „Proč to neudělat obvyklým způsobem?"

„Ten muž je Grolim. Dá se očekávat, že má velice silnou mysl. Pravděpodobně bych ho přemohla, ale to by chvíli trvalo - a bylo by to velmi únavné. Nefara pracuje stejně tak dobře a nestojí žádnou námahu."

Pokrčil rameny. „Dělej, jak myslíš, Pol."

Sadi z kufříku vyňal lahvičku hustě zelené tekutiny. Odzátkoval ji, pak stiskl Grolimův nos a držel ho, dokud otupělý muž nemusel otevřít ústa aby se nadechl. Potom mu eunuch elegantním pohybem kápl na jazyk tři kapky hustého zeleného sirupu. „Doporučoval bych, abyste mu nechala pár minut, než ho probudíte, paní Polgaro," řekl, zatímco si s výrazem vědce prohlížel Grolimův obličej. „Aby měla droga čas zapůsobit." Zazátkoval lahvičku a uložil ji zpátky do kufříku.

„Ublíží mu ta látka nějak?" zeptal se Durnik.

Sadi zavrtěl hlavou. „Prostě uvolňuje vůli," odvětil. „Bude normálně při smyslech a dokáže logicky uvažovat, ale bude velice poddajný."

„A *také* nedokáže dostatečně soustředit mysl ani využít jakéhokoliv nadání, které možná má," dodala Polgara. „Nebudeme si muset dělat starosti, že se od nás přemístí do bezpečí, jakmile se probudí." Zkoumavé si prohlížela Grolimův obličej, občas mu nadzvedla víčko, aby zkontrolovala, jak droga účinkuje. „Myslím, že už působí," řekla nakonec. Rozvázala vězňovi ruce i nohy. Pak mu přiložila dlaně na spánky a jemně ho přivedla zpátky k vědomí. „Jak se cítíš?“ zeptala se ho.

„Bolí mě hlava," řekl Grolim plačtivě.

„To přejde," ujistila ho. Vstala a pohlédla na Belgarata. „Mluv na něj klidně, otče." řekla, „a začni s jednoduchými otázkami. U nefary je nejlepší vést vyslýchaného k důležitým věcem dost jemně."

Belgarat přikývl. Zvedl dřevěné vědro, obrátil ho, postavil ho na palubu vedle Grolima a posadil se na něj. „Dobré ráno, příteli," řekl příjemně, „neboje už odpoledne?" Zašilhal k obloze.

„Ty ve skutečnosti nejsi Karand, nemám pravdu?" otázal se Grolim. Jeho hlas zněl zasněně. „Myslel jsem, že jsi jeden z těch jejich kouzelníků, ale když se ted' na tebe dívám zblízka, vidím, že nejsi."

„Jsi velice všímavý, příteli," poblahopřál mu Belgarat. „Jak se jmenuješ?"

„Aršag," odvětil Grolim.

„A odkud jsi?"

„Jsem z chrámu v Calidě."

„Myslel jsem si to. Jestlipak náhodou neznáš Chandu jménem Harakan?"

„Teď dává přednost titulu pán Mengha."

„Ach, ano. Slyšel jsem o tom. Ten Nahazův přízrak, který jsi dnes dopoledne vytvořil, byl velice přesný. Aby bylo všechno, jak má být, musel jsi ho několikrát vidět."

„Býval jsem s Nahazem v těsném styku," připustil Grolim. „To já ho vydal do rukou pána Menghy."

„Nehces mi o tom povědět? Jsem si jistý, že je to úžasný příběh, a já bych ho opravdu rád slyšel. Nemusíš spěchat Aršagu. Řekni mi ho celý a nevynechávej nejmenší podrobnosti."

Grolim se téměř šťastně usmál. „Už dlouho se chci o svůj příběh s někým podělit," řekl. „Opravdu si ho chceš poslechnout?"

„Umírám touhou si ho poslechnout," ujistil ho Belgarat.

Grolim se opět usmál. „Takže." začal, „celé to začalo před pěknou řádkou let - nedlouho po Torakově smrti. Sloužil jsem v Calidském chrámu. Ačkoliv jsme všichni propadli nejhlubšímu zoufalství, pokoušeli jsme se udržovat víru při životě. Jednoho dne přijel do našeho chrámu Harakan a v soukromí mě vyhledal. Často jsem v církevních záležitostech cestoval do Mal Yasky, takže jsem o něm věděl, že má mezi Chandim vysoké postavení a že stojí velice blízko Svatému učedníku Urvonovi. Když jsme osaměli, řekl mi, že se Urvon radil s věštbami a proroctvími ohledně směru, který má církev nastoupit v nejčernější hodině. Učedník zjistil, že je souzeno, aby nad Angarakem povstal nový bůh, a že bude držet Kthrag Sardius ve své pravé ruce a Kthrag Yasku ve své levé. A bude to všemocné Dítě Temnoty a Pán démonů bude plnit jeho přikázání."

„To je doslovná citace, nemám pravdu?"Aršag přikývl. „Z osmé strofy Ašabských proroctví," upřesnil.

„Je trochu nejasné, ale to proroctví obvykle bývají. Pokračuj."

Aršag se usadil pohodlněji a vyprávěl dál. „Učedník Urvon si tuto pasáž vysvětlil tak, že nový bůh by měl v boji se svými nepřáteli mít pomoc démonů."

„Řekl ti Harakan, kdo ti nepřátelé jsou?"

Aršag opět přikývl. „Zmínil se o Zandramas - o které jsem už slyšel - a o muži jménem Agašak, jehož jméno mi zní cize. Též mě varoval, že se do boje také pokusí zasáhnout Dítě Světla."

„To je rozumný předpoklad," poznamenal potichu Silk směrem ke Garionovi.

„Harakan, který je Urvonův nejbližší poradce, mne vybral pro veliký úkol," pokračoval hrdě Aršag. „Pověřil mě, abych vyhledal karandské kouzelníky a naučil se jejich umění, aby mohl přivolávat Pána démonů Nahaze; pak jsem ho měl naléhavě požádat, zda by nepomohl učedníku Urvonovi v boji proti jeho nepřátelům."

„Řekl ti, jak riskantní ten úkol bude?" zeptal se Belgarat.

„Věděl jsem o nebezpečenstvích, která na mne čekají." řekl Aršag, „ale ochotně jsem je podstoupil, protože má odměna měla být veliká."

„O tom nepochybuji." zabručel Belgarat. „Proč to neudělal sám Harakan?"

„Učedník Urvon mu svěřil jiný úkol - pokud vím, tak kdesi na Západě - který měl co do činění s nějakým dítětem."

Belgarat chladně přikývl. „Myslím, že jsem o tom slyšel."

„Tak tedy," pokračoval Aršag, „vydal jsem se do severního pralesa a pátral jsem po kouzelnících, kteří stále na místech skrytých zrakům církve prováděli své rituály. Po čase jsem jednoho z nich objevil." Rty se mu zkroutily v pohrdavém úsměšku. „Byl to nevzdělaný divoch a uměl pramálo, dovedl vyvolat přinejlepším raracha nebo dva, ale svolil, že mě přijme jako žáka - a otroka. To on mi vytetoval tahle znamení," Znechuceně pohlédl na obrazce na svém těle. „Držel mě v boudě pro psy a přinutil mě, abych mu sloužil a poslouchal jeho blouznivé výkřiky. Naučil jsem se od něj to málo, co jsem mohl, a pak jsem ho uškrtil a vydal se hledat mocnějšího učitele."

„Všimni si, jak hluboko sahá grolimská vděčnost," podotkl tiše Silk směrem ke Garionovi. Ten se napůl soustředil na příběh a napůl

na řízení bárky.

„Následující léta nebyla snadná," vyprávěl Aršag. „Šel jsem od učitele k učiteli a podstupoval otroctví a týrání." Na tváři mu zahrál mrazivý úsměv. „Občas mě prodávali jiným kouzelníkům - tak, jako někdo prodává krávu nebo prase. Když jsem ovládl jejich umění, vrátil jsem se po svých stopách a odvděčil se jim za jejich troufalost. Po dlouhé době, v místě, které leží nedaleko severních pustin, se mi podařilo dostat se do učení k muži, který měl pověst nejmocnějšího kouzelníka v celé Karandě. Byl velmi starý a oči mu již nesloužily nejlépe, a tak mě považoval za mladého Karanda, který touží po moudrosti. Přijal mě za svého učně a vážně započal s mou výukou. S vyvoláváním menších démonů není příliš práce, ale povolat Pána démonů je mnohem obtížnější a mnohem nebezpečnější. Tenhle šaman tvrdil, že to udělal dvakrát v životě, ale možná lhal. Nicméně mi ukázal, jak vyvolat *obraz* Pána démonů Nahaze, a také jak s ním hovořit. Žádné zaklínadlo nebo inkamace nemá takovou moc, aby Pána démonů přinutilo na zavolání přijít. Přijde, jen když k tomu svolí - a obvykle ze svých vlastních důvodů.

Jakmile jsem ovládl všechno, co mě starý kouzelník mohl naučit zabil jsem ho a vydal se opět na jih do Calidy." S jistou dávkou lítosti si povzdechl. „Ten stařec byl laskavý pán a tak mi bylo líto, že jsem ho musel usmrtit." Pak pokrčil rameny. „Ale byl starý," dodal, „a já ho sprovodil ze světa jediným bodnutím nože do srdce."

„Jen klid. Durniku," řekl Silk a chytil rozčileného kováře za ruku.

„V Calidě jsem chrám nalezl v naprostém nepořádku," pokračoval Aršag. „Mí bratři nakonec docela podlehli beznaději a z chrámu se stala odpudivá žumpa plná rozkladu a zvrácenosti. Ovšem potlačil jsem svůj hněv a stranil se ostatních. Poslal jsem zprávu Harakanovi do Mal Yasky, že jsem uspěl a že očekávám jeho rozkazy v calidském chrámu. Po nějaké době přišla odpověď od jednoho z Chandim, který mi oznámil, že se Harakan ještě nevrátil ze Západu." Odmlčel se. „Myslíte, že bych mohl doslat sklenici vody? Z nějakého důvodu mám v ústech velice odpornou pachuť."

Sadi došel k soudku s vodou na zádi a nabral plný plecháč. „Žádná droga není *úplně* dokonalá," zamumlal na svou obranu, když pro-

cházel kolem Gariona.

Aršag od Sadiho hrneček vděčně přijal a napil se.

„Pokračuj ve vyprávění," řekl mu Belgarat, když ho vyprázdnil.

Aršag přikývl. „Harakan se vrátil ze Západu o něco dříve než rok poté," řekl. „Přijel do Calidy a potají se sešli. Pověděl jsem mu, čeho jsem dosáhl, a upozornil jsem ho na omezení, která provázejí každý pokus vyvolat Pána démonů. Pak jsme odešli na odlehlé místo, kde jsem ho zasvětil do zaříkávání a zaklínadel, která vyvolají Nahazův obraz a dovolují promluvit skrze blány ležící mezi světy přímo s ním. Jakmile jsem s Pánem démonů navázal spojení, Harakan se s ním pustil do řeči. Zmínil se o Kthrag Sardiusu, ale Nahaz už o něm věděl. A pak mu Harakan řekl, že během těch dlouhých let. kdy Torak spal, posedla učedníka Urvona čím dál více a více touha po bohatství a moci, až nakonec přesvědčil sebe sama, že je ve skutečnosti polobůh, vzdálený od božství jen jediný krůček. Harakan nabídl Nahazovi spojenectví. Navrhl, že Pán démonů převede Urvona za hranice šílenství a pak mu pomůže porazit všechny ostatní, kdo pátrají po místu, na kterém se skrývá Kthrag Sardius. Bez protivníků by pak Urvon kámen snadno získal."

„Soudím, že místo abys varoval Urvona, co se chystá, rozhodl ses, že se k nim přidáš? Co tahle dohoda přinesla tobě?"

„Nechali mě naživu." Pokrčil rameny. „Myslím, že Harakan mě chtěl zabít - prostě pro jistotu - ale Nahaz mu řekl, že můžu být ještě užitečný. Slíbil mi, že dostanu celá království - a démony služebníky, kteří budou plnit moje rozkazy. Přesvědčil Harakana a ten se ke mně choval zdvořile."

„Opravdu nechápu, co by získal Nahaz zvláštního, kdyby dal Sardion Urvonovi," přiznal se Belgarat.

„Nahaz chce Kthrag Sardius pro sebe," vysvětloval Aršag. „Pokud bude Urvon udržován v šílenství, Nahaz mu prostě Kthrag Sardius vezme a dá mu místo něj bezcenný kus kamene. Pak s Harakanem uklidí Urvona někam do ústraní - pravděpodobně do AŠaby, nebo jiného odlehlého hradu - a obklopí ho rarachy a nižšími démony, kteří ho oslepí iluzemi. Tam si ten šílenec bude blažený štěstím hrát na boha, zatímco si Nahaz a Harakan rozdělí vládu nad světem."

„Dokud nepovstane *opravdový* nový bůh Angaraku," dodala Polgara.

„Žádný nový bůh Angaraku nebude," zavrtěl Aršag hlavou. „Jakmile se Nahazovi dostane do rukou Kthrag Sardius - Sardion - přestanou *obě* proroctví existovat. Dítě Světla a Dítě Temnoty navždy zmizí. Starší bohové budou zahnáni a Nahaz se stane vládcem všehomíra a pánem osudů celého lidského rodu."

„A co z toho bude mít Harakan?" zajímal se Belgarat. „Církevní trůn celého světa."

,,Doufám, že to má písemně." řekl suše Belgarat. ,,Démoni jsou vyhlášení tím, že nedrží sliby. Co se seběhlo pak?"

„Do Calidy dorazil posel a přivezl Harakanovi rozkazy od Urvona. Učedník mu vzkazoval, že v Karandě musí propuknout tak divoké nepokoje, aby Kal Zakatovi nezbylo nic jiného, než se vrátit z Kthol Murgosu. Jakmile měl být císař zpátky v Mallorei, bylo by snazší nechat ho zabít, a jakmile by byl po smrti, Urvon věřil, že dokáže ovlivnit následnictví a dosadit na trůn poslušného člověka - takového, kterého by mohl vzít s sebou, až pojede na místo, kde leží ukrytý Sardion. Očividně je to jedna z podmínek, které se musí naplnit, než povstane nový bůh."

Belgarat přikývl. „A co se stalo potom?"

„Vydali jsme se s Harakanem na ono odlehlé místo a opět jsme otevřeli bránu a přivolali Nahazův obraz. Harakan a Pán démonů spolu nějaký čas hovořili, a tu se najednou obraz stal tělem z masa a kostí a před námi stál sám Nahaz.

Harakan mi nařídil, abych ho od té chvíle nazýval jménem Mengha, protože jako Harakan je po celé Mallorei příliš dobře známý, a pak jsme se opět vrátili do Calidy - a Nahaz šel s námi. Pán démonů přivolal své hordy a Calida padla. Nahaz za svou pomoc požadoval jistou odměnu a pán Mengha mi přikázal, abych ji obstaral. Tehdy jsem přišel na to, proč mě Nahaz ponechal naživu. Promluvili jsme spolu a on mi řekl, co požaduje. Nedělal jsem si s tím starosti, protože se ta věc týkala jen Karandů, takže..." Pokrčil rameny. „Karandové Nahaze považuji za svého boha a tak nebylo těžké, abych přesvědčil mladé karandské ženy, že pro ně bude nejvyšší ctí, když přijmou pozornost Pá-

na démonů. Šly k němu s radostí a každá z celé duše doufala, že bude nosit jeho potomka - samozřejmě nevěděly, že by je takový porod rozerval ve dví jako vyvržené sele." Pohrdavě se ušklíbl. „Myslím, že zbytek už znáte."

.,Ach, jistě, to máš pravdu." Belgaratův hlas skřípal jako hřebík přejíždějící přes plochý kámen. ,,Kdy odešli? Myslím Nahaz a Harakan? Víme, že už v téhle části Karandy nejsou."

„Zhruba před měsícem. Připravovali jsme se na obléhání Torpakanu na hranicích s Delchinem. Jednoho rána jsem se probudil a zjistil jsem, že Pán démonů i pán Mengha jsou pryč, a také že s armádou není žádný z jejich démonů. Každý se obracel na mě, ale žádné zaklínadlo či zaříkávání nedokázalo vyvolat ani nejmenšího démona. Vojáci se rozzuřili a mně se sotva podařilo vyváznout životem. Vydal jsem se opět na sever do Calidy, ale nalezl jsem ji v naprostém zmatku. Karandové bez démonů, kteří by je drželi na uzdě, začali být zanedlouho nezvládnutelní. Ovšem zjistil jsem. že stále dovedu přivolat Nahazův obraz. Zdálo se mi pravděpodobné, že když jsou Mengha a Harakan pryč. mohl bych si Karandy naklonit na svou stranu a tak vládnout celé zemi sám. Pokoušel jsem se s tím plánem začít dnes ráno, když jste mě přerušili." „Aha." řekl mrazivě Belgarat.

„Jak dlouho jsi v těchhle končinách?' otázala se náhle zajatce Polgara.

„Pár týdnů." opáčil Grolim.

,,Výborně. Před pár týdny přijela od západu žena, která nesla dítě."

„Žen si sotva všímám."

„Tahle mohla být trochu jiná než ostatní. Víme, že přijela do té vesnice na pobřeží a že si asi najala loď. Nedoneslo se ti o tom nic?"

,,V Karandě je v těchto dnech málo pocestných. Je tu mnoho zmatků a pozdvižení. Za minulý měsíc z vesnice odplula jediná loď. Ovšem povím vám toto. Jestli byla ta žena, kterou hledáte, vaše přítelkyně a jestli se opravdu nalézala na palubě té lodi, můžete ji začít oplakávat."

„Ehm?"

„Ta loď se potopila v náhlé bouři nedaleko města Karand na vý-

chodním břehu jezera v Ganesii."

„Na Zandramas se mi líbí, jak je předvídatelná," zabručel Garionovi do ucha Silk. „Nemyslím, žu budeme mít moc potíží, abychom zase zachytili její stopu."

Aršagovi začala klesat vička a zdálo se, že dokáže sotva udržet vztyčenou hlavu.

„Jestli se ho chceš ještě na něco zeptat, Prastarý, měl bys to udělat rychle," poradil Belgaralovi Sadi. „Droga přestává působit a zanedlouho zase usne."

„Myslím, že jsem se dozvěděl, co jsem potřeboval," odvětil stařec.

„A já také mám, co jsem chtěla." dodala zamračeně Polgara.

Protože jezero bylo velice rozlehlé, nebylo možné, aby na východní břeh dorazili před soumrakem; a tak skasali plachty a vyhodili plovoucí kotvu, aby je v noci proudy zanesly co nejméně stranou. S prvními paprsky plachty opět napjali a krátce po poledni zahlédli podél východního obzoru nízkou temnou šmouhu.

„To bude východní pobřeží jezera." řekl Silk Garionovi. „Půjdu nahoru na příď a podívám se, jestli dokážu rozeznat nějaké orientační body. Nemyslím, že bychom chtěli vplout přímo do přístavu v Karandu, nebo se pletu?"

„Ne, ani v nejmenším."

„Zkusím najít nějaký tichý malý záliv a pak se budeme moci porozhlédnout po okolí, aniž bychom přilákali něčí pozornost."

Uprostřed odpoledne přirazili s bárkou ke břehu v tiché zátoce, kterou obklopovaly vysoké písečné duny a zakrslé křoví.

„Co si myslíš, dědečku?" otázal se Garion. když vylodili koně.

„O čem?"

„O lodi. Co s ní provedeme?"

„Pošleme ji na jezero. Nemusíme nikomu označovat, kde jsme vystoupili na břeh."

„Řekl bych, že máš pravdu." Garion si trochu posmutněle povzdechl. „Nebyla to špatná loď, že'?"

„Nezvrhla se."

„Nepřekotila." opravil ho Garion.

Na místo, kde stáli, došla Polgara. „Budeš ještě na něco potřebovat Aršaga?" otázala se starého pána.

„Ne. Právě jsem se snažil rozhodnout, co s ním provedeme." „Postárám se o to, otče." řekla. Otočila se a vrátila se k Aršagovi, který ležel na pláži, opět spoutaný na rukou i na nohou, a napůl spal. Chvíli nad ním stála a pak pozvedla jednu ruku. Grolim sebou divoce trhnul a Garion ve stejném okamžiku pocítil známou vlnu.

„Poslouchej mě pozorně, Aršagu," řekla. „Opatřil jsi Pánovi démonů ženy, aby mohl na svět vypustit neslýchaný děs. Ten čin nemůže zůstat bez odplaty. Takže toto budiž tvou odměnou: od této chvíle jsi nedotknutelný. Nikdo tě nedokáže zabít, člověk, démon, dokonce ani ty sám. *Ale* nikdo nikdy neuvěří jedinému slovu, které vypustíš z úst. Budeš po všechny dny svého života vystaven stálému posměchu, a kamkoli přijdeš, odevšad tě budou vyhánět aby ses ploužil po světě jako pobuda bez domova. Tak ti budiž zaplaceno, žes pomáhal Menghovi a přivolal mu Nahaze a žes obětoval hloupé ženy nevýslovným choutkám Pána démonů." Obrátila se k Durnikovi. „Rozvaž ho," poručila,

Když měl volné ruce i nohy, Aršag se potácivě zvedl. Jeho tetovaná tvář byla jako popel. „Kdo jsi, ženo?" otázal se třaslavým hlasem, „a jakou mocí vládneš, žes vyslovila tak strašlivou kletbu?"

„Jsem Polgara," odpověděla. „Možná jsi o mně slyšel. A teď odejdi!" Majestátně ukázala nahoru na břeh.

Aršag se otočil, jako by se ho najednou zmocnilo neodolatelné nutkání, a tvář se mu naplnila hrůzou. Vypotácel se na písečnou dunu a zmizel na druhé straně,

„Myslíte, že bylo rozumné prozradit mu, kdo jste, má paní?" zeptal se pochybovačně Sadi.

„Nehrozí žádné nebezpečí. Sadi," usmála se. „Klidně může moje jméno vykřikovat na každém kroku, ale nikdo mu neuvěří." „Jak dlouho bude žít?" zeptala se velice tichým hlasem Se'Nedra. „Navěky, řekla bych. Což je dost dlouho na to, aby pocítil celou obludnost toho, co provedl."

Se'Nedra na ni vyvalila oči. „Paní Polgaro!" řekla zlomeným hlasem. „Jak jsi to mohla udělat? Vždyť to je strašné."

„Ano." opáčila Polgara, „jistě - ale strašné bylo i to, co se stalo tam v tom chrámu, který jsme spálili."

Kapitola dvacátá třetí

ULICE, JESTLI SE JÍ TAK DALO ŘÍKAT, byla úzká a křivolaká. Kdysi se ji někdo pokusil pokrýt kládami, ale ty už dávno shnily a zapadly hlouboko do bahna. U zdí nevzhledných roubených domů se povalovaly hromádky rozkládajících se odpadků, kterými se v touze po potravě sklíčeně přehrabovaly tlupy vychrtlých prasat.

Když Garion a Silk, kteří si opět oblékli své karandské kazajky a čapky a provázkem převázané onuce z pytloviny, došli k přístavním molům, vybíhajícím daleko do jezení hladiny, málem je porazit nesnesitelný zápach z dlouho mrtvých ryb.

„Voňavé místečko, což?" poznamenal Silk a přidržoval si před obličejem kapesník.

„Jak to můžou vydržet?" zeptal se Garion a pokoušel se uklidnit protestující žaludek.

„Asi jim čich za staletí zakrněl." opáčil Silk. „Město Karand je pravlastí všech Karandů ze všech sedmi království. Stojí tu celé věky, takže se odpadky - a také smrad - mohly hromadit velice dlouhou dobu."

Do samého prostředku ulice se vykolébala veliká prasnice, kterou pronásledoval houf kvičících selat. S hlasitým žuchnutím se svalila na bok. Selátka okamžitě zaútočila a začala se strkat a drát jedno přes druhé, aby se dostala k cecíku.

„Pořád žádná stopa?" otázal se Silk.

Garion zavrtěl hlavou. Meč, který měl zavěšený na zádech, se od chvíle, kdy toho dne brzy zrána vešli severní bránou do města, ani nepohnul, ani nezatáhl. „Zandramas možná do města také vůbec nevstoupila," řekl. Jak víš, dříve se obydleným místům vyhýbala."

„To je nejspíš pravda," připustil Silk. „ale nemyslím, že bychom měli jel dál, dokud nenajdeme místo, kde přistála. Jakmile se dostala

na tenhle břeh, mohla se vydat kterýmkoliv směrem - do Daršivy, do Zamadu, do Voreseba - dokonce i dolů do Delchinu a pak po proudu Maganu do Rengelu nebo Peldane."

„Já vím," řekl Garion, „ale jsem ze všeho toho zdržování zoufalý. Začínáme ji dohánět. Cítím to. Každá minuta, kterou promarníme, jí dá stejně tolik času, aby s Geranem opět uprchla."

„Nedá se nic dělat," pokrčil Silk rameny. „Tady nám zbývá zhruba jediné. Obejdeme město podél hradeb a nábřeží. Pokud do něj vůbec vkročila, musíme na její stopu narazit."

Obešli roh a pohlédli další zablácenou ulicí směrem k jezemímu břehu, kde byly přes dlouhé tyče přehozené rybářské sítě. Lopotili se bahnem, dokud nenarazili na ulici, která vedla podél čáry pobřeží, odkud do jezera vybíhaly plovoucí doky. Vydali se po ní.

Ulice kypěla životem. Množství námořníků oblečených do vybledlých modrých blůz vytahovalo na břeh velikou loď napůl plnou vody. Neobešlo se to bez spousty křiku a protichůdných rozkazů. Tu a tam na molech seděla skupinka rybářů v rezavé hnědých kabátech a opravovala sítě a o kus dál okouněli jacísi povaleči v kožešinových kabátcích a onucích před kysele zapáchající kořalnou a popíjeli z laciných plechových pohárů. Neupravená dívka s kudrnatými světlými vlasy a s tváří poďobanou od neštovic se vykláněla z okna ve druhém poschodí a pokřikovala na kolemjdoucí hlasem, který měl znít svůdně, ale který Garionovi připadal docela obhroublý.

„Je tu rušno," zabručel Silk.

Garion míslo odpovědi zanadával. Kráčeli dál zaneřáděnou ulicí. Z druhého konce spatřili přicházet skupinku ozbrojených mužů. Ačkoliv měli všichni přílby nejrůznějších tvarů, ostatek jejich oblečení byl směsí křiklavých barev a nedal se ani s pořádnou dávkou představivosti nazvat uniformami. Ovšem to, jak si nadutě vykračovali, jasně dokazovalo, že se jedná buď o vojáky nebo jakousi policii.

„Vy dva! Stát!" vyštěkl jeden z nich, když se míjeli se Silkem a Garionem.

„Stalo se něco, pane?" zeptal se mile Silk.

„Vás jsem tu ještě neviděl," řekl muž a položil ruku na jílec meče. Byl vytáhlý a zpod přílby mu vykukovaly zplihlé rezavé vlasy. „Chci

slyšet vaše jména."

„Jmenuji se Saldas," lhal Silk. „Tohle je Kvasta." Ukázal na Gariona „Nejsme odsud, z Karandu."

„Co tu pohledáváte - a odkud teda jste?"

„Jsme z Dorikanu v Jennu," řekl mu Silk, „a hledáme tu mého staršího bratra. Před nějakým časem vyplul z vesnice Dašun na druhém břehu jezera a jestě se nevrátil." Zrzoun si ho podezřívavě měřil.

„Mluvili jsme s jedním chlapíkem u severní brány,'" pokračoval Silk, „a ten nám řekl, že se tu nedaleko od přístavu potopila nějaká loď." Do tváře mu vstoupil melancholický výraz. „Čas by podle mého zhruba souhlasil a popis lodi odpovídal té, na které se plavil můj bratr. Neslyšel jsi o tom, pane?" Mužík mluvil velice přesvědčivě.

Ze zrzounovy tváře se vytratilo něco podezření. „Zdá se mi, že jsem zaslechl nějaké zmínky." připustil.

„Ten chlapík, se kterým jsme mluvili, říkal, že si myslí, že nezahynuli všichni." dodal Silk, „tedy věděl o jedné ženě. Říkal, že se v malém člunu podařilo vyváznout ženské v černém plášti, která nesla malé děcko. Nevíš o tom náhodou něco?"

Karandova tvář ztuhla. „Ach, ano," prohlásil. „O *ní* opravdu víme." „Nemohl bys mi, prozradit, kam odešla?" zeptal se ho Silk. „Moc rád bych si s ní promluvil a zjistil, jestli neví něco o mém bratrovi." Důvěrně se k vojákovi naklonil. „Abych k tobě byl docela upřímný, dobrý pane, svého bratra nesnáším. Nenávidíme jeden druhého od dětství, ale já slíbil svému starému otci, že zjistím, co se mu stalo." Pak významně zamrkal. „Ve hře je dědictví, jestli mi rozumíš. Když budu moct otci s jistotou oznámit, že je bratr po smrti, měl bych naději, že získám pěkné peníze."

Zrzoun se zazubil. „Chápu, v jaké jsi situaci, Saldasi," řekl. „Já sám se také s bratry hádám o rodinný majetek." Pak zkoumavé přimhouřil oči. „Říkal jsi, že jste z Dorikanu?" „Ano. Na břehu severní řeky Magan. Znáš to město?" „Přijal Dorikan učení pána Menghy?" „Osvoboditele? Jistě. Copak to neudělala celá Karanda?" „Viděli jste za poslední měsíc některého z Temných pánů?" „Myslíš poddané pána Nahaze? Ne. nemůžu říct, že ano - ale my jsme už s Kvastou nějaký čas nebyli na bohoslužbě. Ovšem jsem si jistý, že je kouzelníci stále

vyvolávají."

„Nebyl bych si tak jistý, Saldasi. My tady v Karandu jsme žádného neviděli celých pět týdnů. Naši kouzelníci se je pokoušeli přivolat, ale oni odmítali. Dokonce ani Grolimové, kteří teď uctívají pána Nahaze, neměli úspěch, a to jsou přece mocní čarodějové." „To je pravda." přikývl Silk.

„Nezaslechl jsi něco o tom, kde by teď mohl být pán Mengha?" Silk pokrčil rameny. „Naposledy jsem se doslechl, že je někde v Katakoru. V Dorikanu čekáme jen na jeho návrat, abychom mohli vyhnat Angaraky z celé Karandy."

Zdálo se, že taková odpověď dlouhého chlapíka uspokojila. „V pořádku, Saldasi." řekl. „Myslím, že máš konec konců oprávněný důvod, proč jsi přijel do Karandu. Ale bojím se, že tu ženu, se kterou si chceš promluvit, už nejspíš nenajdeš. Podle toho, co jsem slyšel, opravdu byla na lodi s tvým bratrem a opravdu z ní vyvázla, než se strhla bouře. Měla malý člun a přistála jižně od města. Do Karandu přišla se svým spratkem v náručí jižní branou a zamířila přímo do chrámu. Asi hodinu uvnitř mluvila s Grolimy. Když odcházela, šli všichni s ní." „Kterým směrem se vydali?" otázal se ho Silk. „Východní branou." „Jak je to asi dlouho?"

„Ke konci minulého týdne. Něco ti povím, Saldasi. Pán Mengha by měl v Katakoru všeho nechat a vrátit se do Karandy. Celé povstání začíná slábnout. Opustili nás Temní páni a Grolimové se táhnou za tou ženskou s dítětem, zůstali nám jenom kouzelníci, a to jsou stejně blázni."

„Takoví jsou odjakživa, nemám pravdu?" zasmál se Silk. „Když si člověk zahrává s nadpřirozenými mocnostmi, snadno se z toho pomine."

„Zdá se, že jsi rozumný člověk, Saldasi," řekl zrzoun a poplácal ho po rameni. „Rád bych se tu zdržel a dál si s tebou povídal, ale musím se svými muži dokončit obchůzku. Doufám, že svého bratra najdeš." Lišácky na Silka zamrkal. „Asi bych měl spíš říct nenajdeš."

Silk se na něj usmál. „Děkuji ti, že přeješ mému bratrovi co nejméně zdraví," opáčil.

Vojáci vykročili dál ulicí.

„Vypravíš lepší báchorky než Belgarat," řekl Garion svému drobnému příteli.

„Je to dar. Ovšem tohle bylo užitečné setkání, nemám pravdu? Teď už je mi jasné, proč Orb ještě nedokázal zachytit stopu. Přišli jsme do města severní branou a Zandramas jižní. Když půjdeme přímo ke chrámu, řekl bych, že ti Orb podrazí nohy."

Garion přikývl. „Důležité je, že jsme za ní pozadu jen o pár dní." Zamračeně se odmlčel. „Jenže proč po cestě sbírá Grolimy?"

„Kdo ví? Možná jako posily. Ví, že jsme hned za ní. Anebo si myslí, že bude potřebovat Grolimy zběhlé v karandské magii, až se vrátí do Daršivy. Jestli tam Nahaz poslal své démony, bude potřebovat všechnu pomoc, kterou sežene. Ať si s tím láme hlavu Belgarat. Pojďme ke chrámu, ať víme, jestli dokážeme zachytit stopu."

Když se blížili ke středu města, kde stál chrám, začal Orb Gariona opět táhnout. Zmocnil se ho radostný, vítězoslavný pocit. „Má ji," řekl Silkovi.

„Výborně." Mužik pohlédl na chrám. „Podívejme, udělali tu nějaké úpravy."

Naleštěná ocelová Torakova maska, která obyčejně zaujímala místo přímo nad hřeby pobitými dveřmi, byla pryč a na jejím místě visela narudo natřená lebka, které z čela trčel pár rohů.

„Nevím, jestli je ta lebka nějaké vylepšení," řekl Silk. „ale velká změna k horšímu to rozhodně nebude. Už mě začínalo trochu unavovat, jak na mě ta škraboška na každém kroku civěla."

„Pojďme po stopě," navrhl Garion. „ať se ujistíme, že Zandramas odjela z města, než se vrátíme pro ostatní."

„Dobře," přitakal Silk.

Stopa vedla od dveří chrámu špinavými ulicemi k východní městské bráně. Sledovali ji ven z Karandu a pak asi míli po silnici, která vedla na východ přes ganesijskou nížinu.

„Mění nějak směr?" zajímal se Silk.

„Zatím ne. Vede po silnici."

„Dobrá. Pojďme se vrátit pro ostatní - a pro koně. Pěšky se daleko nedostaneme."

Sešli z cesty a vykročili po kolena vysokou travou.

„Zdá se, že tu je dobrá, úrodná země," poznamenal Garion. „Už jste s Yarblekem někdy uvažovali o tom, že nakoupíte zemědělskou půdu? Mohla by to být dobrá investice."

Silk se rozesmál. „Ale ne, Garione. Víš, vlastnictví půdy má jednu velikou nevýhodu. Když se musíš narychlo klidit pryč, nedá se zvednout a vzít s sebou."

„Řekl bych, že máš pravdu."

Ostatní čekali pod skupinkou velikých starých vrb asi míli severně od města. Když se Silk s Garionem prodrali zelenou stěnou, obrátili k nim netrpělivé tváře.

„Našli jste?" zeptal se Belgarat.

Garion přikývl. „Odjela na východ."

„A zřejmě s sebou vzala všechny Grolimy z místního chrámu," doplnil Silk.

Belgarat se zatvářil zmateně. „Proč by něco takového dělala?"

„Nemám tušení. Předpokládám, že se jí můžeme zeptat až ji dohoníme."

„Máte nějakou představu, jaký má před námi náskok?" zajímala se Se'Nedra.

„Jen pár dní," řekl Garion. „S trochou štěstí ji chytíme dřív, než stačí překročil Zamadské hory."

„Ne, pokud nevyrazíme." řekl Belgarat.

Jeli zpátky přes volnou a rozlehlou louku k silnici, která běžela přes planinu směrem k vysoko se vypínajícím štítům na východě. Když Orb opět zachytil stopu, vydali se po ní cvalem.

„Jaké to bylo ve městě?" otázala se Samet Silka, který jel vedle ní.

„Moc hezké místo," opáčil, „ale ty bys tam bydlet nechtěla. Prasata jsou poměrně čistá, ale lidé jsou tam příšerně špinaví."

„Tos řekl elegantně, Kheldare."

„Se slovíčky jsem to odjakživa uměl," přiznal skromně.

„Otče," zavolala na starého pána Polgara, „prošel tudy velký počet Grolimů."

Rozhlédl se a přikývl. „Takže měl Silk pravdu." řekl. „Z nějakého důvodu se snaží odvádět Menghovy lidi. Musíme si dávat pozor na

nejrůznější léčky."

Cválali dál až do večera. Na noc se utábořili trochu stlanou od silnice a opět vyrazili s prvními slunečními paprsky. Kolem poledního zahlédli kus cesty před sebou u silnice vesnici. Od ni k nim přijížděl osamocený muž, který řídil rozhrkanou káru taženou kostnatým běloušem.

„Jestlipak byste neměla láhev piva, paní Polgaro?" zeptal se Sadi, když zpomalili do kroku.

„Máš žízeň?"

„Ach, nechci ho pro sebe. Já osobně si pivo ošklivím. Je to pro tamtoho povozníka. Domníval jsem se, že bychom se od něj mohli něco dozvědět." Obrátil se k Silkovi. „Cítíš se dnes v družné náladě, Kheldare?"

„Ne víc než obyčejně. Proč?"

„Dopřej si doušek nebo dva," řekl eunuch a nabídl mu velikou cestovní láhev, kterou Polgara vytáhla z jednoho z vaků. „Ovšem měj se na pozoru, abys nevypil příliš. Chci, abys jako opilec jen páchl."

„Pročpak ne?" Silk pokrčil rameny a pořádně si přihnul.

„To by mělo stačit." zarazil ho Sadi. „A teď mi ji vrať."

„Myslel jsem, že si nedáš."

„Také že ne. Jen přidám trochu příchuti." Otevřel červený kufřík. „Z téhle láhve už nepij," varoval ho, zatímco do hrdla láhve sklepl čtyři kapky třpytivého rudého roztoku. „Jestli to uděláš, budeme tě muset celé dny bez ustání poslouchat, jak mluvíš." Podal mu láhev nazpátek. „Co kdybys nabídl támhletomu ubohému chlapíkovi pár doušků?" navrhl. „Vypadá, že by mu mohl jeden dva přijít k duhu."

„Neotrávil jsi to, viď?"

„Jistěže ne. Z člověka, který se svíjí na zemi a drží se za břicho, se dají jen těžko vytáhnout informace. Ovšem stačí jeden dva doušky z téhle láhve a vozku posedne neovladatelné nutkání mluvit - mluvit o čemkoliv a s kýmkoliv, kdo mu přátelským hlasem položí otázku. Buď na toho nebohého člověka milý, Kheldare. Vypadá strašlivě osaměle."

Silk se zazubil, obrátil se a odklusal vstříc přijíždějící káře. Kymácel se v sedle a hlasitě a *velice* falešně si prozpěvoval.

„Je moc šikovný," podotkla Samet polohlasně k Se Nedře, „ale vždycky svou roli hrozne přehrává. Až se vrátíme zpátky do Boktotu myslím, že ho pošlu k dobrému učiteli herectví."

Se'Nedra se rozesmála.

Než všichni dojeli ke káře, ošuntěle vyhlížející muž v rezavé červené kyllici už zastavil své vozidlo na kraji silnice. Spojili se Silkem hlasy v písni - popravdě řečeno dost oplzlé.

„Ach, tady jste," řekl Silk a zamžoural na Sadiho. „Právě jsem si říkal, jak vám bude dlouho trvat, než mě dohoníte. Tumáš -" Strčil eunuchovi láhev pod nos. „Napij se."

Sadi předstíral, že si dlouze přihýbá. Pak zhluboka vydechl, otřel si ústa rukávem a vrátil láhev.

Silk ji podal vozkovi. „Teď je řada na tobě, příteli."

Vozka se pořádně napil a komicky se zakřenil. „Takhle dobře jsem se necejtil celý tejdny," oznámil jim.

„My jedeme na východ," řekl mu Sadi.

„Hnedka mi to bylo jasný," řekl vozka. „Teda jesli ste svý koně nenaučili běhat pozpátku." Hlučně se svému vtipu zachechtal a samou radostí se plácal do kolen.

„Jaký šprýmař," zamumlal Sadi. „Přijíždíš z té vesnice támhle před námi?"

„Bydlím tam celičkej život," odvětil povozník, „a přede mnou můj táta - a před nim jeho táta - a ještě před nim táta jeho táty a -"

Sadi mu skočil do řeči. „Neviděl jsi kolem během minulého týdne projel ženu, celou v černém, s dítětem v náručí? Pravděpodobně cestovala spolu s poměrně početnou družinou Grolimů."

Jakmile vozka zaslechl slovo Grolim, udělal znamení proti uhranutí. „Eh, ano. Ta se tu docela určitě zastavila. Přišla do našeho chrámu – teda jestli se mu dá říkat chrám, když není větší než moje chalupa a bydlí v něm jenom tři Grolimové - dva mladíci a jeden dědek. Tak teda tahle ženská s děckem v náručí, ta teda jde do toho chrámu a my slyšíme, jak mluví, a pěkně brzo zase vychází ven s našima trema Grolimama - jenom ten dědek se snaží ty dva mladíky přemluvit, aby nikam nechodili, a pak ona těm mladým něco říká a oni vytahujou svý nože a začnou do toho starýho bodat a on řve a padá na zem mrtvěj ja-

ko skopec a ta ženská jde s našima dvěma Grolimama na silnici a oni se přidávaj k ostatním a všichni dou pryč a nechávaj nám jen toho starýho mrtvýho, co leží obličejem v bahně a -"

„Jestlipak bys nám dokázal říct. kolik s sebou měla Grolimů?" vyptával se Sadi.

„Když počítám ty dva naše, řek bych, že tak třicet nebo čtyrycet - anebo třeba padesát. Nikdy jsem neuměl takhle rychle počítat. Dokážu poznat rozdíl mezi třema a čtyřma, ale pak se zamotám a -"

„Mohl bys nám prozradit, kdy asi to mohlo být?"

„Uvidíme." Povozník zvedl oči k nebesům a začal odpočítávat na prstech. „Nemohlo to bejt včera, protože včera sem vez ten náklad sudů na Šeredův statek. Znáte Šeredu? Škaredějšího člověka sem eště neviděl, ale jeho dcera je opravdová krasavice. Mohl bych vám o ní vyprávět hotový romány, to vám povídám."

„Takže včera to nebylo?"

„Ne. Určitě to nebylo včera. Včera sem skoro celej den proležel v kupce sena s Šeredovou dcerou. A taky vím, že to nebylo předevčírem. protože sem se ožral a vůbec si nepamatuju, co se od rána semlelo." Znovu si přihnul z láhve.

„A co den před tím?"

„To by mohlo bejt," řekl povozník. „nebo eště den předtím."

„Nebo ještě o jeden den dříve?"

Vozka zavrtěl hlavou. „Ne. Ten den naše svině vrhla a já vim, že ta ženská přišla po tom. Muselo to bejt den před předevčírem nebo ještě o den dřív."

„Takže před třemi nebo čtyřmi dny?"

Vozka pokrčil rameny. „Jesli se to takle spočítá," řekl a znovu si přihnul.

„Díky za informace, příteli," řekl Sadi. Pohlédl na Silka. „Myslím, že bychom se měli vydat dál." řekl.

„Chceš tu flašku nazpátek?" otázal se vozka.

„Poslouž si a nech si ji, kamaráde," řekl Silk. „Myslím, že už mám stejně dost."

„Díky za pivo - a za popovídání," zavolal za nimi vozka, zatímco už jeli dál. Garion se ohlédl přes rameno a zjistil, že chlapík slezl z

káry a pohroužil se do živého rozhovoru se svým koněm.

„Tři dny!" vykřikla šťastně Se'Nedra.

„Nebo přinejhorším čtyři," řekl Sadi.

„Dohánímе ji!" řekla Se'Nedra. Zničeno nic se nahnula a prudce eunucha objala kolem krku.

„Vypadá to tak, Vaše Veličenstvo," přitakal Sadi. Tvářil se poněkud rozpačitě.

V noci opět tábořili kus od cesty a vyrazili jako předešlého dne brzy zrána. Pravě vycházelo slunce, když se k nim v kruzích snesl veliký jestřáb s modrým kroužkem, mávnutím křídel zabrzdil let, zatřpytil se a v okamžiku, kdy se jeho paťáty dotkly země, tu stál Beldin. „Přímo před vámi vás očekává jistá společnost," řekl jim a ukázal na první hřeben předhůří Zamadských hor, který ležel asi míli před nimi. „Ehm?" odkašlal si Belgarat a přitáhl koni uzdu. „Asi tucet Grolimů," řekl Beldin. „Schovávají se v houštinách po obou stranách silnice." Belgarat zaklel.

„Provedli jste něco, čím jste mohli rozzlobit Grolimy?" otázal se hrbáč. Belgarat zavrtčl hlavou. ,,Zandramas je sbírá po cestě. Ted' jich má s sebou pěkných pár. Tu skupinku tu zanechala, aby zdržela pronásledování. Ví, že nás má skoro za zády."

„Co uděláme, Belgarate?" otázala se Se'Nedra. „Jsme tak blízko. Ted' se nemůžeme zastavit."

Starý muž pohlédl na svého bratra čaroděje. „Nuže?" Beldin se na něj zakabonil. „Dobrá," řekl, „udělám to, ale nezapomínej, že u tebe mám dluh. Belgarate."

„Připiš to ke všem ostatním. Až tohle všechno skončí, tak se spolu srovnáme."

„Nemysli si, že to neudělám." ,,Zjistil jsi, kam Nahaz odnesl Urvona?"

„Věřil bys, že se vrátili zpátky do Mal Yasky?" protáhl Beldin znechuceně.

„Jednou ven vyjdou." ujistil ho Belgarat. „Budeš s těmi Grolimy potřebovat nějak pomoci? Jestli chceš, můžu s tebou poslat Pol." „Děláš si legraci?"

„Ne. Jen se ptám. Nenadělej moc rámusu." Beldin řekl cosi ob-

hroublého, opět se změnil a rychle odlétl. „Kam má namířeno?" zeptal se Silk. „Chystá se odlákat Grolimy." „Eh? A jak?"

„Neptal jsem se ho," pokrčil Belgarat rameny. „Dáme mu chvílí času a pak už by měl být na silnici čistý vzduch." „Je moc šikovný, nemám pravdu?" „Beldin? Ach ano, velice, velice šikovný. Tady ho máme." Silk se rozhlédl. „Kde?"

„Nevidím ho - ale zato slyším. Poletuje asi míli na sever od místa, kde se ukrývají Grolimové", a vydává pravé tolik hluku, aby se zdálo, že se celá naše družina pokouší nepozorovaně proklouznout kolem." Pohlédl na svou dceru. „Pol, podívala by ses, jestli to účinkuje?"

„Jistě otče." Soustředila se a Garion ucítil, jak se její mysl natahuje do okolí a jemně pátrá. „Sedli na lep," hlásila. „Rozběhli se za Beldinem."

„To je od nich velice laskavé, že? Pojeďme dál."

Pobídli koně do trysku a zakrátko překonali vzdálenost k prvním výběžkům Zamadských hor. Jeli silnicí nahoru do prudkého svahu a pak mělkou úžlabinou. Dál byla krajina stále hornatější a na strmých úbočích horských štítů vyrůstal temně zelený les.

Jak jeli dál, začal Garion cílit, že mu Orb dává protichůdná znamení. Zpočátku nevnímal nic než jeho dychtivost sledovat stopu Zandramas a Gerana, ale nyní se začínal objevovat podrážděný podtón, kypění odvěké, nesmiřitelné nenávisti, a na zádech, kde mu meč přiléhal k tělu, začal cítit čím dál větší teplo.

„Proč tak rudě plane?" zeptala se Se'Nedra, která jela za ním.

„Co rudě plane?"

„Orb. Je vidět, jak prosvítá skrz kožené pouzdro, ve kterém ho schováváš."

„Na chvilku zastavíme," řekl jim Belgarat a přitáhl svému koni uzdu,

„Co je to, dědečku?"

„Nejsem si jistý. Vytáhni meč a sundej pouzdra. Uvidíme, co se děje."

Garion vytasil meč z pochvy. Zdál se o něco těžší než obvykle, a když odmotal měkkou kůži, všichni spatřili, že namísto obvyklé azurové modři Aldurův Orb žhne temnou, zlověstnou červení.

„Co je to, otče?" ozvala se Polgara.

„Cítí Sardion," řekl tichým hlasem Eriond.

„To jsme tak blízko?" řekl překvapeně Garion. „Je tohle Místo, které není více?"

„Nemyslím. Belgarione," odpověděl mladík. ,,Je to něco jiného."

„Co tedy?"

„Nejsem si jistý, ale Orb nějak odpovídá druhému kameni. Hovoří spolu způsobem, kterému nerozumím."

Jeli dál a o něco později se k nim v rychlých kruzích spustil jestřáb, rozmazal se a pak před nimi stál čaroděj Beldin. Ohyzdnému hrbáči hrál na tváři značně samolibý úsměv.

„Vypadáš jako kočka, která se dostala ke smetaně." řekl Belgarat.

„Přirozeně. Před chvílí jsem poslal asi tucet Grolimů někam k polární čepičce. Zažijí báječné chvíle, až začnou praskat ledy a budou muset zbytek léta strávit na kře."

„Budeš nám dělat přední hlídku?" požádal ho Belgarat.

„Myslím, že ano." odvětil Beldin. Rozpřáhl ruce, obalil se peřím a vylétl do vzduchu.

Dál jeli o něco opatrněji. Stoupali výš a výš do Zamadských hor. Okolní krajina byla čím dál zvrásněnější. Nad nimi se tyčily rozeklané načervenalé hory, jejichž úbočí pokrývaly temné jedle a borovice. Přes kameny se divoce řítily šumící bystřiny a ve zpěněných vodopádech padaly ze strmých útesů. Cesta, která na ganesijských rovinách vedla přímo, se začala kroutit a ohýbat, aby vystoupala do strmých svahů.

Bylo zhruba poledne, když se Beldin opět vrátil. „Hlavní skupina Grolimů odbočila na jih," hlásil. „Jejich asi čtyřicet."

„Byla s nimi Zandramas?" zeptal se rychle Garion.

„Ne, nemyslím - alespoň jsem neměl dojem, že je mezi nimi někdo neobvyklý."

„Neztratili jsme ji, že ne?" otázala se poplašeně Se'Nedra.

„Ne," ujistil ji Garion. „Orb má stále její stopu." Ohlédl se přes rameno. Kámen na hrušce meče stále plál temnou červení.

„Sotva můžeme dělat víc než ji sledovat," řekl Belgarat. „Zajímá nás Zandramas, a ne tlupa zatoulaných Grolimů. Můžeš mi říct kde

přesně jsme?"

„V Mallorei."

„Moc vtipné."

„Překročili jsme hranici Zamadu. Ovšem tahle cesta vede dolů do Voreseba. Kde je moje mula?"

„Vzadu s nákladními koňmi," řekl mu Durnik.

Zatímco jeli dál, Garion cítil, jak Polgara prohledává kraj před nimi svou vůlí.

„Cítíš něco, Pol?" zajímal se Belgarat.

„Nic zvláštního, otče," odvětila „Uvědomuji si, že je Zandramas nablízku, ale skrývá se přede mnou, takže nemůžu přesně rozeznat, kde je."

Jeli dál, teď už opatrnou chůzí. Když se pak cesta vynořila z úzké soutěsky a začala se na její druhé straně zase svažovat, spatřili kus cesty před sebou postavu v zářivě bílé říze. Když přijeli blíže, Garion poznal, že je to Cyradis.

„Pohybujte se v těchto místech navýsost obezřetně," varovala je a v jejím hlase byla patrná stopa hněvu. „Dítě Temnoty se snaží obejít stanovený běh událostí a nastražilo na vás past."

„To není nic nového ani překvapivého," zabručel Beldin. „O co usiluje?"

„Hodlá zabít jednoho ze společníků Dítěte Světla, a tak zabránit splnění jednoho z úkolů, které musí být před konečným střetnutím vykonány. Uspěje -li, vše, co se dosud podařilo, přijde vniveč. Následujte mne a já vás bezpečně povedu k příštímu úkolu."

Toth sestoupil z koně a rychle ho přivedl ke své útlé paní. Zářivě se na něj usmála a položila mu svou malou ruku na mohutnou paži. Obr ji bez jakékoliv zjevné námahy zvedl do sedla a pak se chopil uzdy.

„Teto Pol," zašeptal Garion. „je to jen moje fantazie, nebo tentokrát opravdu je s námi?'

Polgara si nevidomou věštkyni soustředěné prohlížela. „Není to obraz," řekla „Je o mnoho hmotnější. Nemám ponětí, jak se sem mohla dostat ale myslím, že máš pravdu, Garione. Skutečně je tu s námi."

Následovali věštkyni a jejího němého průvodce po prudce klesají-

cí silnici do travnaté kotliny, kterou ze všech stran obklopovaly vysokánské jedle. Uprostřed údolí ve slunečním svitu jiskřilo malé horské jezírko.

Polgara najednou prudce zatajila dech, „Někdo nás sleduje."

„Kdo je to, Pol?" zeptal se Belgarat

„Ta mysl se skrývá, otče. Jediné, co dokážu rozeznat, je pocit sledování a zlost." Na rtech jí zahrál úsměv. „Jsem si jistá, že to je Zandramas. Kryje se přede mnou, takže nemohu dosáhnout až k její mysli, ale nemůže mi zabránit abych necítila sledování, a nedokáže ovládnout svůj vztek, abych nezachytila jeho stopy."

„Na koho se tak zlobí?"

„Myslím, že na Cyradis. Podstoupila spoustu potíží, aby na nás nastražila past, a najednou se objevila Cyradis a všechno zkazila. Ovšem pořád se ještě může o něco pokusit, takže myslím, že bychom měli raději být ve střehu."

Čaroděj zamračené přikývl.

Toth vedl koně. na kterém seděla jeho pani, dolů do údolí a zastavil až na břehu jezera. Když k nim všichni dojeli, ukázala Cyradis dolů do křišťálové vody. „Úkol leží zde." řekla. „Pod hladinou se nachází zatopená sluj. Jeden z vás do ní musí vstoupit a vrátit se. Mnohé bude odhaleno."

Belgarat se s nadějí v očích podíval na Beldina.

„Tentokrát ne, starouši." řekl hrbáč a zavrtěl hlavou. „Jsem jestřáb, ne ryba, a studenou vodu nemám o nic raději než ty,"

„Pol?" otázal se Belgarat poněkud plačtivě.

„Myslím, že ne, otče." opáčila. „Řekla bych, že tentokrát je řada na tobě. Kromě toho se musím soustředit na Zandramas."

Belgarat se sehnul a ponořil ruku do průzračné vody. Pak se otřásl. „To je kruté."

Silk se na něj usmíval od ucha k uchu.

„Neříkej to, princi Kheldare." Zakabonil se a začal ze sebe strhávat oblečení. „Jen měj pusu pěkně zavřenou."

Všechny nejspíš poněkud překvapilo, jak je starý muž štíhlý a svalnatý. Jakkoliv miloval přemíru jídla a dobré tmavé pivo, břicho měl ploché jako prkno; a ačkoliv byl hubený jako tyčka, na ramenou a

hrudníku se mu při chůzi vlnily svaly.

„Ale, ale," zamumlala obdivně Samet a nespouštěla ani na okamžik oči ze starého muže, který měl teď na sobě jen bederní zástěrku.

Najednou se na ni uličnicky zazubil. „Nechtěla by sis zase trochu zaskotačit v bazénu, Liselle?" vybídl ji a v jasně modrých očích zaplály škodolibé plamínky.

Liselle náhle zrudla jako růže a provinile pohlédla na Silka.

Belgarat se zasmál, vymrštil se do vzduchu a rozčísl vodu jezera tak hladce jako ostří nože. O pár stop dál se vynořil nad hladinu a vyskočil vysoko do povětří. Na jeho stříbřitých šupinách se zablýsklo slunce a široký, rozeklaný ocas zapleskal, až se kapičky jako malé drahokamy rozstřílely po blyštivé hladině horského plesa. Pak se jeho mohutné temné tělo ponořilo a klesalo do křišťálových hlubin.

„Má ty dobroto," vydechl Durnik a jeho ruce nervózně" zaškubaly.

„No tak. drahý," zasmála se Polgara. „Vůbec by se mu nelíbilo, kdybys mu zapíchl háček do patra."

Veliký losos se stříbrnými boky klesal v kruzích stále níž, až zmizel v nepravidelném otvoru poblíž jezemího dna.

Čekali, a Garion se přistihl, že bezděčně tají dech.

Po chvíli, která jim připadala jako věčnost, vyrazila veliká ryba z otvoru zatopené jeskyně, odplula dále do jezera a pak se zase vynořila z hlubin. Poskakovala po hladině mocnými údery ocasu, potřásala hlavou a skoro se zdálo, že udržuje rovnováhu ploutvemi. Pak se střemhlav vrhla do vody směrem ke břehu a vynořil se zase Belgarat. Byl promáčený a třásl se. „Pěkně osvěžující," podotkl a vylezl zpátky na břeh. „Nemáš při ruce nějakou houni, Pol?" otázal se, zatímco si rukama stíral vodu z nohou a trupu.

„Vejtaho," zabručel Beldin.

,,Co bylo tam dole?" zajímal se Garion.

„Vypadá to na nějaký chrám," odpověděl starý pán, aniž se přestal důkladně drhnout přikrývkou, kterou mu podala Polgara. „Někdo využil přírodní jeskyni a vyzdil stěny, aby jí dodal jakýs takýs tvar. Byl tam nějaký oltář se zvláštním výklenkem - prázdným, pochopitelně - ale celé to místo naplňovala jakási mocná přítomnost a skály rudě

zářily."

„Sardion?" zeptal se zaujatě Beldin.

„Už ne," opáčil Belgarat a sušil si vlasy. „Ovšem býval tam, dlouho, velice dlouho - a vybudoval si nějakou bariéru, aby ho nikdo nemohl objevit. Teď je pryč, ale až se k němu příště přiblížím, poznám jej."

„Garione!" vykřikla Se'Nedra. „Podívej!'" Třesoucí se rukou ukazovala na blízký útes. Vysoko, až na vrcholu skalního ostrohu, stála postava zahalená v rouchu z lesklého černého saténu. Ještě předtím, než nanejvýš arogantním pohybem shodila z hlavy kápi, věděl, kdo to je. Aniž by o tom přemýšlel, natáhl se pro meč Železné ruky a jeho mysl náhle vzplála.

Ale pak promluvila Cyradis jasným a pevným hlasem: „Rozlítílas mě, Zandramas," prohlásila. „Nesnaž se zasahovat do toho, co se musí stát nebo provedu svou volbu tady a teď."

„A uděláš - li to, ty nevidomý červe, pak se všechno obrátí ve zmatek, tvůj úkol nebude plně vykonán a proroctví nahradí slepá náhoda. Hle, já jsem Dítě Temnoty a nebojím se ruky náhody, neboť taje mým sluhou, a ne sluhou Dítěte Světla."

Pak Garion zaslechl hluboké zachrčení. Byl to strašlivý zvuk - o to strašlivější, že se vydral z hrdla jeho ženy.

Se'Nedra se pohybovala rychleji, než by si kdy dokázal představit. Vrhla se k Durnikovu koni a strhla jeho sekeru z oka provazu, na kterém byla zavěšená. Se zuřivým výkřikem se rozběhla kolem malého horského oka a máchala zbraní ve vzduchu.

„Se Nedro!" zařval a skočil za ní. „Nedělej to!"

Zandramas zkřivila tvář do krutého úsměvu. „Vol, Cyradis!" zvolala. „Proveď svou nicotnou volbu, neboť zemře - li rivanská královna, zvítězím!" a pozvedla obě ruce nad hlavu.

Ačkoliv běžel, jak nejrychleji dovedl, Garion viděl, že nemá naději, aby Se Nedru dohnal, než se přiblíží na osudnou vzdálenost od černě oděné čarodějky na temeni útesu. Jeho žena se už začala škrábat nahoru mezi skalisky, vřískala nadávky a sekala Durnikovou sekerou do balvanů, které jí stály v cestě.

Pak se mezi Se Nedřou a předmětem její nenávisti náhle objevila

zářící postava modravého vlka. Se'Nedra se zastavila na místě jako přimrazená a Zandramas před vrčící šelmou ucouvla. Záře obestírající vlka se kratičce zachvěla a najednou mezi Se Nedřou a Zandramas stála Garionova nejvzdálenější babička, Belgaratova žena a Polgařina matka. Její zlatohnědé vlasy plály modrým světlem a zlaté oči žhnuly nadpozemským ohněm.

Zandramas zalapala po dechu. „Ty!" zajíkla se a ustoupila ještě dále.

Poledra přistoupila k Se Nedře a položila jí ruku kolem útlých ramen. Druhou rukou jemně vyňala z náhle bezvládných prstů malé královny sekeru. Se Nedřiny oči byly rozšířené a bez života, stála tam bez pohnutí v podivném tranzu.

„Je pod mou ochranou, Zandramas," řekla Poledra, „a ty jí nemůžeš ublížit."

Čarodějka na vrcholu útesu zavyla náhlou, zoufalou zlobou. Oči jí zaplály a pak se opět vzchopila.

„Bude to teď, Zandramas?" otázala se Poledra smrtelně vážným hlasem. „Je toto chvíle, kterou jsi zvolila pro naše střetnutí? Víš stejně dobře jako já, že pokud se setkáme na nesprávném místě a v nesprávný čas, *obě* zahyneme."

„Nebojím se tě, Poledro!" zavřískla čarodějka.

„Ani já tebe. Tak pojď. Zandramas, ať je po nás obou tady a teď veta - protože pokud přijde Dítě Světla na Místo, jež není více bez protivníků a nebude ho tam očekávat žádné Dítě Temnoty, zvítězím já! Je - li toto chvíle a místo, které si zvolíš, přichystej svou moc a ať se tak stane - protože mi dochází trpělivost."

Tvář Zandramase se zkřivila vztekem a Garion cítil, jak se shromažďuje síla její vůle. Pokusil se sáhnout přes rameno pro meč, chtěl uvolnit jeho oheň a sežehnout nenáviděnou čarodějku na útesu, ale stejně jako nehybná Se'Nedra zjistil, že nemůže pohnout jediným svalem. Cítil, že vzadu za ním se jeho přátelé také snaží osvobodit se od síly, která je držela ztuhlé na místě.

„Ne," ozval se uvnitř jeho mysli Poledřin rozhodný hlas. „Tohle je jen mezi Zandramas a mnou. Nezasahujte."

„Nuže, Zandramas," řekla pak nahlas, „jak se rozhodneš? Podržíš

si prozatím život, nebo zemřeš?"

Čarodějka se zoufale snažila obnovit duševní rovnováhu, avšak zářící aureola kolem Poledry byla stále jasnější. Pak Zandramas vyrazila vzteklý a zklamaný skřek a zmizela v záblesku nažloutlého ohně.

„Myslela jsem si, že se na věc bude dívat stejně jako já." řekla klidným hlasem Poledra. Obrátila se ke Garionovi a ostatním. V jejích zlatých očích se zajiskřilo. „Kde jste tak dlouho?" zeptala se. „Cekala jsem tu na vás celé měsíce." Pak si poněkud kritickým zrakem prohlédla polonahého Belgarata, který na ni upíral neskrývané láskyplný pohled. „Jsi vychrtlý na kost. Šedý vlku," řekla mu. „Víš, opravdu bys měl více jíst." Něžně se usmála „Chtěl bys, abych ti ulovila pěkného tlustého králíka?" Pak se zasmála, zachvěla se a proměnila se opět v modrou vlčici a dlouhými skoky odběhla pryč. Zdálo se, že se přitom vůbec nedotýká tlapami země.